

ЛИЙ БАРДУГО ПРЕСТОЛ И ЩУРМ

Част 2 от „Сянка и кост“

Превод от английски: Анелия Янева, 2013

chitanka.info

На дядо ми: който вярваше, дори когато аз губех вяра.

ГРИША

Воини от Втора армия
Магистри на Малката наука

КОРПОРАЛКИ

(Орденът на Живите и Мъртвите)

Сърцеразбивачи

Лечители

ЕТЕРАЛКИ

(Орденът на Призоваващите)

Вихротворци

Огнетворци

Вълнотворци

МАТЕРИАЛКИ

(Орденът на Фабрикаторите)

Дурасти

Алкемици

ПРЕДИ

Момчето и момичето открай време си мечтаеха за корабите — отдавна-отдавна, преди още да зърнат Истинското море. Имаше ги само в преданията — вълшебни плавателни съдове с мачти от кедрово дърво и платна с нишки от чисто злато, изтъкани от девичи пръсти. Моряците на борда бяха бели мишоци, които пееха песни и жулеха палубата с розовите си опашки.

„Ферадер“ обаче не беше никакъв вълшебен кораб, а обикновен търговски съд от Керч с напращял от просо и меласа трюм. Целият вонеше на немити тела и суров лук, който според моряците щял да ги опази от скорбута.

Екипажът плюеше през зъби, дърлеше се, ругаеше и играеше хазарт, а залогът беше дажбата ром. Хлябът, който получаваха момчето и момичето, бъкеше от житоядци, а каютата им приличаше на тесен килер, който на всичко отгоре трябваше да делят с още двама пътници и каче осолена треска.

Но те не се оплакваха. Лека-полека привикнаха с биенето на камбаната на всеки кръгъл час, с крясъците на чайките и грубото ломотене на керчаните.

Този кораб беше тяхното царство, а морето — безпределен защитен ров, който държеше враговете им надалече.

Момчето се нагоди към живота по вода със същата лекота, с която приемаше всички други превратности на съдбата. Научи се да връзва здрави моряшки възли и да кърпи платната, а щом раните му заздравяха, даваше вахта наравно с останалите от екипажа. Скоро заряза обувките и без да му мигне окото сновеше босо нагоре-надолу по мачтите. Моряците не можеха да се начудят на усета му да открива делфините и яркоперестите тигрови риби и да предсеща къде точно ще се появи китът, миг преди широкият му шагренев гръб да разцепи вълните. Всички в един глас твърдяха, че биха станали приказно богати, ако имат поне зрънце от неговия късмет.

Момичето обаче ги караше да се чувстват като на тръни. На третия ден в открито море капитанът ѝ поръча да си стои повече на долната палуба. Оправда се със суеверието на моряците, че жена на борда щяла да им навлече гнева на морските стихии. Това не беше далече от истината, но не беше и лъжа, че екипажът охотно щеше да приеме някоя усмихната ведра девойка, която да ги весели с шеги или да се пробва със сигналната корабна свирка.

Това момиче обаче стоеше като издялан от бяло дърво истукан край палубния парапет, увило плътно триъгълната кърпа около шията и раменете си. То крещеше насън и стряскаше мъжете, задрямали на наблюдателната вишка.

Ето защо момичето по цели дни бродеше из тъмния търбух на кораба. Броеше буретата с меласа и изучаваше морските карти на капитана. Нощем се приютяваше в прегръдките на момчето и двамата стояха заедно на палубата, разпознавайки съзвездията в рояците от звезди по небосвода: Ловеца, Мъдреца, Тримата глупаци, ярките спици на Чекръка, Южния палат с неговите шест усукани като луковици кубета.

Тя гледаше да го задържи колкото може по-дълго край себе си, разказваше му приказки, разпитваше го. Протакаше, защото знаеше, че щом заспи, ще я споходят сънищата. Понякога ѝ се присънваха разцепени салове с черни платна и хлъзгави от кръвта палуби; чуваше крясъци на хора в мрака. Но по-страшни бяха кошмарите с бледия принц, който притискаше устни към шията ѝ, слагаше ръце върху нашийника, стегнал врата ѝ, и призоваваше нейната сила като експлозия от заслепяваща слънчева светлина.

Всеки път, когато той ѝ се присънеше, тя се събуждаше цялата разтреперана. Ехото от нейната мощ все още вибрираше в тялото ѝ и продължаваше да усеща топлината на слънчевите лъчи по кожата си. Тогава момчето я прегръщаше и ѝ шепнеше приспивно, за да се унесе отново.

— Присъни ти се кошмар — шушнеше той. — Повече няма да се върне.

Той обаче не разбираше. Сега сънищата бяха единственият ѝ шанс да използва силата си, затова жадуваше за тях.

В деня, когато „Ферадер“ акостира, момчето и момичето стояха рамо до рамо край палубната ограда и наблюдаваха как брегът на Новий Зем приближава.

Проправяха си път към пристанището през гора от обрулени мачти с прибрани за почивка платна. Покрай скалистия бряг на Шу Хан се редяха лъскави едномачтови платноходи и малки плоскодънни лодки, бойни кораби и шхуни за разходка, търговски плавателни съдове с издути търбуси и фйердански китоловни кораби. Тежка робска галера от южните колонии беше вдигнала флаг с червен връх — предупреждение, че на борда има убийци. Докато минаваха покрай нея, момичето можеше да се закълне, че чува подрънкване на вериги.

„Ферадер“ откри своята котвена стоянка. Пуснаха трапа. Екипажът и докерите на кея взеха да си разменят приветствия, привързаха кораба и започнаха да разтоварват.

Момчето и момичето претърсваха с очи пристанището, следейки дали отнякъде няма да се появи аленочервеното на Сърцеразбивачите и синьото на Призоваващите, очаквайки всеки момент да зърнат отблясък от цевите на равкански пушки.

Време беше. Момчето взе ръката ѝ. Дланта му беше груба и мазолеста след дългите дни опъване на въжетата. Когато стъпиха на дъсчения кей, земята сякаш продължаваше да се клатушка под краката им. Моряците се разсмяха.

— Фарвел, фентомен! — провикнаха се те.

Момчето и момичето пристъпиха напред и направиха първите си колебливи крачки в новия свят.

„Моля ви — безмълвно се обърна момичето към всички светии, които биха го чули, — закриляйте ни тук, нека намерим свой дом на тази земя.“

ГЛАВА 1

Вече втора седмица живеехме в Кофтан, а аз още не можех да се ориентирам из него. Градът беше навътре в сушата, западно от крайбрежието на Новий Зем и далече от пристанището, където акостирахме. Скоро щяхме да продължим още по-нататък — към пустите земски погранични райони. Дано поне тогава се почувстваме в безопасност.

Погледнах отново малката карта, която си бях начертала, и проследих пътя. Двамата с Мал се срещаме на едно и също място всеки ден след работа, после заедно се връщаме в странноприемницата. Днес обаче бях поела точно в обратната посока, докато се скитах да купя нещо за вечеря.

Парчетата пай с говеждо и зеле, натъпкани в пътническата ми чанта, издаваха странна миризма. Магазинерът ме убеди, че това е истински земски деликатес, но на мен много-много не ми се вярваше. Пък и какво толкова — напоследък всичко, което сложех в уста, имаше вкус на пепел.

Двамата с Мал се установихме в Кофтан, за да си намерим работа, от която да припечелим за пътуването на запад. Тук беше най-голямото тържище на юрда, заобиколено от ливади със ситни оранжеви цветчета, които местните дъвчеха непрекъснато. В Равка енергизителите се смятаха за лукс, но някои от моряците на кораба ги вземаха, за да останат будни по време на вахта.

Земските мъже имаха обичай да тъпчат сухите цветове между устните и венците си и дори жените ги носеха в бродирани кесийки, които се полюляваха на китките им. Пред всяка лавка висеше надпис, който хвалеше различни комбинации от тези билки: Просветляващи листенца, Видение, Дока, Юначага. Видях накипрено момиче с надиплени фусты да плюе ръждива слюнка, приведено над пиринчения плювалник, каквито имаше пред всяко дюкянче. За малко да повърна. Едва ли някога щях да привикна към този земски обичай.

Отдъхнах си, когато най-после се озовах на централната търговска улица в града. Чак сега се ориентирах. Кофтан продължаваше да ми се вижда малко нереален. В него имаше нещо сурово и недоизпитано. Повечето улици не бяха павирани и постоянно очаквах къщите с паянтови дървени стени и плоски покриви да се килнат нанякъде. Въпреки това всички имаха стъклени прозорци. Жените ходеха натъкмени в кадифе и коприна. Витрините на магазините бяха претъпкани със сладкиши, дрънкулки и какви ли не труфила, вместо да предлагат пушки, ножове и калайдисани готварски казани. По тия места дори просяците носеха обувки. Ето значи как изглежда една страна, когато не е под постоянна обсада.

Докато минавах покрай една кръчма, мярнах с крайчеца на окото си нещо аленочервено. „Корпоралки!“ Дръпнах се рязко назад в сянката между две постройки, сърцето ми взе да думка, а ръката сама посегна към пищова на хълбока.

„Първо кинжалът — напомних си, измъквайки острието от ръкава. — Гледай да не привличаш внимание. Пищовът само в краен случай. Призовавай силата единствено при смъртна опасност.“ Не за първи път болезнено усещах липсата на ръкавиците с отрязани пръсти, които останаха в Равка. С техните огледала лесно заслепявах противника при ръкопашен бой. Те ми помагаха и да го разполовя чрез удара Сеч. Но ако ме беше проследил някой от Сърцеразбивачите Корпоралки, сигурно няхах никакъв шанс. Това бяха любимите воители на Тъмнейший, способни да пръснат сърцето ми или да парализират дробовете ми без дори да си помръднат пръста.

Дебнех с ръка върху дръжката на кинжала, станала хлъзгава от пот, докато най-накрая се престраших да надзърна иззад ъгъла. Пред мен стоеше двуколка, тежко натоварена с бъчви. Каруцарят беше спрял да побъбри с някаква жена, чиято дъщеря нетърпеливо подскачаше наоколо, въртеше се в кръг и танцуваше, развяла полите на тъмночервената си пола.

Просто едно момиченце. Нито следа от Корпоралки. Облегнах се на стената и поех дълбоко въздух, опитвайки да си възвърна самообладанието.

„Това няма да трае вечно — казах си. — С всеки изминал ден на свобода ще ми бъде все по-леко.“

Ще дойде ден, когато ще се събудя след дълбок сън без кошмари и ще изляза на улицата без страх. А дотогава няма да се разделям от тънкия кинжал, ще черпя мощ от гришанската стомана в дланта си. Върнах се отново на оживената улица и загърнах още по-плътно триъгълната кърпа около врата и раменете си. Това вече се превръщаше в нервен тик. Под кърпата се криеше нашийникът на Морозов — най-могъщата муска и единствен белег, по който можеха да ме разпознаят. Без него се превръщах в един от многото мръсни и недохранени бежанци от Равка.

Още не мислех какво ще правя, когато времето се затопли. През лятото нямаше как да се загръщам с шалове и да нося високи яки. Надявах се само, че дотогава двамата с Мал ще сме вече далече от оживените и пренаселени градове и нежеланото хорско любопитство. Едва тогава щяхме да останем за първи път насаме след напускането на Равка. При тази мисъл по тялото ми премина неспокоен трепет.

Прекосих улицата, избягвайки копитата на конете и колелата на каруците, докато шарех с поглед из навалищата. Убедена бях, че всеки момент ще се натъкна на потеря от гришани или опричники, пратени по следите ми. Но нищо чудно тая работа да я свършат и търговците на Шу Хан, фйерданските наемни убийци, войниците от равканската царска армия, а защо не и самият Тъмнейший. Кой знае още колко хора са се втурнали в потеря за нас. „В потеря за мен“, поправих се. Ако не бях аз, Мал и сега да е следотърсач от Първа армия, а не дезертърор, който е принуден да бяга, за да спаси живота си.

В съзнанието ми нахлу неканен спомен: черна коса, гранитносиви очи и лицето на Тъмнейший, екзалтирано от триумфа, когато отприщи силите на Долината. Малко преди да му отнема лелеяната победа.

Новините лесно стигаха до Новий Зем, но нито една от тях не беше добра. Носеха се слухове, че Тъмнейший някак оцелял след битката в Долината и сякаш потънал вдън земя, докато събере войска и щурмува отново царския престол на Равка. Не ми се щеше да го вярвам, но знаех достатъчно, за да не го подценявам. По-отдавнашните вести бяха не по-малко тревожни: Долината взела да прелива извън досегашните си граници, прогонвайки бежанци. И на изток, и на запад, култът към светицата, призоваваща слънцето, набирал мощ. Дори не ми се мислеше за това. Двамата с Мал започвахме нов живот.

Равка отдавна остана далече зад гърба ни. Ускорих крачка и скоро се озовах на площада, където всяка вечер се срещаме с Мал. Забелязах да ме чака облегнат на ръба на фонтана и да приказва със земския си приятел, с когото се сближиха покрай работата на доковете. Как му беше името... Джеб може би? Или пък Джеф?

Бълващ от четири чучура едновременно, фонтанът имаше по-скоро практична, отколкото декоративна функция. В голямото му корито идваха да перат дрехите си момичета и слугини от големите къщи. Точно сега обаче жените бяха забравили за накиснатото пране. Всички зяпаха Мал. Не ги виня — трудно можеше да му се устои. Косата му беше пораснала доста и вместо късата войнишка подстрижка сега по врата му се спускаха чупливи кичури.

Ризата, наквасена от пръските на фонтана, беше плътно прилепнала към кожата му с бронзов загар след дългите дни под открито небе сред морето. Той беше отметнал глава назад, смееше се от време на време на думите на приятеля си и, изглежда, нехаеше за закачливите усмивки, с които го удостояваха жените.

„Сигурно толкова е привикнал на женско внимание, че вече дори не го забелязва“, помислих си ядно.

Щом срещна моя поглед обаче, той засия и ми помахна. Перачките извиха вратове към мен, после се спогледаха недоумяващо. Ясно ми е какво видяха: някакво мършаво момиче с лишена от блясък кафеникава коса и хлътнали бузи, чиито пръсти са вапцани в оранжево от бране на юрда. Открай време не бях от онези, които събират мъжките погледи, но седмиците, през които не използвах своята сила, също си казваха думата. Напоследък нито се хранех, нито спях добре, а и постоянните кошмари не ми помагаша особено. Лицата на жените казваха същото: какво търси момче като Мал при тая?!

Изпънах рамене и се постарях да не им обръщам внимание, докато Мал ме прегръщаше и ме придърпваше плътно към себе си.

— Къде се дяна? — попита. — Вече взех да се тревожа.

— Издебна ме група разявени мечки — прошепнах близо до ухото му.

— Пак ли се загуби.

— Това пък откъде ти хрумна?

— Нали помниш Джеб? — попита той и кимна към приятеля си.

— Как я вървиш? — обърна се към мен на развален равкански Джес и протегна ръка. Мрачното му изражение ми се видя доста пресилено.

— Много добре, благодаря — отвърнах му на земски.

Той не отвърна на усмивката ми, а леко ме потупа по ръка. Определено ми се стори странен.

Побъбрихме още известно време, но знаех, че Мал усеща моето нетърпение. Не обичах да се заседявам на показ за дълго. Най-накрая се сбогувахме и преди да се разделим, Джес ми хвърли още един мрачен поглед.

После се наведе към Мал и му прошепна нещо на ухото.

— Какво ти каза? — попитах, докато го гледахме как се отдалечава през площада.

— А? О, нищо особено. Знаеш ли, имаш цветен прашец по веждите. — Той протегна ръка и нежно го бръсна.

— Откъде знаеш, че не съм си го сложила нарочно.

— Прощавай, моя грешка.

Тръгнахме да си ходим. Докато минавахме покрай една от перачките, тя се наклони към нас, а телесата ѝ преляха навън от пазвата.

— Ако ти дойде до гуша от кожа и кокали, имам с какво да те утеша — провикна се тя към Мал.

Вцепених се от изумление. Мал погледна през рамо и бавно я измери от глава до пети.

— Едва ли — отвърна равнодушно.

По лицето на момичето избиха грозни червени петна, а останалите се кикотеха и я поднасяха, плискайки я с вода. Опитах да си придам горделиво изражение, но глупавата усмивка в ъгълчетата на устните ме издаде.

— Благодаря — смутолевих, докато прекосяхме площада на път към странноприемницата.

— За какво?

Подбелих очи.

— Задето защити честта ми, глупчо!

Мал бързо ме дръпна в сянката на един навес. Отначало се паникьосах, че е забелязал някаква опасност, но после той ме прегърна и усетих устните му да се притискат в моите.

Когато най-накрая се отдръпна, страните ми горяха, а коленете ми бяха омекнали.

— Само за едно да сме наясно — каза, — изобщо не съм се загрижил за твоята чест.

— Ясно — отвърнах, надявайки се да не прозвучи твърде глупаво и задъхано.

— Освен това трябва да се възползвам от всяка секунда, преди да сме се прибрали в Ямата.

На нашата странноприемница Мал викаше Ямата. Тя беше пренаселена, мръсна и в нея не можехме да останем нито за минутка насаме. Но пък ни беше по джоба. Той ми се ухили наперено по стар свой обичай и ме дръпна за ръка сред навалищата на улицата. Въпреки изтощението сега стъпките ми бяха къде-къде по-леки. Все още не можех да свикна с мисълта, че двамата с него сме двойка. По тялото ми премина трепет. В пущинака няма да има нито любопитни спътници, нито нежелани натрапници. Сърцето ми взе да прескача — от притеснение ли, от възлнение ли — не знаех.

— Та, какво ти каза Джес? — попитах пак, когато вихрушката на мислите ми малко се поуталожиха.

— Каза, че трябва добре да се грижа за теб.

— И само толкова?

Той се изкашля.

— Ами... каза, че ще се моли на бога на труда да те изцери от твоята злочестина.

— Моята какво?!

— Може пък случайно да съм му споменал, че страдаш от гуша.

Краката ми се вкопаха в земята.

— Моля?!

— Нали все някак трябваше да обясня защо постоянно се увиваш в този шал.

Дръпнах ръка като попарена. Ето че отново го правех, без дори да го осъзнавам.

— И затова ти му каза, че страдам от гуша?! — прошепнах недоумяващо.

— Е, нали все нещо трябваше да кажа. Освен това сега си направо трагична фигура — нали схващаш, уж хубаво момиче, пък гушата му расте.

Ощипах го зверски по ръката.

— Ох! Ама в някои страни гушестите са много на почит!

— А дали по тия места тачат и евнусите, защото още сега мога да го уредя!

— Ама че си кръвопийца!

— Гушата направо ме подлудява!

Мал се разсмя, но забелязах, че ръката му е все на пищова. Ямата се намираше в един от по-неприветливите квартали на Кофтан, затова носехме със себе си всички спестени от началото на новия ни живот пари. Само още няколко дни и вече щяхме да имаме достатъчно, за да напуснем Кофтан с неговия шум, с наситения с цветен прашец въздух и постоянния страх, който ни следваше по петите. Щяхме да си намерим сигурен подслон на място, където никой не се интересува от съдбата на Равка, нито къде са се дянали гришаните и където никога не са чували за Призоваващата слънцето.

„И където никой никого не използва за лична облага.“ Тази мисъл вгорчаваше живота ми, но напоследък все по-често ме спохождаше. Какво щях да правя в тая чужда страна? Мал поне можеше да ловува, да използва уменията си на следотърсач, да борови с пушка. А единственото, за което мен ме биваше, бе да съм Гриша. Беше ми болно, че не мога да призова светлината и с всеки изминал ден, в който не практикувах силата си, ставах все по-немощна и болнава. Задъхвах се дори от усилието да вървя в крак с Мал и едва мъкнех тежката чанта. Дотам бях измършавяла и изгубила сръчността на пръстите си, че едва запазих работата като берачка на юрда в едно от стопанствата край града. Плащаха ми дребни монети, но аз продължавах упорито да се трудя, за да съм някак от полза. Това ме връщаше в детството: сръчният Мал и негодната за нищо Алина.

Опитах се да прогоня тази мисъл. Може и да не съм вече Призоваващата слънцето, но не съм и онова тъжно момиченце. И вече бях открила начин да съм от полза.

Видът на странноприемницата хич не успя да ми повдигне духа. Имаше два етажа и отчаяно се нуждаеше от нова боя. Надписът на един от прозорците приканваше на пет езика странниците да се възползват от гореща баня и легло без дървеници. Тъй като бях пробвала и банята, и леглото, вече знаех, че надписът лъже, на който и

език да го прочетеш. Но щом Мал беше до мен, нещата не изглеждаха чак толкова лоши.

Качихме се по паянтовата стълба към чардака и влязохме в пивницата, която заемаше по-голямата част от долния етаж. В сравнение с прахоляка и гълчавата навън, тук беше прохладно и тихо. По това време около надупчените от дървояди маси обикновено се събираха черноработници, които пропиваха надницата си. Този ден обаче беше пусто, ако не се брои киселият собственик зад тезгяха.

Той беше имигрант в Керч и вече недвусмислено беше успял да покаже, че никак не харесва равканците. Или просто ни мислеше за крадци. Появихме се на прага му преди две седмици, опърпани и мърляви, без пукнат грош и готови да платим за подслона само с една златна игла за коса, която сигурно реши, че сме задигнали. Това обаче не му попречи да ни я грабне срещу две легла в стая с още шестима наематели.

Щом се упътихме към тезгяха, той стовари отгоре ключа за стаята и го плъзна към нас, без дори да сме го молили. Ключът висеше на украсена с резба пилешка кост — още един от чаровете на това местенце. На високопарен керчански, който беше понаучил на борда на „Ферадер“, Мал помоли за кана гореща вода да се измием.

— За това се плаща допълнително — изръмжа собственикът, едър мъж с оредяваща коса и боядисани в оранжево от юрдата зъби. Забелязах, че се поти. Макар денят да не беше особено топъл, по горната му устна бяха избили капчици пот.

Обърнах се да го погледна през рамо, докато се качвахме по стълбата в другия край на безлюдната пивница. Той стоеше с впит в нас поглед и кръстосани на гърдите ръце, а мънистените му очички бяха присвити. Имаше нещо в този поглед, което ме накара да застана нащрек.

Спрях пред стълбището.

— Ханджията определено никак не ни харесва — казах.

Мал вече се качваше нагоре.

— Може и така да е, затова пък няма нищо против парите ни. А нали и без това си тръгваме след няколко дни.

Опитах да се отърся от тревожното чувство. Цял следобед се чувствах някак неспокойна и нащрек.

— Хубаво — промърморих, следвайки Мал нагоре по стълбите, — ама я за всеки случай ми припомни как беше „ти си задник“ на керчански.

— Йер фин азел.

— Честно?

Мал се разсмя.

— Първото нещо, което научаваш от моряците, е да ругаеш.

Вторият етаж на странноприемницата беше в още по-незавидно състояние от пивницата долу. Чергите бяха избелели и протрити, а в сумрачния коридор се носеше миризма на готвено зеле и тютюнев дим. Всички врати към стаите бяха затворени и докато минавахме покрай тях, отвътре не се чу нито звук.

Тишината ми се стори зловеща. Утеших се, че всички наематели може да са излезли някъде по своите си дела.

Единствената светлина в коридора идваше откъм мръсния прозорец в дъното. Докато Мал се помайваше с ключа пред вратата, надникнах през зацапаното стъкло към каруците и двуколките, които трополяха долу. Под един балкон отатък улицата стоеше мъж и втренчено наблюдаваше странноприемницата. Непрекъснато попипваше колана и ръкавите си, сякаш дрехата му е нова и не му е съвсем по мярка. Щом очите му срещнаха моите през мътното стъкло, стрелна поглед встрани.

Внезапно ме прониза страх.

— Мал — прошепнах и посегнах да го спра.

Но вече беше твърде късно. Вратата рязко се отвори.

— Не! — изкрещях. Изстрелях ръце нагоре и около нас избухна светлина, която заструя ослепително из целия коридор. После някакви груби ръце ме сграбчиха и извиха моите на гърба. Повлякоха ме навътре в стаята, въпреки че ритях и се съпротивлявах отчаяно.

— А сега се успокой — обади се някъде откъм ъгъла студен глас. — Ще ми е неприятно, ако трябва да изкормя приятелчето ти толкова скоро.

Времето сякаш изведнъж забави своя ход. Лека-полека започнах да различавам занемарената стая, ниския таван, очукания леген върху паянтовата маса и прашинките, които танцуваха в тънкия лъч светлина, играещ по острието, опряно в гърлото на Мал. Презрителната усмивка на мъжа, който държеше ножа, ми беше до

болка позната. „Иван!“. Имаше и други, мъже и жени, пристегнати в сюртуци и бричове на земски търговци и работници, но аз познавах лицата им от едно друго време, когато все още се числяха към Втора армия. Всичките бяха Гриша.

Отзад, притулен в сенките и разположен върху паянтовия стол като на трон, седеше Тъмнейший.

За миг в стаята се възцари тишина. Нищо не помръдваше. Долавях дишането на Мал, шума от провлечени стъпки. Чух някакъв човек на улицата да поздравява някого. Не можех да откъсна очи от ръцете на Тъмнейший — дългите му бели пръсти лежах небрежно отпуснати върху подлакътниците на стола. Хрумна ми глупавата мисъл, че никога не съм го виждала облечен като обикновен човек.

След това с болезнена яснота осъзнах какво се случва в момента. Това ли беше краят?! И всичко щеше да свърши дори без най-малка съпротива?!

Няма да има даже изстрел, или поне вик? От гърдите ми се изтръгна яростен крясък и преля в безсилно ридание.

— Вземи й пищова и я претърси за друго оръжие — тихо нареди Тъмнейший.

— Усетих как ми отнемат успокояващата тежест на пищова до хълбока и вдъхващата чувство за сигурност хладина на кинжала върху китката. — Ще им кажа да те пуснат — продължи той, когато ме обезоръжиха, — но понечиш ли само да вдигнеш ръка, Иван ще довърши следотърсача. Дай знак, че добре си ме разбрала.

Кимнах вдървено.

Той вдигна показалец и ръцете, които ме държаха, отпуснаха хватката си. Залитнах, после останах като вкаменена насред стаята със стиснати юмруци.

Със силата, която владеех, можех да разполовя Тъмнейший. Способна бях да разцепя на две това забравено от светиите място, но не и преди Иван да пререже гърлото на Мал.

— Как ни откри? — изхъхрих.

— Двамата се бяхте погрижили да оставите доста широка диря след себе си — отвърна Тъмнейший и лениво хвърли нещо на масата. То с тихо дрънчене се блъсна в легена. Познах една от златните фиби, които Женья беше втъкнала в косата ми още преди седмици. С тях си

платихме пътуването през Истинското море, превоза с фургон до Кофтан и мизерните легла, в които не е като да нямаше дървеници.

Тъмнейший се надигна от мястото си и през стаята премина странен трепет. Сякаш всички гришани си поеха въздух и го задържаха в очакване. Надушвах страха им и той зарази и мен. Винаги досега подчинените на Тъмнейший се бяха отнасяли към него с благоговение и уважение. Този трепет на спотаен ужас беше нещо ново. Даже Иван изглеждаше не на себе си.

Тъмнейший пристъпи в осветения кръг и чак сега забелязах почти заличените белези по лицето му. Явно са ги лекували Корпоралки, но още не бяха съвсем изчезнали. Значи волките все пак го бяха белязали. „Така му се пада“, помислих с известно злорадство. Слаба утеха, но той наистина вече не бе така съвършен като преди.

Тъмнейший мълчаливо ме изучаваше.

— Как ти се струва животът на беглец, Алина? Не ми изглеждаш никак добре.

— И ти на мен също — отвърнах. И не беше само заради белезите. Той носеше своето изнурение подобно на достолепен плащ, но въпреки това то беше изписано на лицето му — едва забележимите тъмни сенки под очите и хлътналите бузи под острите скули, които сякаш още повече се бяха вдълбали.

— Дребна цена — отвърна, а устните му се извиха в полуусмивка.

По гърба ми полази студ. Дребна цена, но за какво?

Той посегна към мен и трябваше да призова цялата си воля, за да не отстъпя назад. Единственото, което си позволи обаче, бе да хване единия край на шала ми. Придърпа го внимателно към себе си, грубата вълнена материя се изхлузи от врата ми и политна към пода.

— Както виждам, пак се опитваш да скриеш истинската си същност. Тия преструвки не ти отиват.

Прониза ме безпокойство. Нима и аз не си мислех същото само преди минути?

— Трогната съм от твоята загриженост — промърморих.

Той прокара ръка по огърлицата от еленови рога.

— Това тук ми принадлежи също толкова, колкото и на теб, Алина.

Отблъснах рязко ръката му, а Гриша неспокойно се раздвижиха.

— Тогава да не ми го беше слагал на врата — сопнах се. — Сега какво искаш?

Отговорът, разбира се, вече ми беше известен. Той искаше всичко — Равка, света, мощта на Долината. Нямах значение какво ще ми отговори, просто трябваше да отвличам вниманието му с разговор. Знаех, че рано или късно този момент ще настъпи и вече бях подготвена. Нямах да му позволя да ме отведе отново. Хвърлих поглед към Мал с надеждата да схване какво съм намислила.

— Искам да ти благодаря — отвърна Тъмнейший.

Ето това вече не очаквах от него.

— Да ми благодариш ли?!

— Заради подаръка, който ми направи.

Погледът ми зашари по белезите върху бледата му буза.

— А, не — отвърна той с лека усмивка на мълчаливия ми въпрос. — Не говоря за белезите. Макар че благодарение на тях няма как да забравя.

— Кое по-точно? — попитах, неспособна да обуздам любопитството си.

Очите му станаха кремъчносиви.

— Всеки мъж може да бъде направен на глупак. Но пак ти казвам, Алина, твоят подарък е къде-къде по-голям.

Той за кратко се извърна и аз се възползвах отново да стрелна Мал с очи.

— За разлика от теб — продължи Тъмнейший, — аз изпитвам благодарност и искам да я изразя по някакъв начин.

После вдигна ръце. В стаята започна да се кълби мрак.

— Сега! — изкрещях.

Мал заби лакът в Иван. В същия миг вдигнах ръце и от тях избухна светлина, която заслепи всички наоколо. Събрах цялата си мощ, превръщайки я в сърп чиста светлина. Имах една-единствена цел — Тъмнейший да не излезе цял от тази стая. Напрягах очи в сгъстяващия се мрак, търсейки своята мишена. Нещо обаче не беше наред.

Досега неведнъж и два пъти бях виждала Тъмнейший да използва своята мощ. Този път обаче беше различно. Кълбетата мрак танцуваха и се виеха, прониквайки постепенно в кръга на светлината, докато накрая образуваха мъгла, който цвъртеше и жужеше като рояк

настървени насекоми. Хвърлих цялата си мощ срещу него, но той продължаваше да се суче и вие, настъпвайки все по-близо.

Мал се озова до мен. Някак беше успял да се добере до ножа на Иван.

— Стой плътно до мен — предупредих го. По-добре да направя дупка в пода, през която да се продъним, отколкото да стоя бездейна. Напрегнах цялата си мощ и усетих силата на удара Сеч да вибрира в тялото ми. Вдигнах ръка... но нещо пристъпи напред от мрака.

„Това сигурно е трик — рекох си, докато нещото приближаваше към нас. — Трябва да е някаква илюзия.“

Насреща ми идваше родено от мрака създание. Лицето му — безизразно и лишено от черти. Тялото му, направено сякаш от мъгла, непрекъснато менеше очертанията си: плещи, крака, дълги ръце, окончаващи с някакво подобие на птичи нокти; широк гръб, увенчан с криле, които махаха, разгъваха се и наподобяваха размазано черно петно. Много приличаше на волкра, но формите му бяха по-близки до човешките. И най-важното — не се боеше от светлината. Не се боеше от мен.

„Това е някакъв трик — настояваше моето парализирано от паниката съзнание. — Това не е възможно.“ Видението пред мен противоречеше на всички закони. Вече знаех достатъчно докъде се простира мощта на Гриша.

Ние не можем да създаваме материя от нищото. Ние не сме надарени със способността да вдъхваме живот. И въпреки това адското изчадие вървеше насреща ми, а свитата от Гриша, придружаваща Тъмнейший, се присвиваше ужасена покрай стените. Ето, значи, кое ги е плашело толкова.

Потиснах ужаса си и се опитах отново да призова цялата си мощ. Извих длан за саблен удар и я стоварих надолу в ярка немилостива дъга. Светлината премина през изчадиято. За миг си помислих, че ще продължи невредимо, но после то взе да се тресе и засия като облак, носещ в гърбуха си светкавица.

Накрая се пръсна и изчезна. Не ми остана време дори да си отдъхна, защото Тъмнейший отново вдигна ръка и се появи ново чудовище. След него идваше още едно, и още едно.

— Това ми е подарък от теб — каза Тъмнейший. — Дар, който получих в Долината. — Лицето му беше озарено от мощ и някаква

зловеща радост. Но зад тях прозрях неистово усилие. Както и да беше постигнал това, то му костваше много.

Двамата с Мал заотстъпвахме към вратата, когато изчадията тръгнаха насреща ни. Внезапно едно от тях се стрелна напред с потресаваща скорост. Мал замахна с ножа. Създанието забави своя устрем, потръпна слабо, после сграбчи Мал и го запрати настрани като парцалена кукла. Това не беше илюзия.

— Мал! — изкрещях.

Нанесох удара Сеч и огънят превърна чудовището в нажежен въздух, но следващото нападна още същия момент. То успя да ме сграбчи. Тялото ми се разтърси от погнуса. Допирът му приличаше на хиляди пълзящи гадинки, които гъмжаха по китките ми.

Създанието ме откъсна от земята и чак тогава си дадох сметка, че съм била в грешка. То имаше уста: раззината разкривена паст, от която се показваха няколко реда зъби. Почувствах ги всичките до един, когато ги заби в рамото ми.

Тази болка не можеше да се сравни с нищо преживяно досега. Тя отечна в цялото ми тяло и сякаш взе да се размножава; раздираше ме и чегърташе костите ми отвътре. Някъде отдалече Мал ме викаше по име. После се чух да пищя.

Изчадиято ме пусна. Стоварих се на пода и застинах, превърнатата в немощна купчина плът. Лежах по гръб, а болката ме разтърсваше отново и отново в непрекъснато прииждащи талази. Виждах покрития с мухлясали петна таван. Наблюдавах как сътвореното от мрак създание се надвесва някъде високо над мен. Различих пребелялото лице на Мал, когато коленичи край мен.

Разпознах името си по движението на устните му, но не го чувах. Вече се отнасях надалече. Последното, което долових, беше гласът на Тъмнейший — кристално ясен, сякаш лежеше на пода до мен с устни, долепени до ухото ми, и шепнеше толкова тихо, че само аз да го чуя: „Благодаря ти“.

ГЛАВА 2

Отново е мрак. Нещо клоkochи в мен. Търся светлината, но тя е далече.

— Питие?

Отварям очи и постепенно пред погледа ми добива очертания самодоволно ухиленото лице на Иван.

— Направи го ти — изръмжава на някого той.

Тогава над мен се надвесва Женя, по-красива от всякога дори в тоя раздърпан червен кафтан. Сънувам ли?

Тя поднася нещо към устните ми.

— Пий, Алина!

Опитвам се да отблъсна купичката, но не мога да си помръдна ръцете. Някой ми запушва носа и аз по неволя отварям уста. По гърлото ми потича някакъв бульон. Давя се и плюя.

— Къде съм? — опитвам се да изрека.

Сега друг глас, студен и ясен: „Обърнете я по гръб“.

Возя се в двуколка, теглена от пони. Връщаме се от селото заедно с Ана Куя. Всеки път, щом колата подскочи по неравния път, който ще ни отведе у дома в Керамзин, острият кокалест лакът на икономката се забива в ребрата ми. Мал седи от другата ѝ страна, смее се и сочи всяко нещо, покрай което минаваме.

Малкото дебело пони едва пъхти и разтърсва проскубана грива, докато изкачваме последната стръмнина. Насред възвишението настигахме мъж и жена, които вървят отстрани на пътя. Той си подсвирква и размахва пътническата тояжка в такт с песента. Жената ситни до него, превита под тежестта на буца каменна сол, която носи на гръб.

— Тези хора чак толкова ли са бедни? — обръщам се към Ана Куя.

— Не са по-бедни от останалите.

— Защото тогава той не си купи магаре?

— На него магаре не му трябва — отвръща Ана Куя. — Нали си има жена.

— Аз пък ще се оженя за Алина — намесва се Мал.

Двуколката изтрополява покрай мъжа и жената. Той сваля шапка и весело поздравява. Мал жизнерадостно му отвръща, маха и се усмихва широко, като едва не се прекатурва от мястото си. Хвърлям поглед през рамо и едва не си изкълчвам врата да зяпам как жената ситни със сетни сили подир мъжа си. Всъщност тя е още съвсем момиче, но очите ѝ са стари и уморени.

Това не убягва от погледа на Ана Куя.

— Ето каква е съдбата на селските девойчета, които не се ползват с милостта на княза. Затова трябва да благодариш и всяка вечер да го споменаваш в молитвите си.

Звън на вериги.

Разтревоженото лице на Женя.

— Никак не е безопасно да продължавате да ѝ причинявате това.

— Не ме учи как да си върша работата — озъбва се Иван.

Тъмнейший, облечен в черно, стои в сенките. Под себе си усещам ритъма на вълните. Мисълта ме поразява като гръм: пътуваме по море.

Моля те, нека това да е сън.

Отново съм на пътя за Керамзин и гледам превития от усилието врат на понито, докато се бъхти нагоре по хълма. Когато се обръщам назад, момичето, превито под тежестта на буцата каменна сол, вече е с моето лице. До мен в двуколката седи Багра.

— Волът чувства ярема — казва тя, — но дали птицата усеща тежестта на своите криле?

Очите ѝ приличат на черен кехлибар. Благодарни, казват ми те.

Благодари. Тя изплющява с юздите.

„Пий!“ още бульон. Вече не се съпротивлявам. Не искам пак да се задавя. Отпускам се назад, клепачите ми се затварят и се отнасям — прекалено съм слаба, за да се съпротивлявам.

Ръка на бузата ми.

— Мал! — идва успявам да изхъхря.

Ръката се дръпва.

Небитие.

„Събуди се!“

Този път не разпознавам гласа.

— Накарайте я да дойде на себе си.

Клепачите ми се отварят с пърхане. Още ли сънувам? Някакъв младеж се надвесва над мен: червена коса, счупен нос. Прилича ми на хитрия лисугер от приказките, които ни разказваше Ана Куя: достатъчно умен, за да се измъкне от един капан, но твърде глупав, за да си даде сметка, че от втория отърваване няма. Зад червенокосия стои друг младеж, но за разлика от него е същински гигант — един от най-едрите хора, които съм виждала. Златистите му очи са скосени като на човек от Шу.

— Алина — казва лисугерът.

Откъде ли знае името ми?

Вратата се отваря и пред погледа ми се появява още едно непознато лице — момиче с къса тъмна коса и същите златисти очи като на гиганта.

— Те идват — обявява тя.

Лисугерът започва да кълне.

— Сложете я по гръб.

Гигантът приближава. В мен отново нахлува мрак.

— Моля ви, недейте...

Вече е твърде късно. Мракът ме превзема.

Аз съм момичето, което върви тежко нагоре по хълма. Ботушите ми жвакат в калта и гърбът ми пари от тежестта на буцата каменна сол, която нося. В мига, когато вече си мисля, че не мога да направя и една

крачка повече, нещо ме издига над земята. Буцата сол пада от раменете ми и аз виждам как се разбива на парчета върху пътя.

Продължавам да се издигам все по-високо и по-високо. Далече под себе си долу зървам двуколка, теглена от пони. Тримата пътници в нея ме гледат с вирнати глави, устите им са зяпнали от изненада. Забелязвам как сянката ми минава върху тях, прекосява пътя и се втурва през голите зимни поля — черният силует на момиче, издигнато високо в небесата от собствените си неподвижно разперени криле.

Първото нещо, за което си дадох сметка, беше, че това не е сън; беше люлеенето на кораба, скрибуцането на мачтите и плисъкът на водата към трюма.

Щом се опитах да се обърна на една страна, остра болка проряза рамото ми. Изохках и рязко седнах с отворени очи, разтуптяно сърце и вече напълно будна. Тутакси започна да ми се повдига. Наложих се да примигна няколко пъти, за да проясня погледа си от играещите пред очите ми звезди. Намирах се върху тясна койка в спретнатата каюта. През люка нахлуваше дневна светлина.

Женя беше приседнала на ръба на леглото. Значи не съм я видяла само насън. Или пък още сънувам? Опитах да се отърся от паяжините, оплели съзнанието ми, и бях възнаградена с още един пристъп на гадене. Вонята наоколо изобщо не ми помагаше да успокоя разбунтувания си стомах.

Насилих се да поема дълбоко въздух и той изпълни на пресекулки дробовете ми.

Женя носеше червен кафтан със синя бродерия — съчетание, каквото не бях виждала при никой от другите Гриша. Дрехата ѝ беше зацапана и леко износена, затова пък косата ѝ беше подредена в безупречни къдри и тя изглеждаше по-прекрасна от която и да е царица. Поднасяше купичка към устните ми.

— Пий — каза.

— Какво е това? — попитах уморено.

— Обикновена вода.

Посегнах да взема купичката от ръцете ѝ и чак тогава си дадох сметка, че китките ми са оковани. Повдигнах непохватно съда към

устата си. Водата имаше остър метален вкус, но аз бях прежадняла. Отпих, задавих се, после продължих да гълтам жадно.

— По-бавно — каза тя, пригладжайки назад падналата на челото ми коса, — иначе ще се задавиш.

— От колко време не съм на себе си? — попитах, хвърляйки поглед към Иван, който ме наблюдаваше, подпрян на вратата.

— Малко повече от седмица — отвърна Женя.

— Седмица?!

Обзе ме паника. Цяла седмица Иван е забавял пулса ми, за да ме поддържа в безсъзнание.

Надигнах се от койката и кръвта нахлу в главата ми. Щях да се строполя на пода, ако Женя не ме беше подхванала навреме. Изчаках замайването да премине, освободих се от ръцете ѝ, после с клатушкане приближих люка и надърнах през замъгленото кръгло стъкло. Нищо. Нищо, освен синьо море. Нито следа от пристанище. Нито помен от бряг. Новият Зем отдавна се беше изгубил отвъд хоризонта. Преглътнах сълзите, които напиреха в очите ми.

— Къде е Мал? — попитах. Никой не ми отговори. Обърнах се с лице към тях.

— Къде е Мал? — Този път гледах втренчено Иван.

— Тъмнейший иска да те види — вместо отговор каза той. — Имаш ли сили да вървиш, или трябва да те нося?

— Дай ѝ малко време — намеси се Женя, — нека се нахрани и си измие поне лицето.

— Не. Заведи ме при него.

Женя се намръщи.

— И така съм си добре — настоях, но всъщност се чувствах немощна, замаяна и скована от ужас. За нищо на света обаче не бих легнала отново на тази койка. Имах нужда от отговори, не от храна.

Щом излязохме от каютата, в носовите ни блъсна нетърпима воня, но не обичайната за един кораб смрад — на застояла вода от трюма, на риба и немити тела, която помнех от борда на „Ферадер“ при предишното си пътуване. Това тук беше нещо много по-зловонно. Затиснах устата си с длан, за да не повърна. Поздравих се, че бях отказала да ям.

— Какво е това?

— Кръв, кости, топена китова мас — отговори Иван.

Значи пътувахме на китоловен кораб.

— Не е зле да свикваш — продължи той.

— Ти свиквай — избъбри Женя и сбърчи нос.

Заведоха ме до капандура, която водеше към горната палуба. Иван пръв се покачи по стълбата, а аз го последвах припряно, нетърпелива да се измъкна от мрачния търбух на кораба и вонята на гнилоч. Катеренето с оковани ръце обаче не се оказа никак лесно и Иван скоро загуби търпение. Той просто ме сграбчи за китките и ме изтегли последните няколко метра нагоре. Поех с пълни гърди студения въздух и примигнах на яркото слънце.

Китоловният кораб се носеше тежко с издути платна, направляван от трима Гриша Вихротворци, които стояха край мачтите с вдигнати ръце, а техните сини кафтани плющяха около краката им. Етералки, Орденът на Призоваващите. А само преди месец бях една от тях.

Екипажът беше облечен в груби конопени ризи, повечето моряци ходеха боси, за да се придвижват по-лесно по хлъзгавата палуба и да могат да се катерят по мачтите. „Но не са с униформи“, отбелязах наум. Значи не са военни, пък и доколкото виждах, корабът нямаше никакви отличителни знаци.

Не беше никак трудно сред моряците на палубата да се разпознаят гришаните от свитата на Тъмнейший — не само заради ярко оцветените кафтани, а и защото се помайваха покрай палубната ограда, зяпаха морето или си приказваха, докато останалите не можеха да вдигнат глава от работа.

Забелязах даже как една от Фабрикаторите в пурпурен кафтан чете подпряна на мачтата. Докато минавахме покрай два масивни железни казана на палубата, отново ме блъсна зловонието, което се усещаше така силно долу.

— В тях топят маста — каза Женя. — По време на това пътуване не са използвани, но вонята не изветрява.

Моряците и гришаните се обърнаха като по команда да ни проследят с поглед, докато минавахме покрай тях. Стигнахме гротмачтата^[1] и щом вдигнах поглед, зърнах момчето и момичето с тъмни коси от моите блънувания. Седяха кацнали високо горе като две хищни птици, впили в нас еднаквите си златисти очи.

Значи изобщо не е било сън. Те наистина са влизали в каютата ми.

Иван ме поведе към носа на кораба, където ни чакаше Тъмнейший. Стоеше с гръб към нас и се взираше към синия хоризонт отгатык бушприта^[2].

Черният му кафтан плющеше на вятъра като мастилено знаме на войната.

Женя и Иван се поклониха и ни оставиха насаме.

— Къде е Мал? — попитах с все още пресипнало гърло.

Тъмнейший не се обърна да ме погледне, но поклати глава.

— Станала си предвидима.

— Съжалявам, че те отегчавам. Къде е той?

— Защо си мислиш, че не е мъртъв?

Стомахът ми се обърна.

— Защото те познавам — отвърнах по-уверено, отколкото в действителност се чувствах.

— Ами ако все пак е мъртъв? Ще се хвърлиш ли в морето от мъка по него?

— Не и ако не съм сигурна, че ще те завлека заедно с мен. Къде е той?

— Погледни зад себе си.

Извърнах се рязко. Някъде в другия край на дългата палуба през мрежата от мачти и въжета зърнах Мал. Охраняваха го Корпоралки, но погледът му беше вперен право в мен. Явно отдавна ме наблюдаваше, очаквайки да се обърна. Тръгнах към него. Тъмнейший ме сграбчи за ръката.

— Нито крачка повече — заповяда.

— Позволи да разменя само две думи с него — замолих. Намразих се заради отчаянието, което се прокрадна в гласа ми.

— Не се и надявай. Вие двамата имате лошия навик да се държите като пълни глупаци и да казвате на това героизъм.

Тъмнейший вдигна ръка и пазачите на Мал понечиха да го отведаат.

— Алина! — изкрещя той, но викът му премина в стенание, когато един от стражите го удари с юмрук в лицето.

— Мал! — провикнах се, докато го влачеха към долната палуба, а той се съпротивляваше с всичка сила. — Мал!

Заизвивах се в хватката на Тъмнейший, задавена от ярост.

— Само да си посмял да го нараниш...

— Нямам намерение да му причинявам болка — отвърна той. —
Поне докато ми е от полза.

— Не искам да страда.

— Засега е в пълна безопасност, Алина. Но не ме предизвиквай. Ако някой от вас двамата мине границата, другият ще страда. Казах същото и на него.

Стиснах очи, опитвайки да потисна яростта и чувството си за безизходица. Отново се бяхме върнали там, откъдето започнахме.

Кимнах.

Тъмнейший отново поклати глава.

— Вие двамата се оказахте твърде лесни — бодвам него, ти кървиш.

— Но ти никога няма да разбереш това, нали?

Той протегна ръка и потупа нашияника на Морозов около врата ми, уж случайно прокарвайки пръст по гърлото. Дори това бегло докосване възстанови връзката помежду ни и моята сила завибрира в мен като ударена камбана.

— Вече съм разбрал достатъчно — каза тихо.

— Искам да го виждам — едва успях да изрека. — Всеки ден. За да се убедя, че е в безопасност.

— Естествено, Алина. Аз не съм жесток, само предпазлив.

Едва не се разсмях.

— Затова ли накара едно от твоите изчадия да ме ухапе?

— Не е това причината — отвърна той и ме погледна твърдо. После премести очи на рамото ми. — Боли ли?

— Не — излъгах.

Някакъв далечен спомен за усмивка премина по устните му.

— Лека-полека ще се оправи — каза. — Раната обаче няма да заздравее напълно. Дори Гриша не могат да я излекуват.

— Тези създания...

— Те са ничевие.

Ничии, от небитието. Потръпнах, припомняйки си цвъртящия и стържещ звук, който издаваха; зейналите дупки на мястото на устата. Рамото ми взе да пулсира.

— Какво точно са те?

Той изви устни. Следите от белези едва личаха по лицето му, подобно линиите на призрачна карта, нарисувана върху него. Доскоро един от тях минаваше съвсем близо до дясното му око, сега никакъв го нямаше.

Тъмнейший обгърна бузата ми с шепа, а когато заговори, гласът му беше станал почти нежен.

— Това е само началото — прошепна.

После ме остави да стърча при носа на кораба, пламнала от неговото докосване и със замаяна от въпроси глава.

Още преди да подредя мислите си, до мен отнякъде изникна Иван и ме помъкна обратно през палубата.

— Намали малко — възпротивих се, но вместо това той ме дръпна още по-силно за ръкава. Загубих равновесие и полетях напред. Коленете ми издумкаха болезнено о палубата и едва успях да протегна разтрепераните си ръце, за да не се просна по очи. Изкривих лице, когато една треска се заби в дланта ми.

— Мърдай! — заповяда Иван. Надигнах се с усилие, но той ме бутна с върха на ботуша и аз отново загубих равновесие. Стоварих се върху палубата с тъп удар. — Казах да мърдаш!

Точно тогава една огромна ръка ме сграбчи и внимателно ме изправи на крака. Обърнах се и се стъписах при вида на гиганта и тъмнокосото момиче.

— Добре ли си? — попита тя.

— Това не е твоя грижа — гневно изсъска Иван.

— Тя е пленница на Щормхунд — отвърна момичето — и с нея трябва да се отнасят подобаващо.

Щормхунд. Името ми се видя познато. Значи тогава това трябва да е неговият кораб. Ами екипажът? На борда на „Ферадер“ стана дума за него. Щормхунд беше равкански капер^[3] и контрабандист, покрил се с позорна слава, задето се беше промъкнал през фйерданската блокада и беше пленил корабите на врага само от алчност. Той обаче не плуваше под флага на двуглавия орел.

— Тя е затворник на Тъмнейший — срязва я Иван. — И предател при това.

— Може, но само на сушата — изстреля в отговор момичето.

Иван изломоти нещо на езика шу, което не разбрах. Гигантът само се разсмя.

— Говориш шу като някой пришълец — отбеляза той.

— Освен това не сме склонни да приемаме заповеди от теб на какъвто и да е език — добави момичето.

Иван се подсмихна.

— Така ли?

После само извъртя длан, а момичето се хвана за гърдите и се повали на едно коляно.

Още преди да мигна, в ръката на гиганта се появи зловецко назъбено острие и той се нахвърли върху Иван. Иван някак небрежно протегна и другата си ръка и гигантът изкриви лице. Въпреки това не спря атаката си.

— Остави ги — разбунтувах се, дрънчейки безпомощно с веригите. Можех да призова светлината и с оковани китки, но няха никакъв шанс да я насоча в правилната посока.

Иван не ми обърна внимание. Дланта му се сви в юмрук. Гигантът замръзна напред крачка и изпусна меч. По веждите му избиха ситни капчици пот, докато Иван изцеждаше живота от него.

— Хайде всеки да си знае мястото, йе зо — подигравателно каза Иван.

— Ти го убиваш! — изкрещях, обзета от паника. Забих рамо в гърдите му, опитвайки се отчаяно да го поваля на палубата.

В този момент се чу някакво двойно прищраковане. Иван замръзна, самодоволната му усмивка се стопи. Зад него стоеше висок младеж, някъде на моята възраст, най-много една-две години по-голям — червена коса, счупен нос. Хитрият лисугер.

Държеше насочен револвер, дулото му беше опряно в тила на Иван.

— Аз съм гостоприемен домакин, кръвопиец, но във всеки дом си има правила.

Домакин. Значи това трябва да е Щормхунд. Изглеждаше прекалено млад, за да е капитан на каквото и да било.

Иван отпусна ръце.

Гигантът дълбоко си пое въздух. Момичето се изправи на крака, все още притиснало ръце към гърдите. И двамата дишаха тежко, очите им излъчваха омраза.

— Добро момче — подметна Щормхунд към Иван. — Сега ще върна пленницата в нейната каюта, а ти си свободен да се заемеш... с

каквото там вършиш, докато останалите работят.

Иван свъси вежди.

— Не мислех...

— Трезво? Защо сега обаче не го направиш?

Лицето на Иван пламна от гняв.

— Ти не си...

Щормхунд се наведе още по-близо към него. От ведрия тон не беше останала и следа; в иначе веселите му очи сега проблясваше острие на меч.

— Виж какво, не ме е грижа какъв си на сушата. На този кораб обаче си просто баласт, докато не те метна през борда, за да станеш угощение на акулите. Харесвам акулите. Месото им трудно се готви, но пък все е някакво разнообразие. Гледай да си го спомниш следващия път, когато решиш да заплашваш някого на кораба ми. — Той отстъпи назад и пак си възвърна безгрижния вид. — Сега се махай, угощение на акулите, беж при господаря си.

— Това няма да го забравя, Щормхунд — просъска Иван.

Капитанът подбели очи.

— Нали и аз това казвам!

Иван се обърна на пети и вдървено се отдалечи.

Щормхунд прибра револвера в кобура и се обърна към мен с шеговата усмивка.

— Странно, колко лесно един кораб може да ти се види пренаселен, нали? — После се протегна и потупа по рамото гиганта и момичето. — Добре се справихте — добави полека.

Те все още не откъсваха очи от Иван. Ръцете на момичето продължаваха да са свити в юмруци.

— Не искам повече неприятности — предупреди ги капитанът. — Ясно?

Двамата се спогледаха, после едновременно кимнаха с неохота.

— Хубаво — продължи Щормхунд. — Сега се връщайте на работа. Аз ще я заведа на долната палуба.

Двамата отново кимнаха, а после — за моя огромна изненада — ми се поклониха, преди да се оттеглят.

— Роднини ли са? — попитах, докато ги наблюдавах как се отдалечават.

— Близнаци — отвърна той. — Толя и Тамар.

— А вие сте Щормхунд.

— Само в добри дни — отговори. Носеше кожен брич, чифт револвери на хълбоците и редингот в наситен тюркоазен цвят с крещящи златни копчета и огромни маншети. Такива одежди подхождаха по-скоро за бална зала или оперен салон, не за палубата на китоловен кораб.

— Какво прави един пират на китоловен кораб? — попитах.

— Капер — поправи ме той. — Притежавам няколко кораба. Тъмнейший поиска китоловния и аз му го докарах.

— По-точно го откраднахте.

— Присвоих го.

— По едно време бяхте в каютата ми.

— Много жени ме виждат в сънищата си — весело подхвърли той, докато ме водеше към долната палуба.

— Видях ви, когато вече бях будна — настоях. — Искам...

Той вдигна предупредително ръка.

— Не си хаби приказките, хубавице.

— Но вие дори не знаете какво щях да кажа!

— Щеше да ми разкажеш покъртителната си история, да поискаш моята помощ и да се оправдаеш, че нямаш с какво да ми платиш, но пък си с честно сърце — все обичайните приказки.

Примигнах смутено. Точно това се канех да направя.

— Но...

— Излишни приказки, излишна загуба на време, излишно хабене на този чуден следобед — прекъсна ме той. — Не позволявам някой да се отнася зле с пленниците, но дотам.

— Вие...

Той поклати глава.

— И се славя с това, че не се поддавам на ничии жалби. Ето защо, ако в историята ти не участва говорещо куче, хич не ща и да я чувам. Е, има ли?

— Какво да има?

— Говорещо куче.

— Не — сопнах му се. — Става дума само за бъдещето на едно царство и всички негови жители.

— Жалко — отвърна той и ме хвана за ръка, побутвайки ме към люка на кърмата.

— Аз пък си мислех, че служите на Равка — казах гневно.

— Служа на този, който най-бързо си развърже кесията.

— Значи сте продали родината си на Тъмнейший срещу шепа злато, така ли?

— Не, за чувал злато — безгрижно отвърна той. — Може да си сигурна, че не се давам евтино. — Той направи церемониален жест към люка. — След теб.

С помощта на Щормхунд се добрах криво-ляво до каютата, пред която чакаха двама от Гриша, за да ме заключат вътре. Капитанът се поклони и се оттегли без дума повече.

Отпуснах се на койката и обрних главата си в ръце. Щормхунд можеше да прави всички останали на глупаци, но аз бях сигурна, че е влизал в каютата ми. А за това е трябвало да има много основателна причина. Или аз просто бях готова да се вкопча във всеки лъч надежда като удавник за сламка.

Когато донесе подноса с вечерята, Женя ме завари да лежа свита на кълбо върху койката с лице към стената.

— Трябва да се храниш — каза.

— Остави ме на мира.

— Като се чумериш, ще ти станат бръчки.

— А на теб от лъжи ще ти поникнат брадавици — отвърнах кисело.

Тя се разсмя, после пристъпи и остави подноса на пода. Приблужи към люка и се огледа в мътното му стъкло.

— Дали пък да не се направя руса — подметна. — Червеното на Корпоралките стои ужасно на косата ми.

Метнах ѝ поглед през рамо.

— Много добре знаеш, че и с цвят на спечена кал да се направиш, пак би засенчила всяко момиче на двата континента.

— Така си е — отвърна ухилена тя.

Не отвърнах на усмивката ѝ. Тя въздъхна и заби поглед в носовете на ботушите си.

— Липсваше ми — каза.

Чак не можах да повярвам колко силно ме заболя от думите ѝ. И тя много ми липсваше. Почувствах се като същинска глупачка.

— Ти изобщо била ли си някога моя искрена приятелка? — попитах.

Тя приседна на ръба на койката.

— Това сега има ли някакво значение?

— Просто ми е любопитно колко сляпа съм била.

— Харесваше ми да сме приятелки, Алина. Въпреки това не съжалявам за стореното.

— А за това, което Тъмнейший направи? За това съжаляваш ли?

— Знам, ти го имаш за чудовище, но той иска само доброто за Равка. И за всички нас.

Надигнах се на лакти. От толкова отдавна знаех за лъжите на Тъмнейший, че вече бях забравила колко малко хора познават истинското му лице.

— Женя, „Долината на смъртната сянка“ е негово творение.

— Черният еретик...

— Не съществува никакъв Черен еретик! — И аз й отворих очите за истината, която Багра разкри пред мен в Малкия дворец още преди месеци. — Той може и да хвърля вината на своите предшественици, но открай време има само един Тъмнейший и неговата единствена цел е да притежава цялата власт.

— Не е възможно. Тъмнейший е посветил живота си на освобождаването на Равка от „Долината на смъртната сянка“.

— Как може да го кажеш, след онова, което той направи с Новокрибирск?!

Тъмнейший използва силата на Безморие, за да затрие цял един град — това послужи едновременно като демонстрация на мощ, за сплашване на враговете и като знак за идването му на власт. Случи се с моята помощ.

— Знам, че е станало... злополука.

— Злополука?! Той избяга стотици, може би хиляди.

— Ами тия на сала? — тихо попита тя.

Рязко си поех въздух и паднах по гръб върху койката. После дълго изучавах гредите над главата си. Хич не ми се искаше да питам, но нямаше как да го избегна. Този въпрос ме преследваше от седмици и дори безкрайната шир на морето не можа да го отмие от съзнанието ми.

— Имаше ли... други оцелели?

— Освен Иван и Тъмнейший ли?

Кимнах и зачаках притихнала.

— Двамата Огнетворци, които са им помогнали, също са се отървали — започна тя. — Една шепа войници от Първа армия успяха да се върнат.

Доведоха със себе си и Наталия, една от Вихротворците, но тя почина от раните си след няколко дни.

Стиснах очи. Колко ли още е имало на пясъчния сал? Трийсет?

Четирийсет? Усетих, че ми прилява. Отново чух отчаяните писъци и вопли, воя на волкритите. В ноздрите ми нахлу мириса на кръв и барут. Пожертвах тези хора, за да спася живота на Мал и да запазя свободата си, а сега се оказва, че са загинали напразно. Отново бяхме попаднали във властта на Тъмнейший, а той бе по-могъщ от всякога.

Женя постави ръка върху моята.

— Ти стори каквото е трябвало да направиш, Алина.

Изсмях се късо и дрезгаво и издърпах ръката си.

— Тъмнейший ли ти каза това? Сега олекна ли ти?

— Не, никак даже. — Тя сведе поглед към скута и взе да си играе с диплите на кафтана. — Но Тъмнейший ме освободи, Алина — продължи. — Иначе какво трябваше да направя — да се върна обратно в двореца при царя ли? — Тя яростно заклати глава. — Не, аз направих своя избор.

— Ами останалите Гриша? — попитах. — Едва ли всички са минали на страната на Тъмнейший. Колко останаха в Равка?

Женя се скова.

— Едва ли е редно да говоря за това с теб.

— Женя...

— Яж, Алина. И се опитай да си починеш. Скоро навлизаме в ледовете.

Ледовете. Значи не се връщаме обратно в Равка. Сигурно плавахме на север.

Женя стана и отупа праха от кафтана си. Може и да подмяташе шегички за цвета му, но аз добре знаех колко важен е за нея. Това беше доказателство, че тя е истинска Гриша — закриляна, привилегирована, загърбила слугинската работа. Сетих се за загадъчната болест, повалила царя на легло точно преди опита за държавен преврат, оглавяван от Тъмнейший. Женя беше сред малцината Гриша, които имаха пряк достъп до царското семейство. Тя се беше възползвала от тази своя привилегия, за да си осигури правото да носи червено.

— Само още един въпрос, Женя — извиках, преди да стигне вратата.

Тя се поколеба с ръка на резето.

Сигурно беше маловажно и глупаво да се връщам на това след толкова време, но то ме глождеше непрекъснато.

— Става дума за писмата, които пращах на Мал от Малкия дворец. Той каза, че така и не ги е получил.

Тя не се обърна с лице към мен, но забелязах как раменете ѝ увиснаха.

— Защото така и не бяха изпратени — прошепна. — Тъмнейший каза, че трябва окончателно да се разделиш с предишния си живот.

Тя затвори вратата след себе си и аз чух как резето щракна. Двете с Женя бяхме прекарвали часове наред, пиейки чай, пробвайки нови премени, заливайки се от смях. И през цялото това време тя ме е лъгала. А най-лошото бе, че Тъмнейший се оказа прав. Ако се бях вкопчила в Мал и в спомена за своята любов към него, сигурно така и нямаше да овладее силата си. Женя обаче нямаше как да го знае. Тя просто беше следвала чужди заповеди и ми разби сърцето. Не знам какво беше това, но със сигурност не можеше да се нарече приятелство.

Обърнах се на една страна, усещайки нежното поклащане на кораба под себе си. Дали така се чувства детето в прегръдките на своята майка, която приспивно го люлее? Аз няхах спомен за това. Ана Куя понякога си тананикаше под нос, докато гасеше лампите и заключваше спалните помещения в Керамзин за през нощта. Това беше единствената приспивна песен за нас двамата с Мал.

Някъде над мен един моряк изкрещя нещо, надвиквайки се с вятъра. Камбанката задрънча за смяна на вахтата. „Нали поне сме живи — напомни си. — Веднъж вече успяхме да се измъкнем на Тъмнейший. Значи ще го направим и сега.“ Въпреки това обаче си давах сметка, че нещата не вървят на добре. Дълго преглъщаните сълзи най-сетне рукохнаха. Щормхунд беше купен на висока цена. Женя беше избрала страната на Тъмнейший. Двамата с Мал бяхме сами срещу всички, както е било винаги. До нас нямаше нито приятели, нито съюзници, заобикаляше ни единствено безжалостното море.

Този път дори да успеехме да се измъкнем, нямаше къде да избягаме.

[1] Основната мачта на всеки кораб с платна. — Б.пр. ↑

[2] Наклонена греда при ветроходните съдове, излизаща напред от носа. — Б.пр. ↑

[3] Каперът от хол. ез. „карег“ е морски пират, упълномощен от монарха да напада и граби корабите на друга държава, обикновено срещу дял от плячката. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

След по-малко от седмица зърнах и първите ледени блокове. Стигнали бяхме далече на север, където морето ставаше все по-мрачно, а от дълбините му се подаваха опасни ледени шпилове. И макар да бе началото на лятото, вятърът хапеше кожата, а сутрин вължетата се покриваха със скреж.

Прекарвах с часове, крачейки напред-назад из каютата или забила поглед в безкрая на морето. Всяка сутрин ме извеждаха на палубата, където можех да се разтъпча и да зърна Мал отдалече. Винаги заварвах Тъмнейший изправен край палубния парапет и взрян в далечния хоризонт, сякаш търси нещо.

Щормхунд и екипажът му се държаха настрана от него. На седмия ден минахме между два тъмносиви скалисти острова, които помнех още от времето като помощник картограф. Желка и Вилки — Вилицата и Ножа. Навлизахме в Костницата — дълъг проток черна вода, донесъл гибелта на безчет кораби; те се разбиваха в безименните скалисти островчета, които изневиделица изникваха от мъглите и също толкова внезапно изчезваха. На картите я рисувах отрупана с човешки черепи, раззинати чудовища, сирени със снежнобели коси и дълбоки черни очи като на тюлени. По тези места стигаха единствено най-опитните фйердански ловци, тръгнали на лов за кожи; те предизвикваха смъртта с надеждата да попаднат на богат улов. Но какъв улов преследвахме ние тук?

Щормхунд нареди да приберат платната и корабът бавно навлезе в мъглите. Обгърна ни неспокойна тишина. Наблюдавах лодките на китоловния кораб и стойките с харпуни, увенчани с върхове от гришанска стомана. Никак не беше трудно да се досетя какво е тяхното предназначение. Тъмнейший отново беше тръгнал на лов за могъща муска. Огледах редиците на Гриша и се зачудих този път кой ли е избраният да получи неустоимия „дар“ на Тъмнейший. Почувствах как в мен се надига ужасно подозрение.

„Не, това е някаква лудост — казах си. — Не би дръзнал да опита подобно нещо.“ Но тази мисъл изобщо не ме успокои. Той винаги дръзваше. НА СЛЕДВАЩИЯ ДЕН Тъмнейший заповяда да ме заведат при него.

— За кого е този път? — попитах, когато Иван ме остави до перилата на десния борд.

Тъмнейший продължаваше да се взира във вълните. Прииска ми се да го метна зад борда. Вярно, че е живял стотици години, ама дали междуременно се е научил да плува?

— Само дано не кроиш онова, за което си мисля! — продължих. — Кажи ми, че муската е за някое друго глупаво и наивно момиче.

— Някоя не толкова инатлива и по-малко себелюбива? Или която не е така привързана към сивия си миши живот? Повярвай — въздъхна, — че наистина ми се ще да е така.

Призля ми.

— Всеки Гриша може да притежава само по една муска — сам ми го каза.

— Муските на Морозов са друго нещо.

Зяпнах насреща му.

— А има ли друга муска, равна по сила с мощта на елена?

— Тези муски са създадени да бъдат използвани заедно, Алина. И са неповторими, също като нас двамата.

Набързо си припомних какво бях прочела в книгите по теория на Гриша.

Навсякъде пишеше едно и също: мощта на Гриша не бива да е неограничена, нещо трябва да я държи под контрол.

— Не — казах. — Това не го искам, желая само...

— Желаяш, значи — прекъсна ме подигравателно Тъмнейший. — Аз пък желая да гледам как твоят следотърсач умира бавно с моя нож, забит в сърцето му. Желая морето да погълне и двама ви. Но сега съдбите ни с теб са свързани, Алина, и нито един от нас няма властта да го промени.

— Ти си луд.

— Знам, че ти доставя радост да си го мислиш — каза. — Въпреки това муските трябва да се съберат. Ако все още има надежда да контролираме Долината...

— Ти не можеш да контролираш Долината. Тя трябва да бъде унищожена.

— Внимавай, Алина — каза с тънка усмивка той, — защото и за теб ми минаваха подобни мисли. — После даде знак на Иван, който чакаше на почтително разстояние. — Доведи момчето.

Сърцето ми се качи в гърлото.

— Чакай — спрях го. — Нали каза, че няма нищо да му сториш.

Той изобщо не ми обърна внимание. Озърнах се за помощ като пълна глупачка, сякаш на този забравен от светците кораб някой щеше да чуе молбата ми. Щормхунд стоеше край руля и ни наблюдаваше с безизразно лице.

Вкопчих се в ръката на Тъмнейший.

— Нали имахме уговорка? Не съм направила нищо непозволено! Ти каза...

Тъмнейший ме погледна със студените си кварцови очи и думите замръзнаха на устата ми.

След малко Иван се върна, помъкнал Мал подире си. Стигна до нас и го блъсна към парапета. Той застана отпред със завързани ръце, присвивайки очи на слънчевата светлина. От седмици не бяхме стояли толкова близко един до друг. Макар да изглеждаше блед и изтощен, поне нямаше следи от нараняване. Разпознавах въпроса, изписан на умореното му лице, но нямах отговор за него.

— Е, следотърсачо — обърна се Тъмнейший към него, — търси.

Погледът на Мал започна да се мята ту към Тъмнейший, ту към мен.

— Какво да търся? Насред открито море сме.

— Алина веднъж ми каза, че си способен да откриеш и зайците в дупките. Поразпитах моряците на „Ферадер“. Те разправят, че те бива и в открито море. Казват, че някой капитан ще извади късмет с човек като теб.

Мал сви вежди.

— Китове ли искаш да преследвам?

— Не — отвърна Тъмнейший. — Искам да откриеш морския бич.

Двамата го зяпнахме потресени. Едва не се изсмях насреща му.

— Ти търсиш дракон?! — изумен произнесе Мал.

— Леденият дракон — натърти Тъмнейший. — Русалие.

Русалие. В преданията морският бич беше прокълнат принц, превърнат в морска змия, заставена да охранява ледените води на Костницата. Това ли беше втората муска на Морозов?

— Него го има само във вълшебните приказки — каза Мал и сякаш изрече на глас моите мисли. — Детски залъгалки. Такова нещо не съществува.

— От години моряците срещат в тукашните води морския бич — отвърна Тъмнейший.

— Както сирени и селки^[1]. Това са митове.

Тъмнейший изви вежди.

— Също като елена ли?

Мал ме погледна крадешком. Недоловимо кимнах. Каквото и да беше намислил Тъмнейший, ние нямаше да му помагаме.

Мал заби поглед във вълните.

— Дори не знам откъде да започна.

— За нейно добро е да не казваш истината. — Тъмнейший измъкна тънък нож от гънките на кафтана си. — За всеки пропилян ден, през който не сме открили морския бич, ще одирам по едно парче кожа от нея. Бавно. После Иван ще я лекува, а на следващия ден всичко ще се повтаря.

Усетих как кръвта се оттича от лицето ми.

— Не може да й причиниш това — възкликна Мал, но аз усетих страха в гласа му.

— Аз не искам да й причинявам болка — отвърна Тъмнейший. — Просто очаквам да свършиш онова, което ти наредих.

— Отне ми месеци, докато открия елена — отчаяно заговори Мал. — И досега не знам как стана.

В този момент Щормхунд пристъпи към нас. Толкова бях погълната от Мал и Тъмнейший, че съвсем забравих за него.

— Няма да позволя на кораба ми да изтезават момиче — каза.

Студеният поглед на Тъмнейший се прехвърли на капера.

— Ти работиш за мен, Щормхунд. Или ще си вършиш работата, или обещаното възнаграждение ще стане последна твоя грижа.

Над кораба премина грозната сянка на раздора. Моряците на Щормхунд измерваха Гриша с навъсени погледи. Женя запуши устата си с ръка и не пророни нито дума.

— Дай на следотърсача време — продължи тихо Щормхунд. — Седмица или поне няколко дни.

Тъмнейший прокара пръсти по ръката ми и вдигна ръкава, разкривайки част от бялата кожа.

— От тук ли да започна? — попита. После пусна ръкава и опря кокалчетата на пръстите си о бузата ми. — Или пък от лицето? — Кимна към Иван. — Дръж я.

Иван стисна главата ми изотзад. Тъмнейший вдигна ножа. Улових блясъка на острието с ъгълчето на окото си. Опитах да извия глава, но Иван ме държеше с желязна хватка. Острието опря бузата ми. Ужасена си поех въздух.

— Спри! — изкрещя Мал.

Тъмнейший се забави.

— Аз... мога да го направя.

— Не, Мал — намесих се, показвайки повече кураж, отколкото наистина ми беше останал.

Мал преглътна мъчително.

— Курс на югозапад — каза. — Връщаме се там, откъдето дойдохме.

Останах като ударена от гръм. Наистина ли беше видял нещо? Или просто се опитваше да отложи изтезанието ми?

Тъмнейший наклони глава на една страна и внимателно го измери с поглед.

— Дано не си решил да ме пратиш за зелен хайвер, следотърсачо.

Мал кимна отсечено.

— Мога да го направя. Ще го открия. Само... ми дайте малко време.

Тъмнейший прибра ножа. Отдъхнах си незабелязано и се опитах да овладеем треперенето.

— Имаш една седмица — отсече той, обърна ни гръб и хлътна в люка. — Доведи я — нареди на Иван.

— Мал... — понечих да го доближа, но Иван сграбчи ръката ми.

Мал вдигна завързаните си ръце и ги протегна към мен. Пръстите му за кратко докоснаха моите, после Иван ме повлече към люка.

Докато се спускахме в усойния търбух на кораба, умът ми работеше трескаво. Плетях крака покрай Иван и се опитвах да осъзная случилото се преди малко. Тъмнейший беше казал, че няма да причини зло на Мал, докато той му е нужен. Досега си мислех, че Мал му трябва, за да ме държи в подчинение чрез него. Сега обаче ставаше ясно, че замисълът му се простира много отвъд това. Дали Мал наистина вярваше, че може да открие морския бич, или само печелеше време? Аз самата не знаех кое повече ми се ще да е истина. Мисълта, че ще бъда подложена на мъчения, определено не ми харесваше; какво би било, обаче, ако наистина открие Ледения дракон?

Какво ли щеше да ни донесе втората муска?

Иван ме бутна в просторна каюта, достойна за капитански покои. По всичко личеше, че Щормхунд е бил принуден да се смести с останалите от екипажа.

Леглото стоеше избутано в единия край, а издутата навън стена беше осеяна с прозорци с дебели стъкла. През тях се процеждаше мътна светлина и падаше право върху писалището, зад което седеше самият Тъмнейший. Иван с поклон се оттегли и плътно затвори вратата след себе си.

— Явно няма търпение да се махне колкото може по-далече от теб — казах, спирайки край вратата. — Страх го е от онова, в което си се превърнал. Както и всички останали.

— А ти боиш ли се от мен, Алина?

— Ти май точно това искаш, а?

Той сви рамене.

— Страхът е силен съюзник — каза. — И верен при това.

Наблюдаваше ме студено и изпитателно — поглед, който винаги ме караше да се чувствам като отворена книга пред него; пръстите му пробягваха по написаното и попиваха тайно познание, останало недостъпно за мен. Опитах се да стоя неподвижно, но оковите около китките издайнически подрънкваха.

— Много бих искал да те освободя, Алина — каза тихо Тъмнейший.

— Всичко е в твоя власт — да ме освободиш, да ме одереш жива. Имаш голям избор. — Все още усещах острието на ножа му върху бузата си.

Той тежко въздъхна.

— Това беше само заплаха, Алина. И тя постигна целта си.

— Значи няма да ме дереш парче по парче, така ли?

— Не съм казвал такова нещо. — Тонът, както обикновено, беше закачлив и съвсем делничен. Гласът му едва ли би трепнал, независимо дали заплашва да ме одере, или си поръчва вечеря.

На смътната светлина можех само да гадая за почти незабележимите белези по лицето му. Макар да си давах сметка, че е най-добре да мълча и да го оставя той пръв да заговори, любопитството ми надделя.

— Как успя да оцелееш?

Той прокара ръка по изсечената си челюст.

— Явно месата ми не се оказаха достатъчно вкусни за волкрите — отвърна почти лениво. — Правило ли ти е впечатление, че те не се ядат помежду си?

Потръпнах. Волкрите бяха негово творение, също като изчадието, което заби зъби в рамото ми. Раната все още пулсираше от болка. „Сродното сродно привлича.“

— Нямам никакво желание да преживея всичко отново. Достатъчно злоупотребих с милостта на волкрите. А и с твоята също.

Прекоших каютата и се изправих пред писалището.

— Тогава защо ми даваш втора муска? — попитах отчаяно, търсейки причина, която ще му прозвучи достатъчно смислено, че да се откаже. — Ако си забравил, аз се опитах да те убия.

— И се провали.

— Ето че сега ми се удава втори шанс. Защо държиш да ме направиш още по-силна?

Той отново сви рамене.

— Равка е загубена без муските на Морозов. Съдено е ти да ги притежаваш, както на мен е съдено да управлявам. Това е пътят, няма друг.

— Колко удобно за теб.

Той се облегна назад и скръсти ръце.

— Може да бъдеш обвинена във всичко друго, но не и че си удобна, Алина.

— Няма как да съчетаеш муските. Всички книги твърдят едно и също...

— Не всички книги.

Едва не закрепях от безсилие.

— Багра ме предупреди, че си арогантен и заслепен от амбиция.

— Питам се дали би го казала и сега. — Гласът му беше леден.
— И какви още предателства ти вля в ухото?

— Ами това, че те е обичала — отвърнах гневно. — И че е вярвала в шанса ти за изкупление.

Той извърна лице, но въпреки това успях да зърна болката, изписана на него. Какво ли беше причинил на Багра? И каква ли цена е платил за това?

— Изкупление — прошепна. — Избавление. Покаяние. Отживелиците на майка ми. Може би трябваше да я държа по-изкъсо.
— Той бръкна в писалището и извади тънко томче с червена подвързия. Когато го вдигна, светлината заигра по изписания със злато надпис на корицата: Жития санктя. — Знаеш ли какво е това?

Свих вежди. Житията на светците. Споходи ме някакъв смътен спомен.

Апарат ми даде препис от тази книга още преди месеци, докато бях в Малкия дворец. Още тогава я натиках в едно от чекмеджетата на тоалетната си масичка и повече не се сетих за нея.

— Някаква книжка за деца — отвърнах.

— Чела ли си я?

— Не — признах си и вече се разкайвах за това. Тъмнейший не откъсваше поглед от мен. Какво толкова важно намираше в тази сбирка от древни религиозни рисунки?

— Суеверия — каза, хвърляйки поглед на корицата. — Селски врели-некипели. Или поне така си мислех. Морозов е бил странен човек. Двамата с него малко си приличате — влече ви все към посредствеността и малодушието.

— Мал не е малодушен.

— Той има дарба, това е сигурно, но не е Гриша. Никога няма да ти е равен.

— Той ми е равен, че и отгоре — казах през стиснати зъби.

Тъмнейший поклати глава. Ако не го познавах така добре, бих казала, че погледът му излъчва жал. Мен съжаляваше.

— Мислиш си, че той е твоето семейство. Въобразяваш си, че с него е бъдещето ти. Но ти ще ставаш все по-могъща, а той — все по-

стар. Той ще крета през своя кратък живот на отказатся, а ти ще го гледаш как умира.

— Млъквай.

Той се усмихна.

— Хайде, тропни с крак и покажи характер. Кого го е грижа, че родината ти страда.

— Тя страда заради теб!

— Точно така, защото се предоверих на момиченце, което не може да понесе мисълта за собствените си възможности. — Той се надигна иззад писалището и го заобиколи. Колкото и да бях гневна, отстъпих на крачка и се блъснах в стола зад себе си.

— Знам какво чувстваш, когато си със следотърсача — каза той.

— Съмнявам се.

Тъмнейший махна пренебрежително с ръка.

— Изобщо не говоря за абсурдното ти влечение към него, което рано или късно трябва да преодолееш. Аз гледам право в сърцето ти. И виждам там самота. Ти все по-ясно осъзнаваш колко си различна. — Той се надвеси още по-близо към мен. — Усещам болката от мисълта за това.

Опитах се да потисна стъписването колко добре ме познава.

— Представа нямам за какво говориш — казах, но думите ми прозвучаха фалшиво дори в моите уши.

— Това никога няма да се промени, Алина. Напротив, ще става все по-зле, независимо зад колко шалове си се скрила и колко бързо или колко надалече бягаш.

Опитах да му обърна гръб, но той посегна и хвана оковите, принуждавайки ме да го погледна. Толкова беше близо, че усетих дъха му.

— Няма други като нас, Алина — прошепна. — И никога няма да има.

Дръпнах се рязко от него и залитнах, прекатурвайки стола зад мен. Едва не загубих равновесие. Започнах да удриям по вратата и да викам Иван.

Тъмнейший само ме наблюдаваше. Иван не се отзова на виковете ми, докато Тъмнейший не му заповяда.

Като в унес почувствах ръката на Иван върху гърба си; вонята в коридора; моряците, които се разстъпваха, за да ни направят път; после

тишината в тясната каюта; вратата, която се залости зад гърба ми; койката, драскането на грубата материя, когато зарових лице в завивките; треперенето на тялото, докато се опитвах да изтрия думите на Тъмнейший от съзнанието си. Смъртта на Мал. Дългите години живот, които ми остават след нея. Болката от моята различност, която никога няма да отmine. Страховете, насъбрани в мен; остриите нокти, дълбоко впити в сърцето ми.

Давах си сметка, че Тъмнейший е изкусен лъжец. Той беше способен да изопачи всяко чувство, да си играе с човешките слабости. Въпреки това не можех да отрека онова, което почувствах в Новий Зем, нито истината, за която Тъмнейший ми отвори очите: собствената ми тъга и копнежът в мен, които срещнах отразени в неговите студени сиви очи.

Духът, царуващ на борда на китоловния кораб, вече не беше същият. Екипажът ставаше все по-неспокоен и беше постоянно нащрек. Моряците не можеха да забравят толкова лесно обидата, отправена на техния капитан.

Гриша на свой ред мърмореха недоволно под нос, защото и техните нерви бяха опънати заради заседяването ни във водите на Костницата.

Тъмнейший всеки ден ме изкарваше на палубата, за да ме виждат до него на носа на кораба. Плътно заобиколен от пазачите си, Мал стоеше в другия край. Понякога го чувах да се провиква към Щормхунд за промяна в курса или да сочи към нещо, което приличаше на дълбоки прорези по ледените блокове точно под нивото на водата.

Аз също се вирах внимателно във вдълбаните по повърхността на леда драскотини. Можеше да са следи от нокти, но нищо чудно и да бяха съвсем случайни. Въпреки това вярвах в дарбата на Мал; убедих се в способностите му, още докато бяхме в Сайбея. Докато преследвахме елена, той ми сочеше счупени клонки, отгъпкана трева — все следи, които изглеждаха от ясни по-ясни, щом ми ги покажеше, но иначе невидими за моето око. Сега по всичко се виждаше, че екипажът му няма вяра. Гришаните пък изобщо не криеха презрението си.

По здрач, когато се беше изнизал поредният ден, Тъмнейший демонстративно ме преведе по палубата, за да ме натика в люка към

долната палуба право пред очите на Мал. Не ни беше разрешено да разменим дори дума. Опитах да уловя погледа му и с очи да му кажа, че съм добре. Въпреки това усещах как яростта и отчаянието му набират мощ. А аз бях безсилна да го утеша.

Щом стигнах люка, Тъмнейший ме придърпа плътно към себе си. Нищо не пречеше да ме остави сама да сляза надолу, но той умишлено се бавеше и преди да съм успяла да го отблъсна, уви ръка на кръста ми.

Мал се стрелна напред и единствено хватката на гришаните го удържа да не се нахвърли на Тъмнейший.

— Имаш още три дни, следотърсачо.

— Остави я на мира — изръмжа Мал.

— Аз си държа на думата — тя все още е непокътната. Но май не това те тревожи, а?

Мал имаше вид, сякаш всеки момент ще се взриви. Лицето му преbledня, устните се превърнаха в тънка права линия, мускулите на ръцете му станаха на възли, докато опъваше веригите. Не можех да понеса тази гледка.

— Аз съм добре — казах тихо, рискувайки да усетя острието на Тъмнейший. — Той не може да ме нарани. — Това беше лъжа, но прозвуча убедително.

Тъмнейший премести поглед от мен към Мал и аз зърнах в очите му мрачната пропаст, зейнала в него.

— Бъди спокоен, следотърсачо, лесно ще разбереш кога е изтекъл срокът на сделката ни. — И той ме бутна към долната палуба, но преди това се убеди, че ще чуя последните му думи към Мал. — Ще се погрижа да я чуеш, когато започне да крещи.

Седмицата клонеше към края, когато на шестия ден Женя ме събуди още призори. Бавно дойдох на себе си и осъзнах, че дори не е съмнало.

Скова ме страх. Дали Тъмнейший не е решил да съкрати отсрочката за моето изтезание и да изпълни заплахата си още днес?

Но лицето на Женя сияеше.

— Той откри нещо! — изчурулика тя и буквално затанцува на пръсти, докато ми помагаше да се надигна от койката. —

Следотърсачът каза, че сме съвсем наблизо!

— Той се казва Мал! — процедих и се дръпнах от нея. Изобщо не ме трогна оскърбеният ѝ поглед.

„Нима може да е истина?“ Зачудих се дали Женя ще ме отведе на горната палуба. Или дали Мал просто се опитва да ми спечели още малко време.

Излязохме в сивия сумрак на неразпукалото се още утро. Всички гришани вече бяха на палубата, впили погледи във водата. Вихротворците се грижеха да имаме попътен вятър, а екипажът на Щормхунд се занимаваше с платната.

Мъглата беше още по-гъста в сравнение с предишния ден. Плътната ѝ стена беше стигнала съвсем до водата и сега пълзеше на влажни филизи по палубата. Тишината нарушаваха единствено напътствията на Мал и заповедите на Щормхунд, изричани на висок глас.

Когато навлязохме в широк открит участък от морето, Мал се обърна към Тъмнейший.

— Мисля, че сме съвсем близо.

— Мислиш?!

Мал само отсечено кимна.

Тъмнейший се замисли. Ако Мал само печелеше време, усилията му бяха обречени на скорошен провал, цената за увъртането щеше да е много висока.

След продължило сякаш цяла вечност мълчание, Тъмнейший кимна към Щормхунд.

— Приберете платната — заповяда каперът и неговите хора по мачтите се засуетиха да изпълнят нареждането.

Иван потупа Тъмнейший по рамото и посочи на юг.

— Кораб на хоризонта, мой суверенний.

Присвих очи по посока на неясното петно.

— Под чий флаг плава? — обърна се Тъмнейший към Щормхунд.

— Сигурно е рибарски съд — отвърна Щормхунд, — но ние за по-сигурно ще го държим под око. — Той даде знак на един от екипажа, който тутакси се покатери към форбомбрамсела^[2] с далекоглед в ръка.

Само след минути лодките бяха готови. Спуснаха ги покрай десния борд, натоварени с моряците на Щормхунд, над чиито глави проблясваха остриетата на харпуните. Гришаните на Тъмнейший се тълпяха покрай парапета, за да наблюдават движението на лодките. Мъглата сякаш усилваше мощния плясък от връзването на греблата във вълните.

Пристъпих с една крачка към Мал. Сега вниманието на всички беше насочено към мъжете във водата. Само Женя не откъсваше очи от мен. Когато срещна погледа ми, тя отначало се поколеба, после неохотно извърна глава и се присъедини към останалите край перилата.

Двамата с Мал бяхме с лице към носа на кораба, но стояхме толкова близко един до друг, че раменете ни се докосваха.

— Нали си добре? — промърмори той с дрезгав глас.

Кимнах, преглъщайки буцата, заседнала в гърлото ми.

— Добре съм — отвърнах тихо. — Има ли нещо там долу?

— Не знам. Може би. Докато преследвахме елена също имаше моменти, когато мислех, че сме съвсем наблизо, а после... Алина, ако греша...

Не издържах и го погледнах, без да ме е грижа дали някой ни наблюдава и как ще бъда наказана после за това. Мъглата постепенно се вдигаше над водата и сега се кълбеше покрай палубата. Взрях се в лицето на Мал, попивайки с поглед всяка негова черта: яркосиньото на ирисите, извивката на устните, белегът, минаващ по линията на челюстта. Зад гърба му зърнах Тамар, която се прокрадваше по такелажа и платната с фенер в ръка.

— Каквото и да стане от тук нататък, то не е по твоя вина, Мал. За нищо не си виновен.

Той склони глава и опря чело о моето.

— Няма да му позволя да те нарани.

И двамата бяхме наясно, че е безсилен да спре Тъмнейший, но тази истина бе прекалено болезнена за нас, затова просто казах:

— Знам.

— Ласкаеш ме — отвърна той с далечна следа от усмивка.

— Винаги си обичал да те четкат.

Той притисна устни към челото ми.

— И от това ще намерим начин да се измъкнем, Алина. Винаги успяваме.

Опрях окованите си китки в гърдите му и затворих очи. Двамата с него бяхме съвсем сами наред леденото море, пленници на човек, който създаваше истински чудовища, но въпреки това повярвах на думите му.

Притиснах се в него и за първи път от дълго време насам позволих на един слаб лъч надежда да проникне в мен.

В този момент се разнесе вик.

— Дясно на борд!

Главите ни като по команда се обърнаха натам и аз замръзнах на място. В мъглата нещо се движеше — проблясващ, извиващ се силует.

— Светиите да са ни на помощ! — ахна Мал.

В този момент гърбът на създанието разцепи вълните, тялото му прониза водата в лъкатушна линия, а по преливащите люспи на гърба му играеше многоцветна дъга.

Русалие.

[1] Митологични същества от фолклора на Оркнейските и Шетландските острови: народ от тюлени, който живее в морето, но излиза и на сушата, за да диша. Тогава тюлените захвърлят кожата си и се превръщат в невиджани хубавици. Ако някой мъж открадне кожа, селката заживява с него и може да му роди деца, докато не успее с хитрост да си я върне и отново да отплува в морето. — Б.пр. ↑

[2] Най-горното платно на плавателния съд. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Русалие беше плод на народните предания, вълшебна приказка; създание, родено от фантазията, чийто образ се срещаше само в най-отдалечените ъгли на географските карти. И въпреки това не можеше да има съмнение, че Ледения дракон съществуваше и Мал го беше открил, също както намери и елена. Усещах, че нещо не е наред — всичко се случваше прекалено бързо, сякаш се бяхме устремили нанякъде, без да знаем къде точно отиваме.

Вик откъм хората в морето привлече вниманието ми. Един моряк в най-близката до морския бич лодка се беше изправил на крака и се прицелваше с харпуна. Бялата опашка на дракона обаче изплющя във водата, разцепи повърхността и прати талози към борда на кораба. Лодката силно се залюля и мъжът с харпуна се стовари тежко на мястото си. После обаче бързо скочи на крака.

„Само така, не им се давай!“, помислих си.

В следващия момент от друга лодка литнаха харпуни. Първият направи широка дъга и се заби във водата далече от целта. Вторият обаче порази морския бич.

Създанието подскочи и взе да бие с опашка, после като змия се стрелна над водата. За миг тялото му увисна във въздуха: прозрачни, подобни на криле перки; искрящи люспи и разярени червени очи. От гривата му на ручей се стичаше вода; огромната челюст зееше, разкривайки розов език и няколко реда просветващи зъби. Стовари се с оглушителен трясък върху най-близката лодка и я разцепи. Хората в нея потънаха във водата. Раззинатата паст на дракона се склочи рязко около крака на един от моряците и той с писъци изчезна под вълните. Останалите мъже взеха да загребват неистово с ръце окървавената вода, устремени към другите лодки. Там другарите им ги изтеглиха през борда.

Обърнах поглед към реите^[1] на китоловния кораб. Върховете на мачтите бяха скрити от мъглата, но все още можех да различа

светлинката от фенера на Тамар, която се беше спряла над форбомбрамсела.

Още един харпун намери целта си и морският бич запя — най-прекрасният звук, който някога бях чувала: хор от гласове, въздигнати в жално песнопение без думи. „Не — казах си, — това не е песен.“ Морският бич ридаеше, а плачът му се извиваше над вълните и се продънваше с талазите надолу. Лодките се втурнаха подир него, опитвайки да освободят забитите в тялото му харпуни. „Не се предавай — молах го безмълвно. — Залови ли те, той никога повече няма да те пусне на свобода.“

Но вече виждах как драконът лека-полека изостава. Движенията му ставаха все по-бавни, воплите му колебливо заглъхваха, пропити с печал, а музиката на гласа му започна да чезне и да се губи. Част от мен копнееше Тъмнейший най-сетне да сложи край на това мъчение. Защо още се бави? Защо просто не използва Сеч, а после да ме свърже навеки и с дракона, както бе сторил с елена?

— Мрежите! — изкрещя Щормхунд.

Мъглата вече беше толкова непрогледна, че не можех да определя откъде долита гласът му. Долових поредица от глухи удари по десния борд.

— Разчистете мъглата! — заповяда Тъмнейший. — Губим лодката от поглед.

Дочух гришаните да си подвикват един към друг, после усетих как поривите на вятъра, призован от Вихротворците, дърпат краищата на палтото ми.

Мъглата се вдигна и аз зяпнах при разкрилата се гледка. Тъмнейший и неговата свита от Гриша все още стояха край парапета на десния борд, втренчени в лодката, чийто гребла сега я отнасяха все по-надалече от кораба.

Отляво на борд обаче сякаш от нищото беше изникнал друг кораб — лъскава шхуна с бляскави мачти и вдигнат флаг: червено куче на тюркоазен фон, а под него, извезан с небесносиньо и златно, двуглавият орел на Равка.

Отново долових поредица от глухи удари и видях стоманени куки да се забиват в перилата на левия борд. „Куки за абордаж“, казах си. После изведнъж като че ли всичко взе да се случва по едно и също време. Отнякъде се надигна протяжен рев, сякаш вълк виеше срещу

пълна луна. Моряците се струпаха покрай парапета на китоловния кораб с кръстосани на гърдите ремъци с кобури и голи саби в ръце; джафкаха и ръмжаха като глутница диви кучета. Видях Тъмнейший да се извърща назад с разквивено от объркване и ярост лице.

— Какво става, по дяволите? — пророни Мал и ме закри с гърди, докато се промъквахме към жалкото прикритие на бизанмачтата^[2].

— Представя нямам — отвърнах. — Или е добро, или е нещо много, много лошо.

Двамата опряхме гръбовете си — ръцете ми все още бяха оковани; неговите — все още стегнати с въже. Нямахме как да се отбраняваме, ако на палубата се завърже битка. Разнесоха се pistolетни изстрели. Въздухът пламна от огъня на Огнетворците.

— След мен, хрътки! — провикна се Щормхунд и се хвърли напред в боя със сабя в ръка.

Лаеци, джафкащи, ръмжащи мъже се впуснаха отвсякъде върху Тъмнейший и неговото обкръжение от Гриша — не само откъм борда на шхуната, но и от мачтите на китоловния кораб. „Хората на Щормхунд“, казах си. Щормхунд се изправяше срещу Тъмнейший.

Каперът очевидно си беше загубил ума. Вярно, гришаните на борда бяха значително по-малобройни от неговите хора, но числеността не беше определяща, когато битката е срещу Тъмнейший.

— Гледай! — провикна се Мал.

Мъжете в единствената оцеляла лодка от всичките пратени да преследват морския бич вече влачеха тялото му на буксир с вдигнато платно. Но те не гребяха към китоловния кораб, а плаваха право към шхуната. Незнайно откъде се беше появил силен вятър, който им помагаше по-бързо да стигнат целта. Взрях се по-внимателно. Един от моряците в лодката стоеше прав с вдигнати високо ръце. Нямахме как да сгреша: някой от Вихротворците беше преминал на страната на Щормхунд.

Внезапно някаква ръка ме прихвана през кръста и ме вдигна във въздуха. Светът сякаш се преобърна с главата надолу и аз изпищях, когато ме преметнаха през нечие рамо.

Вдигнах глава и започнах неистово да се съпротивлявам срещу ръката, която ме държеше като стоманени окови. После видях как Тамар се изправя срещу Мал, а в юмука ѝ лъска острието на нож.

— Не! — изкрещях. — Мал!

Той вдигна ръце пред себе си да се защити, но тя просто разсече въжетата, с които беше вързан.

— Бягай! — извика, после му хвърли ножа и измъкна меча от ножницата на хълбока си.

Толя ме хвана още по-здраво и се втурна по палубата. Тамар и Мал ни следваха по петите.

— Какви ги вършите?! — изпищях, докато главата ми подскачаше върху гърбината на гиганта.

— Продължавай да тичаш! — извика в отговор Тамар, посичайки един от Корпоралки, който се изпречи на пътя ѝ.

— Няма как да тичам — креснах в отговор. — Твоят братушка-глупак ме е метнал на рамо като свински бут!

— Искаш ли да те спасят, или не искаш?!

Не ми остана време да ѝ отговоря.

— Дръж се — обади се Толя. — Скачаме зад борда!

Стиснах здраво очи, готова всеки момент да се озова в ледената вода. Но Толя успя да направи само още няколко крачки, после внезапно изгруктя и се свлече на колене. Хватката му се отпусна. Стоварих се върху палубата и тронаво се претърколих на една страна. Щом вдигнах очи, видях Иван и един от Огнетворците в синя роба, които стояха над нас.

Иван протегна ръка. Започна да изстиска живота от сърцето на Толя, но сега го нямаше Щормхунд да му попречи.

Огнетворецът се устреми към Тамар и Мал с кремък в ръка, готов да изблъва огнена струя. „Всичко приключи още преди да е започнало“, помислих си с ужас. В следващия момент обаче Огнетворецът се закова на място и изпъшка. Призованият от него огън се разтвори във въздуха.

— Какво чакаш още? — изръмжа Иван.

В отговор Огнетворецът само изхъхри задавено. Очите му изскочиха и той впи пръсти в гърлото си.

Тамар стискаше меч с дясната си ръка, но лявата беше свита в юмрук.

— Добър номер — каза тя и изби кремъка от парализираната ръка на Огнетвореца. — Само че и аз владя не по-лоши хватки. — После вдигна острието и докато Огнетворецът стоеше напълно

безпомощен, борейки се за глътка въздух, го прониза с един-единствен свиреп удар.

Огнетворецът се свлече на палубата. Иван се взря недоумяващо в Тамар. Тя стоеше край бездиханното тяло с меч, от който капеше кръв. Явно за момент Иван загуби концентрация, защото Толя се надигна с ужасяващ рев.

Иван отново стисна юмрук, насочвайки силата си срещу него. Толя изкриви лице, но остана прав. После ръката на гиганта се изстреля напред, а чертите на Иван се сгърчиха от болка и недоумение.

Взех трескаво да местя поглед от Тамар към Толя и обратно, осенена от една мисъл. Двамата бяха Гриша. Сърцеразбивачи.

— Е, харесва ли ти това, нищожно човече? — попита Толя, приближавайки към Иван.

Иван отчаяно протегна и другата си ръка. Целият се тресеше и беше ясно, че се бори за всяка глътка въздух. Толя залитна леко, но продължи напред.

— Сега ще се разбере чие сърце е по-силно — изръмжа той.

После продължи да напредва бавно леко приведен, сякаш насреща му духаше силен вятър; лицето му се покри със ситни капчици пот; зъбите му се оголиха в дива радост. Вече се питах дали двамата с Иван няма да паднат мъртви всеки миг.

След това пръстите на протегнатата напред ръка на Толя се свиха в юмрук. Иван се сгърчи. Обърна очи. По устните му изби кървава пяна. Най-накрая се повали на палубата.

Смътно си давах сметка за настъпилия наоколо хаос. Тамар се сражаваше с един от Вихротворците. Други двама Гриша се нахвърлиха на Толя. Чух изстрел и видях, че Мал държи пистолет. Но единственото, което занимаваше мисълта ми, бе безжизненото тяло на Иван пред мен.

Той беше мъртъв. Дясната ръка на Тъмнейший. Един от най-могъщите Сърцеразбивачи във Втора армия. Този, който оцеля в Долината след нападението на волките. Сега този същият беше мъртъв.

Сподавено ридание ме извади от унеса. Край мен стоеше Женя и притискаше длани към устата си, втрещена в тялото на Иван.

— Женя... — понечих да я утеша.

— Спри ги! — Викът долетя от срещуположния край на палубата.

Обърнах се и видях Тъмнейший, вкопчен в схватка с въоръжен моряк. Женя цялата се тресеше. Тя посегна към джоба на кафтана си и извади пищов. Толя тръгна към нея.

— Не! — изкрещях и се хвърлих между двамата. Нямаше безучастно да гледам как убива Женя.

Тежкият пищов се тресеше в ръката ѝ.

— Женя — пророних, — наистина ли ще ме застреляш?

Тя се озърна диво, разколебана към кого да насочи пищова. Докоснах ръкава ѝ. Тя трепна и обърна дулото към мен.

Гръм като от светкавица разцепи въздуха. Разбрах, че Тъмнейший е надделял в схватката. Обърнах се и видях към нас да пълзи пелена от черен мрак. „Това е краят — рекох си. — Свършено е с нас.“ Миг по-късно зърнах ослепителна светкавица и кратък изстрел. Мракът се разтвори във въздуха и видях как Тъмнейший се вкопчва в ръката си, а лицето му се криви от болка и бяс. Не вярвах на очите си, но той наистина беше прострелян.

Щормхунд тичаше насреща с пистолет в ръка.

— Бягайте! — изкрещя той.

— Хайде, Алина! — извика Мал и посегна да хване ръката ми.

— Женя — пророних отчаяно, — ела с нас.

Ръката ѝ се тресеше толкова силно, че очаквах пищовът всеки момент да изпадне от нея. По бузите ѝ струяха сълзи.

— Не мога — изхълца пресекливо тя. После свали оръжието. — Върви, Алина.

Бягай!

В следващия момент Толя отново ме праметна през рамо. Взех да удрям с юмруци по широкия му гръб, но напразно.

— Не! — извиках. — Чакай!

Никой обаче не ми обърна внимание. Толя се засили и се праметна през парапета. Закресях, когато полетяхме надолу с главата към ледената вода, очаквайки всеки момент да се забием в нея. Вместо това ни подхвана въздушно течение, което можеше да е само творение на Вихротворец. То ни достави невредими на палубата на шхуната; там обаче ни стовари толкова рязко, че ударът отекна чак в костите ми. Тамар и Мал ни последваха, а Щормхунд дойде малко след това.

— Дай сигнала! — нареди Щормхунд, щом се изправи на крака. Последва остро изсвирване.

— Привет! — повика той един от моряците, когото не познавах. — Колко останахме?

— Осмина паднаха в боя — отговори Привет. — Четирима са на китоловния кораб. Товарът също идва насам.

— Все светии! — изруга Щормхунд. После погледна към китоловния кораб, явно разкъсан от вътрешна борба. — Мускетари! — провикна се към хората по гротмачтата^[3] на шхуната. — Прикривайте ги!

Те откриха стрелба с мускетите си по палубата на китоловния кораб. Толя метна една пушка и на Мал, после прехвърли друга на гръб. След това се вкопчи във въжетата и взе да се катери нагоре. Тамар измъкна револвер от кобура на хълбока си. Аз все още лежах простряна на палубата като жалка купчина с безполезни ръце, приковани от оковите.

— Морският бич е на сигурно място, капитане! — провикна се Привет.

Още двама от хората на Щормхунд се прехвърлиха през парапета на китоловния кораб и се понесоха във въздуха към нас, размахали бясно ръце.

Накрая се стовариха по хълбок на палубата на шхуната. Раната в ръката на единия кървеше обилно. След това отново се разнесе тътен като от гръмотевица.

— Той се е съвзел! — извика Тамар.

Около нас взе да се кълби мрак, погълна шхуната и заличи всичко по пътя си.

— Освободете ме! — примолих се. — Нека и аз да помогна!

Щормхунд хвърли ключовете към Тамар.

— Действай! — извика.

Тамар посегна към китките ми и взе да се мае с ключа, докато мракът се съгъстваше над нас.

Озовахме се в непрогледна тъмнина. Чух някой да крещи. После белезниците с щракане освободиха ръцете ми. Железните халки паднаха от китките и с глух екот се удариха в пода.

Вдигнах ръце и светлина проряза мрака, разпръсквайки тъмата над китоловния кораб. Екипажът на Щормхунд нададе радостни

възгласи, но те замръзнаха на устните им, когато във въздуха се разнесе отговорен звук — остър писък, пронизващ със своята безчовечност; скърцане на отваряща се врата, която е трябвало да остане вовеки затворена. Раната на рамото ми взе да пулсира. Ничевие.

Потърсих с очи Щормхунд.

— Трябва да се махаме от тук — казах. — Сега!

Той се поколеба, явно борейки се със самия себе си. Двама от неговите хора все още бяха на борда на китоловния кораб. После чертите му се изостриха.

— Горещите на мачтите, спускайте платната! — провикна се той. — Вихротворци, курс на изток!

Видях как една редица моряци край мачтите вдигнаха ръце и чух свистенето на платна, издути от силен вятър. Колко гришани имаше в екипажа на Щормхунд?!

Само че и Вихротворците на Тъмнейший вече се бяха строили на палубата на китоловния кораб и техните вихри пресрещаха нашия вятър. Шхуната взе да се клатушка без посока.

— Ляво на борд, готови за стрелба! — изрева Щормхунд. — Всички оръдия на палубата откъм китоловния кораб стрелят само по моя команда!

Чух пронизителното свистене на два изстрела. Едно оглушително „бум“ разтърси кораба, после още едно и още едно, докато оръдията на шхуната не отвориха дупка в корпуса на китоловния кораб. Откъм палубата на Тъмнейший се разнесоха панически писъци. Вихротворците на Щормхунд се възползваха от настаналия хаос и шхуната се понесе в атака.

Когато барутният дим се разнесе, различих една черна фигура да пристъпва към парапета на извадения от строя китоловен кораб. Насреща ни тръгна нова вълна от мрак, но този път беше различно. Тъмнината пълзеше по повърхността на водата, сякаш се придвижваше, забивайки нокти във вълните; съпровождаше я стърженето на хиляди освирепели насекоми.

Мракът се пенеше и беснееше като вълна, срещнала отпора на твърда скала. После взе да се разпада на отделни силуети. Зад мен Мал започна да шепне молитви и вдигна пушката на рамо за прицел. Събрах цялата си сила и я превърнах в Сеч, после разсякох черния облак. Опитвах се да унищожа ничевие още преди да са приели

завършен вид. Но не беше по силите ми да ги възпра. Те напредваха като стенеща орда от черни зъби и нокти.

Екипажът на Щормхунд откри огън.

Армията на ничевие стигна чак до мачтите на шхуната и се завихри около платната, поваляйки моряците като презрели круши. Те заваляха върху палубата. Мал стреляше непрекъснато, докато останалите от екипажа вече вадеха сабите, но куршумите и остриетата, изглежда, успяха единствено да забавят настъплението на изчадията. Създадените им от сенки тела преливаха именяха формата си, а през това време те продължаваха да напредват.

Шхуната пореше вълните, увеличавайки разстоянието между себе си и китоловния кораб. Но, оказа се, не достатъчно бързо. Отново долових стържещите и цвъртящи звуци. Скоро нова вълна от променящ формата си мрак запълзя към нас и ни настигна, но в него вече се различаваха ясно оформени крилати тела — подкрепление за воините сенки.

Щормхунд също ги видя. Той посочи един от Вихротворците, който продължаваше да издува платната, и му извика: „Светкавица!“ . Трепнах. Едва ли искаше точно това. На Вихротворците не беше разрешено да предизвикват светкавици. Това би било твърде непредвидимо, прекалено опасно. И то в открито море! С всичките тия дървени мачти! Но гришаните на Щормхунд изобщо не се поколебаха. Вихротворците събраха длани и взеха да ги търкат една в друга, сякаш искаха да запалят огън. Ушите ми заглъхнаха от рязкото спадане на налягането. Въздухът взе да пука от насъбралото се електричество.

Имахме време колкото да се проснем на палубата, когато начупените стрели на светкавиците се замятаха в небето. Новата вълна ничевие се разпиля в моментен смут.

— Напред! — изрева Щормхунд. — Вихротворци, пълен напред!

Двамата с Мал бяхме запратени право към перилата, когато шхуната рязко дръпна напред. Гладкият ѝ кил сякаш летеше над вълните.

Забелязах откъм китоловния кораб да набъбва нова черна вълна. Изправих се със залитане и се напрегнах да призова силата си за нова атака. Но следващо нападение така и не последва. Явно и мощта на Тъмнейший си имаше предел. Най-послед бяхме успели да излезем от неговия обсег.

Отпуснах се на перилата. Поривите на вятъра и морските пръски жилеха кожата ми, докато корабът на Тъмнейший и неговите изчадия постепенно се губеха от поглед. Нещо средно между смях и ридание напъваше гърдите ми. Мал ме прегърна и аз го притиснах силно към себе си, наслаждавайки се на допира на мократа му риза о бузата си; заслушана в ударите на сърцето му; вкопчена в истината, която направо не беше за вярване — че още сме живи.

После, въпреки пролятата кръв и загубените другари, екипажът на шхуната нададе тържествуващи викове. Крещяха и подвикваха, джафкаха и ръмжаха. Горен на мачтата, сред въжетата, макарите и платната, Толя вдигна пушката с една ръка, отметна глава и нададе победен вой, от който косъмчетата по ръцете ми настръхнаха.

Двамата с Мал се дръпнахме малко встрани, неспособни да откъснем поглед от моряците, които си деряха гърлата и се смееха наоколо. Сигурна бях, че в този момент с него мислим едно и също: в какво се забъркахме?

[1] Хоризонтални греди върху мачтите, на които се закрепят платната. — Б.пр. ↑

[2] Третата поред мачта на кораба. — Б.пр. ↑

[3] Основната мачта на всеки кораб с платна. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Снишихме се покрай перилата и се измъкнахме под прикритието им, докато най-накрая не намерихме усамотение. Седнахме рамо до рамо, останали съвсем без сили, леко замаяни. Вярно, бяхме се отървали от Тъмнейший, но сега се намирахме на някакъв странен кораб, заобиколени от банда пощурели Гриша, преоблечени като моряци и виещи към небето като вълци срещу пълна луна.

— Добре ли си? — попита Мал.

Кимнах. Имах чувството, че раната в рамото е посипана с жарава, но иначе бях невредима и тялото ми вибрираше от възбуда, защото отново бях използвала силата си.

— Ами ти? — рекох.

— Нямам нито драскотина — невярващ отвърна той.

Корабът пореше вълните с наглед невъзможна скорост, направляван от Вихротворци и — чак сега си дадох сметка — Вълнотворци. Когато ужасът и възбудата от битката попреминаха, забелязах, че цялата съм вир-вода. Зъбите ми затракаха. Мал обви с ръка раменете ми; по някое време някой от екипажа ни заметна с одеяло.

Най-накрая Щормхунд сложи край на веселбата и нареди да приберат платната. Вихротворците и Вълнотворците отпуснаха ръце и се повалиха един върху друг напълно изтощени. От използването на силата лицата им сияеха, а очите им горяха с неистов блясък.

Шхуната постепенно намали ход, докато накрая не остана да се полюлява нежно в една неестествена, съкрушителна тишина.

— Бдете! — нареди Щормхунд и Привет прати един моряк с далекоглед чак горе при събраните платна.

Двамата с Мал лека-полека се изправихме на крака.

Щормхунд тръгна бавно покрай редиците на изтощените Етералки, потупваше по раменете Вихротворци и Вълнотворци и казваше по някоя топла дума на всеки от тях. Видях го как прати ранените моряци на долната палуба — предположих, че там ще им

помогне корабният лекар, а защо не и някой Лечител от Корпоралки. Не бих се учудила, ако при капера имаше на служба гришани от всички ордени.

Последно Щормхунд тръгна към мен. Пътъом измъкна нож от колана си. Инстинктивно вдигнах ръце, а Мал ме прикри с тяло, насочвайки дулото на пушката право в гърдите на капитана. Внезапно чух наоколо съскане на остриета, вадени от ножниците, и прищраковане от предпазители на револвери — екипажът беше на оръжие.

— По-полека, Оретцев — каза Щормхунд и забави крачка. — Вече си докарах достатъчно неприятности и загуби, за да те доставя на кораба си. Ще е жалко да те направим на решето точно сега. — После той обърна ножа и ми го подаде с дръжката напред. — Това е за звяра.

Морският бич. Покрай вълнението от битката съвсем го бях забравила. Мал се поколеба, после свали пушката.

— Свободно — нареди на екипажа си Щормхунд и моряците прибраха револверите и сабите.

— Качете го на борда — кимна после към Тамар.

По нейна заповед група моряци се надвесиха през перилата на десния борд и хвърлиха дебела въжена мрежа във водата. После взеха бавно да я дърпат, изтегляйки тялото на морския бич покрай борда на шхуната. То глухо се стовари на палубата, все още съпротивлявайки се слабо в сребрилата плетеница на мрежата. По едно време подскочи гневно, а огромната му челюст изтрака. Всички отскочихме назад.

— Доколкото разбирам, на теб се пада честта — каза Щормхунд и отново ми подаде ножа. Погледнах капера право в очите, питайки се какво и колко знае за муските, и по-точно за тази муска.

— Давай — подкани ме той. — Няма за кога да се бавим. Корабът на Тъмнейший е извън строя, но това няма да продължи още дълго.

Острието в ръката на Щормхунд проблясваше мътно на слънцето.

Гришанска стомана. Защо ли не бях изненадана.

Въпреки това продължавах да се колебая.

— Току-що загубих тринайсет от най-добрите си мъже — тихо продължи Щормхунд. — Не ми казвай, че е било за тоя, дето духа.

Отместих поглед към морския бич. Той се гърчеше върху палубата, въздухът излизаше със свистене през хрилете му; животът в

червените очи постепенно гаснеше, но в тях все още се таеше ярост. Спомних си тъмния и твърд поглед на елена, кротката паника в последните му мигове.

Еленът беше живял толкова дълго в мислите и въображението ми, че когато най-сетне излезе от гората и се показа на покритата със сняг поляна, го почувствах близък и познат. Морският бич обаче ми беше чужд — по-скоро митичен звяр, отколкото реален морски обитател, нищо че ужасяващото му масивно тяло лежеше право пред мен.

— Той и без това няма шанс да оцелее — продължи каперът.

Стиснах дръжката на ножа. Той натеза в ръката ми. „Дали това може да се приеме като акт на милосърдие?“ Дори да е така, определено не приличаше на милосърдието, което проявих към елена на Морозов.

Русалие. Прокълнатият принц, пазачът на Костницата. В преданията той съблазняваше самотни девизи, качваше ги на гърба си и ги завличаше със смях навътре в морето, където вече никой не би могъл да им се притече на помощ. След това се гмуркаше надълбоко и ги водеше в подводния си дворец, където умираха, защото нямаха нищо за ядене, освен перли и корали.

Русалие всеки път плачеше безутешно над мъртвите им тела и пееше печалната си песен, а после се връщаше на повърхността да си търси нова царица.

„Това са само легенди — казах си. — И пред мен не лежи принц, а животно, което едва бере душа.“

Тялото на морския бич постепенно се отпусна и натеза. Той още веднъж безполезно изщрака с челюсти във въздуха. От гърба му стърчаха два харпуна, а от раните му се стичаше разводнена кръв. Стисках ножа и не знаех какво точно трябва да направя и къде да забия острието. Ръцете ми трепереха. Морският бич издаде жаловит хрип, далечно ехо от онзи вълшебен хор, който чух в песента му.

Мал пристъпи напред.

— Довърши го, Алина — каза дрезгаво. — В името на всички светии, направи го.

Той измъкна ножа от юмрука ми и го пусна на палубата. После взе двете ми ръце и ги склучи около единия от харпуните. След това с

едно чисто и рязко движение двамата го забихме до дръжката в агонизиращото тяло.

Морският бич потръпна и застина, а кръвта му плисна по палубата. Мал погледна ръцете си, после ги избърса в раздраната риза и се обърна. Толя и Тамар пристъпиха напред. Стомахът ми се разбунтува. Знаех какво ще последва. „Това не може да е истина — каза някакъв глас в главата ми. — Защо просто не си тръгнеш. Зарежи всичко.“ И отново изпитах чувството, че всичко се развива прекалено бързо. Въпреки това обаче не можех да запрата в морето муска като тази. Драконът така или иначе вече се беше разделил с живота. Пък и дори да вземех муската, това не значеше, че непременно ще я използвам.

Люспите на морския бич бяха сребристи и преливаха във всички цветове на дъгата, с изключение на една тясна ивица, която започваше между огромните му очи, преминаваше през главата и потъваше в меката му грива — тя беше златна.

Тамар измъкна кинжала си от колана и с помощта на Толя започна да отделя златните люспи една по една. Насилих се да не отвръщам поглед. Когато всичко приключи, двамата ми подадоха седем свършени люспи, още изцапани с кръв.

— А сега нека сведем глава пред паметта на онези, които загубихме днес — каза Щормхунд. — Добри мъже. Добри моряци. Нека морето ги отнесе в тихо пристанище, на чийто сияен бряг да ги посрещнат всички светии.

Той повтори моряшката молитва и на керчански, после Тамар прошепна същите думи на езика шу. В продължение на минута останахме смълчани със сведени глави на люлеещата се палуба. В гърлото ми заседна буца.

Загинаха нови мъже; отиде си още едно приказно и древно създание, а тялото му беше осквернено от гришанска стомана. Положих ръка върху просветващото тяло на морския бич. Усетих го студено и хлъзгаво под пръстите си. Червените му очи гледаха мътно и оцъклено. Стиснах златните люспи в дланта си и остриите им краища се забиха в плътта ми. Кой ли светец ще чака подобно създание на отвъдния бряг?

Дългата минута изтече и Щормхунд пръв наруши мълчанието.

— Светците ги приеха — каза.

— Светците ги приеха — в един глас повтори екипажът.

— Сега трябва да продължим — тихо произнесе капитанът. — Корпусът на китоловния кораб е пробит, но Тъмнейший разполага с Вихротворци и Фабрикатори. Доколкото ми е известно, тия негови изчадия също могат да бъдат обучени да боравят с чук и пирони. Затова няма да рискуваме. — Той се обърна към Привет. — Нека Вихротворците си починат още няколко минути, после ми докладвай какви са щетите и да потегляме.

— Слушам, капитане — отсечено отвърна Привет. После се поколеба. — Капитане... на сушата биха платили добри пари за люспите на дракона, нищо че не са златни.

Неколцина от моряците тутакси се нахвърлиха да изтръгнат люспите от мъртвото тяло. Това вече нямах сили да гледам. Обърнах им гръб и стомахът ми се сви на топка.

Щормхунд дойде при мен.

— Не ги съди прекалено строго — каза, поглеждайки през рамо.

— Не тях виня — отвърнах. — Ти си капитанът.

— Техните кесии обаче трябва да се напълнят, защото има да хранят родители и многобройна челяд. Току-що загубихме почти половината си екипаж, а наградата не е достатъчно висока, за да облекчи болката. Не че не си прелестна де.

— Защо съм тук? — попитах. — Кое те накара да ни помогнеш?

— А ти сигурна ли си, че наистина съм ви помогнал?

— Отговори на въпроса, Щормхунд! — Мал се беше приближил към нас. — Защо трябваше да преследваш морския бич, щом си искал да го дадеш на Алина?

— Аз не преследвах морския бич, а вас.

— Тогава защо вдигна метеж срещу Тъмнейший? — намесих се. — Само за да ме заловиш ли?

— Човек трудно може да вдигне метеж на собствения си кораб.

— Викай му както щеш — прекъснах го вбесена, — само ми обясни.

Щормхунд облегна гръб на перилата, подпря се с лакти отгоре и огледа палубата.

— Както щях да кажа и на Тъмнейший, ако си беше направил труд да попита — слава богу, че не попита обаче — щом наемаш човек,

който е готов да се продаде за пари, винаги има опасност някой да предложи повече от теб.

Зяпнах насреща му.

— Предал си Тъмнейший за пари?!

— „Предал“ е силна дума. Аз изобщо не го познавам.

— Ти си луд — казах. — Добре знаеш на какво е способен. Няма цена, която да си струва този риск.

Щормхунд се ухили.

— Тепърва ще се разбере.

— Тъмнейший ще те преследва до края на дните ти.

— Е, тогава двамата с теб ще имаме нещо общо, нали така? Пък и на мен ми харесва да имам могъщи врагове — карат ме да се чувствам важен.

Мал скръсти ръце на гърдите и изгледа изпитателно капера от глава до пети.

— Чудя се и не мога да реша — луд ли си, или просто глупав.

— Притежавам толкова забележителни качества, че наистина ще ти е трудно да избереш — откликна Щормхунд.

Поклатих глава. Каперът наистина си беше изгубил ума.

— След като някой е предложил по-висока цена от Тъмнейший, тогава на кого служиш сега? И къде ни водиш?

— Първо ти ми отговори на един въпрос — отвърна Щормхунд, бръкна в пазвата на редингота си и измъкна малката червена книжка. После ми я подхвърли. — Защо Тъмнейший ходеше навсякъде с това? Не ми се видя особено религиозен.

Улових томчето още във въздуха и го обърнах със заглавната страница към мен, но вече и без това знаех какво е. Златните букви от заглавието заблещукаха на слънцето.

— Открадна ли я? — попитах.

— Заедно с още няколко документи от каютата му. Макар че тя, формално погледнато, всъщност си е моята каюта и едва ли може да го наречеш кражба.

— Формално погледнато — натъртих иронично, — тази каюта принадлежи на капитана на китоловния кораб, от когото си го откраднал.

— Добре казано — призна Щормхунд. — Ако работата ти като Призоваваща слънцето не потръгне, спокойно може да се хванеш на

служба като адвокат. Очевидно си заядлива по природа. Трябва обаче да отбележа, че това тук си е твое.

Той се протегна и отгърна книгата на заглавната страница. Върху вътрешната корица беше изписано моето име: Алина Старков.

Постарах се да не го показвам външно, но умът ми трескаво заработи. Това наистина беше моят екземпляр от Жития санктя, който Апарат ми подари в библиотеката на Малкия дворец преди месеци. Явно Тъмнейший е накарал да претърсят стаята ми, след като избягах от Ос Олта. Но защо му е трябвало да взима със себе си тази книга? И защо беше толкова загрижен дали съм я чела?

Прелистих страниците. Томчето беше богато илюстрирано, но картинките в него всяваха ужас и отблъскваха, а уж бяха предназначени за деца. Някои от светците на тях вършеха чудеса или благочестиви дела: Свети Феликс сред ябълковите клони; Света Анастасия избавя Аркеск от чумата. Повечето илюстрации обаче ги показваха в тяхното мъченичество: разчленената на четири Света Лизабета, обезглавяването на Света Любов, окованият Свети Илия. Щом отгърнах на последната страница, обаче, окаменях. Този път не можех да прикрия реакцията си.

— Нали е много интересно? — обади се Щормхунд и потупа илюстрацията с дългия си пръст. — Дано не греша, но май заловихме точно това създание.

Това нямаше как да се сбърка: във водите на езеро или море зад Свети Илия се виждаше без съмнение силуетът на морския бич. И това не беше всичко. Едва се удържах да не посегна към обръча около шията си.

Захлопнах рязко книгата и свих рамене.

— Просто една легенда.

Мал ме изгледа объркан. Не знаех дали е успял да види добре илюстрацията.

Никак не ми се искаше да връщам Жития санктя на Щормхунд, но той и без това вече ставаше подозрителен. Принудих се да му я подам, надявайки се да не забележи треперенето на ръката ми.

Щормхунд ме изгледа, после се понадигна и изтупа маншетите си.

— Задръж я, тя си е твоя. Както сигурно вече си забелязала, аз питая дълбоко уважение към личната собственост. Пък и ще ти трябва

някакво занимание, докато стигнем Ос Кърво.

Двамата с Мал едновременно трепнахме.

— Водиш ни в Западна Равка, така ли? — попитах.

— Единственото, което мога да кажа, е, че ви водя при този, който наддаде за теб.

— Кой е той? И какво иска от мен?

— Защо си толкова сигурна, че е мъж? Може пък да те водя при Фйерданската царица.

— Наистина ли?

— Не. Но не е зле винаги да имаш по едно наум.

Изпъшках раздразнено.

— Може ли поне веднъж да отговориш прямо на някой въпрос?

— Трудно е да се каже. Я гледай, пак се изплъзнах от пряк отговор!

Обърнах се към Мал със свити юмруци.

— Всеки момент ще го убия!

— Отговори на въпроса, Щормхунд — изръмжа Мал.

Щормхунд вдигна едната си вежда.

— Трябва да сте наясно с две неща — каза и този път усетих стоманена нотка в гласа му. — Първо: никой капитан няма да позволи да го командват на собствения му кораб. Второ: искам да ви предложи сделка.

Мал презрително изсумтя.

— Защо изобщо трябва да ти вярваме?

— Защото нямате голям избор — любезно отвърна Щормхунд. — Давам си сметка, че лесно може да потопите този кораб и да пратите всички на дъното. Надявам се обаче да си опитате късмета с моя мющерия. Изслушайте каквото има да ви казва. Ако предложението не ви хареса, тогава се кълна, че ще ви помогна да избягате. И ще ви отведе на което място по света пожелаете.

Направо не можех да повярвам на ушите си.

— Значи веднъж измами Тъмнейший, а сега си готов пак да се изметнеш като фурнаджийска лопата и да подведеш и новия си клиент, така ли?!

— Изобщо не е така! — отвърна Щормхунд, този път искрено обиден. — Моят мющерия ми плаща да ви отведе в Равка, а не да ви

държа там. Това би било допълнително условие към сделката, което отделно се заплаща.

Погледнах към Мал. Той вдигна едно рамо.

— Може да е луд и със сигурност е лъжец, но все пак е прав. Ние нямаме кой знае какъв избор.

Разтрих слепоочията си. Усецах, че се задава главоболие. Чувствах се уморена и обърквана, а от мъглявото увъртане на Щормхунд направо ти се прищяваше да застреляш някого. Най-добре него самия. Не можеше да му се отрече, обаче, че ни спаси от Тъмнейший. След като вече не бяхме в неговата власт, двамата с Мал можехме да открием и сами път за бягство. Засега не бях способна да мисля по-надалече от това.

— Добре — рекох.

Той се ухили.

— Отдъхнах си, че няма да ни издавиш всичките! — После даде знак на един от моряците, който се въртеше наблизо, да приближи. — Върви да намериш Тамар и ѝ кажи, че ще дели каютата си с Призоваващата — нареди той. После посочи Мал. — Той може да остане с Толя.

Още преди Мал да отвори уста да възрази, Щормхунд го прекъсна. — Такива са правилата на този кораб. Оставям ви да се движите свободно из „Волкволни“, докато стигнем Равка, но ви моля да не злоупотребявате с щедрата ми природа. На кораба си има ред, а аз — граница на търпението.

— Аз също — изрече през стиснати зъби Мал.

Сложих ръка върху рамото му. И за мен щеше да е по-безопасно, ако останехме заедно, но сега не беше моментът да се заяждаме на дребно с капера.

— Остави — казах. — С мен всичко ще бъде наред.

Мал се намръщи, после се обърна на пети и закрачи напъряно през палубата, изчезвайки в подредения хаос от платна и въжета. Понечих да го последвам.

— Може би не е зле да го оставиш за малко сам — обади се Щормхунд. — Такива като него имат нужда от доста време да си ближат раните, докато им мине сръднята. Иначе стават съвсем опаки.

— Ти изобщо приемаш ли нещо насериозно?

— Не и ако не мога да го променя. Иначе животът е такава досада.

Поклатих глава.

— Този твой мющерия...

— Хич не си прави труда да питаш. Едва ли има нужда да казвам, че за вас наддаваха не един и двама. Станахте особено популярни, откакто се изпарихте от Долината. Е, повечето хора си мислят, че сте мъртви. За съжаление това сваля цената, но ти не го приемай лично.

Погледнах към другия край на палубата, където екипажът влачеше тялото на морския бич към перилата на кораба. Накрая с общи усилия и напъване на мишци успяха да го прехвърлят зад борда на шхуната. То падна във водата с шумен плясък. Малко след това Русалие изчезна завинаги, погълнат от морските води.

Разнесе се продължително изсвирване. Моряците се разтичаха да заемат местата си, Вихротворците се подредиха край мачтите. Миг покъсно платната се разтвориха като огромни бели цветове. Шхуната отново пое на път, насочвайки се на югоизток към Равка, към дома.

— Какво ще правиш с тия люспи? — попита Щормхунд.

— Не знам.

— Не думай! Въпреки че съм ослепително красив, не съм чак такъв глупак, на какъвто ти приличам. Тъмнейший искаше ти да носиш люспите на морския бич.

„Тогава защо не го уби той?“ Когато взе живота на елена на Морозов и склучи рогата му като огърлица около врата ми, той ни свърза завинаги.

Потръпнах като си спомних как се възползваше от тази наша връзка и контролираше силата ми, а аз стоях безсилна, неспособна да се противя. Дали и люспите на дракона щяха да му осигурят същата власт над мен? Ако е така, защо не ги взе?

— Аз вече си имам муска — казах гласно.

— И то могъща, ако може да се вярва на слуховете.

Най-могъщата муска, която светът някога е виждал. Така ми беше казал Тъмнейший и аз наистина го вярвах. Ами ако нейната мощ се простираше много по-надалече? Какво ще е, ако съм усетила само малка частица от силата на елена? Тръснах глава. Това би било лудост.

— Муските не могат да се съчетават.

— Аз също разгледах книгата — отвърна той. — Излиза, че е напълно възможно.

Почувствах тежестта на Жития санктя в джоба си. Мигар Тъмнейший се е страхувал, че мога да науча тайните на Морозов от тая детска книжка?!

— Изобщо не се чуваш какви ги приказваш — срязах го. — Нито един Гриша не е имал втора муска. Рискът...

— Тая дума най-добре не я споменавай пред мен. Аз съм пристрастен към риска.

— Но не и към такъв риск — казах мрачно.

— Жалко — промърмори той. — Защото се съмнявам, че ако Тъмнейший ни настигне, корабът и екипажът ще издържат още една подобна битка. Втората муска обаче би изравнила шансовете ни. А защо не и да ни осигури надмощие. Най-мразя честния бой.

— Тя обаче със същия успех би могла да ме убие, да потопи кораба или да създаде нова Долина на смъртната сянка.

— Определено имаш склонност да преувеличаваш.

Пръстите ми плъзнаха в джоба и заопипваха влажната повърхност на люспите. Толкова малко знаех за тях, пък и познанията ми по теория на Гриша в най-добрия случай можеха да се нарекат оскъдни. Но правилото по този въпрос във всички книги беше повече от ясно: на всеки Гриша само по една муска. Спомнях си думите на един от заплетените философски текстове, включени в задължителните ни четива: „Защо всеки гришанин може да притежава една-единствена муска? Аз бих задал този въпрос другояче: кое е безкрайно — вселената или алчността човешка?“ Трябваше ми време да помисля.

— Ще удържиш ли думата си? — попитах най-накрая. — Ще ни помогнеш ли да избягаме? — Не знам защо си направих труд да го питам. Ако имаше намерение да ни предаде, едва ли би го признал.

Очаквах пак да отвърне с някоя шега, затова се изненадах, когато го чух да казва:

— Толкова ли жадуваш отново да изоставиш родината си?

Замръзнах на място. „Оттогава родината ти страда.“ Тъмнейший също ме обвини, че съм изоставила Равка. Той може и да бъркаше за много неща, но все ме глождеше, че точно за това има право. Изоставих родината си на произвола на „Долината на смъртната сянка“, в ръцете на един слаб цар и алчни тирани като Тъмнейший и

Апарат. А сега, ако можеше да се вярва на слуховете, Долината се разпростираше все по-нашироко и Равка се разпадаше. Виновен беше Тъмнейший. Виновен беше нашийникът. Виновна бях аз.

Вдигнах лице към слънцето и почувствах как морският въздух струи от двете ми страни.

— Жадувам да бъда свободна.

— Докато Тъмнейший е жив, ти никога няма да бъдеш свободна. Нито пък твоята родина. И сама го знаеш.

Досега се питах дали Щормхунд е алчен или глупав, но никога не ми беше хрумвало, че може да се окаже истински родолюбец. Той все пак беше равканец. Въпреки че единствената цел на заниманието му беше да си напълни джобовете, той самият сигурно беше допринесъл за страната си много повече, отколкото целият безполезен равкански флот.

— Искам да имам право на избор.

— Ще имаш — отвърна. — Давам ти честната си дума на лъжец и главорез. — Той понечи да си тръгне, но после спря и се обърна към мен. — Права си за едно нещо, Призоваваща. Тъмнейший е могъщ враг. Затова не е зле да си потърсиш силни приятели.

Единственото ми желание беше да измъкна от джоба си копието на Жития санктя и поне час да изучавам илюстрацията на Свети Илия, но Тамар вече чакаше да ме придружи до нейната каюта.

Шхуната на Щормхунд изобщо не приличаше на стабилния търговски кораб, с който двамата с Мал пристигнахме в Новий Зем; нито пък на тромавия китоловец, от който едва се бяхме отървали. Тя беше лъскава и елегантна, тежковъоръжена и изцяло конструирана. Тамар ми каза, че Щормхунд я завзел от един земски пират, който нападал равканските кораби покрай южния бряг. Шхуната толкова му харесала, че я оставил за себе си и я преименувал на „Волкволни“ — Вълк на вълните.

Вълци. Щормхунд^[1]. Червеното куче върху флага на шхуната. Е, сега поне знам защо екипажът изразяваше емоциите си с джафкане и вой. Всеки сантиметър от шхуната беше използван по предназначение. Екипажът спеше на оръжейната палуба. Щом се наложеше, хамаците

можеха да бъдат прибрани за секунди и на тяхно място се появяваха оръдията.

Правилно се бях досетила, че след като на борда има Корпоралки, не им трябва морски лекар от отказатся. Ето защо каютата, предназначена за доктора и неговото оборудване, сега беше на разположение на Тамар. Мястото в нея беше доста оскъдно и едва побираше два хамака и един сандък. Покрай стените бяха наредени шкафове, претъпкани с безполезни мазила и мехлеми, арсеник на прах и тинктура от оловна утайка.

Внимателно се настаних върху единия от хамаците. С крака здраво опрени в пода и все още мислейки за червената книжка в пазвата на палтото ми, наблюдавах как Тамар отваря капака на пътническия си сандък и започва да сваля едно по едно оръжията от себе си: ремъците на кобурите с пистолети, които се кръстосваха на гърдите ѝ; две малки брадвички на хълбоците, кинжалът, скрит в ботуша, и още един — предпазливо затъкнат на кръста. Тя приличаше на самоходна оръжейница.

— Жал ми е за приятеля ти — каза, докато вадеше от джоба си нещо, което наподобяваше чорап, пълен със стъклени топчета. Той падна по реда си на дъното на сандъка с тъп удар.

— Че защо? — попитах, описвайки кръг с тока на ботуша си върху дъсчения под.

— Брат ми хърка като пиян мечок.

Разсмях се.

— Мал също хърка.

— Е, тогава може да си направят дует. — Тя изчезна за миг и се върна с кофа в ръка. — Вълнотворците са напълнили резервоарите с дъждовна вода — каза, — така че може да се измиеш, ако искаш.

Прясната вода се смяташе за лукс на борда на всеки кораб, но след като тук имаше Гриша, едва ли беше нужно да се пести.

Тамар потопи глава в кофата и взе да мие късата си коса.

— Тоя следотърсач е хубавец.

— Не думай!

— Не е мой тип, но иначе е истински красавец.

Веждите ми хвъркнаха към челото. От собствен опит знаех, че Мал се харесва на всички жени, но въпреки това не бих си позволила да задавам лични въпроси на Тамар. Щом като на Щормхунд не може

да се има вяра, това сигурно важи и за целия му екипаж. Пък и не исках да се сближавам с никого. След Женя си бях извадила поука — стигаше ми едно разбито приятелство. Затова смених темата.

— В екипажа на Щормхунд има и керчани. Нали според тяхното поверие жена на борда носи само злини?

— Щормхунд си има свои правила.

— И мъжете тук... не ти додяват?

Тамар се ухили и белите ѝ зъби засияха на фона на бронзовата кожа. Тя потупа проблясващия зъб от акула, повесен на врата ѝ, и аз чак тогава си дадох сметка, че това е муска.

— Не — отвърна просто.

— Аха.

И преди да съм мигнала, тя измъкна още един нож от ръкава си.

— Така е къде-къде по-удобно — уточни.

— Все пак понякога ти се налага да избираш — едва пророних.

— Тогава зависи в какво настроение съм. — После тя притисна устни в ножа и ми го подаде. — Щормхунд нареди да те оставим на мира, но това е, в случай че някой се напие и паметта му изневери... Нали можеш да се защитиш?

Кимнах. Е, не се разхождах с трийсетина ножа, скрити по тялото ми, но не бях и съвсем беззащитна.

Тя отново потопи глава в кофата и избъбри отвътре:

— Горе на палубата има мишена за хвърляне на ножове и аз съм готова да се поупражнявам. Може и ти да дойдеш, ако искаш.

Не ме теглеше нито хазартът, нито ромът, но нейното предложение ме изкуши. Чувствах тялото си наелектризирано от желание да използвам своята сила срещу ничевие. За първи път от седмици се усещах заредена и жадна за действие. Въпреки това поклатих глава.

— Не, благодаря.

— Както кажеш, но аз имам да събирам стари дългове. Привет се обзаложи, че повече няма да се върна на тая палуба. Честно ти казвам, приличаше на оплаквачка, когато се прехвърлихме оттатък борда.

— Искаш да кажеш, че се е обзаложил за смъртта ти?! — повторих втрещено.

Тя се разсмя.

— Не го виня. Я си представи какво е да се изправиш срещу Тъмнейший и неговите Гриша! На всеки беше ясно, че това си е чисто самоубийство.

Накрая се стигна до теглене на клечки, за да се види на кого се пада тая съмнителна чест.

— И вие двамата с брат ти не извадихте късмет, така ли?

— Ние ли? — Тамар се спря край вратата. Косата ѝ беше още влажна, а светлината от фенера играеше по усмивката ѝ на Сърцеразбивач. — Ние не участвахме в жребия — продължи тя, докато прекриваше прага. — Записахме се доброволци.

Не ми се отвори случай да поговоря насаме с Мал чак до късно посред нощ. Поканиха ни на вечеря в каютата на Щормхунд и това се оказа странно преживяване. Храната беше сервирана от иконом с безупречни маниери, много по-възрастен от който и да е на борда. Нахранихме се вкусно и обилно, както не ни се беше случвало от седмици: прясно изпечен хляб, треска на скара, мариновани репички и сладко ледено вино, което само след няколко глътки ми замая главата.

Усещах зверски апетит, както ставаше винаги, след като съм използвала силата си. Мал обаче хапваше едва-едва и не каза почти нищо, докато Щормхунд не отвори приказка за оръжейната пратка, която носеха към Равка. Чак тогава живна и до края на вечерта двамата си говориха само са пушки, ръчни гранати и всякакви вълнуващи способности да накараш нещо да експлодира. Нямах сили да се преструвам, че разговорът ме интересува.

Докато те обсъждаха до пълно влудяване винтовките с пълнител, които използвали в земските погранични райони, моите мисли бяха изцяло заети с люспите в джоба ми и какво да правя с тях от тук нататък.

Дали да рискувам и да се сдобия с втора муска? Нали аз бях тази, която отне живота на морския бич — значи неговата сила сега ми принадлежи. Но ако и люспите имаха същата власт като нашияника на Морозов, тогава можех да ги подаря на някого — например някой от Сърцеразбивачите на Щормхунд, защо не и Толя — а после да го направя зависим от моята воля, така както Тъмнейший навремето контролираше мен. Тогава не би било трудно да накарам капера да

обърне назад към Новий Зем. Трябваше обаче да признае пред себе си, че не това исках.

Отпих глътка вино. Налагаше се да говоря с Мал.

За да се разсея, взех да оглеждам обзавеждането в каютата на Щормхунд. Всичко в нея беше от лакирано дърво и полирана мед. Писалището беше отрупано с морски карти, части на разглобен секстант^[2] и някакви странни рисунки, които приличаха на съчленените крила на механична птица. По масата искряха керчански кристал и порцелан. Етикетите на бутилките с вино бяха на език, който не познавах. „Всичко това е плячка от грабежи“, досетих се. Щормхунд добре се грижеше за себе си.

Чак сега ми се удаде случай да огледам по-добре и него самия. На външен вид изглеждаше четири-пет години по-голям от мен, а в чертите на лицето му имаше нещо смущаващо. Брадичката беше необикновено остра. Очите имаха мътнозеленикав оттенък, а цветът на косата беше в особен червен нюанс.

Носът му сякаш беше чупен на няколко пъти и все беше нараствал накриво. По едно време той ме хвана, че го изучавам и — мога да се закълна — скри лицето си в сянка.

Когато най-накрая тръгнахме от каютата на Щормхунд, вече преваляше полунощ. Поведох Мал към едно уединено местенце близо до носа на шхуната. Давах си сметка, че моряци са на вахта на вишката над нас, но не бях сигурна кога пак ще ми се удаде удобен случай да го видя насаме.

— Той ми харесва — каза Мал, леко олюлявайки се от изпитото вино. — Така де, иначе говори прекалено и сигурно би откраднал и налчетата от ботушите ти, но не е лош човек и явно много разбира от...

— Ще млъкнеш ли? — изсъсках. — Искам да ти покажа нещо.

Мал ме изгледа с премрежен поглед.

— Няма защо да се държиш грубо.

Направих се, че не съм го чула, и измъкнах червената книжка от джоба си.

— Гледай — казах и му я тикнах под носа, отворена на страницата с екзалтираното лице на Свети Илия; бях се погрижила да призова малко светлина, така че да се вижда по-добре.

Мал се закова на място.

— Еленът — каза. — И Русалие. — Наблюдавах го, докато внимателно разглеждаше илюстрацията и улових момента, когато и на него му просветна.

— Светиите да са ни на помощ! — задъха се той. — Има и трета.

[1] Името му е съставно от буря (щорм на нем. ез.) и куче (хунд, нем. ез.). — Б.пр. ↑

[2] Уред за измерване на ъгъла между Слънцето или някоя звезда и точка от хоризонта, или за измерване на хоризонтален ъгъл между два обекта, най-често навигационни ориентири. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Свети Илия стоеше бос на брега на мрачно море. Носеше дрипите на някога пурпурна роба и беше разперил ръце с обърнати към небето длани. Лицето му имаше блажено, умиротворено изражение. Светците винаги ги изобразяваха така, особено в миговете преди да бъдат умъртвени по някой ужасен начин. Около врата си носеше железен нашийник, някога явно свързан с дебели вериги с оковите около китките. Сега обаче веригите лежаха скъсани от двете му страни.

Във вълните зад Свети Илия се виеше бяла змия.

В краката му лежеше бял елен и гледаше с тъмни сериозни очи.

Но нито едно от тези създания не задържа за дълго вниманието ни. В дъното на рисунката, точно над лявото рамо на светеца, се извисяваше планина, а отгоре, едва видима от това разстояние, високо над някаква каменна арка се рееше птица.

Показалецът на Мал проследи дългите пера на опашката — повечето бели, тук-там някое в бледо злато, което озаряваше ореола на Свети Илия.

— Това не може да е истина — каза.

— Еленът беше истински. Морският бич — също.

— Но това тук е... различно.

Мал имаше право. За жар-птицата легендата не беше само една, имаше ги с хиляди. Тя беше в основата на всеки равкански мит, служеше за вдъхновение на безчет музикални творби, пиеси и балади, романи и опери.

Мълвеше се, че границите на Равка навремето били очертани от нейния полет. Реките бяха потекли от сълзите на жар-птицата. Столицата била основана на място, където паднало перо от опашката на жар-птицата. Млад воин се закичил с това перо и отишъл с него на война. Нито една армия не била способна да го надвие и той станал първият цар на Равка. Или поне така твърдеше легендата.

Жар-птицата беше самата Равка. Тя не можеше да бъде повалена от стрелата на случаен следотърсач, нито беше писано костите ѝ да послужат за украса и прослава на някакво бедно сираче с простонародно потекло и голи претенции.

— Свети Илия — каза Мал.

— Иля Морозов.

— Светец от Гриша?

Докоснах с върха на пръста си страницата, нарисувания на нея нашийник, оковите върху китките на Морозов.

— Три муски. Три създания. А ние вече имаме две от тях.

Мал рязко тръсна глава, сякаш се опитваше да прогони опиянението от виното. После изневиделица рязко затвори книгата. За момент помислих, че ще я запокити в морето, но той ми я върна.

— И сега какво ще правим? — попита. Гласът му звучеше почти гневно.

Нали същия въпрос си задавах и аз цял следобед и по време на безкрайната вечеря, а пръстите ми все търсеха да напипат люспите на морския бич, сякаш не можеха да им се наситят.

— В екипажа на Щормхунд има Фабрикатори, Мал. Според него трябва да се възползвам от люспите... и мисля, че може би е прав.

Мал рязко вдигна глава.

— Какво?!

Преглътнах трудно и решително продължих.

— Силата на елена не е достатъчна. Не и срещу Тъмнейший. Само с нея не мога да унищожа Долината.

— И си решила да се сдобиеш с втора муска, така ли?

— Поне засега.

— Засега?! — Той прокара ръка през косата си. — Все светии! — изруга. — Значи ги искаш и трите! Искаш да преследваш жар-птицата!

Внезапно се почувствах глупава, ненаситна, даже малко смешна.

— Рисунката...

— Това е само картинка, Алина — яростно изсъска той. — Нарисувана от отдавна умрял инок.

— Ами ако не е само това? Тъмнейший каза, че муските на Морозов са различни от останалите и че трябва да се използват заедно.

— Откога взе да приемаш съвети от убийци?!

— Не е така, но...

— Правихте ли и други планове с Тъмнейший, докато се бяхте усамотили на долната палуба?

— Изобщо не сме се усамотявали — отвърнах рязко. — Той просто искаше ти да си мислиш така.

— Е, значи е успял. — Мал се вкопчи в парапета и кокалчетата на пръстите му побеляха. — Някой ден ще забия стрела във врата на този подлец.

До мен долетя ехото от думите на Тъмнейший: „Няма други като нас с теб“.

Прогоних ги от мислите си и посегнах да хвана ръката на Мал.

— Ти откри елена, ти проследи и морския бич. Може би ти е писано да намериш и жар-птицата.

Той се засмя с пълно гърло — звук, който ми късаше сърцето, но поне горчивината в гласа му беше изчезнала.

— Аз съм добър следотърсач, Алина, но не чак толкова добър. Първо трябва да знаем откъде да започнем. Жар-птицата може да е във всяко кътче по света.

— Но ти ще се справиш. Знаем, че можеш.

Той въздъхна и сложи ръката си върху моята.

— Нищичко не си спомням за Свети Илия.

Това никак не ме изненада. Светиите бяха със стотици — по един за всяко селце и паланка из Равка. Освен това в Керамзин смятаха, че религията е за селяните. Ходехме на църква само веднъж-два пъти годишно. Мислите ми се отплеснаха към Апарат. Тъкмо той ми даде Жития санктя, но и досега не проумявах какво целеше и дали изобщо е подозирал за тайната, скрита в тази книжка.

— Аз също — отвърнах. — Но каменната арка все трябва да означава нещо.

— Позна ли я?

Когато най-напред видях илюстрацията, арката ми се стори позната. Но докато чиракувах за картограф, през ръцете ми бяха минали толкова книги и карти! Сега в главата ми цареше същински хаос от долини и природни забележителности от всички краища на Равка, че и отвъд нея.

— Не — поклатих глава.

— Разбира се, че не си. Щеше да е прекалено лесно. — Той тежко въздъхна, после ме придърпа към себе си и се взря настойчиво в лицето ми на лунната светлина. После докосна нашияника около врата ми. — Алина — каза, — откъде да знаем какво може да ти причини това?

— Не знаем — признах.

— Но въпреки това ги искаш всичките. Еленът. Морският бич. Жар-птицата.

Сетих се за екзалтацията, обзела ме при използването на моята сила срещу ордата на Тъмнейший; как тялото ми клокочеше и пулсираше, когато нанесох удара Сеч. Какво ли ще е тази сила да бъде удвоена? Ами утроена?

От тази мисъл свят ми се зави.

Вдигнах очи към обсипания със звезди свод. Нощта беше кадифено мека и осеяна със скъпоценни камъни. Внезапно почувствах глад. „Искам ги“, помислих си. Цялата тази светлина, цялата тази мощ. „Искам всичко това.“ Някакъв неспокоен трепет премина по тялото ми. Прокарах пръст по гръбчето на Жития санктя. Мигар собствената ми алчност си играеше с мен и ме караше да виждам желаното като действително? Може това да е същата алчност, която е водела Тъмнейший преди толкова много години; онази, която го е превърнала в Черния еретик и е разкъсала Равка на две. Но нямаше как да отрека, че без муската не можех да му стана равна. Двамата с Мал нямахме кой знае какъв избор.

— Имаме нужда от тях — казах. — И от трите. Ако искаме никога повече да не сме бегълци. Ако искаме да сме свободни.

Мал очерта с пръсти линията на шията ми, извивката на бузата, като през цялото време не откъсваше очи от моите. Имах чувството, че търси някакъв отговор там, но когато най-накрая проговори, той каза просто: „Добре“.

После ме целуна, само веднъж; колкото и да се опитвах да го пренебрегна, в докосването на устните му се таеше някаква скръб. Не знам дали просто бях нетърпелива, или се боях да не загубя кураж, но въпреки късния час се върнахме в каютата на Щормхунд още същата нощ. Каперът посрещна молбата ни с обичайната си ведрост. Двамата с Мал излязохме обратно на палубата да го чакаме при бизанмачтата.

Няколко минути по-късно се появи и капитанът, следван от една жена Материалник.

Със сплетената си на плитки коса, прозявайки се като малко дете, тя не изглеждаше нищо особено. Щормхунд обаче я представи като най-добрия си Фабрикатор и трябваше да приемем думите му на доверие. Шествието завършваха Толя и Тамар с фенери в ръце — щяха да помагат на Фабрикатора.

Ако успеехме да оцелеем през това изпитание, всеки на борда на „Волкволни“ вече щеше да знае за двете муски. Това никак не ми се нравеше, но нямаше как да го променя.

— Добър вечер на всички — обяви Щормхунд, потривайки ръце. Явно изобщо не го беше грижа за нашето мрачно настроение. — Чудна нощ за пробиване на дупка във Вселената, как мислите?

Погледнах го свъсено и измъкнах люспите от джоба си, после ги изплакнах в кофа с морска вода и те засияха златно на светлината на лампите.

— Знаеш ли какво да правиш? — попитах жената Фабрикатор.

Тя ме накара да се обърна и да ѝ покажа обратната страна на нашияника. На няколко пъти бегло я бях зърнала в огледалото, но знаех, че повърхността ѝ е почти съвършена. Пръстите ми нито веднъж не усетиха ръб на мястото, където Давид съедини двете части от рогата на елена.

Поддох люспите на Мал, а той протегна една от тях към Фабрикатора.

— Сигурни ли сте, че идеята е добра? — попита тя. Дъвчеше устната си така ожесточено, че всеки момент очаквах да потече кръв.

— Разбира се, че не — отвърна Щормхунд. — Всяко нещо, което си заслужава да бъде свършено, в началото е просто една недобра идея.

Фабрикаторът дръпна люспата от дланта на Мал и я постави на китката ми, после протегна ръка за още една. Лека-полека работата я погълна.

Отначало почувствах топлината, която се излъчваше от люспите, докато краищата им се размиваха и образуваха нова форма. Една по една започнаха да се припокриват и образуваха непрекъснатата верига, обхванала китката ми като гривна на окови. Фабрикаторът работеше в пълно мълчание, ръцете ѝ извършваха почти недоловими движения.

Толя и Тамар имаха грижата светлината от лампите да не трепка, а лицата им бяха така застинали и тържествени, че самите те приличаха на икони. Даже Щормхунд утихна.

Най-после двата края на златната ми окова почти се съединиха. Остана неизползвана само една люспа. Мал заби поглед в нея, после я скри в шепата си.

— Мал? — подканих го.

Той не ме погледна, но докосна с пръст останалото непокрито място върху китката ми, където се усещаше пулсът и където щеше да се склучи гривната на моята окова. После подаде и последната люспа на Фабриката.

След миг всичко приключи.

Щормхунд впери поглед в златния маншет от люспи около китката ми.

— Хм — промърмори той, — аз пък си мислех, че крайт на света ще бъде много по-вълнуващ.

— Отдръпнете се — казах.

Всички отстъпиха към парапета на палубата.

— Ти също — обърнах се към Мал. Той неохотно се подчини. Забелязах, че Привет надзърта към нас от мястото си край руля. Над главите ни взеха да скърцат рейките на мачтите, защото моряците на вахта протягаха вратове да си осигурят по-добра гледка.

Поех си дълбоко въздух. Сега трябваше да съм много внимателна. Никаква топлина. Само светлина. Отрих овлажнелите си длани в палтото и разперих ръце. Още преди зовът да се е оформил напълно в главата ми, светлината заструи през мен.

Идваше от всички посоки, от милиони звезди, даже от слънцето, което още не се беше показало над хоризонта. Прииждаше с неумолима скорост и бесен устрем.

— Все светии! — едва успях да прошепна, после светлината засия в мен и покровът на нощта се разцепи. Небето избухна в бляскаво златно.

Повърхността на водата заискря като огромен диамант, отразявайки ослепителната игра на слънчевите зайчета. Въпреки усилието ми, въздухът затрептя от жегата.

Затворих очи срещу ярката светлина, опитвайки да се съсредоточа, да овладее случващото се около мен и в мен. В главата ми

прозвуча дрезгавият глас на Багра, която настояваше да се доверя на силата си: „Тя не е някое животно, което се крие и само решава дали да дойде, или не, щом го повикаш“. Но това сега не приличаше на нищо друго, което бях преживявала преди. То наистина беше животно, създание на огнена геена, което дишаше с мощта на елена и яростта на морския бич. Мяташе се в мен и спираше дъха ми, раздираше ме, размиваше контурите ми, докато накрая не остана само светлина.

„Това е прекалено — мислех отчаяна, но в същото време единственото, което се въртеше в главата ми, беше: — Още!“

Някъде отдалече дочух викове. Почувствах как жегата около мен набира сила, повдига полите на палтото ми и пърли косъмчетата по ръцете ми, но не ме беше грижа.

— Алина!

Усетих внезапен тласък, когато морето все да клоkochи и съска.

— Алина! — Ненадейно ръцете на Мал ме обгърнаха и ме дръпнаха назад. Той ме стискаше в смазваща прегръдка, затворил очи срещу ослепителната светлина наоколо. Почувствах мириса на морска сол и пот, а под него — познатия аромат от тялото на Мал: Керамзин, меката трева на ливадката, тъмнозеленото сърце на леса.

Тогава отново почувствах краката и ръцете си, натиска на ребрата, докато ме стискаше здраво, събирайки ме отново парче по парче. Разпознах устните, зъбите, езика, сърцето си и най-новите части на моето тяло — обръча около врата ми и гривната на окованата ми китка. Вече пак имах кости и дъх, мускули и плът. И всичко това беше мое.

„Дали птицата усеща тежестта на своите криле?“

Вдишах и усетих как сетивата ми се възвръщат. Вече не се налагаше да призовавам или озаптявам силата си, тя просто попиваше в мен, сякаш бе благодарна, че се е завърнала у дома. Освободих светлината с един-единствен великолепен изблик. Повърхността на ярко осветеното небе се напука от мрак, позволявайки на нощта да се върне. Светлината навсякъде около нас помръкна като гаснещ фойерверк — илюзия за сияйни листенца, откъснати от вихъра от хиляди цветове.

Жегата отстъпи. Морето утихна. Събрах в едно последните останки светлина и изтъках от тях сияйно покривало, което запулсира около палубата на кораба.

Щормхунд и екипажът му се бяха прислонили покрай перилата със зяпнали усти — благоговение, или страх? Мал ме притискаше към гърдите си, лицето му опираше косата ми, дъхът му излизаше на дрезгави хрипове.

— Мал — пророних тихо. Той ме стисна още по-силно. Изписках леко. — Мал, не мога да дишам.

Той бавно отвори очи и ме погледна. Отпуснах ръце и светлината напълно угасна. Едва тогава Мал ме освободи от хватката си.

Толя запали фенер и останалите бавно взеха да се изправят на крака. Щормхунд отупа полите на яркия си редингот. Жената Фабрикатор изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне. Лицата на близнаците обаче бяха непроницаеми. Златистите им очи сияеха със странен блясък, който не можех да определя.

— Е, Призоваваща — започна Щормхунд с леко потрепващ глас, — теб определено те бива да вземеш акъла на публиката.

Мал обгърна лицето ми в шепи. Целуна ме по челото, после по носа, по устните, косата, накрая отново ме притисна силно към себе си.

— Добре ли си? — попита. Гласът му беше станал дрезгав.

— Добре съм — отвърнах.

Но това не беше съвсем вярно. Усещах как нашийникът притиска гърлото ми и тежестта на оковата около китката си. Другата ми ръка стоеше гола.

Още не бях завършена.

Щормхунд вдигна екипажа на крак и когато зората пукна, ние вече бяхме на път. Нямаше как да знаем докъде се е простряла моята светлина, но нищо чудно да е издала местоположението ни. Трябваше да се махнем от тук час по-скоро.

Всички моряци искаха да хвърлят по един поглед на втората муска. Някои я оглеждаха напрегнато, други идваха водени от обикновено любопитство, но най-много ме притесняваше Мал. Той не откъсваше очи от мен, сякаш се боеше, че всеки момент ще изгубя контрол. Щом падна мрак и слязохме на долната палуба, го завлякох в един от тесните проходи между каютите.

— Добре съм — казах му. — Честно.

— Откъде може да си сигурна?

— Мога. Чувствам го.

— Ти не си видяла онова, което аз видях. То беше...

— Него вече го няма. Не очаквах да стане така.

Той поклати глава.

— Все едно някоя друга се беше вселил в теб, Алина. Красива — той помълча, — и ужасяваща.

— Това няма да се повтори. Сега оковата е част от мен, също като дробовете и сърцето.

— Сърцето ти — безизразно повтори той.

Взех дланта му и я притиснах към гърдите си.

— Това си е същото сърце, Мал. И все още ти принадлежи.

Вдигнах ръка и призовах мека слънчева светлина, която озари лицето му.

Той примигна. „Той никога няма да проумее твоята сила, а ако това стане, ще започне да се бои от теб.“ Прогоних гласа на Тъмнейший от мислите си. Мал имаше основателна причина да се страхува за мен.

— Ето какво мога да направя — казах нежно.

Той затвори очи и обърна лице към слънчевите лъчи, които струяха от дланта ми. После склони глава и опря буза о шепата ми. Светлината сияеше топло по кожата му.

Остана така притихнал, чак докато камбанката не зазвъня за смяна на вахтата.

ГЛАВА 7

Колкото по̀ на югоизток отиваше „Волкволни“, толкова повече вятърът се затопляше, а цветът на морската вода от сив ставаше син.

Екипажът на Щормхунд се състоеше от редови моряци и отцепници Гриша, които заедно се грижеха пътуването да върви гладко. Каквото и да говореха помежду си за силата на втората муска, не се натрапваха с любопитството си на двама ни с Мал. Само понякога ме наблюдаваха как се упражнявам на носа на шхуната. Гледах да съм внимателна, никога не използвах пълната си мощ и призовавах светлината само по обяд, когато слънцето беше високо и нямаше опасност тя да издаде местоположението ни. Мал продължаваше да е нащрек, но аз му бях казала истината: силата на морския бич сега беше част от мен. Това ме изпълваше с трепетна възбуда. Зареждаше ме. И не ме плашеше.

Разбойниците на борда ме привличаха неудържимо. Всеки от тях си беше скалъпил различна история. Един имал леля, която му помогнала да избяга, само и само да не попадне във властта на Тъмнейший. Друг пък дезертирал от Втора армия. Трета я скрили в избата, когато екзаминаторите на Гриша дошли за изпита.

— Мама им казала, че ме отнесла треската, която върлувала из нашето село предишната пролет — разказа ми една от жените Вълнотворци. — Съседите ми отрязаха косата и ме представяха за своя починал син отказатся, докато не пораснах и заминах.

Майката на Толя и Тамар била гришанка, пратена на южната граница на Равка. Там се срещнала с баща им — наемник от Шу Хан.

— На смъртния си одър — разказваше Тамар — тя закле баща ни да не позволява да ни вземат във Втора армия. Още на следващия ден заминахме за Новий Зем.

Повечето отцепници Гриша отиваха в Новий Зем. След Равка това беше най-сигурното място за тях — там нямаше опасност да станат опитни зайчета на шуанските доктори, или да бъдат изгорени на клада от фйерданските ловци на вещици. И все пак трябваше много да

внимават да не издадат способностите си. За робите Гриша се плащаше висока цена. На някои от по-безскрупулните керчански търговци им се носеше славата, че ги ловят и ги продават на тайни търгове.

Точно заради тези опасности много гришани търсели убежище в Равка и се присъединявали към Втора армия. Отцепниците обаче мислеха другояче. Те предпочитаха да живеят в постоянен страх и непрекъснато да се местят, отколкото да са на служба при Тъмнейший и царя на Равка. Напълно споделях техния избор.

След като двамата с Мал скучихме на палубата цели два дни, на третия помолихме Тамар да ни покаже някои земски бойни техники. Това разся отегчението ни от еднообразния живот на борда и ни помогна да се освободим от непосилното напрежение заради завръщането ни в Западна Равка.

Моряците на Щормхунд потвърдиха тревожните слухове, които бяхме дочули в Новий Зем. Прекосяването на Долината беше почти замряло, а бреговете ѝ, които навлизаха все по-навътре в незаразената земя, гъмжаха от бегълци. В Първа армия зрееше бунт, а Втора армия се беше разпаднала.

Най-много ме плашеха новините за разрастването на култа към Светицата на слънцето, подклаждан от Апарат. Така и не се беше разбрало как е избягал от Великия дворец след проваления опит за преврат на Тъмнейший, но скоро след това отново се беше появил изневиделица из гъстата мрежа от манастири на Равка.

Той разпространяваше мълвата, че съм загинала в Долината и съм възкръснала като светица. Отначало ме напуши смях, но когато късно през нощта отново разлистих кървавите страници на Жития санктя, смехът ми се превърна в задавено хълцане. Спомних си миризмата, която лъхаше от Апарат — онази неприятна смесица от тамян и мухъл, — и още по плътно се загърнах в палтото си. Тъкмо той ми подари червената книжка. Крайно време беше да се запитам защо.

Въпреки синините и отоците, упражненията ми с Тамар някак успяваха да заглушат моите постоянни тревоги. В царската армия обучаваха момичетата наравно с момчетата, щом навършат определена възраст. Срещала бях много добри бойци, аз самата също бях понаучила нещо. Но никога преди не бях виждала човек, било то мъж

или жена, който да се бие като Тамар. Тя действаше с грацията на танцьор и сякаш притежаваше безпогрешен инстинкт какъв ще е следващият ход на противника. Предпочитаните ѝ оръжия бяха двете брадвички с двойно острие, с които си служеше едновременно — тогава остриетата им проблясваха като слънчев лъч върху вода. Но не по-малко опасна беше със сабята, с револвера или просто с голи ръце. Само Толя можеше да ѝ излезе насреща. Щом двамата започнеха приятелска схватка, целият екипаж спираше работа, за да гледа.

Гигантът говореше малко; почти през цялото време или работеше по такелаж, или стоеше настрани със заплашителен вид. От време на време се включваше в нашите уроци, за да помогне с нещо. Не че беше кой знае какъв учител. „Движи се по-бързо“ беше единственият съвет, който човек можеше да изтръгне от него. Тамар беше къде-къде по-добър наставник. Жалко, че уроците ни станаха много по-скучни и еднообразни, след като Щормхунд ни завари да тренираме на предната палуба.

— Тамар — сгълча я той, — гледай да не повредиш стоката.

Тамар тутакси замръзна на място и отсечено отвърна: „Слушам, капитане!“.

Изглеждах го кисело.

— Не съм ти някакъв денк, който трябва да доставиш невредим, Щормхунд.

— И много жалко — подметна той, минавайки покрай мен, — защото денковете не говорят и си стоят там, където си ги оставил.

Но когато Тамар включи в обучението саби и рапири, дори Щормхунд се присъедини. Мал с всеки ден ставаше все по-добър, нищо че капитанът все още го побеждаваше с лекота при всяка схватка. Виждаше се, че Мал не си го слага на сърце. Той приемаше пораженията ведро, както аз не бих могла.

Загубата винаги ме ядосваше, докато Мал я подминаваше със смях.

— Как вие двамата с Толя се научихте да владеете силата си? — попитах Тамар един следобед, докато наблюдавахме на палубата дуела между Мал и Щормхунд със затъпени саби. Тя ми беше намерила совалка-игла за плетене на мрежи, и когато не ме бяхтеше, се опитваше да ме научи да правя моряшки възли и снадки.

— Дръж лактите прибрани — скастри Щормхунд Мал. — Недей да пляскаш с тях като някоя ярка.

Мал нададе смуцаващо убедително кудкудякане.

Тамар повдигна едната си вежда.

— Приятелят ти явно е много доволен от себе си.

Свих рамене.

— Мал винаги си е бил такъв. Пусни го в стана на фйердански наемни убийци и скоро ще се появи, носен на рамене от тях. Където го посееш, там никне.

— Ами ти?

— Аз приличам по-скоро на бурен — отвърнах сухо.

Тамар се ухили. По време на битка тя приличаше на тих леден пламък, но иначе лесно се усмихваше.

— На мен бурените ми харесват — отвърна, скочи от парапета и събра размотаното въже. — Те винаги оцеляват.

Хванах се, че отвърщам на усмивката ѝ, но бързо се върнах към заниманието си — поредния възел, който се опитвах да оплета. Не беше никак добре, че ми харесва на кораба на Щормхунд. Допадаха ми Толя и Тамар, пък и останалите от екипажа. Обичах да седя на една маса с тях, нравеше ми се напевния тенор на Привет. Харесвах ми следобедите, когато се упражнявахме на мишена — подреждахме празни винени бутилки и ги отстрелвахме с един откос, хващайки се на безобидни облози.

Чувствах се като в Малкия дворец, но без да се цапам с политика или пък непрекъснато да се стремя към издигане в йерархията. Отношенията между моряците бяха непринудени и открити. Всички до един бяха млади, бедни и по-голямата част от живота им беше минала в криене и бягство. На борда на кораба те бяха открили своя дом и без много шум приеха и нас двамата с Мал в него.

Не знаех какво ни чака в Западна Равка; бях почти сигурна обаче, че е лудост да се връщаме. Но на борда на „Волкволни“ с неговите издути от вятъра платна, които стояха като чисто прокарани линии на фона на синия простор, за малко можех да забравя неясното бъдеще и страховете си.

Признавам, харесвах и Щормхунд. Той беше наперен и безочлив и винаги използваше десет думи там, където и две биха свършили работа, но въпреки това бях впечатлена от начина, по който ръководи

екипажа си. Не използваше нито един от методите за манипулация на Тъмнейший, а въпреки това моряците го следваха без колебание. Той ги печелеше с уважение, не със страх.

— Щормхунд истинско име ли е? — попитах Тамар. — Равканско ли е?

— Представа нямам.

— Никога ли не си го питала?

— Че защо ми е да питам?

— Но той все пак е от Равка, нали?

Тя присви очи към небето.

— Искаш ли да направим още една схватка със саби? — попита. — Има време, преди да дойде ред да застъпя на вахта.

Винаги успяваше да смени темата, когато я разпитвах за Щормхунд.

— Той не е кацнал на кораба направо от небето, Тамар. Не те ли е грижа откъде е дошъл?

Тамар взе сабите и ги подаде на Толя, който беше оръжейникът на кораба.

— Не особено. Нали ни позволява да плаваме на кораба му и да се бием.

— Освен това не ни кара да се киприм в червена коприна и да му служим като послушни палета — добави Толя, отключвайки стойката за оръжията с ключа, който носеше провесен на якия си врат.

— От теб щеше да излезе доста жалко пале — разсмя се Тамар.

— Всичко друго е добро в сравнение с това да получаваеш заповеди от някакъв надут отворко в черно — изръмжа Толя.

— Но въпреки това се подчиняваш на заповедите на Щормхунд — натъртих.

— Само когато му се прище.

Подскочих. Щормхунд стоеше точно зад мен.

— Само се опитай да заповядаш на тоя вол нещо и гледай какво става — допълни каперът.

Тамар изсумтя и двамата с Толя започнаха да връщат по местата им останалите оръжия.

Щормхунд се наведе към мен.

— Ако ти се иска да научиш нещо за мен, хубавице, само попитай.

— Просто се чудех откъде си — отвърнах отбранително. — Нищо повече.

— Ами ти откъде си?

— От Керамзин, знаеш го много добре.

— Питам откъде си родом.

В главата ми се мярнаха няколко смътни спомена. Плитка чиния с варено цвекло; хлъзгавите му парчета между пръстите ми и как ги боядисваха в червено. Ароматът на овесена каша с яйца. Някой ме носи на конче на раменете си — може би татко — по пращен път. В Керамзин се приемаше за предателство към милостта на княза и проява на висша неблагодарност дори само да споменеш родителите си. Възпитаваха ни да не говорим за живота си преди пристигането в имението и постепенно спомените ми от него бяха избледнели и изчезнали.

— Отникъде — отвърнах. — Селцето, в което съм се родила, беше толкова малко, че дори не си струваше да се именува. Ами ти, Щормхунд? Ти откъде идваш?

Каперът се ухили. Отново ме порази мисълта, че нещо в неговите черти не е наред.

— Майка ми беше мида — намигна ми той, — а пък аз съм перла.

После се отдалечи, подсвирквайки фалшиво.

Две нощи след това се стреснах в съня си и видях Тамар надвесена над мен. Разтърсваше ме за здравето рамо.

— Време е — каза.

— Сега ли? — попитах сънено. — Кое време е?

— Наближава третата камбана.

— Сутринта ли? — Прозях се и праметнах крака извън хамака. — Къде сме?

— Петнайсет морски мили от брега на Западна Равка. Хайде, Щормхунд ни чака. — Тя вече беше облечена, а на рамото ѝ висеше платнената моряшка торба.

Аз нямах никакъв багаж; трябваше само да нахлузя ботушите, да потупам джобовете на палтото, за да се убедя, че червената книжка е с мен, и да я последвам през вратата.

Заварих Мал на палубата, стоеше край перилата на десния борд заедно с група моряци. За миг се стъписах, като видях Привет облечен в тюркоазения редингот на Щормхунд. Самият Щормхунд изобщо не бих го разпознала, ако не раздаваше заповеди. Той беше намъкнал несъразмерно голям шинел с вдигната яка и носеше ниско нахлупена над очите плетена вълнена шапка.

Духаше студен вятър. Звездите светеха ярко в небето, а сърпът на луната висеше ниско над хоризонта. Взрях се в проблясващите на лунна светлина вълни, заслушана в равномерното дишане на морето. Ако сушата беше близо, вече трябваше да съм я видяла.

Мал разтри дланите ми, за да ги стопли.

— Какво става? — попитах.

— Слизаме на брега. — Усетих, че тонът му е станал предпазлив.

— И точно посред нощ ли?

— „Волкволни“ ще вдигне моя флаг близо до фйерданския бряг — обади се Щормхунд. — Не е нужно Тъмнейший да научава отсега, че вече сте на равканска земя.

Когато Щормхунд сведе глава, за да чуе нещо, което му говореше Привет, Мал ме придърпа към парапета на левия борд.

— Вярваш ли го?

— Хич — признах.

Той сложи ръце на раменете ми.

— Открит ли ни, най-вероятно ще ме арестуват, Алина — продължи. — Ти може да си Призоваващата слънцето, но аз съм прост войник, който не се е подчинил на заповедта.

— Заповедта на Тъмнейший.

— Това сега може и да няма значение.

— Ще се погрижа да стане от значение. Освен това няма да ни открият. Ще стигнем благополучно до Западна Равка, ще се срещнем с мющерията на Щормхунд и после ще решим какво да правим.

Мал ме придърпа още по-плътнo към себе си.

— Винаги ли навличаш на околните толкова неприятности?

— Предпочитам да мисля за себе си като за приятно усложнение.

Тъкмо се навеждаше да ме целуне, когато гласът на Щормхунд проряза мрака.

— Може ли да отложим гушкането за по-късно? Искам да слезем на брега преди съмване.

Мал изпъшка.

— Най-накрая ще взема да му забия един.

— Можеш да разчиташ на подкрепата ми за това.

Той ме хвана за ръка и двамата се върнахме при останалите.

Щормхунд предаде на Привет плик, запечатан със светлосин восък, после го потупа по гърба. Не зная дали беше заради лунната светлина, но първият помощник-капитан сякаш щеше да се разплаче всеки момент. Толя и Тамар се прехвърлиха през перилата, вкопчени здраво в претоварената стълба, спусната от шхуната.

Надникнах през перилата. Очаквах долу да зърна лодка, затова се изненадах при вида на малкото корабче, което се полюляваше край „Волкволни“. Не приличаше на нито един плавателен съд, който бях виждала дотогава. Двата му корпуса имаха вид на чифт дървени обувки, съединени с платформа с огромна дупка в центъра.

Мал се запуска надолу по стълбата и аз го последвах. После предпазливо стъпих върху единия от извитите корпуси на плавателния съд. Минахме по него и се добрахме до главната палуба, където между двете мачти се намираще вдълбан надолу кокпит. Щормхунд скочи след нас, после се метна на издигнатата над кокпита платформа и зае мястото си зад руля.

— Що за чудо е това? — попитах.

— Викам му „Колибрито“ — отвърна той, загледан в някаква морска карта, която не успях да разгледам добре. — Мисля обаче да го прекръстя на „Жар-птица“.

Рязко си пое въздух при тези думи, но той само се ухили и продължи да раздава заповеди.

— Режете въжето на котвата и да потегляме!

Тамар и Толя откачиха куките, които ни държаха привързани за „Волкволни“. Видях въжето на котвата да се вие като жива змия покрай кърмата на „Колибрито“, а краят му безшумно да потъва във водата. Според мен котвата щеше да ни потрябва, когато влезем в някое пристанище, но предполагах, че Щормхунд си знае работата.

— Вдигайте платната! — провикна се той.

Платната се разтвориха. Макар мачтите на „Колибрито“ да бяха относително къси в сравнение с тези на шхуната, двойните му платна се оказаха огромни правоъгълни приспособления, всяко от които се обслужваше от по двама моряци.

Лекият бриз изпъна платната и ние се отдалечихме от „Волкволни“. Вдигнах очи и забелязах Щормхунд да рее поглед към смалващата се в далечината шхуна. Не виждах добре лицето му, но ме осени някакво смътно чувство, че той се сбогува с нея. По едно време тръсна глава и се провикна:

— Вихротворци!

На всеки кил имаше разположени Гриша. Те вдигнаха едновременно ръце и около нас засвири вятър, който изду платната. Щормхунд регулира курса и нареди скоростта да се увеличи. Вихротворците се подчиниха и странният малък съд се стрелна напред.

— Вземи това — каза Щормхунд и пусна в скута ми чифт предпазни очила, други даде на Мал. Приличаха на тези, които използват Фабристорите в работилниците на Малкия дворец. Огледах се. Явно всички от екипажа носеха такива, включително Щормхунд. Двамата с Мал също си ги сложихме.

Благодарих мислено за очилата още следващата секунда, когато Щормхунд заповяда допълнително да се увеличи скоростта. Платната над главите ни заплющяха и аз усетих да ме пронизва безпокойство. За къде бързаше толкова?

„Колибрито“ се носеше над водата, а плоският му двоен кил подскачаше от вълна на вълна, като едва докосваше повърхността. Държах се здраво за пейката и стомахът ми се качваше в гърлото при всяко друсване.

— Хайде сега, Вихротворци — нареди Щормхунд, — издигнете ни. Моряци, при крилето по моя команда.

Извърнах се към Мал.

— Какво ще рече това „издигнете ни“?

— Пет! — провикна се Щормхунд.

Моряците се задействаха едновременно, опъвайки въжетата обратно на часовниковата стрелка.

— Четири!

Вихротворците разтвориха ръце още по-широко.

— Три!

Между двете мачти се издигна напречник, а платната се плъзнаха по дължината му.

— Две!

— Вдигай! — изкрещяха моряците. Вихротворците вдигнаха ръце с мощен замах.

— Едно! — изрева Щормхунд.

Платната се изстреляха нагоре и встрани и се заковаха високо над палубата като гигантски криле. Стомахът ми се сви и немислимото се случи:

„Колибрито“ полетя.

Вкопчих се за пейката, останала без дъх, и взех да нареждам отдавна забравени молитви. Стиснах очи, когато вятърът започна немилостиво да шибя лицето ми, и усетих как се издигаме към нощното небе.

Щормхунд се смееше като смахнат. Вихротворците непрекъснато си подвикваха един на друг, за да удържат стабилно летящото чудо. Имах чувството, че сърцето ми ще изхвъркне.

„Вси светии — мислех си, — това не може да е истина.“

— Алина! — изкрещя Мал, опитвайки се да надвика свистенето на вятъра.

— Какво? — едва успях да процедя през стиснатите си устни.

— Алина, отвори очи, това трябва да се види!

Отривисто поклатих глава. Точно от това сега нямах нужда. Ръката на Мал се плъзна върху моята, обгръщайки премръзналите ми пръсти.

— Само опитай.

Поех си пресекливо дъх и се усилих да откряна клепачи. Отвсякъде бяхме заобиколени със звезди. Над главите ни в два могъщи свода се издигаха белите платна, подобни на опънати лъкове.

Знаех, че не бива да го правя, но не се удържах и протегнах врата си, за да надникна над ръба на кокпита. Вятърът ревеше оглушително. Долу, някъде далече под нас, като сияйни люспи по тялото на лениво извиваща се змия се къдреха огрените от луната вълни. Знаех, че паднем ли, ще се разбием в лъскавия ѝ гръб.

Изсмях се късо. Нещо средно между еуфоричен и истеричен кикот заклокочи в мен. Ние летяхме. Летяхме.

Мал стисна ръката ми и екзалтирано изкрещя.

— Това е невъзможно! — изревах.

Щормхунд нададе победоносен вик.

— Когато хората казват „невъзможно“, те обикновено имат предвид „неправдоподобно“! — С блещукащите на лунна светлина очила и огромния шинел, който плющеше около тялото му, той имаше вид на напълно луд човек.

Опитах да възстановя дишането си. Вятърът оставаше непроменлив. Вихротворците и екипажът изглеждаха съсредоточени, но спокойни. Бавно, много бавно, възелът в гърдите ми се отпусна. Лека-полека се успокоих.

— Откъде се взе това чудо? — провикнах се към Щормхунд.

— Аз го измислих. Аз го построих. И пак аз разбих няколко негови прототипа.

Преглътнах мъчително. Сега най-малко ми се искаше да чувам думата „разбих“.

Мал се подаде от кокпита, за да огледа по-добре гигантските револвери, разположени в най-горната част на корпуса.

— Тия револвери — каза — имат по няколко барабана.

— И автоматично се презареждат, така че няма нужда да прекъсваш стрелбата. Правят двеста оборота на минута.

— Това е...

— Невъзможно ли? Единственият проблем е пренагриването, но при този модел не е фатално. Имам при мен един земски майстор оръжейник, който се опитва да премахне недостатъците. Иначе е дребен мошеник и варварин, но си разбира от работата. Седалките на стрелците се въртят, така че могат да обстрелват под всякакъв ъгъл.

— Обстрел на врага от въздуха! — извика като замаян Мал. — Ех, ако Равка имаше такава въздушна флота...

— Това ще й осигури завидно предимство, нали? Само че за да стане, Първа и Втора армия трябва да действат заедно.

Сетих се какво ми беше казал Тъмнейший преди много време. „Ерата на гришанската мощ върви към своя край.“ Затова той на свой ред реши да превърне Долината в оръжие. Но какво би станало, ако силата на Гриша може да се трансформира от хора като Щормхунд? Обърнах поглед към палубата на „Колибрита“, където моряците и гришаните работеха рамо до рамо. Толя и Тамар седяха зад страховитите револвери. Това не беше невъзможно.

„Той е капер — напомних си — и с радост би се възползвал от една нова война.“ Оръжията на Щормхунд щяха да осигурят

предимство на Равка, но те със същия успех можеха да попаднат и в ръцете на нейните врагове.

Някаква ярка светлина откъм сушата ме откъсна от тези мисли. Големият фар на Алкемския бряг. Вече приближавахме. Щом протегнех врат, можех да зърна проблясващите кули в пристанището на Ос Кърво.

Щормхунд не тръгна право натам, а взе курс на югозапад. Предположих, че ще се приземим някъде недалече от сушата. Само при мисълта за кацане ми се повдигна. Реших тоя път да остана през цялото време със затворени очи, независимо какви ги разправя Мал.

Скоро загубих от поглед яркия лъч на фара. Колко ли далече на юг имаше намерение да ни отведе Щормхунд? Каза, че иска да стигнем брега преди съмване, а дотогава оставаше час, най-много два. Мислите ми се запиляха сред звездите и облаците, които се носеха плавно и леко по небесната шир. Нощният вятър брулеше бузите ми и пронизваше тънката материя на палтото.

Погледнах надолу и едва се удържах да не извикам. Вече не летяхме над вода. Носехме се над сушата — твърда и немилостива земя.

Задърпах трескаво ръкава на Мал, сочейки му пустия пейзаж под нас, обагрен в полутоновете на лунно сребристо и черно.

— Щормхунд! — изкрещях, обзета от паника. — Какви ги вършиш?!

— Нали каза, че ни водиш в Ос Кърво? — ревна Мал.

— Казах, че ви вода при моя мющерия.

— Забрави за него — простенах. — По-добре кажи къде ще се приземим.

— Не бери грижа — отвърна Щормхунд. — Имам наум едно чудно малко езерце.

— Колко малко? — изцвърчах. Но в следващия момент видях Мал да се измъква от кокпита с разярено лице. — Мал, връщай се обратно!

— Ах, ти, лъжливо, крадливо...

— На твое място щях да мирувам. Едва ли искаш да паднем наред Долината.

Мал се вкамени. Щормхунд пак взе да си подсвирква фалшиво същата мелодия. Вятърът побърза да я грабне от устните му.

— Не може да го мислиш сериозно — обадох се.

— Рядко ми се случва да съм сериозен — отвърна Щормхунд. — Под седалката ти има скрита пушка, Оретцев. Може би ще искаш да я вземеш по-бързо.

Просто за всеки случай.

— Не може да влезеш с това нещо в Долината — изрева Мал.

— Че защо не? Доколкото разбрах, на борда има пътник, който ще ни гарантира безопасното преминаване.

Стиснах юмруци и внезапно обзелата ме ярост заличи страха.

— А защо да не сервирам теб и екипажа ти на волките като лека среднощна закуска?

Придържайки руля с една ръка, Щормхунд погледна часовника си.

— По-скоро бих казал ранна закуска. Наистина изоставаме, пък и освен това — добави, — разстоянието до земята е доста голямо дори за една Призоваваща слънцето.

Погледнах към Мал и допуснах, че неговата ярост е отразена като в огледало и на моето лице.

Земята под нас препускаше с ужасяваща скорост. Станах на крака, опитвайки да се ориентирам къде точно се намираме.

— Все светии! — изругах.

Зад нас останаха звездите, лунната светлина и светът на живите. Пред нас нямаше нищо. Той наистина беше решил да го направи. Водеше ни право към Долината.

— Стрелците, по места! — провикна се Щормхунд. — Вихротворци, поддържайте курса!

— Щормхунд, ще те убия! — изкрещях. — Обръщай това нещо назад още сега!

— Ще ми се да можем да се подчиня. Но се боя, че ако искаш да ме убиеш, ще трябва да почакаш да кацнем. Готови!

— Не! — изписах.

В следващия момент ни погълна мрак. Не приличаше на нито една нощ — съвършен, непрогледен, неестествен мрак, който сякаш ни сграбчи в задушавача хватка. Намирахме се в „Долината на смъртната сянка“.

ГЛАВА 8

В мига, в който влязохме в Безморие, разбрах, че тук нещо се е променило.

Бързешком намерих опора за краката си и разперих ръце, хвърляйки широка ивица златиста слънчева светлина около „Колибрито“. Колкото и да бях гневна на Щормхунд, нямаше да допусна някой орляк волкри да ни свали на земята, само за да му докажа, че съм права.

Благодарение на двете муски вече не се налагаше да се съсредоточавам прекалено, за да призова светлината. Внимателно изпробвах докъде се простира мощта ми и не почувствах онова неистово изригване като при първия път, когато ми сложиха оковата. Отначало реших, че е само плод на въображението ми, но после наистина усетих, че мракът вече има плът. Даже можех да усетя как пълзи по кожата ми. Краищата на раната в рамото започнаха да смъдят и да се опъват, сякаш плътта ми стана неспокойна.

Досега на два пъти бях влизала в Безморие. И двата пъти се чувствах чужда и уязвима като натрапник в един опасен и противоестествен свят, който не го допуска в себе си. Но сега сякаш Долината реагираше на присъствието ми, приветстваше ме. Давах си сметка, че в това няма капка разум. Долината беше мъртва пустош, а не живо същество.

„Тя ме разпозна — помислих си. — Сродното сродно привлича.“

Не, това беше съвършено нелепо, държах се глупаво. Освободих ума си от тези мисли и пратих светлината още по-далече напред. Дадох воля на силата си да пулсира сгряващо и успокоително около мен. Ето това бях аз. А не мрак.

— Те пристигат — обади се Мал. — Чуй!

През свистенето на вятъра долових далечно ехо, а после и тежките удари от крилете на волкрите. Бързо ни бяха открили. Водеше ги мирисът на човешка плячка.

Крилете им цепеха въздуха около светлия кръг, който бях създала, връщайки мрака на вълни и талази обратно към нас. Личеше, че от доста време са без храна — откакто вече никой не прекосяваше Долината. Гладът ги правеше дръзки.

Разперих ръце и направих светлината още по-ярка, за да ги отблъсна.

— Не — възпря ме Щормхунд, — докарай ги по-наблизо.

— Какво?! Защо? — възкликнах. Волкрите бяха свирепи хищници, с тях не можеше да си играеш.

— Досега само те ни преследваха — отвърна той и повиши глас, така че всички да го чуят. — Може би е дошло време и ние да ги погнем.

Екипажът нададе някакво подобие на бойни викове, редувани с джафкане и вой.

— Стесни кръга на светлината — обърна се Щормхунд към мен.

— Тоя съвсем си е изгубил ума — обърнах се към Мал. — Кажу ми, че това е лудост.

Мал обаче се колебаеше.

— Ами...

— Какво „ами“?! — възкликнах стъписана. — Забрави ли, че едно от тия изчадия се опита да те изяде?!

Той сви рамене, после по устните му пробяга усмивка.

— Може пък точно заради това искам да изпробвам тия револвери срещу тях.

Поклатих глава. Това никак не ми харесваше. Ама никак.

— Хайде, само за малко — настоя Щормхунд. — Направи ми това удоволствие.

Удоволствие, значи. Сякаш молеше за още едно парче торта!

Екипажът беше замрял в очакване. Толя и Тамар седяха приведени над изпъкналите барабани на револверите. Приличаха на облечени в кожа насекоми.

— Добре тогава — отстъпих, — но после да не кажете, че не съм ви предупредила.

Мал вдигна пушката към рамото си.

— Започва се — промърморих. После свих пръсти. Светлият кръг затрепка и се сви досам кораба.

Волкрите запищяха от възбуда.

— Докрай! — заповяда Щормхунд.

Стиснах зъби от безсилие, после направих каквото той искаше. В Долината отново се възцари пълен мрак.

Дочух триенето на криле. Волкра.

— Алина, сега! — изкрещя Щормхунд. — Направи щит!

Дори не се замислих. Освободих светлината като взривна вълна. Тя разкри целия заобикалящ ни ужас в яркото немилостиво сияние на обедно слънце.

Волкрите бяха навсякъде, увиснали във въздуха около кораба; маса от сиви, крилати, гърчещи се тела с млечнобели слепи очи и осеяни със зъби челюсти. Родството им с ничевие не подлежеше на съмнение, но все пак те бяха много по-гротескни и недодялани създания.

— Огън! — провикна се Щормхунд.

Толя и Тамар откриха огън. Такъв звук никога не бях чувала — неумолим, пронизващ мозъка тътен, който разтреса въздуха около нас и накара костите ми да тракат.

Това си беше същинска касапница. Волкрите валяха като градушка от небето със зейнали от раните гърди и изтръгнати криле. По палубата се сипеха гилзи. Въздухът залютя от барутен дим.

Двеста изстрела в минута. Ето значи на какво била способна модерната армия.

Чудовищата явно не можеха да осъзнаят какво става. Те кръжаха из въздуха и биеха с криле, доведени до изстъпление от жажда за кръв, от глад и страх. Разкъсваха се едно друго в паниката и опитите да избягат. Техните писъци обаче... Багра веднъж ми каза, че предците на волкрите били хора.

Готова бях да се закълна, че долових това във воплите им.

Стрелбата замлъкна. Ушите ми продължаваха да пищят. Вдигнах поглед и видях петна черна кръв и късове плът по платната. По челото ми изби студена пот. Очаквах всеки момент да повърна.

Тишината продължи само миг, после Толя отметна глава и нададе тържествуващ вой. Останалите от екипажа се присъединиха към него с лай и джафкане. Прииска ми се да изкрещя, да ги накарам да млъкнат.

— Дали не можем да примаим още някое ято? — попита един от Вихротворците.

— Сигурно е възможно — отвърна Щормхунд. — Но се налага да поемем на изток. Вече почти зазорява и не искам да ни засекаат.

„Точно така — помислих си, — нека тръгнем на изток и да се махнем час по-скоро от тук.“ Ръцете ми трепереха. Раната в рамото ми гореше и пулсираше. Какво ставаше с мен?! Волкрите бяха чудовища. Ако ги бяхме оставили, щяха да ни разкъсат, без окото им да мигне. В това нямаше съмнение. И все пак в ушите ми още кънтяха техните викове.

— Има и други — внезапно се обади Мал. — Още много.

— Откъде знаеш? — попита Щормхунд.

— Просто знам.

Щормхунд се поколеба. Заради очилата, ниско нахлупената шапка и вдигнатата яка беше почти невъзможно да се види изражението му.

— Къде? — попита най-накрая.

— Малко по на север — отвърна Мал. — Натам. — Той посочи в мрака, а на мен ми се прищя да го перна през пръстите. Точно сега беше най-неподходящият момент да доказва уменията си на следотърсач.

Щормхунд прие предизвикателството. Сърцето ми слезе в петите. „Колибрито“ размаха криле и се обърна. Мал указваше посоката, а Щормхунд следваше курса. Опитах да се съсредоточа единствено върху светлината, върху успокоителното присъствие на моята сила, потискайки гаденето, което се надигна в стомаха ми.

Щормхунд ни свали още по-ниско над земята. Сега вече светлината трепкаше върху безцветния пясък. По едно време стигна до мрачния силует на круширал пясъчен сал.

Щом наближихме, ме полазиха тръпки. Салът беше разцепен на две. Едната от мачтите също беше разполовена. Почти различих превърнатите в дрипи черни платна. Мал ни водеше към останките от сала на Тъмнейший.

И малкото самообладание, което бях успяла да събера, ме напусна. „Колибрито“ продължаваше да се спуска все по-ниско. Сянката му премина върху раздробената на трески палуба на сала.

Почувствах известно облекчение. Колкото и да беше нелепо, всеки момент очаквах да видя пръснатите наоколо тела на Гриша, които изоставих на произвола на съдбата; скелетите на царските

пратеници и чуждестранните посланици, скупчени край парапетите. Естествено, тях отдавна вече ги нямаше — плътта им беше станала угощение на волките, а костите им сигурно бяха разпилени из безплодната земя на Долината.

„Колибрито“ се наклони надясно. Моята светлина проникна в мрачните дебри на разцепения корпус. Тогава се разнесоха писъците.

— Все светии! — изруга Мал и вдигна пушката.

Под корпуса на сала се криеха три едри волкри. Стояха с гръб към нас, широко разперили криле. При гледката на онова, което се опитваха да предпазят с телата си, ме прониза страх. Повдигна ми се: гъмжащо море от сгърчени тела; мънички лъскави ръце, тесни гръбчета, разполовени от прозрачните ципи на едва оформени криле. Те скимтяха, виеха и се газеха едно друго, опитвайки да избягат от светлината.

Попаднали бяхме на гнездо на волкри. Екипажът се умълча. Вече нямаше нито лай, нито вой. Щормхунд направи още един нисък обход с кораба. После извика.

— Толя, Тамар, гренатките!

Близнаците изтърколиха две железни раковини и ги закрепиха на ръба на парапета. Плисна ме нова вълна от ужас. „Това са волкри — напомних си. — Погледни ги само. Те са чудовища.“

— Вихротворци, по мой сигнал! — мрачно произнесе Щормхунд, после кресна: — Освободи предпазителите! Мичмани, хвърляйте!

Щом железните раковини полетяха към земята, Щормхунд изрева „Сега!“ и рязко завъртя руля надясно.

Вихротворците изпънаха ръце и „Колибрито“ се устреми към небето.

Измина секунда тишина, после под нас се разнесе едно тътнещо „буум“.

Жегата и ударната вълна от взрива понесоха „Колибрито“ върху крилете си.

— Внимание! — ревна Щормхунд.

Малкият съд се залюля неудържимо като махало под платната. Мал постави ръце от двете ми страни и прикри тялото ми със своето, докато аз се опитвах да запазя равновесие и да поддържам светлината около нас.

Най-после корабът спря да се люлее и направи плавна дъга, кръжейки високо над горящите останки на сала.

Цялата неудържимо се тресях. Въздухът вонеше на овъглена плът. Дробовете ми сякаш бяха опърлени и всяка глътка въздух прогаряше гърдите ми. Екипажът на Щормхунд отново виеше и джафкаше. Мал се присъедини към тях, вдигайки победоносно пушката. Но над тези весели възгласи чувах писъците на волкрите, пронизани от чисто човешко безсилие, доловимо единствено за мен — виене на майки, загубили своите малки.

Стиснах очи. Едва се удържах да запуша уши и да се сгърча на палубата.

— Стига! — прошепнах. Явно никой не ме чу. — Моля ви — задъхвах се, — Мал...

— Вече си истински убиец, Алина.

Този студен глас. Отворих очи.

Пред мен стоеше Тъмнейший — черният му кафтан се димпеше върху палубата на „Колибрито“. Ахнах и се дръпнах назад. Огледах се трескаво, но явно никой нищо не забелязваше. Всички крещяха и надаваха бойни викове, вперили поглед в пламъците долу.

— Спокойно, с времето ще става все по-лесно — нежно произнесе Тъмнейший. — Ето, ще ти покажа.

Той измъкна нож от ръкава на кафтана и още преди да успея да извикам, замахна към лицето ми. Вдигнах ръце да се предпазя, а от гърлото ми се изтръгна раздиращ крясък. Светлината се стопи и корабът потъна в мрак. Паднах на колене и се сгърчих върху палубата, готова всеки миг да усетя парещото ужилване на гришанската стомана.

Нищо не последва. В мрака наоколо закрепяха хора. Щормхунд викаше името ми. Долових ехото от писък на волкра. „Близо. Прекалено е близо.“ Някой нададе вой и корабът рязко се наклони. Дочух тропот на ботуши от отчаяните опити на екипажа да се задържи на палубата.

— Алина! — Този път беше гласът на Мал.

Усетих как ме търси опипом в тъмното. Успях донякъде да избистря ума си и отново призовах светлината, която заструи около кораба като ярък водопад.

Волкратата, която в този момент връхлиташе върху нас, изскимтя и полетя обратно в мрака. Единият от Вихротворците обаче лежеше

окървавен на палубата, а ръката му беше почти изтръгната от рамото. Платното над него висеше безполезно. Десният борд на „Колибрито“ потъна надолу, корабът взе рязко да губи височина.

— Тамар, помогни му! — нареди Щормхунд, но Толя и Тамар вече се катереха по наклонената палуба към ранения Вихротворец.

Останалата невредима жена Вихротворец вдигна ръце с изопнато от напрежение лице, опитвайки се да призове достатъчно силен вятър, за да ни задържи във въздуха. Корабът подскочи и се заклати. Щормхунд се хвърли към руля, като в същото време раздаваше заповеди на моряците, обслужващи платната.

Сърцето ми думкаше в гърдите. Взех трескаво да оглеждам палубата, разкъсвана между ужас и смут. Аз видях Тъмнейший. Наистина го видях.

— Добре ли си? — обади се Мал край мен. — Не си ли ранена?

Не събрах сили да го погледна. Тялото ми се тресеше така неистово, че очаквах всеки момент да се разпадна. Впрегнах цялата си воля да поддържам светлината около нас ярка и нетрепваща.

— Тя ранена ли е? — провикна се Щормхунд.

— Гледай по-скоро да ни изкараш от тук! — кресна в отговор Мал.

— Ясно, това значи се иска от мен! — излая насреща му Щормхунд.

Волките пицяха и биеха с криле, обсаждайки светлия кръг около кораба. Може и да бяха чудовища, но аз се питах дали им е познато чувството за мъст. „Колибрито“ се тресеше и подскачаше. Погледнах надолу и видях сивите пясъци да се устремяват към нас.

После изведнъж изскочихме от мрака и се понесохме през оредяващите черни вълма на Долината, устремени към синкавата светлина на разпукващото се утро.

Земята се изправи ужасяващо близко под нас.

— Изгаси светлината! — нареди Щормхунд.

Отпуснах ръце и отчаяно се вкопчих в парапета на кокпита. Мирна ми се дълъг участък от някакъв път, в далечината блещукаха светлинките на град, а там, отвъд ниските хълмове, се виждаше малко езеро, по чиято повърхност играеше зората.

— Задръж още малко! — извика Щормхунд.

Жената Вихротворец простена от напрежение, ръцете ѝ вече се тресяха. Платната се отпуснаха. „Колибрито“ продължаваше неудържимо да пада. Вече бяхме толкова ниско над върхарите, че най-горните клони дращеа корпуса.

— Всички да залегнат и да се държат здраво! — провикна се Щормхунд.

Двамата с Мал сплетохме ръце и се свихме в кокпита с плътно притиснати към телата крайници. Малкото корабче скърцаше и се тресеше.

— Няма да успеем — простенах дрезгаво.

Мал не каза нищо, само още по-силно стисна ръката ми.

— Готови! — изрева Щормхунд. Изчакваше до последно, преди да се метне в кокпита като възел от сплетени крайници. — Я гледай, тук било уютно — успя само да каже, преди да се стоварим на земята със сила, от която костите ни задрънчаха.

Двамата с Мал бяхме запратени към предната част на кокпита, когато корабът с пукот и трясък се заби в земята, а корпусът му се разцепи на две.

Разнесе се силен плясък, после внезапно се оказа, че се носим по вода. Чух ужасяващ гръм и се досетих, че едната половина на корпуса се е отцепила. Корабът заподскача грубо по водната повърхност, после като по чудо потръпна и спря.

Лека-полека започнах да идвам на себе си. Лежах по гръб, залепена за стената на кокпита. Някой дишаше тежко до мен.

Размърдах се. Главата ми беше ударена зле и двете ми длани бяха одрани до кръв, но поне бях още цяла.

Водата нахлуваше през дъното на кокпита. Наоколо се носеше плясък и викове на хора, които се търсеха един друг.

— Мал? — опитах да извикам, но гласът ми излезе като треперливо цвърчене.

— Добре съм — откликна той. Гласът му идваше някъде отляво. — Трябва да се махнем от тук.

Огледах се, но от Щормхунд нямаше и следа.

Докато се измъквахме от кокпита, разбитият кораб взе опасно да се накланя. Дочухме звук от сцепено дърво — една от мачтите не издържа и рухна в езерото под тежестта на платната.

Хвърлихме се във водата. Наложихме се здравата да ритаме с крака и да махаме с ръце, защото езерото се опитваше да ни погълне ведно с кораба. Един от моряците се беше оплел във въжетата под водата и Мал се гмурна, за да му помогне. Едва не се разплаках от облекчение, когато главите и на двамата разцепиха повърхността.

Забелязах Толя и Тамар да гребат уверено, следвани от останалите от екипажа. Толя мъкнеше на буксир ранения Вихротворец. След него плуваше Щормхунд, подхванал през раменете изгубил съзнание моряк. Целта на всички ни беше някак да се доберем до сушата.

Натъртените ми крайници натежаха, теглени към дъното от мокрите дрехи. Най-сетне някак се добрахме до плитчините край брега. Измъкнахме се от водата и заджвакахме мъчително през тинята, обрасла с хлъзгави тръстики.

Накрая се намятахме изнемощели върху белия полумесец на пясъчния бряг. Лежах останала без дъх и си вслушвах в забравените делнични звуци на ранното утро: стърженето на щурците в тревата; зова на птиците някъде откъм леса; ниското и насечено квакане на жабите. Толя се беше заел да възстанови ранения Вихротворец. Караше го да свива пръстите един по един и да изпробва гъвкавостта на лакътя. Чух как Щормхунд извлече и последния от моряците на брега и го предаде на грижите на Тамар.

— Не диша — каза той, — а и пулс не усещам.

Насилих се да седна. Зад нас слънцето изгряваше. Лъчите му стоплиха гърба ми и позлатиха езерото и върхарите на дърветата. Тамар притискаше ръце към гърдите на моряка, впрегнала цялата си сила, за да изкара водата от дробовете му и да върне сърцето към живот. Минутите взеха да се точат бавно, а морякът продължаваше да лежи бездиханен на пясъка. Най-накрая рязко си пое дъх. Клепачите му трепнаха, той отвори очи и блъвна езерна вода върху предницата на ризата си.

Отдъхнах си. Една смърт по-малко на съвестта ми. Друг от екипажа внимателно опипваше гърдите си, проверявайки за счупени ребра. Напряко през челото на Мал зееше грозна рана. Затова пък всички бяхме налице. Оцеляхме.

Щормхунд нагази обратно в езерото. Застана до колене във водата, взрян в гладката повърхност, а полите на шинела му плуваха

отзад. Освен дълбоката бразда, оставена от кораба на брега, по нищо друго не личеше, че „Колибрито“ някога го е имало.

Невредимата жена Вихротворец се нахвърли върху мен.

— Какво стана в Долината? — изсъска тя. — Кову едва не загина. Всички бяхме на косъм от смъртта.

— Не знам — отвърнах и опрях чело на коленете си.

Мал обгърна с ръка раменете ми, но аз нямах нужда от утеха. Искях някакво смислено обяснение за това, което бях видяла.

— Не знаеш, значи? — възкликна гневно тя.

— Не знам — повторих, стъписана от бликналия в думите ми гняв. — Не съм молила да ме завлекат в Долината, нито пък аз предизвиках волкритите. Защо не попиташ капитана си какво всъщност се случи?

— Тя има право — намеси се Щормхунд, газейки към брега. Пътъом сваляше опърпаните и станали безполезни ръкавици. — Трябваше по-отрано да я предупредя и не беше редно да нападаме гнездото.

Кой знае защо признатата вина на Щормхунд още повече ме ядоса. Но щом той си свали шапката и очилата, гневът ми се изпари и на негово място дойде пълен потрес.

Мал тутакси скочи на крака.

— Това пък какво е, по дяволите?! — изрече с нисък и заплашителен глас той.

Седях, неспособна да помръдна, а болката и изтощението се изпариха при невероятната гледка отпред. Не знаех какво е, но бях доволна, че и Мал го вижда. След случилото се в Долината вече нямах вяра на сетивата си.

Щормхунд въздъхна и прокара ръка по лицето си — лице на съвсем непознат човек. Брадичката беше загубила заострения си край. Носът все още имаше лека гърбица, но изобщо не приличаше на орловия клюн, който доскоро увенчаваше лицето му. Косата вече не беше с ръждивочервеникав оттенък, а тъмnozлатиста и късо подстригана по войнишки. Мътнозелените очи сега гледаха с бистър лешников поглед. Изглеждаше съвсем различно, но въпреки това несъмнено си беше Щормхунд.

„И е красив на всичкото отгоре“, помислих си с внезапно негодувание.

Само ние с Мал го зяпахме като поразени от гръм. Изглежда, останалите от екипажа изобщо не бяха изненадани.

— Ясно, значи си имаш и Шивачка подръка — казах.

Щормхунд трепна.

— Аз не съм Шивачка — гневно се обади Толя.

— Разбира се, Толя, твоите дарби са в съвсем различно поприще — успокои го Щормхунд. — Теб най-много те бива в къде-къде недостойното дело да умъртвяваш и осакатяваш.

— Защо ти е било това? — попитах, все още неспособна да свикна, че гласът на Щормхунд излиза от устата на напълно непознат.

— Жизненоважно беше Тъмнейший да не ме разпознае. Не ме е виждал от четиринайсетгодишен, но въпреки това не исках да рискувам.

— Кой си ти всъщност?! — попита вбесен Мал.

— Това е сложен въпрос.

— Напротив, съвсем прост е — прекъснах го, скачайки на крака. — Само се иска да кажеш истината, но май в това хич не те бива.

— А, не, и това го мога — отвърна Щормхунд, изсипвайки водата от ботушите си. — Просто не ми е най-силната страна.

— Щормхунд, имаш точно десет секунди да се обясниш — изръмжа Мал и тръгна към него, — или на Толя ще му се наложи да ти прави чисто ново лице.

В този момент Тамар скочи на крака.

— Някой приближава!

Всички млъкнахме заслушани. Звукът идваше иззад горичката, която ограждаше езерото: конски копита, много на брой; пращене и шумолене на прекършени клонки. През дърветата към нас приближаваше конница.

— Знаех си, че ще ни забележат — изпъшка Щормхунд. — Много време изгубихме в Долината. — После пак пресекливо въздъхна. — Само дето не си представях, че ще ме заварят с разбит кораб и екипаж, който прилича на издавени опосуми.

Много ми се искаше да го попитам какво точно си е представял, но не ми остана време.

Дърветата и храсталаците се разтвориха и група конници изскочиха на брега. Десет... дваисет... трийсет войници от Първа армия. Царски хора, въоръжени до зъби. Откъде се взеха изведнъж?

Не мислех, че след кървавата баня в Долината и разбиването на кораба има още нещо, което може да ме изплаши, но явно съм грешала. При мисълта какво чака Мал като дезертър ме обзе паника. Дали щяха и двамата да ни арестуват като изменници? Пръстите ми взеха да треперят. Нямах да допусна отново да ме вземат в плен.

— Кротко, Призоваващата — прошепна каперът. — Остави ме аз да уредя това.

— И защо точно ти, Щормхунд? Може би защото се справи толкова добре досега, а?

— Ще е по-разумно известно време да не ме наричаш така.

— Това пък защо? — изсъсках.

— Защото това не е моето име.

Конниците се заковаха в редица пред нас. Утринните лъчи се отразяваха в цевите на пушките и ножниците им. Младият капитан измъкна сабята си.

— В името на царя на Равка, хвърлете оръжието!

Щормхунд пристъпи напред, заставайки между конницата на противника и изнемощелия си екипаж. После вдигна ръце в знак, че се предава.

— Оръжието ни потъна в езерото. Не сме въоръжени.

Аз обаче знаех на какво са способни дори с голи ръце Щормхунд и близнаците, затова сериозно се усъмних в неговите думи.

— Доложи име и занятие — заповяда младичкият капитан.

Щормхунд бавно смъкна подгизналия си огромен шинел и го подаде на Толя.

По редиците на конницата премина тръпка на напрежение. Под шинела Щормхунд носеше униформата на равкански военен. Макар и цялата подгизнала, нямаше как да се сбъркат зеленикавият цвят и пиринчените копчета на Първа армия на Равка. Нито пък златният двуглав орел, знак за офицерски чин. Що за игрички си играеше каперът?!

Един възрастен мъж пришпори коня си през редиците, излезе напред и се обърна така, че да застане лице в лице с Щормхунд. Стъписана разпознах полковник Раевски, командващия на военния гарнизон при Крибирск. Нима се бяхме разбили толкова близо до града? Ето защо войниците бяха реагирали така светкавично.

— Представи се, хлапако! — заповяда полковникът. — Доложи име и занятие, преди да съм ти смъкнал униформата и да съм те провесил на най-високото дърво!

Щормхунд обаче дори не мигна. А когато заговори, в гласа му прозвуча достолепие, каквото не подозирах у него.

— Аз съм Николай Ланцов, майор от Двайсет и втори полк, войник от Царската армия, велик княз на Удова и втори син на Негово Царско Величество Александър III, вседържец на престола на двуглавия орел, нека да пребъде Той и Царството му.

Зяпнах. Редиците на конниците се люшнаха от изумление. Отнякъде се дочу нервно хихикане. Не знаех що за шега си прави този луд човек, но Раевски определено не изглеждаше никак развеселен. Той скочи от коня и метна юздите на най-близкия солдат.

— Я ме чуй, нагло пале такова — каза той, крачейки право към Щормхунд с ръка върху сабята, а чертите на обветреното му лице се изопнаха от ярост. — Николай Ланцов служеше под мое командване на северната граница и...

Гласът му внезапно секна. Почти беше опрял чело в челото на капера, но Щормхунд дори не мигна. Полковникът понечи да каже още нещо, после се отказа. Отстъпи крачка назад и огледа внимателно лицето на Щормхунд.

Наблюдавах как изражението му преминава от презрение към недоверие, но накрая го разпозна — в това не можеше да има съмнение.

Тогава рязко падна на едно коляно и сведе глава.

— Простете, Мой Царевич — каза със забит в земята поглед. — Добре сте дошли у дома.

Войниците се спогледаха смутено.

Щормхунд ги измери със студен оценяващ поглед. От него се излъчваше власт. През редиците премина трепет. После солдатите един по един започнаха да слизат от конете, да падат на едно коляно и да свеждат покорно глава пред него.

„О, вси светии!“

— Това трябва да е някаква шега — промърмори Мал.

Аз бях преследвала вълшебен елен, носех около китката си люспите на дракон, станах свидетел как цял един град беше погълнат от мрака, но това тук беше най-необикновеното нещо, което някога бях

виждала. Сигурно беше поредната измама на Щормхунд, която най-вероятно щеше да ни отведе на бесилото.

Забих поглед в капера. Възможно ли е изобщо това? Съзнанието ми отказваше да го приеме, както и да намери някакво логично обяснение. Чувствах се твърде изтощена, изцедена от страхове и кошмари. Разрових паметта си за оскъдните сведения, които имах за двамата царски синове на Равка. По-големия бях мярнала за кратко и отдалече в Малкия дворец, но по-малкият не се беше вясвал в палата от години. Предполагаше се, че е заминал в странство я да чиракува при някой майстор оръжейник, я да учи занаят в някоя корабостроителница.

Или и двете едновременно.

Усетих как главата ми се замая. Сабачка, така Женя викаше на малкия царевич. Пале. „Той настояваше да отбие военната си служба в пехотата.“

Щормхунд. Хрътката на бурите. Вълкът на вълните. Сабачка. Това не можеше да е истина. Просто нямаше как да е истина!

— Станете — заповяда Щормхунд, или който там беше. Цялата му стойка и поведението му се бяха променили до неузнаваемост.

Войниците се изправиха и застанаха мирно.

— От дълго време не съм бил у дома — прогърмя гласът на капера, — но не се връщам с празни ръце.

Той отстъпи настрани и протегна ръка, сочейки към мен. Лицата на всички се обърнаха в очакване, жадни и нетърпеливи.

— Братя — продължи, — доведох Призоваващата слънцето обратно в Равка.

Тогава вече не се удържах. Хвърлих се напред и му забих един право в царската физиономия.

ГЛАВА 9

— Извади късмет, че не те застреляха още на място — гневно каза Мал.

Крачеше напред-назад из аскетично обзаведената шатра, една от малкото останали от лагера на Гриша край Крибирск. Величественият черен павилион на Тъмнейший беше съборен, а на негово място стоеше петно пожълтяла омачкана трева с пръснати по нея криви ръждясали пирони и трески от някогашния полиран дървен под.

Седнах край грубата маса и погледнах към входа, където стояха на стража Толя и Тамар. Дали обаче пазеха нас, или вардеха да не избягаме, в това вече не бях сигурна.

— Поне си струваше — отвърнах. — Пък и никой не би застрелял Призоваващата слънцето.

— Ама ти цапардоса самия Царевич, Алина. Предполагам, това също ще се добави в дългия списък с нашите престъпления.

Разтърсих натъртената си ръка. Кокалчетата на пръстите още ме наболяваха.

— Първо на първо, откъде може да сме сигурни, че наистина е Царевич? И второ, ти просто завиждаш.

— Естествено, че завиждам. Очаквах аз да съм този, който ще го фрасне. Но не в това е работата.

Когато нападнах Щормхунд, около нас се възцари пълен хаос. Единствено неговите светкавични заповеди и умението на Тамар да всява страх в тълпата ми спестиха оковаването, а и нещо по-лошо дори.

Щормхунд ни преведе лично през целия Крибирск, чак до военния гарнизон. Преди да ни остави в шатрата, се обърна и тихо каза:

— Само за едно ви моля — останете, докато не обясня всичко. Ако не ви хареса чулото, свободни сте да си вървите.

— Просто ей така? — попитах ехидно.

— Довери ми се.

— Всеки път, когато го кажеш, започвам да ти вярвам все по-малко — процедих.

Въпреки това двамата с Мал останахме, защото не знаехме какво да правим от тук нататък. Щормхунд нито ни окова, нито остави въоръжени до зъби стражи да ни пазят. На всичкото отгоре ни прати чисти сухи дрехи. Само от нас зависеше да се измъкнем от Толя и Тамар и да избягаме обратно през Долината. Там никой нямаше да ни преследва. После можеше да се появим на което и да е място по западното крайбрежие. Но къде щяхме да отидем след това? Щормхунд се беше преобразил, нашето положение обаче си оставаше все същото. Нямахме нито пари, нито съмишленици, а Тъмнейший продължаваше да ни преследва. Освен това никак не ми се връщаше в Долината, не и след случилото се на борда на „Колибрито“.

Сподавих горчивия си смях. Щом обмислях сериозно да търся убежище в Безморие, значи работата вървеше на зле.

Влезе прислужник с голям поднос. Остави пред нас кана с вода, бутилка квас, чаши и няколко чинии със закуски. Всеки от съдовете беше обточен със златен кант и декориран с двуглавия орел.

Огледах храната: пушена хамсия върху черен хляб, Мариновано цвекло, фаршировани яйца. Не бяхме яли от предишната вечер на борда на „Волкволни“, а и от използването на силата здравата изгладнях. Сега обаче стомахът ми се беше свил от притеснение и не можех да преглътна и хапка.

— Какво се случи? — попита Мал, веднага щом прислужникът си излезе.

Отново разтърсих натъртената си ръка.

— Просто загубих самообладание.

— Не за това питам, а за Долината.

Взех да изучавам съсредоточено малката купичка с подправено с билки масло, обръщайки я от всички страни. „Аз го видях.“

— Просто бях много уморена — отвърнах небрежно.

— Ти използва много повече сила, за да се измъкнем от ничевие, но тогава нищо ти нямаше. Сега да не е заради оковата от люспи?

— Те ме правят дори по-силна — отвърнах и придърпах ръкава над китката с люспите от морския бич. Освен това ги носех вече от седмици. С моята сила всичко си беше наред. С мен обаче май ставаше нещо. Взех да рисувам с пръст въображаема шарка върху масата. —

Докато се сражавахме с волките, дочу ли нещо по-различно в техния вой? — попитах.

— Какво по-точно?

— Нещо... човешко.

Мал свъси вежди.

— Не, звучаха си постарому — като чудовища, които се канят да ни изядат.

Той постави ръка върху моята. — Какво става, Алина?

„Аз го видях.“

— Нали ти казах — бях уморена, загубих концентрация.

Той се дръпна назад.

— Щом ти изнася да ме лъжеш, давай. Само не чакай да се правя, че ти вярвам.

— И защо не — намеси се Щормхунд, който в този момент влизаше в шатрата. — Това е общоприета учтивост.

Двамата тутакси скочихме на крака, готови за битка.

Щормхунд се закова на място и вдигна примирително ръце. Вече се беше преоблякъл в суха униформа. Забелязах, че скулата му започва да посинява.

Той полека измъкна сабята си и я подпря край входа на шатрата.

— Идвам да поговорим — каза.

— Е, говори тогава — отвърна дръзко Мал. — Кой си и каква игра играеш?

— Николай Ланцов. Само ви моля, не ме карайте да изреждам пак всичките си титли и звания. Това за никого не е забавно. Единственото важно сред тях е царевич.

— Ами какво стана с Щормхунд? — попитах.

— Аз съм и Щормхунд, капитан на „Волкволни“, проклятието на Истинското море.

— Проклятието?!

— Ами, да, не може да отречете, че съм поне неприятен.

Поклатих глава.

— Това просто не е истина.

— Не е истина ли?

— Виж, точно сега не е време да се правиш на шут.

— Моля, седнете — подхвана той с помирителен тон. — Не знам при вас как е, но аз много по-добре схващам нещата, когато съм

седнал. Подозирам, че някак е свързано с кръвообращението. Ако си полегнал, разбира се, е още по за предпочитане. Съмнявам се обаче, че сме в тази фаза на нашите взаимоотношения.

Дори не помръднах. Мал скръсти ръце на гърдите.

— Е, вие както искате, но аз лично ще седна. Ролята на завърналия се герой е много изтощителна и аз определено съм изморен до смърт. — Той отиде при масата, наля си чаша квас и се отпусна на стола с доволна въздишка. После отпи глътка и изкриви лице. — Ужасен вкус — каза. — Стомахът ми никога не го е понасял.

— Защо тогава не поръчате бренди, Ваше Височество — подметнах ядно. — Убедена съм, че веднага ще донесат всичко, което пожелаете.

Лицето му просветна.

— Самата истина. Сигурно и цяла вана ще ми напълнят с бренди, стига да поискам.

Мал вбесен разпери ръце, отиде при входа на шатрата и се втренчи навън.

— Едва ли очакваш да повярваме и на една твоя дума — казах.

Щормхунд демонстративно зашава с пръсти, за да се види по-добре пръстенът на ръката му.

— Разполагам с царския печат.

Изсумтях презрително.

— Най-вероятно си го откраднал от царевич Николай.

— Служил съм при Раевски. Той ме познава.

— Нищо чудно и лицето на царевич да си задигнал.

Той въздъхна.

— Разбери най-после — единственото място, където мога да се разкрия без опасност за живота, е Равка. Само най-доверените от екипажа знаят кой съм всъщност — Толя, Тамар, Привет и още неколцина Етералки. Останалите... е, те също са верни мои хора, но по душа са търгаши и пирати.

— Значи мамиш и собствения си екипаж, така ли?! — възкликнах.

— По вода Николай Ланцов е много по-ценен като заложник, отколкото като капитан. Никак не е лесно да командваш кораб, ако постоянно мислиш как ще те цапардосат нощем с някоя дъска по главата, а после да поискат откуп от царствения ти татко.

Поклатих глава.

— В приказките ти няма капка здрав разум. Знае се, че царевич Николай сега трябва да учи корабостроене, или...

— Работих като чирак при един фйердански корабостроител. И при един земски майстор на оръжия. Учих за строителен инженер при Хан Прованс от Блох. Опитах се да пиша дори поезия. Резултатът беше... катастрофален. По онова време ролята на Щормхунд поглъщаше цялото ми внимание.

Мал стоеше облегат на носещия стълб на шатрата със скръстени ръце.

— И така, един ден си решил да зарежеш охолния живот и да си поиграеш на пират.

— Капер — поправи го Щормхунд. — И това за мен не беше игра. Дадох си сметка, че като Щормхунд мога да направя много повече за Равка, отколкото ако лентяйствам в палата.

— А според царя и царицата къде си в момента? — попитах.

— В университета в Кетердам — отвърна той. — Чудно местенце. И голяма снобария. Сега, докато ние с вас си приказваме един, меко казано, щедро платен чиновник от параходството седи на моя лекция по философия. Взема изпитите с прилични оценки, представя се за Николай, пие яко и досега никой нищо не е заподозрял.

Всичко това нямаше ли да има край?!

— Защо?

— Честна дума, опитах. При това много съвестно. Обаче изобщо не ме свърта на едно място. Това още навремето довеждаше бавачката ми до лудост. Е, знаете ги какви са бавачките. Откакто се помня, около мен винаги се е въртяла цяла армия бавачки.

Явно е трябвало да го фрасна още по-здраво.

— Питах защо ти е да участваш в целия този маскарад?

— Аз съм вторият поред наследник на престола. Едва не се наложи да бягам тайно от двореца, за да отбия военната си служба. На родителите ми едва ли ще хареса, че отстрелвам като зайци земски пирати и непрекъснато снова през фйерданските блокади. Но те иначе страшно се гордеят с Щормхунд.

— Всичко е ясно — обади се Мал откъм входа на шатрата. — Ти си царевич. Ти си капер. Освен това си голям надувко. Какво обаче искаш от нас?

Щормхунд предпазливо отпи нова глътка квас и целият потръпна.

— Вашата помощ — отвърна. — Правилата на играта се промениха. Долината се разширява. Първа армия всеки момент ще се вдигне на бунт. Въпреки че опитът за преврат на Тъмнейший се провали, това разби Втора армия и сега Равка е на ръба на катастрофата.

Усетих, че се задушavam.

— Я чакай да позная — ти си този, който ще оправи нещата, така ли?

Щормхунд се наклони напред.

— Видя ли брат ми Василий, докато беше в двореца? Него го е грижа повече за расовите му жребци и следващата чаша уиски, отколкото за народа. Баща ми открай време бегло се е интересувал от управлението на Равка, а сега дочувам, че съвсем го е изоставил. Тая страна се разпада. Някой трябва да я събере пък в едно, преди да е станало прекалено късно.

— Василий е законният престолонаследник — напомних му.

— Според мен той може да бъде убеден да отстъпи първенството.

— Затова ни довлече обратно значи, така ли? — попитах отвратена. — Само защото искаш да станеш цар!

— Довлякох те обратно, защото благодарение на Аппарат ти вече си жива светица, пък и хората те обичат. Довлякох те тук, защото твоята сила е ключът към оцеляването на Равка.

Ударих с ръка по масата.

— Довлече ме обратно тук, за да можеш да се завърнеш триумфално с Призоваващата слънцето и да изместиш брат си от престола!

Щормхунд отново се надвеси напред.

— Нямам намерение да се извинявам за амбициите си. Това с нищо не променя факта, че съм най-подходящият за цар на Равка.

— Естествено, ти нямаш равен на себе си!

— Ела в Ос Олта с мен.

— И защо — да ме показваш напред-назад като трофей ли?!

— Знам, че не ми вярваш. Нямаш и причина. Но аз държа на думата, която ти дадох на борда на „Волкволни“. Ето какво — ако

предложението ми не те интересува, корабите на Щормхунд ще те заведат до която и да е точка по света. Въпреки това мисля, че ще останеш. Мога да ти дам нещо, което никой друг не може.

— И то сигурно е нещо много добро — промърмори Мал.

— Давам ти шанс да промениш Равка — продължи Щормхунд.
— Давам ти шанс да донесеш надежда на народа си.

— Е, това ли е всичко? — отвърнах кисело. — И как според теб мога да го направя?

— Като ми помогнеш да обединя Първа и Втора армия. Като станеш моя царица.

Още преди да успея да мигна, Мал вече беше прекатурил масата, беше успял да сграбчи Щормхунд, да го вдигне от мястото му и да го залепи за носещия стълб. Щормхунд изкриви лице, но не направи и най-малък опит да се съпротивлява.

— По-полека, по униформата ми не трябва да има кръв. Нека ти обясня...

— Ще ти се наложи да обясняваш с юмрук в зъбите.

Щормхунд се изви и само след миг вече беше се освободил от хватката на Мал. В ръката му проблесна нож, изскочил като по магия от ръкава.

— Назад, Оретцев! Досега гледах да се сдържам само заради нея, но вече ми се ще да те изкормя като шаран.

— Опитай де — озъби се Мал.

— Стига вече! — Облях ги с ярка светлина, която ги ослепи. Дватамата едновременно вдигнаха ръце да се предпазят от сиянието и за момент забравиха за свадата. — Щормхунд, прибери оръжието, иначе изкорменият ще си ти. Мал, овладей се.

Изчаках Щормхунд да прибере ножа, после бавно потуших светлината. Мал отпусна ръце, но все още стискаше юмруци. Дватамата се гледаха наежени. А само преди няколко часа уж бяха приятели. Естествено, сега Щормхунд беше съвсем друг човек.

Щормхунд придърпа надолу ръкавите на униформата си.

— Не й се обяснявам в любов, глупако влюбен, а предлагам политически съюз. Ако си направиш труд да се замислиш за малко, и сам ще разбереш, че това е най-разумното за страната.

Мал се изсмя късо и дрезгаво, но излезе по-скоро като лай.

— Искаш да кажеш, че така ще е най-разумно за теб.

— А не може ли и двете да са истина. Служил съм в армията, разбирам от военно дело и оръжия. Сигурен съм, че Първа армия ще ме последва. Може да не съм първородният царски син, но също имам право над престола.

Мал насочи пръст в лицето му.

— Над нея обаче нямаш никакви права.

Щормхунд постепенно губеше хладнокръвие.

— И как очакваш да продължи това между вас двамата? Нали не се заблуждаваш, че ще метнеш на рамо една от най-могъщите Гриша в света като някоя селска мома, с която сте мачкали сеното в обора?! Така ли завършва твоята приказка? Опитвам се да спася страната от разцепление и гибел, а не да ти открадна безценното момиче.

— Достатъчно — намесих се тихо.

— Нищо не пречи ти също да останеш в палата — като капитан на личната ѝ стража, например. Това определено няма да е първата подобна сделка.

По челюстта на Мал заигра мускулче.

— Направо ми се повдига от теб.

Щормхунд махна пренебрежително с ръка.

— Знам, че съм извратено чудовище, но все пак помисли над предложението ми.

— Няма за какво толкова да мисля — изкрещя Мал. — Нито пък тя. Твоята няма да стане.

— Това ще е брак само на хартия — увери ни Щормхунд. После се ухили предизвикателно към Мал, сякаш това беше по-силно от него. — С изключение на въпроса за раждането на престолонаследници, разбира се.

Мал се хвърли към него, Щормхунд посегна за ножа, но аз бях предусетила накъде вървят нещата и се изпречих между тях.

— Престанете! — креснах. — Веднага престанете! И спрете да говорите за мен, сякаш ме няма!

Мал изръмжа отчаяно и пак взе да крачи напред-назад. Щормхунд вдигна преобърнатия стол и се настани на него, като разигра цял спектакъл, докато си опъваше краката и си наливаше нова чаша квас.

Вдишах дълбоко.

— Ваше Височество...

— Николай — поправи ме той. — Отговарям още на „любими“ и „хубавецо“.

Мал беше готов пак да му се нахвърли, но аз го озаптах с един умоляващ поглед.

— Престани незабавно, Николай — продължих. — Или в противен случай лично ще избия престолонаследническите ти зъби.

Николай неволно потърка насинената си скула, която вече добиваше патладжанен цвят.

— Признавам, бива си те.

— Така е — отвърнах твърдо. — И няма да се омъжа за теб.

Мал въздъхна дълбоко и част от напрежението, сковало раменете му досега, изчезна. Стана ми криво, че дори за миг е допуснал вероятността да приема предложението на Николай. Знаех обаче, че никак няма да хареса онова, което се канех да кажа.

Събрах сили и продължих.

— Но ще се върна в Ос Олта с теб.

Мал рязко вдигна глава.

— Алина...

— Мал, винаги сме знаели, че рано или късно ще намерим начин да се върнем в Равка; че някак ще успеем да помогнем на страната си. Не направим ли нещо още сега, Равка скоро няма да съществува и вече няма да има къде да се завърнем.

Той поклати глава, но аз вече гледах към Николай, готова да се хвърля с главата надолу в най-дълбокото.

— Ще дойда с теб в Ос Олта и смятам да ти помогна да се възкачиш на престола. — Поех си дълбоко въздух. — Но в замяна искам Втора армия.

В шатрата се възцари тишина. И двамата ме гледаха така, сякаш съм си изгубила ума. Честно казано, аз също не се чувствах съвсем с всичкия си. Но вече ми беше писнало да се скитам из Истинското море и през половин Равка, гонена или водена от хора, чиято единствена цел бе да се възползват от силата ми.

Николай нервно се изсмя.

— Хората наистина те обичат, Алина, но аз си мислех за някоя по-символична титла...

— Аз не съм символ — озъбих се. — И ми писна да съм пешка в тая игра.

— Не — намеси се Мал. — Прекалено опасно е — все едно да си нарисуваш мишена на гърба.

— Аз вече съм мишена — отвърнах. — Никой от нас няма да е в безопасност, докато Тъмнейший не бъде победен.

— Някога командвала ли си други хора? — попита Николай.

Навремето изнесох сказка пред млади картографи, но не вярвах, че това се брой.

— Не — признах си.

— Нямах никакъв опит; нямаш пример, от който да черпиш поука, нито право да претендираш за подобен пост — каза Николай. — Втора армия е предвождана от поколения Тъмнейший още откакто е създадена.

„Само от един Тъмнейший“, беше ми на езика, но сега не беше време за спорове.

— Нито възрастта, нито рожденото право са от значение при Гриша. Единственото важно при нас е силата. Откакто свят светува, само аз съм Гриша с две муски. Освен това съм единствената, която има достатъчно мощ, за да премери сили с Тъмнейший и неговата армия от сенки. Никой друг не би се наел.

Опитах да придам увереност на гласа си, макар да не знаех какво ме чака. Единственото сигурно беше, че ми е писнало да живея в страх. Омръзна ми да бягам. Ако двамата с Мал искахме да открием жар-птицата, трябваше да се доберем до някои отговори. Малкият дворец бе единственото място, където можехме да ги намерим.

Тримата дълго останахме смълчани, докато времето бавно се точеше.

— Гледай ти, гледай ти! — проговори най-накрая Николай.

Забарабани с пръсти по масата, потънал в размисъл. После се изправи и ми протегна ръка.

— Добре тогава, Призоваващата — каза. — Помогни ми да спечеля народа, а аз ти отстъпвам Гриша.

— Наистина ли? — избъбрих смутено.

Николай се разсмя.

— Ако наистина искаш да командваш армия, най-добре отсега си научи урока. Правилният отговор е: „Знаех си, че имаш поне капка здрав разум“.

Поех протегнатата му ръка — тя беше груба и мазолеста. Длан на пират, не на царски син. Стиснахме ръце да закрепим съюза между нас.

— Колкото до моето предложение... — понечи да продължи той.

— Не си насилвай късмета — сопнах се и дръпнах ръка. — Казах само, че се връщам с теб в Ос Олта. Това е.

— А аз къде да се дяна? — тихо проговори Мал.

Стоеше скръстил ръце и ни наблюдаваше с твърд синеок поглед. По челото му още имаше кръв от крушението на „Колибрито“. Изглеждаше уморен и много, много далече от нас в мислите си.

— Ами аз... аз си мислех, че ще дойдеш с мен — заекнах.

— Като какъв по-точно — капитан на твоята лична стража ли?

Цялата пламнах.

Николай се изкашля.

— Е, тъй като моят план се развива благоприятно, налага се да уредя доста неща. Разбира се, стига вие да не...

— Разкарай се — сопна се Мал.

— Добре тогава, оставям ви насаме. — Той изведнъж се разбърза, поспирайки само да вземе сабята си, подпряна край входа.

Тишината в шатрата сякаш погълна всичко.

— Докъде ще доведе всичко това, Алина? — попита Мал. — Толкова много пожертвахме, за да се измъкнем от тази забравена от светците земя, а ето ни обратно в блатото.

Стоварих се на походното легло и стиснах главата си. Чувствах се изтощена до краен предел и всяка костичка ме болеше.

— А как трябваше да постъпя? — опитах да се оправдая. — Случилото се тук; всичко, което става в Равка, е донякъде и по моя вина.

— Не е вярно.

Изсмях се сухо.

— О, напротив! Ако не бях аз, сега Долината нямаше да се разширява. И Новокрибирск още щеше да си е на мястото.

— Алина! — Мал приклепна до мен и взе ръцете ми. — Дори на твоя страна да бяха всички Гриша и хиляда от невиджаните револвери на Щормхунд, ти пак нямаше да го спреш.

— Ако имахме и третата муска...

— Само че я нямаме!

Стиснах ръцете му.

— Скоро и това ще стане!

Той улови и задържа погледа ми.

— Хрумвало ли ти е някога, че мога да откажа?

Сърцето ми слезе в петите. Не, не ми беше хрумвало. Изобщо не ми минаваше през ум, че Мал може да ми откаже. Изведнъж се засрамах. Той беше пожертвал всичко, за да е с мен, но това не значеше, че е щастлив.

Сигурно вече му беше дошло до гуша от битките, страховете и живота в постоянен риск. Нищо чудно и аз да съм му додеяла вече.

— Аз си мислех... реших, че и двамата искаме да помогнем на Равка.

— Това ли искахме и двамата наистина? — попита.

Той се изправи и застана с гръб към мен. Преглътнах мъчително, опитвайки се да премахна внезапната болка, възпламенила гърлото ми.

— Значи няма да дойдеш с мен в Ос Олта, така ли?

Той се поколеба край входа на шатрата.

— Желаете втората муска и я имаш. Сега искаш да заминеш за Ос Олта. Добре тогава, върви. Казваш, че ти трябва жар-птицата. Ще намеря начин да ти я доставя. Но едно се питам, Алина — дали, когато всичко това най-накрая свърши, все още ще имаш нужда от мен.

Скочих на крака.

— Разбира се! Мал...

Но каквото и да имах да му казвам, той не желаете да го чуе. Пристъпи навън под ярката слънчева светлина и изчезна.

Притиснах очите си с длани, опитвайки да спра сълзите, които заплашваха да рукнат всеки миг. Какви ги вършех?! Аз не съм царица. Нито светица. И определено не знаех как да ръководя цяла армия.

Улових отражението си в малкото войнишко огледало за бръснене, подпряно на масичката край походното легло. Смъкнах палтото и ризата от рамото си, за да разгледам по-добре раната. Дупките от зъбите на ничево още личаха по кожата, черни и сбръчкани. Тъмнейший ме предупреди, че никога няма да заздравеят.

Що ли за рана е тази, която не може да бъде изцерена със силата на Гриша? На първо място това е рана, причинена от неவிжданo досега създание.

„Аз го видях.“ Лицето на Тъмнейший, бледо и красиво; замахането на ножа. Всичко беше толкова истинско. Какво се случи в Долината?

Щом се върнех в Ос Олта и поемех командването на Втора армия, това щеше да е равносилно на обявяване на война. Така Тъмнейший вече щеше да знае къде да ме намери. Почувстваше ли се достатъчно силен, нямаше да пропусне шанс да потърси възмездие. Готови или не, час по-скоро трябваше да заемем позиции за бой. Подобна мисъл беше ужасяваща, затова с огромна изненада установих, че ми носи и известно облекчение.

Пак щях да се изправя лице в лице с него. Така рано или късно всичко щеше да приключи.

ГЛАВА 10

Не тръгнахме веднага към Ос Олта. Вместо това в следващите три дни прекарвахме стоки през Долината. Помагаше ни останалия военен състав от гарнизона в Крибирск. Повечето от полковете и батареите бяха изтеглени навътре към централната част на страната, когато започнало разширяването на Безморие. Заварихме построена нова наблюдателница, от която да се следят черните брегове на Безморие. Сухите докове се обслужваха едва от шепа хора.

В лагера не беше останал нито един гришанин. След несполучилия преврат на Тъмнейший и унищожаването на Новокрибирск, в редиците на Първа армия и из цяла Равка се надигнало недоволство срещу Гриша. Това не ме учудваше. Цял град беше унищожен, а жителите му — оставени за храна на чудовищата. Равка нямаше скоро да забрави това. Нито пък аз.

Някои от Гриша потърсили царска закрила в Ос Олта. Други потънали вдън земя. Николай подозираше, че са открили Тъмнейший и са минали на негова страна. Но благодарение на отцепниците Гриша под командването на Николай през първия ден успяхме да направим два курса през Долината; три — на втория и четири през последния ден. Пясъчните салове отиваха празни до Западна Равка и се връщаха претоварени със земски пушки, пълни с амуниции сандъци и части за револвери като онези, които Николай беше използвал на борда на „Колибрито“. Към тях се прибавяха по няколко тона захар и юрда — всичките добити с контрабанда от Щормхунд.

— Подкуп — натърти Мал, докато наблюдавахме как край доковете захласнати войници нахлуват с викове и дюдюкане в поредния сал за разтоварване, омагьосани от лъскавите купчини оръжие.

— Подарък — поправи го Николай. — Ще видиш, че куршумите са си куршуми, независимо аз от какво се водят. — После се обърна към мен. — Днес може да направим още един курс. Идваш ли?

Никак не ми се щеше, но кимнах.

Той се засмя и ме потупа по гърба.

— Ще се разпоредя тогава.

Усещах погледа на Мал, докато гледах към преливащия мрак на Долината.

Произшествието на борда на „Колибрито“ повече не се повтори. Каквото и да бях видяла онзи ден — призрак, халюцинация, дори име не намирах за него, — то си остана единичен случай. Въпреки това, докато прекосявахме Долината, постоянно бях нащрек, стараяйки се да прикрия колко ме е страх.

Николай искаше да използва курсовете и за лов на волкри, но аз категорично отказах. Оправдах се, че още се чувствам отпаднала и не знам дали силата ми ще стигне да ни осигури безопасно преминаване. Страхът ми беше съвсем реален; останалото обаче беше лъжа. Усещах се по-могъща от всякога. Силата струеше от мен на чисти и трептящи вълни, които сияеха с обединената мощ на елена и люспите. Но за нищо на света не бих допуснала да чуя отново онзи вой. Пръсках светлина в широк кръг около нас; тя образуваше сияен купол над пясъците и макар че волкритите пак пищяха и биеха с криле, поне се държаха на разстояние.

Мал ни придружаваше при всеки курс, застанал плътно до мен с готова за стрелба пушка. Знаех, че долавя моето беспокойство, но не настояваше да му кажа причината за него. Всъщност след спора ни в шатрата почти не говореше. Лошото бе, че проговори ли, казаното определено нямаше да ми хареса. Не бях променила решението си да се върна в Ос Олта, но се боях, че с него не е така.

Сутринта на тръгване към столицата го потърсих с очи из тълпата уплашена, че може просто да не се яви. Затова щом го зърнах да седи мълчаливо на седлото с изправени рамене като глътнал бастун, в очакване да се присъедини към останалите конници, казах кратка благодарствена молитва.

Поехме на път още преди зазоряване — дълга виеща се процесия от коне и фургони, която лъкатушеше от лагера към широкия друм, известен с името Вий. Николай ми беше намерил отнякъде прост син кафтан, но сега той беше натъпкан в багажа. Докато не ми осигуреше специална охрана свои хора, аз щях да си остана обикновен войник в свитата на царския син.

Щом слънцето яхна хоризонта, в мен затрепка плаха надежда. Мисълта да заема мястото на Тъмнейший, да се опитам пак да събера гришаните под знамената и да оглавя Втора армия все още ми се струваше непостижима и плашеща. Но сега поне действах, а не бягах от Тъмнейший, очаквайки всеки момент да ме залови. Вече имах две от муските на Морозов и отивах на място, където може би щях да открия следа към третата. Мал не беше никак щастлив, но докато наблюдавах как утринните лъчи засияват над върхарите, изведнъж се почувствах уверена, че отново мога да го спечеля за каузата.

Само дето не успях да удържа този вътрешен подем, докато прекосяхме Крибирск. Минахме през порутения пристанищен град и след падането ни в езерото, но тогава бях толкова потресена и влудена, че не обърнах внимание колко се е променило мястото. Този път обаче нямаше как да пропусна гледката.

Макар Крибирск никога да не се е славел с особена красота, той гъмжеше от пътници и търговци, царски хора и докери. По продължението на неговите оживени и шумни улици нагъсто се редяха магазини, кой от кой по-претъпкан със стока и всичките готови да снабдят всяка експедиция през Долината.

Между тях се редуваха кръчми и бордеи, които задоволяваха потребностите на солдатите от гарнизона. Сега обаче улиците бяха притихнали и полупразни. Прозорците и вратите на повечето къщи и дюкяни бяха заковани с дъски.

Едва когато стигнахме църквата, всичко ми се проясни. Спомнях си я като спретната постройка, увенчана със сини кубета. Сега варосаните ѝ стени бяха покрити с надписи, ред подир ред имена, изписани с боя с цвета на засъхнала кръв. Стъпалата бяха засипани с купчини повехнали цветя, малки рисувани икони и недогорели свещи. Забелязах още бутилки квас, купчини сладкиши, забравена детска кукла. Все дарове за мъртвите.

Започнах да чета имената:

Степан Ружкин, 57

Аня Сиренка, 13

Мика Ласки, 45

Пьотр Озеров, 22

Марина Коска, 19
Валентин Йомки, 72
Саша Пенкин, 8 месеца

Списъкът нямаше край. Пръстите ми се вкопчиха в юздите и някаква студена ръка стисна сърцето ми в юмрук. Врълетяха ме неканени спомени: майка, която тича с дете на ръце; бягащ мъж, който се препъва и пада с разчекната от беззвучен вик уста, а мракът го поглъща; объркана и изплашена старица, премазана от обезумялата тълпа. Аз станах свидетел на всичко това. Съучаствах то да се случи.

Това бяха списъци с имена на загиналите жители на Новокрибирск, града, който доскоро се намиреше точно срещу Крибирск отгатак Долината. Град побратим, населен с роднини, приятели и съдружници; с хора, които работеха на доковете и поправяха пясъчните салове; някои от тях сигурно бяха оцелели след безчет прекосявания на Долината. Те живееха на ръба на преизподнята в измамната безопасност на домовете си и делничния ритъм на улиците в своето малко пристанище. А сега никой не беше оцелял, защото аз не успях да спра Тъмнейший.

Мал спря коня си до моя.

— Алина — каза меко, — да вървим.

Поклатих глава. Искях да ги запомня. Таша Стол, Андрей Базин, Шура Райченко. Колкото може повече от тях. Те бяха избити от Тъмнейший. Дали и него преследваха насън, така както се явяваха в моите кошмари?

— Трябва да го спрем, Мал — казах задавено. — Трябва да открием начин да го спрем.

Не зная на какъв отговор се надявах, но той мълчеше. Не бях сигурна дали Мал вече изобщо има желание да ми обещава нещо.

Най-накрая той пришпори коня и продължи. Аз обаче се усилих да изчета всички имена до последното и чак тогава тръгнах по опустелите улици. Колкото повече се отдалечавахме от Долината, толкова повече се оживяваше Крибирск. Няколко магазина бяха отворени; имаше и амбулантни търговци, които предлагаха стоката си по продължението на Вий, познато като Амбулантния път. Покрай шосето бяха наредени разнебитени сергии, покрити с ярки парчета

плат, върху които лежеше безразборно натрупаната стока: ботуши и молитвени кърпи за глава, дървени играчки, калпави ножове в ръчно изработени ножници. Много от сергиите бяха отрупани с нещо, което приличаше на скални отломъци и пилешки кости.

— Правийе ости! — крещяха търговците. — Оченнийе ости!

Истинска кост. Праведна кост.

Докато се надвесвах над шията на коня, за да ги разгледам по-добре, някакъв старец ме извика по име.

— Алина!

Изненадана вдигнах очи. Дали ме познаваше?

Николай на мига се озова до мен. Приблужи плътно коня си до моя, изтръгна юздите от ръцете ми и дръпна силно, за да ме отведе по-надалече от сергията.

— Нет, спасибо — обърна се към стареца той.

— Алина! — продължи да вика търговецът. — Оченная Алина!

— Чакай! — извиках и се извърнах на седлото, за да огледам по-добре лицето на стареца. Той подреждаше грижливо изложеното на масата. Изглежда, напълно беше изгубил интерес, след като разбра, че няма да купим нищо. — Почакай! — настоях. — Той ме познава отнякъде.

— Не те познава.

— Знае името ми — отвърнах ядосана и издърпах юздите на коня си от ръката му.

— Просто се опитва да продаде мощите ти. Кости от показалец на самата Санта Алина.

Вцепених се, по тялото ми се прокрадна мраз. Нищо не подозирацията ми кон продължи да трополи напред.

— Самата Санта Алина — повторих глухо.

Николай неспокойно се размърда на седлото.

— Носят се слухове, че си загинала в Долината. Хората из цяла Равка и в Западна Равка от месеци продават мощите ти. Много те бива като талисман за късмет.

— Значи това трябва да са моите пръсти, така ли?!

— Костички от ръката, пръсти на краката, части от ребра.

Призля ми. Озърнах се с надеждата да мерна Мал, да видя нечие нормално лице.

— Е, ако поне половината от тези палци на краката са истински, излиза, че си била стоножка. Суеверието обаче е страшна сила.

— Както и вярата — обади се някакъв глас зад мен. Обърнах се и с изненада видях Толя, който яздеше огромен черен боен кон. Изражението на широкото му лице беше тържествено.

Всичко това ми дойде в повече. Оптимизмът, който ме владееше само преди час, се беше изпарил. Внезапно изпитах усещането, че небето се сгромолясва отгоре ми и ме притиска като в преса. Смушках коня и той се понесе в кариер. Открай време бях непохватен ездач. Сега обаче се държах здраво на седлото и не спрях, докато Крибирск не остана далече зад мен и вече не чувах тракането на костите.

Същата вечер останахме да пренощуваме в селцето Вярност, където ни чакаше въоръжена до зъби група войници от Първа армия. Скоро разбрах, че много от тях са от Двайсет и втори — полка, където Николай първо беше служил, а после го беше и оглавил при кампанията на север. Явно царският син държеше да е заобиколен от свои привърженици, когато влезе в Ос Олта.

Не можех да го виня за това.

Щом ги зърна, той видимо се отпусна. За пореден път станах свидетел как си мени маските. Досега без никакво усилие жонглираше с ролите на нагъл авантюрист и арогантен царски син, а сега се превърна в любимия предводител; войник, който се смее непринудено с бойните си другари и знае по име всеки от своите подчинени.

Войниците караха със себе си и пищна карета. Тя беше лакирана в равканско бледосиньо и декорирана с двуглавия царски орел от едната страна. Николай беше наредил от другата да изографисат слънчев диск, пръскащ златни лъчи. В нея бяха впрегнати шест напълно еднакви бели коня. Когато бляскавата карета изтрополи в двора на хана, подбелих очи, припомняйки си до какви крайности в разхищението се стигаше във Великия дворец. Дали пък лошият вкус не се предаваше по наследство?

Надявах се да вечерям насаме с Мал в моята стая, но Николай настоя да се храним заедно в гостилницата на хана. Затова вместо да си отдъхна на спокойствие край огъня, се озовах на препълнена с

офицери маса, чиито лакти ме ръгаха в ребрата. През цялата вечер Мал не обели нито дума, затова пък Николай говореше за трима.

Докато забиваше зъби в задушената волска опашка, той изреждаше всички места, където се кани да спре на път за Ос Олта. Стигаше ми само да го слушам, за да ми изцеди силите.

— Не подозирах, че да „спечелиш народа“ означава да се срещнеш с всеки един от тях — измърморих недоволно. — Не трябваше ли да бързаме?

— Равка трябва да се увери, че Призоваващата слънцето се е завърнала.

— Както и нейният блуден царски син.

— Точно така. Мълвата ще свърши много повече работа от който и да е царски декрет. А това пък ми напомня — продължи той, снижавайки глас, — че отсега нататък трябва да се държите така, сякаш сте на показ всяка една минута. — И той изразително посочи двама ни с Мал с вилицата. — Какво правите насаме си е ваша работа, само бъдете дискретни.

Едва не се задавих с глътката вино.

— Моля? — изломотих.

— Едно е хората да те свързват с царския син, съвсем друго е да си мислят, че се въргалиш с някой селянин.

— Аз не... Това на никого не влиза в работата! — просъсках ядно. После стрелнах с очи Мал. Челюстта му беше яростно стисната; той държеше ножа доста по-заплашително, отколкото заслужаваше блюдото пред него.

— Обединението прави силата — продължи Николай. — Ето защо на всеки му влиза в работата. — Той отпи нова глътка вино, а аз го наблюдавах изумена. — Освен това трябва да носиш свои собствени цветове.

Поклатих глава, изненадана от смяната на темата.

— Какво, сега и дрехите ли ще ми избираш?! — Носех синия кафтан, но явно на Николай това не му беше достатъчно.

— Ако наистина имаш намерение да командваш Втора армия и да заемеш мястото на Тъмнейший, тогава трябва да изглеждаш подобаващо.

— Призоваващите носят синьо — казах ядно.

— Не подценявай силата на доброто зрелище, Алина. На хората им харесва да гледат представления и Тъмнейший го беше проумял.

— Ще си помисля.

— Ще позволиш ли да ти предложи златно? — продължаваше Николай. — Много царствено, много подходящо и...

— Много натруфено?

— Златно и черно е идеалното съчетание. В него има дълбок символизъм и...

— Никакво черно — намеси се Мал. После блъсна стола назад, стана и потъна сред шумната навалица в гостилницата.

Оставих вилицата на масата.

— Още не мога да реша дали нарочно го правиш, или си просто задник.

Царският син натъпка нова хапка в устата си.

— Той не харесва ли черно?

— Това е цветът на мъжа, който се опита да го убие и редовно ме взима за заложник. Мой заклет враг.

— Още една причина да припознаеш този цвят като свой.

Извих врат да видя къде отиде Мал. През вратата го мярнах как сяда близо до тезгяха.

— Не — казах. — Никакво черно.

— Както обичаш — съгласи се Николай, — но все пак избери цвят за себе си и за личната си охрана.

Въздъгнах.

— Наистина ли имам нужда от лична охрана?

Николай се облегна на стола и впи в мен необичайно сериозен поглед.

— Знаеш ли как получих името Щормхунд? — попита.

— Мислех, че е някаква шега — заиграване със Сабачка.

— Не — отвърна той. — Това име сам си го спечелих. Първият вражески кораб, на чийто борд се качих, беше фйердански търговски съд от Дйерхолм. Когато казах на капитана да ми предаде сабята си, той ми се изсмя в лицето и каза да се връщам вкъщи при мама. И за капак добави, че фйерданските мъже ядат хляб, направен с брашно от костите на кльоцави равкански момченца.

— И ти го уби?

— Не, казах му, че празноглавите фйердански капитани не стават за храна на равканските мъже. После му отрязвах пръстите и ги дадох на кучето си да ги изяде, а той гледаше.

— Какво... си направил?!

Гостилницата беше претъпкана с груби войници, които пееха, надвикваха се, разказваха за подвизите си, но всичко сякаш изведнъж изчезна за мен.

Поразена наблюдавах Николай, без дума да мога да обеля. Ставах свидетел на поредното му преображение — маската на чаровник падна и отдолу лъсна един много опасен човек.

— Добре ме чу. Моите врагове най-добре разбират езика на жестокостта. Както и хората от екипажа ми. Когато всичко свърши, седнах да пия и даделя плячката с моряците си. След това се прибрах в каютата, повърнах изисканата вечеря, приготвена от моя иконом, и плаках до пълно изтощение.

Но точно в този ден станах истински капер. Тогава се роди Щормхунд.

— И умря палето — добавих, усещайки, че ми се повдига.

— По онова време бях момче, които се опитва да озапти и да командва шайка крадци и мошеници, при това срещу много по-зрял, опитен и силен враг. Затова трябваше да им взема страха. На всички до един. Ако не бях успял, много повече хора щяха да умрат.

Блъснах чинията настрани.

— И сега чии пръсти ме съветваш да отрежа?

— Казвам само, че ако искаш да си командир, трябва да започнеш да разсъждаваш и да се държиш като водач.

— Това съм го чувала и преди — от Тъмнейший и неговите съмишленици.

Бъди жестока. Бъди брутална. Така занаяпред ще спасиш много повече хора.

— Според теб приличам ли на Тъмнейший?

Погледнах го изпитателно — златиста коса, безупречна униформа и тези твърде умни лешникови очи.

— Не — отвърнах, — не мисля, че си приличате. — После станах, за да отида при Мал. — Но и друг път съм допускала грешки.

Пътуването към Ос Олта не приличаше на строен военен марш, а на турне на циркова трупа. Спирахме във всеки град покрай Вий, по училища и земеделски стопанства, църкви и мандри. Поздравявахме местните големци и посещавахме болничните отделения. Вечеряхме с ветерани от войната и аплодирахме изпълненията на девичи хорове.

Нямаше как да не забележа, че по селата живеят или много млади, или прекалено възрастни хора. Всички останали бяха привикани да служат в царската армия и да се бият в нескончаемите войни. Гробищата не отстъпваха по площ и численост на градовете.

Николай раздаваше щедро златни монети и торби захар. Здрависваше се с търговците и позволяваше на сбръчкани матрони да го целуват по бузите, а те му викаха на галено Сабачка. Умееше да омагьоса всеки, озовал се на две стъпки от него. Никога не изглеждаше уморен или оклюмал. Независимо по колко километра на ден изминавахме и с колко души се бяхме срещнали, той винаги беше готов за още.

Изглежда, винаги успяваше да предусети точно какво очакват хората от него — кога да бъде веселото момче, кога да се превърне в знатния царски син, кога — в изнурен солдат. Предполагах, че това е резултат от царствения му произход и дворцовото възпитание, но въпреки това ме изнервяше да го гледам такъв.

По време на пътуването си дадох сметка, че съвсем не на шега беше говорил за зрелището, което хората очакват от нас. Винаги гледаше така да изчисли пристигането ни, че да се явим на зазоряване или по залез; през останалото време на деня спираше процесията в дълбоката сянка на местната църква или на площада. И всичко това — само за да блесне още по-ярко дарбата на Призоваващата слънцето.

Видеше ли ме да подбелвам очи на тия негови шмекерии, само смигваше и казваше:

— Всички те мислят за мъртва, хубавице. Ето защо е важно да те представим в най-добрата светлина.

Така че аз продължавах да играя отредената ми роля и да се придържам към своята част от уговорката ни. Усмивах се пленително и призовавах светлината, която заблестяваше по върховете на покривите, играеше по островърхите камбанарии и къпеше в топлина лицата на благоговеещите хора. Те плачеха. Майките поднасяха своите деца да ги целуна, а старците свеждаха глава над ръката ми с мокри от

сълзите страни. Чувствах се като пълна измамница. Казах го на Николай.

— Какво повече искаш? — попита той, искрено озадачен. — Нали хората те обичат?

— По-скоро обичат завоювания от теб трофей — измърморих, докато напускахме поредния град.

— Ти някога печелила ли си награда?

— Това никак не е смешно — яростно изсъсках. — Ти видя на какво е способен Тъмнейший. Тези хора ще пратят синовете и дъщерите си да се сражават срещу ничевие, а аз ще съм безсилна да ги спася. Ти само подхранваш у тях празни илюзии.

— Затова пък ти им носиш надежда. А това е много по-добре от нищо.

— Говориш като човек, който през живота си никога нищо не е имал — сопнах се и препуснах напред.

Лятото в Равка беше в разгара си; полята се покриха с плътен слой зеленина и злато, а въздухът стана мек и натежа от гъстия аромат на съхнещо на слънцето сено. Въпреки недоволството на Николай, отказах да се възползвам от удобствата на каретата. Задникът ми се натърти и бедрата ме боляха всяка вечер, когато слизах от седлото, но язденето беше за мен свеж въздух и възможност всеки ден да срещам Мал. Той продължаваше да е все така оскъден на думи, но май лека-полека взе да омеква.

Николай разказа тук-там как Тъмнейший се опитал да убие Мал в Долината. Това веднага спечели доверието на солдатите към Мал и дори го превърна в нещо като знаменитост. Той от време на време патрулираше с останалите следотърсачи и учеше Толя как да ловува, макар едрата фигура на младия Гриша да не беше създадена за незабележимо прокрадване и тихо дебнене из горите.

На излизане от Сала минавахме през горичка с бели брястове, когато Мал внезапно се прокашля.

— Мислех си... — започна.

Изправих се на седлото и наострих уши. Той за първи път подхващаше разговор, откакто бяхме напуснали Крибирск. Сега се въртеше притеснено на седлото и не ме поглеждаше в очите.

— Мислех си кого може да вземем в охранителния отряд.

— Охранителен отряд ли? — свъсих вежди.

Той пак се прокашля.

— За личната ти охрана. Няколко от хората на Николай изглеждат съвсем подходящи. Може да помислим също за Толя и Тамар. Вярно, те са от Шу, но са и Гриша, затова едва ли ще е проблем. Освен това... ами, аз самият.

Не вярвах, че някога ще видя Мал да се изчервява.

Ухилих се.

— Правилно ли съм разбрала, че искаш да оглавиш личната ми охрана?

Мал ми хвърли бегъл поглед и устните му потрепнаха в усмивка.

— Ще имам ли контешка шапка?

— Такава, че за нея ще ти завиждат всички контета — отвърнах.

— А също и пелерина.

— А шапката ще има ли пера?

— Разбира се, цяла китка.

— Тогава съм съгласен.

Най-добре щеше да бъде с това да приключим разговора, но не успях да се удържа.

— Мислех... че искаш да се върнеш в полка си и пак да станеш следотърсач.

Мал заби поглед в юздите.

— Не мога да се върна при тях. Дано Николай някак уреди да не ме обесят...

— Дано ли?! — изписках.

— Аз съм дезертър, Алина. Дори самият цар не може да ме върне при следотърсачите.

Каза го с твърд и спокоен глас.

„Все някога ще се примири с това“, реших, но дълбоко в себе си знаех, че той винаги ще тъгува за своето призвание; за живота, който би живял, ако мен ме нямаше.

Той кимна с глава напред, където Николай едва се виждаше сред останалите конници.

— Пък и за нищо на света не бих те оставил насаме с този царски син, който е като изваден от вълшебна приказка.

— Значи не вярваш, че мога да устоя на чара му, така ли?

— Даже на себе си нямам доверие. Досега не съм виждал човек, който така да печели тълпата. Бас лоя, че дори камъните и дърветата са готови да му се закълнат във вярност.

Разсмях се и се отпуснах назад, усещайки как слънцето сгрива кожата ми през пъстрата сянка на надвисналите клони. Докоснах оковата от люспи на морския бич, скрита на сигурно под дългия ръкав. Исках засега втората муска да остане тайна. Гришаните на Николай се заклеха да пазят мълчание, но можех само да се надявам, че наистина ще си държат езика зад зъбите.

Мислите ми се зареяха към жар-птицата. Все още не вярвах, че тя съществува. Дали изглежда като в червената книжка, грижливо изписана с бели и златни пера? И наистина ли по краищата на крилете ѝ горят пламъчета? Що за изчадие би могло да прониже със стрела подобно създание?!

Навремето отказах да отнема живота на елена и много хора загинаха заради това — всички жители на Новокрибирск, а също гришаните и войниците, които изоставих на сала на Тъмнейший. Спомних си високите стени на църквата, покрити с имената на мъртвите.

Еленът на Морозов. Русалие. Жар-птицата. Легендите оживяваха пред очите ми. Сетих се как потръпваха крилете на морския бич, едва доловимите хрипове на неговите последни издихания. Той вече беше почти мъртъв, а аз продължавах да се двоумя дали да отнема живота му.

„Не искам да ставам убиец.“ Но милостта не беше сред отредените за Призоваващата слънцето дарове. Разтърсих глава. Първо трябваше да открием жар-птицата. Дотогава всичките ни упования бяха в ръцете на неблагоприятния царски син.

На следващия ден се появиха първите пилигрими^[1]. Външно приличаха на обикновени жители от някой град, струпани край пътя да зърнат царската процесия. Различаваха се само по това, че носеха ленти на ръкавите и развяваха хоругви с избродирано на тях изгряващо слънце.

Нарамили торби и пътнически чанти с оскъдните си вещи, те бяха прашни и уморени от дългия път. Щом зърнаха синия кафтан и

нашийника от еленови рога около врата ми, взеха да се трупат около мен. Мърмореха „Санкта, санкта“ и посягаха да докоснат ръкава или полите на дрехата ми. Често се хвърляха по очи пред коня и много трябваше да внимавам да не стъпча някого от тях.

Мислех, че вече съм привикнала с вниманието на хората и даже позволявах да ме докосват непознати, но това тук беше нещо съвсем различно. Не ми харесваше да ме наричат „светица“, а и в погледите им имаше някаква нездрава жадност, която ме караше да се чувствам като на тръни.

Колкото повече навлизахме във вътрешността на Равка, толкова повече растеше множеството. Хората прииждаха отвсякъде — от големите градове, от малките поселища и пристанищата. Тълпяха се по селските мегдани и от двете страни на Вий: мъже и жени, млади и стари, някои пеша, други яхнали мулета или натоварени в каручки. Когато минавахме покрай тях, те започваха да ме сподирят с възгласи.

Веднъж бях Санкта Алина, друг път Алина Праведницата, Сияйната или пък Милосърдната. Дъщерята на Керамзин, викаха, Дъщерята на Равка. Дъщерята на Долината. Ребе Два Столба, Дъщерята на Двете мелници по названието на долината, където се намираше безименното селце, в което съм се родила. Пазех смътен спомен за руините, на които е кръстена долината — порутени вятърни мелници от двете страни на прашния път. Апарат явно доста се беше потрудил да разрови миналото ми, а после от откъслечните сведения да сътвори мита за новата светица.

Ужасяваше ме докъде се простират очакванията на пилигримите към мен.

Те вярваха, че съм се завърнала да спася Равка от нейните врагове, от „Долината на смъртната сянка“, от Тъмнейший, от нищетата, от глада, от болни крака и от комарите — изобщо от всичко, което им пречеше в живота. Молеха да ги благословя, да ги изцерея, а аз можех единствено да призовавам светлината, да им махам от седлото на коня и да протягам ръка, която да целуват. Всичко това беше част от зрелището, замислено от Николай.

Пилигримите се стичаха не само да ме зърнат, но и да ме следват от тук нататък. Присъединяваха се към царската процесия и опърпаното им множество набъбваше с всеки изминал ден. Вървяха след нас от град на град, ношуваха направо из разораната угар и

правеха нощни бдения, за да се молят за моето добруване и за избавлението на Равка. Съвсем скоро щяха да надхвърлят по численост солдатите на Николай.

— Това е дело на Апарат — оплаках се на Тамар една вечер, докато се хранехме. Отседнали бяхме за през нощта в някакъв крайпътен хан. През прозорците виждах огньовете на пилигримите, на които си приготвиха вечеря, и дочувах да пеят народни песни. — Тези хора сега трябваше да са си у дома, да обработват земята и да отглеждат децата си, а не да вървят подир някаква набедена светица.

Тамар побутна настрани един прегорял картоф.

— Мама казваше, че силата на Гриша е божествен дар — отвърна тя.

— Ти вярваш ли й?

— Не мога да намеря по-добро обяснение за това.

Оставих вилицата.

— Тамар, ние не притежаваме божествен дар. Силата на Гриша е нещо, с което си се родила, същото е като да имаш големи стъпала или глас на певец.

— Така говорят и в Шу. Вярват, че това е нещо, свързано с плътта; че е заровено дълбоко в сърцето или в далака; нещо, което може да се извади и да се подложи на дисекция. — Тя зарея поглед през прозореца към бивака на пилигримите. — Не ми се вярва обаче, че хората навън ще се съгласят с това.

— Само не казвай, че и ти ме мислиш за светица!

— Не е важно каква си, а какво можеш да направиш.

— Тамар...

— Според тези хора можеш да спасиш Равка — продължи тя. — Явно и ти го мислиш, иначе не би тръгнала към Ос Олта.

— Отивам в Ос Олта, за да събера отново Втора армия.

— И да откриеш третата муска, нали?

Едва не изпуснах вилицата.

— Говори по-тихо! — изцвъртах.

— Ние също видяхме Жития санктя.

Явно Щормхунд беше показал червената книжка на всички.

— Кой още знае? — попитах, опитвайки се да запазя самообладание.

— Няма да кажем на никого, Алина. Знаем какъв риск е това. — Чашата на Тамар беше оставила мокър кръг върху масата. Тя го размаза с пръст и продължи. — Знаеш ли, според някои хора първите светци до един са били Гриша.

— Кои са тия хора?

Тамар сви рамене.

— Стига им, че техните водачи са били отлъчени от църквата, а някои дори са изгорени на клада.

— Никога не съм чувала подобно нещо.

— Случило се е много отдавна. Не мога да разбера защо тази идея толкова гневи хората. Дори светците да са Гриша, това не прави делата им по-малко чудодейни.

Взех да се въртя неспокойно на стола.

— Аз не искам да съм светица, Тамар. Нито се опитвам да спася света. Просто търся начин да победя Тъмнейший.

Тамар изви едната си вежда.

— Възстановяване на Втора армия. Победа над Тъмнейший. Унищожаване на Долината. Освобождаване на Равка. Наречи го както искаш, но на мен това ми звучи също като да спасяваш света.

От нейните уста наистина прозвуча доста амбициозно.

Отпих глътка вино. Накиселяваше и изобщо не можеше да се сравнява с отбраните вина на борда на „Волкволни“.

— Мал се кани да предложи вас двамата с Толя за моя лична охрана.

Лицето на Тамар се озари от красива усмивка.

— Наистина ли?

— Вие и без това ме пазите, но ако ще ме охранявате денонощно, трябва да ми обещаете нещо.

— Само кажи — отвърна сияеща тя.

— Повече никакви разговори за светци.

[1] Пилигрим или поклонник е човек, който предприема пътешествие до свещено място. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Колкото повече растеше тълпата пилигрими, толкова по-трудна за овладяване ставаше. Скоро се наложи да се придвижвам единствено с каретата. Имаше дни, в които Мал ми правеше компания, но по-често предпочиташе да язди и да охранява каляската заедно с Толя и Тамар.

Макар да жадувах за присъствието му си давах сметка, че го прави за мое добро. Озовеше ли се затворен в тясното пространство, подобно на лакирано ковчеже за бижута, настроението му тутакси помръкваше.

Николай се присъединяваше към мен само ако влизахме или излизахме от някое селище, за да ни видят хората заедно. Непрекъснато дърдореше. В ума му постоянно се въртяха планове за нови изобретения — механизъм за павиране на шосета; нова напоителна система; лодка, която гребе сама. Той скицираше тези невиджани съоръжения върху първото попаднало му парче хартия, като заедно с това работеше и върху усъвършенствана версия на „Колибрито“.

Най-много ме изнервяше обаче с приказките си за третата муска и за Тъмнейший. И той като мен не се сещаше къде може да е каменната арка от рисунката. Колкото и да се взирахме в илюстрацията, Свети Илия не издаваше тайните си. Това обаче не попречи на Николай да ме затрупва с предложения откъде да започнем търсенето на жар-птицата. Ако не говореше за това, разпитваше за новопридобитата сила на Тъмнейший.

— Май нямаме друг избор, освен заедно да воюваме — каза той по едно време. — Нали не си забравила, че Тъмнейший и мен не долюбва особено.

Искам да се възползваме от всяко наше предимство пред него. Нямахме как да възразя. Самата аз не разбирах как точно Тъмнейший е постигнал новата си сила.

— Гриша могат единствено да използват и променят онова, което вече съществува. Създанието изисква съвсем различна сила. Багра я

наричаше „сътворение в ядрото на света“.

— И според теб Тъмнейший се стреми точно към това, така ли?

— Възможно е. Не знам. Ние всички си имаме някакъв предел и когато го преминем, мощта ни намалява. С течение на времето обаче, колкото повече използваме силата си, толкова по-силни ни прави тя. Друго е обаче, когато Тъмнейший призовава ничевие — това явно му коства много. — Описах му напрежението, белязало лицето на Тъмнейший, неговата умора. — Силата вече не го подхранва, а се храни от него.

— Е, това обяснява всичко — отвърна Николай, барабанейки с пръсти по бедрото си, докато умът му вече трескаво прехвърляше нови възможности.

— Какво по-точно обяснява?

— Това, че сме още живи; че баща ми и досега е на престола. Ако Тъмнейший беше способен да призове армията от сенки, вече да ни е щурмувал. Така е добре — убедено каза той. — Печели ни време.

Оставаше обаче въпросът колко време ще ни спечели. Сетих се за жаждата, което ме обзе, докато гледах звездите от палубата на „Волкволни“.

Ненаситността за власт беше прояла Тъмнейший. Доколкото се досещах, същото се беше случило и с Морозов. Събирането на муските можеше да отключи нещастия, каквито светът не е виждал.

Потрих ръце, опитвайки се да прогоня студените тръпки, които ме полазиха. Не можех да споделя своите опасения с Николай, а Мал и без това не одобряваше пътя, по който бяхме поели.

— Знаеш добре срещу какъв противник се изправяме — казах. — Времето може и да не стигне.

— Ос Олта е добре укрепен. Освен това е близо до гарнизона в Полизная и най-важното — на достатъчно разстояние и от северната, и от южната граница.

— Това с какво ни помага?

— Възможностите на Тъмнейший са ограничени. Когато обезвредихме кораба му, той не успя да прати ничевие да ни преследват надалече. Значи ще му се наложи да влезе в Равка със своите изчадия. Планините на изток са непроходими, а не може да прекоси Долината без теб. Ето защо ще трябва да ни нападне откъм

Фйерда или Шу Хан. Който и път да избере, ще имаме достатъчно време да се подготвим.

— А царят и царицата ще останат ли в столицата?

— Ако баща ми напусне Ос Олта, това ще бъде равносилно на абдикация — все едно предава страната право в ръцете на Тъмнейший. Освен това не съм сигурен, че има сили да издържи едно дълго пътуване.

Сетих се за червения кафтан на Женя.

— Още ли не се е оправил?

— Засега най-лошото не се е разчуло, но той наистина е зле и не вярвам изобщо да се оправи. — Николай скръсти ръце и наклони глава на една страна.

— Приятелката ти е поразително красива. За отровителка, искам да кажа.

— Тя не ми е приятелка — отвърнах. Думите прозвучаха съвсем по детски дори в собствените ми уши. Почувствах се като предателка. Винях Женя за много други неща, но не и заради онова, което беше сторила на царя. Николай явно имаше съгледвачи навсякъде. Запитах се дали знае що за човек е баща му всъщност. — Пък и се съмнявам, че е използвала отрова.

— Все пак му е направила нещо. Нито един от докторите не намери лек, а майка ми няма да допусне Лечител от Корпоралки да припари до него. — След миг продължи. — Това обаче беше умен ход, наистина.

Веждите ми хвъркнаха към челото.

— Говориш за опита да убият баща ти ли?

— Тъмнейший лесно е можел да убие баща ми, но така е рискувал да предизвика бунт сред селячеството и в редиците на Първа армия. Докато царят е бил жив и държан в изолация, никой нямало да заподозре какво точно става. Апарат е играел ролята на доверен съветник и се е разпореждал. Василий пък както обикновено се е пилеел по коне и блудници. — Николай замълча и зарея поглед през прозореца, прокарайки пръст по позлатената му рамка. — Аз бях в открито море. Научих новините чак седмици след като всичко беше приключило.

Изчаквах мълчаливо, защото не знаех дали е уместно да говоря точно сега.

Очите му бяха втренчени в пробягващите покрай нас гледки, но погледът му беше отсъстващ.

— Когато плъзнала новината за касапницата в Новокрибирск и изчезването на Тъмнейший, в палата настанал същински ад. Неколцина царски министри и дворцовата охрана успели да проникнат във Великия дворец и настояли да видят царя. И знаеш ли какво заварили? Майка ми скрита разтреперана в салона си, стиснала онова малко сумтящо куче, а царят на Равка, Александър III, съвсем сам в покоите си, едва дишащ, проснат в собствените си мръсотии.

Аз допуснах това да се случи.

— Не си могъл да знаеш какво планира Тъмнейший, Николай. Никой не подозираше за това.

Той, изглежда, не ме чу.

— Гриша и опричниците, които дотогава държали в подчинение двореца според заповедите на Тъмнейший, били заловени във външния град при опит за бягство. Екзекутирали ги на място.

Опитах се да овладея треперенето си.

— А какво е станало с Апарат?

Свещеникът участваше в заговора на Тъмнейший и нищо чудно още да беше в съюз с него. Но той се опита да ме предупреди малко преди опита за преврат, затова си мислех, че играе някаква много сложна игра.

— Успял да избяга. Никой не знае как. — Гласът на Николай стана твърд. — Той обаче ще отговаря за делата си, когато му дойде времето.

Отново зърнах как се повдига завесата на неговите лустросани дворцови маниери, а отдолу се открива едно безмилостно лице.

Дали това беше истинският Николай Ланцов? Или само поредната маска?

— Оставил си Женя да избяга — казах.

— Тя е само пешка. Ти беше истинската награда. Не исках да си отвличам вниманието. — Той се ухили и мрачното му настроение се разсея, сякаш никога не е било. — Освен това — намигна ми, — беше прекалено красива за акулите.

Пътуването с каретата ме изнервяше, едва понасях бавния ход, наложен от Николай, и вече нямах търпение да стигнем Малкия дворец. Но си давах сметка, че протакането позволява да ме подготви за пристигането ни в Ос Олта. Той поемаше огромен риск като ми предоставяше Втора армия, но пък иначе беше неизчерпаем източник на мъдрости, които държеше непременно да сподели с мен. Това направо ме съсипваше, но не можех да си позволя да пренебрегна съветите му. Чувствах се като навремето в библиотеката на Малкия дворец, когато тъпчех главата си с гришанска теория.

Колкото по-малко говориш, толкова повече ще тежи думата ти.

Не влизай в пререкания.

Не се унижавай да отричаш.

Посрещай оскърбленията с усмивка.

— Но ти не си се усмихвал на фйерданския капитан, нали? — отбелязах.

— Онова не беше обида, а предизвикателство — отвърна Николай. — Схващаш разликата.

Слабостта е маска.

Слагай я, когато имаш нужда да се почувстваш човешко същество, но не я носи никога, когато наистина се чувстваш слаба.

Не искай тухли, когато може да градиш с камък.

Използвай всичко и всекиго, който ти се изпречи.

Да си предводител означава, че винаги някой те наблюдава. Накарай ги да изпълняват дребните ти нареждания и те ще се научат да се подчиняват и на важните заповеди.

Не е проблем да пренебрегнеш очакванията спрямо теб, но не допускай да ги разочароваш.

— И как очакваш да запомня всичко това? — попитах ядосано.

— Не е необходимо непрекъснато да размишляваш върху него, просто го спазвай.

— Много ти е лесно да го кажеш. Теб те учат на това още от раждането.

— Учеха ме да играя тенис и да пия шампанско по приемите — отвърна Николай. — Останалото усвоих в движение.

— Аз нямам време да се уча в движение!

— Ще се справиш — увери ме той. — Само се успокой.

Изкрещях от безсилие. Ръцете направо ме сърбяха да го удуша.

— А, и още нещо — най-лесният начин да вбесиш някого е като му кажеш да се успокои.

Не знаех да се разсмея ли, или да го замеря с обувката си.

Извън каретата поведението на Николай ставаше все по-нетърпимо. Той беше достатъчно разумен повече да не отваря дума за брак, но успяваше някак да внуши на околните, че между нас има нещо. При всеки престой ставаше все по-дързък, стоеше плътно до мен, целуваше ми ръка и от време на време прибираще зад ухото ми някой кичур, подхванат от вятъра.

В Таща Николай приветства огромната тълпа от селяни и пилигрими, събрала се около статуята на основателя на града. После, докато ми помагаше да се кача в каретата, небрежно плъзна ръка около талията ми.

— Само те моля да не ме удряш — прошепна. После ме притисна силно до гърдите си и ме целуна.

Тълпата избухна в див възторг, а виковете се извисиха до екзалтиран рев.

Още преди да успея да направя каквото и да било, Николай ме натика в тъмната карета и се вмъкна след мен. Затвори вратата, но аз продължавах да чувам одобрителните викове отвън. Сега заедно със скандирането на обичайните „Николай!“ и „Санкта Алина!“ се чуваше нов рефрен: Сол королева. Царевна Слънце.

Съзрях Мал през прозорчето на каретата. Яхнал коня си, той се опитваше да възпре тълпата, за да не нахлуе на пътя пред каляската. Буреносният му вид подсказваше, че е видял всичко.

Извърнах се към Николай и здравата го изритах в пищяла. Той изскимтя от болка, но това не ми се видя достатъчно. Ритнах го още веднъж.

— Сега по-добре ли си? — попита.

— Опиташ ли подобно нещо още веднъж, няма да те изритам — отвърнах побесняла, — а направо ще те разцепя на две.

Той отупа някакво косъмче от панталона си.

— Няма да е много мъдро от твоя страна. Хората не гледат с добро око на цареубийството.

— Ти още не си цар, Сабачка — отвърнах остро, — затова не ме изкушавай.

— Не разбирам защо си толкова разстроена. На хората много им хареса.

— На мен не ми хареса.

Той повдигна едната си вежда.

— Но не ти беше и неприятно.

Посегнах пак да го изритам. Този път обаче ръката му се стрелна светкавично и той ме стисна за глезена. Ако беше зима, щях да съм с ботуши, но сега носех леки пантофки и пръстите му опряха гола кожа. Страните ми пламнаха.

— Обещай повече да не ме риташ и аз ти давам дума повече да не те целувам — каза той.

— Изритах те, защото ме целуна!

Опитах да освободя крака си, но той стискаше здраво.

— Обещай — настоя.

— Добре де — изсъсках, — обещавам.

— Речено-сторено.

Той пусна глезена ми и аз побързах да го скрия под полите на кафтана, надявайки се да не е забелязал нелепото ми изчервяване.

— Чудесно — казах, — тогава се махай.

— Това си е моята карета.

— Обещах да не ритам. Нищо не съм казала за шамаросване, хапане, удряне с юмруци и разполовяване.

Той се ухили.

— Боя се, че Оретцев сега се чуди какви точно ги вършим в момента.

От същото се опасявах и аз.

— Аз пък се боя, че ако остана още минута в твоята компания, ще повърна върху кафтана си.

— Това е само за пред хората, Алина. Колкото по-силен е нашият съюз, толкова е по-добре и за двамата ни. Съжалявам, ако на Мал това му е трън в петата, но се налага.

— Целувката изобщо не беше наложителна.

— Импровизирах — отвърна той. — Позволих емоциите да ме завладеят.

— Ти никога не импровизираш — отвърнах гневно. — Всяко твое действие е добре премислено. Променяш характера си така, както

другите си сменят дрехите. От това направо тръпки ме побиват. Отвратително е! Не може ли поне веднъж да бъдеш себе си?!

— Аз съм царски син, Алина. Не мога да си позволя да бъда себе си.

Изсумтях сърдито.

Той помълча малко, после каза:

— Аз... Наистина ли те побиват тръпки от мен?

За първи път гласът му не звучеше самодоволно и самоуверено. Въпреки долната му постъпка, изпитах известна жал към него.

— Понякога — признах.

Той смутено се почеса по врата. После въздъхна и сви рамене.

— Аз съм по-малкият царски син и най-вероятно незаконно роден. Не съм стъпвал в двора от седем години. Готов съм на всичко, което е по силите ми, за да си проправам път към престола. Ако това включва ухажването на цял един народ или пък флирт с теб, няма да се поколебая да го направя.

Гледах го опулена. Всъщност след думите „незаконно роден“ нищо друго не бях чула. Навремето Женя ми намекна, че се носят слухове за истинския баща на Николай, но ме стъписа, че и той самият го знае.

Николай се разсмя.

— Няма дълго да оцелееш в двора, ако не се научиш по-добре да прикриваш чувствата си. Имаш вид, сякаш току-що са те полели с ледена вода. Затвори си устата.

Рязко си затворих устата и се усилих да си придам любезен вид. Това още повече разсмя Николай.

— Сега пък имаш вид, сякаш си прекалила с виното.

Отказах се да правя други опити и се отпуснах на седалката.

— Как може да се шегуваш с подобно нещо?

— Чух слуховете още като дете. Това не е нещо, което бих повторил извън тази карета — ще отрека, ако и ти решиш да го направиш, — но малко ме е грижа дали наистина в мен тече кръвта на Ленцови. А като се знае, че в царските семейства близки родственици се женят помежду си, май е за мое добро да съм незаконно роден.

Поклатих глава. Той беше същинска загадка. Човек не можеше да знае кое да приеме насериозно, когато си има работа с Николай.

— Защо царската корона е толкова важна за теб? — попитах. —
Защо си причиняваш всичко това?

— Май ти е трудно да повярваш, че наистина ме е грижа какво се случва в тая страна?

— Честно ли да ти отговоря? Да.

Той заби поглед в носовете на лъснатите си ботуши. Така и не разбрах как успява да ги поддържа винаги толкова изрядни.

— Мисля, че е заради увлечението ми да поправам счупени неща — продължи. — Открай време съм си такъв.

Това не беше кой знае какъв отговор, но поне звучеше искрено.

— Наистина ли мислиш, че брат ти ще се оттегли?

— Надявам се. Той си дава сметка, че Първа армия е с мен. Пък и едва ли му стиска да предизвика гражданска война. Освен това Василий е наследил ненавистта на баща ни към тежкия труд. Осъзнае ли веднъж какво е да си начело на държавата, ще си плюе на петите.

— Ами ако не се предаде толкова лесно?

— Въпрос на цена. Просяк или царски син, всеки човек може да бъде купен.

Поредната мъдрост от устата на Николай Ланцов. Хвърлих поглед през прозорчето. Видях Мал да седи изправен на седлото и да препуска успоредно с каретата.

— Не всеки — прошепнах.

Николай проследи погледа ми.

— Напротив, Алина, дори твоят верен рицар си има цена. — Той ме погледна отново. Лешниковите му очи гледаха замислено. — И в момента тя седи точно пред мен.

Размърдах се притеснено на седалката.

— Винаги си страшно самоуверен — казах кисело, — но я си представи, че аз реша да седна на престола и те задуша, докато спиш.

Николай се ухили насреща ми.

— Ето че най-после започна да разсъждаваш като политик.

Най-накрая Николай се смили и слезе от каретата, но минаха часове, докато спрем за нощувка. Не се наложи да търся Мал. Щом вратичката на каляската се отвори, той вече беше отпред, подавайки ми ръка да сляза. Площадът отново беше пълен с пилигрими и друг народ.

Всички протягаха вратове да зърнат Призоваващата слънцето. Въпреки това го заговорих, защото не бях сигурна кога пак ще останем насаме.

— Ядосан ли си? — прошепнах, докато ме превеждаше през павирания площад. Забелязах Николай в другия му край вече да бърби с местните големци.

— На теб ли? Не. Но двамата с Николай ще си поговорим, когато не е наобиколен от въоръжена охрана.

— Ако това ще те успокои, здравата го изритах.

Мал се разсмя.

— Наистина ли?

— Даже два пъти. Сега олекна ли ти?

— Май да.

— По време на вечерята пък ще го настъпя. — Това също не влизаше в уговорката ни за ритниците.

— Е, не ти ли трепна сърчицето, когато се озова в прегръдката на царския син? — Той се заяждаше, но усетих в гласа му и някаква зле прикрито съмнение.

— Явно не се подавам лесно — отвърнах. — Пък и за мой късмет знам какво е истинска целувка.

Оставих го да стърчи насред площада. Явно ми ставаше навик да карам Мал да се изчервява.

Нощта преди влизането ни в Ос Олта пренощувахме на дачата на дребен дворянин, който живееше само няколко километра от градските стени. Тя далечно ми напомни за Керамзин — величествената порта от ковано желязо, дългата права алея към елегантната къща с две крила от бледорозови тухли. Граф Минкофф явно се славеше с отглеждането на плодни дръвчета джуджета — коридорите на дачата бяха отрупани с топиари^[1], които изпълваха стаите със сладкото ухание на праскови и сливи.

Въведоха ме в елегантни покои на втория етаж. Тамар зае съседната стая, а Толя и Мал се настаниха от другата страна на коридора. На леглото ме чакаше голяма кутия, в която открих новия си кафтан — предишната седмица най-накрая се предадох и поръчах да ми го пратят. Николай проводи специални разпореждания до Малкия

дворец и сега в тъмносинята коприна златни нишки разпознах майсторската работа на гришаните Фабрикатори.

Очаквах дрехата да натези в ръцете ми, но изкуството на Материалки ѝ беше придало лекотата на перце. Докато я обличах през главата, тя проблясваше и менеше цвета си като слънчев лъч, отразен във вода. Златните закопчалки бяха във формата на малки слънца. Кафтанът беше красив и малко претруфен. Николай би го одобрил.

Домакинята изпрати една камериерка да ми подреди косата. Тя ме настани пред тоалетната масичка и взе да бърбори и да се суети, докато оформяше букли от косата ми и я събираше в свободен възел. Пипаше много по-внимателно от Женя, но крайният резултат далече не беше толкова поразителен. Опитах се да залича този спомен от съзнанието си. Не исках да мисля за Женя, нито какво може да е станало с нея, след като напуснахме китоловния кораб; нито пък колко ще е самотен Малкият дворец без нея.

Благодарих на камериерката и преди да изляза от стаята, грабнах черната кадифена кесийка, пристигнала в кутията заедно с кафтана. Пъхнах я в джоба си, уверих се, че оковата от люспи е добре скрита под ръкава и чак тогава се спуснах по стълбите.

Разговорът по време на вечерята се въртеше около последните военни действия, възможното укритие на Тъмнейший и събитията в Ос Олта. Градът напоследък бил наводнен от бежанци. Връщали новодошлите още при портите. Носели се слухове за гладни бунтове във външния град. Но всичко това изглеждаше нереално далече от този бляскав палат.

Графът и съпругата му — закръглена дама със сивеещи букли и скандално разголено деколте — бяха ни приготвили пищна трапеза. Поднесоха студена супа в украсени със скъпоценни камъни купички с формата на тикви; агнешко печено, обилно полято със сос от касис; гъби, задушени в сметана, и още някакво блюдо, което едва-едва вкусих, а после разбрах, че било мариновани в бренди кукувици. Всички съдове бяха поръбени със сребро и носеха герба на Минкофф. Но най-забележителна беше украсата, която вървеше по продължение на цялата маса: миниатюрна жива гора, пресъздадена до най-дребните детайли — с малки борови горички, виеща се лозница с гроздове колкото нокът и сламена колибка, в която беше скрита слънцата.

Седях между Николай и полковник Раевски и слушах как благородните гости се смеят, бърбят и вдигат тост след тост за завръщането на по-младия царски син и за здравето на Призоваващата слънцето. Помолих Мал да се присъедини към нас, но той отказа и вместо това отиде да патрулира заедно с Тамар и Толя. През цялото време поглеждах към терасата с надеждата да го зърна.

Николай сигурно го забеляза, защото прошепна: „Може разговорът да не те интересува, но поне си давай вид, че внимаваш“.

Постарах се колкото можах, макар да нямах кой знае какво за казване. Въпреки че носех бляскав кафтан и седях до царския син, аз си оставах простонародното момиче от някакво безименно село. Нито принадлежах към обществото на тези хора, нито исках да съм една от тях. Все пак отправих мислено благодарствена молитва, че Ана Куя научи сирачетата как да се държат на господарската трапеза и коя вилица да използват за охлювите.

След вечерята ни поведоха към музикалния салон, където графът и графинята пяха в дует под акомпанимента на тяхната дъщеря, която свиреше на арфа. Десертът ни чакаше на една от малките помощни масички в салона: мус от мед, сладко от пъпеш с лешници и грамада от пасти, покрити с карамелизирана захар, които бяха предназначени не толкова за ядене, колкото за възхита. И още вино, и още клюки. Помолиха ме да призова светлината и под бурните аплодисменти на присъстващите аз озарих с меко сияние богато украсения таван. Възползвах се от случая, когато някои гости се настаниха да играят карти, и се оправдах със силно главоболие. После тихо се измъкнах.

Николай ме настигна край вратата към терасата.

— Трябва да останеш — каза. — Така ще натрупаш опит, за да си готова за скуката в двора.

— Светиите също имат нужда от почивка.

— Нали не се каниш да спиш под розовите храсти — попита той, поглеждайки към парка.

— Досега играх по свирката ти като добре дресирана мечка, Николай. Изпълних всички номера, на които си ме научил, и вече е време да кажа лека нощ.

Той въздъхна.

— Може би просто ми се иска и аз да дойда с теб. По време на вечерята графинята непрекъснато стискаше коляното ми под масата,

пък и мразя да играя карти.

— Аз пък си мислех, че си изпечен политикан.

— Вече ти казах, че трудно ме свърта на едно място.

— Тогава да беше поканил графинята на танц — подметнах ухилена и се измъкнах на чист въздух.

Погледнах през рамо, докато се спусках по стълбите на терасата. Николай все още се помайваше край вратата към салона. Носеше парадна униформа и бледосин шарф през гърдите. Светлината отвътре хвърляше отблясъци по ордените и позлатяваше краищата на русата му коса. Тази вечер беше надянал ролята на изтънчения царски син. Но застанал там, приличаше по-скоро на самотно момче, което не иска да се връща на тържеството, дадено в негова чест.

Обърнах му гръб и се загледах във витото стълбище, което водеше надолу към потъналата в мрак градина.

Не ми отне много време да открия Мал. Стоеше облегнат на масивния ствол на величествен дъб и рееше поглед над прецизно оформените поляни.

— Има ли опасност някой да дебне в тъмното? — попитах.

— Само аз съм.

Настаних се до него и опрях гръб о ствола.

— Трябваше да си с нас на вечерята.

— А, не, благодаря — изсумтя той. — Доколкото забелязах, видът ти през цялото време беше крайно окаян, а и Николай не изглеждаше по-щастлив. Освен това — добави той, оглеждайки кафтана ми, — какво щях да облека?

— Не ти ли харесва?

— Чудесен е. Идеалното допълнение към твоя чеиз. — Но още преди да съм извила недоволно очи, той хвана ръката ми. — Прости, не исках това да кажа. Изглеждаш прекрасно. Щеше ми се да ти го кажа още като те зърнах тая вечер.

Цялата пламнах.

— Благодаря. Ежедневното използване на силата много ми помага.

— Ти си беше красива и в кафтан с прашеца от юрда по веждите. Смутено подръпнах кичур от косата си.

— Това място ми напомня Керамзин — казах.

— Вярно, че има нещо общо. Но тук е много по-натруфено. Какъв е всъщност смисълът от тия мънички дръвчета?

— Предназначени са за хора с мънички ръчички. Карат ги да се чувстват по-добре.

Той се разсмя съвсем искрено. Бръкнах в джоба си и измъкнах малката кесийка от черно кадифе.

— Имам нещо за теб — казах.

— Какво е?

Протегнах към него свитата си в юмрук длан.

— Познай! — Това беше наша си игра, с която често се забавлявахме като малки.

— Ами, по всичко личи, че е топла плетена жилетка.

Поклатих глава.

— Цирково пони?

— Не.

Той посегна, взе ръката ми в своята, обърна я с дланта нагоре и нежно разтвори пръстите.

Нямах търпение да видя изражението му.

Тъглчетата на устните му леко потрепнаха, докато вадеше от шепата ми златния амулет с форма на лъчисто слънце. От досега на задебелите му пръсти ме полазиха сладостни тръпки.

— Това за капитана на твоята лична охрана ли е? — попита.

Притеснено се прокашлях.

— Аз... не поисках униформи за вас. Не желая нищо да напомня опричниците на Тъмнейший.

Мълчахме дълго, докато Мал разглеждаше слънчевия диск в ръката си. Накрая ми го подаде обратно. Сърцето ми се сви, но се постарях да не издавам разочарованието си.

— Ще ми го сложиш ли? — помоли.

Въздъгнах облекчено. Стиснах иглата на закопчалката между пръстите си и я прокарах през гънките на ризата му от лявата страна на гърдите. Направих няколко опита, преди да успея да я закопча. Когато най-после приключих и понечих да отстъпя крачка назад, той ме хвана за ръката и притисна дланта ми към златното слънце, точно над сърцето.

— Това ли е всичко? — попита.

Стояхме съвсем близо един срещу друг, уединени в топлия мрак на градината. За първи път от седмици оставахме насаме.

— Всичко ли? — повторих. Въпросът се откъсна от устните ми по-скоро като дихание.

— Доколкото си спомням, беше ми обещана пелерина и контешка шапка.

— Ще ти се компенсирам — отвърнах.

— Флиртуваш ли с мен?

— Пазаря се.

— Добре тогава, още сега ще си взема първата отплата.

Тонът му беше игрив, но когато притисна устни в моите, в целувката му нямаше и следа от закачка. От него лъхаше жар и аромат на току-що узрели круши от градината на графа. Усетих копнеж в плътния натиск на устните му, някакъв непознат досега предел на неговата страст, който сякаш предизвика огнен дъжд вътре в мен.

Повдигнах се на пръсти и склочих ръце около врата му, усещайки как тялото ми омеква, разтапя се и се слива с неговото. Той притежаваше мощта на воин и аз я почувствах в здравата му прегръдка; в силата на неговите пръсти, които мачкаха коприната отзад на кръста ми, докато ме придърпваше настоятелно към себе си. В този порив имаше нещо яростно и отчаяно, сякаш не можеше да ме притисне толкова плътно до себе си, колкото му се искаше.

Главата ми се замая. Мислите ми потекоха бавно. Точно тогава дочух да приближават стъпки. В следващия момент видяхме Тамар да тича към нас по алеята.

— Имаме си компания — каза тя.

Мал се откъсна от мен и светкавично свали пушката от рамото си.

— Кой е там?

— Край портите чака група хора. Настояват да влязат и да видят Призоваващата слънцето.

— Пилигрими ли са? — попитах, насилвайки се да раздвижа размякнатия си от целувките ум.

Тамар поклати глава.

— Твърдят, че са Гриша.

— Тук?!

Мал сложи ръка върху рамото ми.

— Алина, изчакай вътре, поне докато разберам какво става.

Поколебах се. Едва се удържах да не хукна и да се скрия някъде, но в същото време не исках да изглеждам като пълна глупачка. Някъде откъм портите се разнесе вик.

— Не — отвърнах и се освободих от ръката на Мал. — Ако те наистина са Гриша, може би имат нужда от мен.

Това очевидно не се хареса нито на Тамар, нито на Мал, но въпреки това застанаха от двете ми страни и ме поведоха забързано по покритата със ситни камъчета алея.

Пред портите от ковано желязо се беше събрала тълпа. Не беше трудно дори отдалече да различа Толя — стърчеше над всички останали. Най-отпред стоеше Николай, обграден от солдати с готово за стрелба оръжие, и въоръжени слуги на графа. Оттатък решетките имаше доста по-малобройна група, но нищо повече не успях да видя. Някой гневно разтресе желязната порта и до мен достигна надигналата се врява от гласове.

— Направете ми път дотам — казах. Тамар притеснено изгледа Мал. Вирнах брадичка. Ако ще са ми охрана, би трябвало да следват моите заповеди. — Веднага! Трябва да разбере какво става, преди да се е случило непоправимото.

Тамар даде знак на Толя и гигантът застана пред нас, после без усилие разчисти път през тълпата до насъбралите се край портите.

По рождение си бях дребна, но сега, притисната между Мал и близнаците, сред всички тези наежени солдати, които се блъскаха покрай нас, ми стана особено трудно да дишам. Потиснах паниката си и надзърнах между гърбовете към желязната ограда, където Николай спореше с някого.

— Ако искахме да говорим с някой от лакеите на царя, сега да сме пред Великия дворец — извиси се нетърпелив глас. — Дошли сме при Призоваващата слънцето.

— Имай уважение, кръвопице — излая солдат, когото не разпознах. — Говориш пред царевич на Равка и офицер от Първа армия.

Нещата не отиваха на добре. Промъкнах се още по-напред в тълпата, но се заковах на място, когато видях кой Корпоралки е от другата страна на желязната ограда.

— Фьодор?!

Длъгнестото му лице се озари от усмивка и той направи дълбок поклон.

— Алина Старков! — възкликна. — Можех само да се надявам, че във всички тези слухове има и зрънце истина.

Огледах го внимателно. Фьодор беше заобиколен от гришани в прашни кафтани, повечето в аления цвят на Корпоралки, други в синьото на Етералки и съвсем малко от пурпурното на Материалки.

— Познаваш ли го? — попита Николай.

— Да — отвърнах. — Той ми спаси живота. — Навремето Фьодор ме беше защитил с тялото си от шайка наемни фйердански убийци.

Фьодор отново се поклони дълбоко.

— За мен беше голяма чест.

Николай обаче не изглеждаше никак впечатлен.

— Може ли да му се вярва?

— Той е дезертър — обади се един от солдатите около Николай.

И от двете страни на портата се надигна ропот.

Николай посочи властно към Толя.

— Погрижи се всички да се оттеглят и гледай на никого от прислугата да не хрумне да стреля. Подозирам, че сред тия плодни дръвчета им липсват силни преживявания. — После се обърна отново към железните порти. — Фьодор, нали така? Дай ни минутка. — След това ме дръпна малко по-настрани от тълпата и заговори тихо. — Е, наистина ли може да му се има вяра?

— Не знам. — Последният път, когато видях Фьодор, беше на зимния бал във Великия дворец, часове преди да науча за истинските кроежи на Тъмнейший и да избягам скрита в един фургон на пътуващи артисти. Напрегнах паметта си да се сетя какво ми беше казал тогава. — Май служеше на южната граница. Имаше високо положение измежду Сърцеразбивачите, но не беше от любимците на Тъмнейший.

— Невски има право — каза Николай, кимайки с глава към сърдития солдат. — Независимо дали си Гриша, или не, първо дължиш лоялност на царя. Те са изоставили позициите си и са дезертирали.

— Това обаче не ги прави непременно предатели.

— По-важното е дали не са шпиони.

— Е, тогава какво ще правим с тях?

— Може да ги арестуваме и да ги разпитаеме.

Свъсих вежди и се замислих.

— Хайде, кажи нещо! — подкани ме Николай.

— Нали искахме отново да привлечем Гриша на наша страна? — казах. — Ако арестуваме всеки новопоявил се, едва ли ще остане някаква армия, която да оглавя.

— Запомни, че ти ще се храниш заедно с тях, ще работиш с тях, ще спите под един покрив.

— А всички те може би са още верни на Тъмнейший. — Погледнах през рамо към Фьодор, който търпеливо чакаше край портата. — Ти какво мислиш?

— Според мен тези Гриша са поне малко по-благонадеждни от ония, които ни чакат в Малкия дворец.

— Не е кой знае колко обнадеждаващо.

— Озовем ли се веднъж зад стените на двореца, много по-лесно ще ги държим под око. Не е проста работа да предвидим как Тъмнейший ще използва шпионите си, докато не разберем кои са.

Потиснах внезапния порив да докосна с ръка раната на рамото си. Поех дълбоко въздух.

— Добре тогава — казах. — Отвори портите. Ще говоря само и единствено с Фьодор. Останалите може да лагеруват край дачата и утре да се присъединят към нас по пътя към Ос Олта.

— Сигурна ли си в решението си?

— Съмнявам се, че занапред изобщо ще бъде сигурна в нещо, но една армия се нуждае от войници.

— Много добре — отсечено кимна Николай. — Само внимавай на кого се доверяваш.

Впих поглед в него.

— Ще внимавам.

[1] Оформени като скулптури растения. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Двамата с Фьодор говорихме до късно през нощта, макар че нито за миг не ни оставиха на четири очи. Мал, Толя или Тамар бдяха неотстъпно наоколо и не откъсваха поглед от нас.

Фьодор беше служил близо до Сикурск на южната граница. Когато вестта за унищожаването на Новокрибирск достигнала неговия гарнизон, царските солдати се обърнали срещу Гриша, измъкнали ги от леглата посред нощ и устроили съд на честта, за да докажат лоялността си към царя. На Фьодор му помогнали да избяга.

— Можехме да ги избием до крак — каза той. — Вместо това прибрахме своите ранени и избягахме.

Някои гришани обаче не бяха толкова всеопрощаващи. В Чернаст и Уленск се беше стигнало до кръвопролития, когато солдатите там опитали да атакуват поделенията на Втора армия. През това време ние с Мал вече бяхме на борда на „Ферадер“, издул платна на запад, далече от хаоса, за който бяхме допринесли не малко.

— Преди няколко седмици — продължи Фьодор — се разнесе мълвата, че си се върнала в Равка. Сигурно и други Гриша ще те потърсят.

— Колко още?

— Няма как да се разбере.

Подобно на Николай, Фьодор също смяташе, че има гришани, които се крият и само чакат заповед да се съберат отново под знамената. Според него обаче повечето от тях разчитаха на Тъмнейший.

— В него е силата — каза Фьодор. — Той им дава закрила. Това виждат в него.

„Или просто смятат, че с него са на правилната страна“, помислих мрачно. Но знаех, че има и по-дълбока причина. Аз лично бях изпитала върху себе си притегателната сила на Тъмнейший. Дали точно заради това и пилигримите не се тълпяха около лъжесветицата?

Защо Първа армия продължаваше да се подчинява на един некадърен цар? Може би защото често е най-лесно да вървиш подир някого.

Когато Фьодор приключи разказа си, наредих да му донесат вечеря и го посъветвах да е готов за тръгване към Ос Олта на зазоряване.

— Не знам как ще ни посрещнат там — предупредих го.

— Ще съм готов, суверенна моя — отвърна той и се поклони.

Обръщението ме сепна. В мислите си аз още бях подчинена на Тъмнейший.

— Фьодор... — подхванах, докато го изпращах до вратата. После се поколебах. Сама не можех да повярвам какво се каня да кажа, но явно добре бях усвоила уроците на Николай — за добро, или за лошо. — Давам си сметка, че дълго време си пътувал, но искам утре преди тръгване да се постегнеш. Важно е да направим добро впечатление.

Той даже не мигна, само се поклони отново и отвърна: „Да, суверенна“.

После потъна в нощта.

„Страхотно — помислих си. — Издадох първата си заповед. Остават още няколко хиляди.“

На следващата сутрин пак облякох майсторски изработения кафтан и се спуснах по парадното стълбище на дачата, придружавана от Мал и близнаците. На гърдите и на тримата просветваха златните слънца, но иначе пак бяха в селските си ризи от грубо платно. Николай може и да не беше доволен, но аз държах да залича пропастта, отворена между Гриша и обикновените хора на Равка.

Макар да го бяха предупредили, че Ос Олта гъмжи от бежанци и пилигрими, Николай като никога не настоя да пътувам с каретата. Държеше всички да ме видят как влизам в града. И нямаше намерение да се задоволи само с това — отново готвеше зрелище. Аз и личната ми охрана яздехме красиви бели коне, а хората от неговия полк бяха строени от двете ни страни.

Първите носеха двуглавия орел на Равка и знамена със златното слънце на тях.

— Дискретен както винаги — въздъгнах.

— Скромността е твърде надценявана добродетел — подхвърли той, докато яхаше петнист сив кон. — Е, дойде време да посетим и очарователния стар дом на моето славно детство!

Утрото беше тихо и топло и знамената на нашата процесия висяха отпуснати в неподвижния въздух, докато шествието се виеше бавно по Вий към столицата. Обикновено царското семейство прекарваше горещите месеци в летния си дворец в района на езерата. Ос Олта обаче беше много по-добре укрепена, затова сега дворът и височайшата фамилия бяха предпочели да се скрият зад нейните прословути двойни крепостни стени.

По време на тази последна част от нашето пътуване мислите ми блуждаеха безцелно. През нощта не бях успяла да мигна и сега, въпреки тревогите и напрежението, топлото утро, равномерното люлеене на седлото и приспивното жужене на насекомите си казаха своето. Щом превахме билото на хълма в покрайнините на града обаче, тутакси се разсъних.

В далечината вече се виждаше Ос Олта, Мечтания град — назъбена линия от бели кули на фона на безоблачното небе. Но между нас и столицата в съвършен военен строй, ред подир ред, стояха въоръжени мъже. Стотици солдати от Първа армия, нищо чудно да бяха и хиляди — пехота, кавалерия, офицерство и низши чинове. Слънцето проблясваше по ефесите на сабите им, а на гърбовете им стърчаха пушки.

Напред излезе един от конниците. Предницата на офицерския му мундир беше покрита с ордени; яздеше най-едрия кон, който някога бях виждала. Този жребец сигурно нямаше да трепне, дори да го яхнат двама като Толя.

Николай се взря в конника, който препускаше напред-назад пред военните редици.

— А — отбеляза той, — изглежда, брат ми е излязъл да ни посрещне.

Спуснахме се бавно по склона и спряхме пред строената армия. Въпреки знамената и белите жребци, процесията ни от гришани отцепници и опърпани пилигрими вече не изглеждаше толкова величествена. Николай пришпори коня си напред, а брат му препусна в галоп нагоре по хълма, за да го посрещне.

Докато още живеех в Ос Олта, на няколко пъти ми се беше случвало да видя Василий Ланцов. Несъмнено минаваше за красавец, въпреки лошия късмет да наследи безволевата брадичка на баща си; заради прекомерно натежалите клепачи пък винаги изглеждаше отегчен или леко подпийнал.

Този път обаче сякаш се беше отърсил от обичайната си апатия. Седеше изопнат на седлото, а от него се излъчваше високомерно благородство. Редом с него Николай изглеждаше невъзможно млад.

Почувствах как ме полазва страх. Досега Николай винаги беше вдъхвал усещането, че владее всяка ситуация. Така човек лесно забравяше, че е само няколко години по-голям от нас двамата с Мал: момчето капитан на кораб, което се надяваше да се превърне в момчето цар.

Николай не се беше връщал в двора от седем години и едва ли през това време двамата с Василий се бяха виждали. Но при първата им среща след толкова време нямаше нито братски прегръдки, нито сълзи. Царските синове просто слязоха от конете и се поздравиха колкото за пред хорските очи, потупвайки се по гърба. Василий изгледа нашата свита и задържа многозначителен поглед върху мен.

— Значи за това момиче твърдиш, че е Призоваващата слънцето?

Николай вдигна вежди. Брат му едва ли би могъл по-добре да му подложи за начало.

— Това лесно може да бъде доказано. — И той ми кимна.

„Скромността е твърде надценявана добродетел.“ Вдигнах ръце и призовах ослепителна вълна от светлина, която блъсна сторените солдати с талази от все по-засилваща се жегга. Всички вдигнаха ръце да се предпазят, мнозина отстъпиха назад, а конете се дърпаха и цвилеха. Оставих светлината лека-полека да угасне. Василий изсумтя.

— Не ти е било леко, братчето ми.

— Даже не можеш да си представиш, Вася — любезно отвърна Николай.

Василий нацупи устни, като чу галеното си име. Така още повече заприлича на превзета стара мома. — Изненадан съм да те заваря в Ос Олта — продължи Николай. — Очаквах да си в Карйева за конните надбягвания.

— Ходих — отвърна Василий. — Моят дорест Небесен се представи отлично. Щом разбрах, че се връщаш у дома обаче, веднага

дойдох, за да те посрещна.

— Много мило, че си си направил този труд.

— Завръщането на един царски син е важно събитие — каза Василий, — пък бил той и по-малкият брат.

Ясно беше накъде бие. Усетих как в мен се надига гняв. Дали пък Николай не беше подценил амбицията на Василий да наследи престола? Даже не ми се мислеше докъде могат да доведат други такива грешки или неправилни оценки.

Но Николай само се усмихна в отговор. Спомних си съвета му: „Посрещай оскърбленията с усмивка“.

— Ние, непървородните синове, с времето се учим да ценим онова, което имаме — отвърна той. После се обърна към един от войниците, който стоеше мирно в края на редицата царски солдати. — Сержант Печкин, помня те от кампанията при Халмхенд. Кракът ти явно е оздравял, щом стоиш тук, непоклатим като каменен стълб.

По лицето на сержанта се изписа изненада.

— Тъй вярно, Мой Царевич — отвърна уважително той.

— И „сър“ върши работа, сержант. С тази униформа съм просто офицер, не царски син.

Устните на Василий отново се свиха. Също като синовете на повечето благородници, той беше отбил военната си служба на почетна длъжност в уютния комфорт на офицерския щаб, далече от фронтовата линия. Николай обаче беше служил в пехотата и напълно заслужаваше както ордените, така и ранга си.

— Тъй вярно, сър! — отсечено отвърна сержантът. — Кракът ме притеснява само като е влажно.

— Тогава фйерданите сигурно всеки ден се молят за буря. Доколкото си спомням, благодарение на теб животът на доста от тях се превърна в същинска мизерия.

— И аз си спомням същото за вас, сър — отвърна усмихнат сержантът.

Едва се удържах да не прихна. Николай току-що беше измъкнал килимчето изпод краката на брат си. Довечера, когато войниците се съберат по кръчмите на Ос Олта, или играят карти в казармите, само за едно ще говорят: за царския син, който помнеше името на обикновен солдат; за царския син, който беше воювал рамо до рамо с тях, загърбил богатство и знатния си произход.

— Хайде, братко — обърна се Николай към Василий, — да вървим в двореца, че да се видим както хората. Нося каса керчанско уиски, което чака да бъде пресушено, пък и разчитам на твоя съвет за едно жребче, което ми попадна в Кетердам. Казаха, че баща му е Дагренер, но аз нещо се съмнявам.

Василий се опита да прикрие любопитството си, но то се оказа по-силно от него.

— Дагренер, казваш? Имат ли го черно на бяло?

— Да вървим, ще ти покажа.

Макар все още да беше нащрек, Василий каза няколко думи на един от главнокомандващите и се метна на седлото с отработен маниер. Дватамата братя оглавиха колоната и процесията отново пое на път.

— Изпитана работа — промърмори Мал. — Николай изобщо не е глупав.

— Много се надявам да е така — отвърнах. — За доброто и на двама ни.

Колкото повече приближавахме столицата, толкова по-добре разбирах за какво говореха гостите на граф Минкофф предишната вечер. Около крепостната стена беше израснал цял един град от шатри и палатки, а пред портите чакаше дълга колона от хора. Първите спореха нещо със стражата, без съмнение настояваха да ги пуснат вътре. По древните бойни кули пазеха въоръжени солдати — разумна мярка за столицата на воюваща страна, но и смъртна заплаха за всички долу, ако си позволят да нарушат реда.

Естествено, градските порти се отвориха широко пред царските синове на Равка и процесията продължи без забавяне помежду редиците от чакащи хора.

По много от палатките и чергилата на каруците се виждаха грубо изрисувани слънца. Докато минавахме през набързо стъкнатия стан, от много страни дочух познатите викове „Санкта Алина“. Чувствах се ужасно глупаво, но въпреки това се насилих да вдигна ръка и да помахам — дължах им поне това усилие. Пилигримите замахаха и закрещяха развълнувано в отговор; мнозина се завтекоха към процесията и я съпровождаха известно време. Други от бежанците обаче стояха мълчаливо край пътя със скръстени ръце и гледаха с подозрение, дори с прикрита неприязън.

„Как ли изглеждам в техните очи? — запитах се. — Още една привилегирована Гриша се крие зад стените на разкошния дворец на хълма, докато те са принудени да готвят на набързо стъкнати огньовете и да спят в подножието на крепостните стени на град, който им отказва подслон? А може да си мислят и нещо още по-лошо за мен. Лъжкиня? Измамница? Някаква селянка, която има дързостта да се представя за жива светица?“

Почувствах се благодарна, когато най-после се озовах под закрилата на градските стени.

Веднъж преминала градските порти, процесията съвсем забави ход. Външният град се пукаше по шевовете; тротоарите гъмжаха от народ, който постепенно превземаше уличното платно и затрудняваше движението. По прозорците на дюкянчетата имаше списъци на стоките в наличност, а отпред се виеха дълги опашки. Навсякъде се носеше дъх на урина и нечистотии.

Прииска ми се да заровя нос в ръкава, но се задоволих да дишам само през устата.

Тълпата и тук ни зяпаше и посрещаше с възгласи, но хората бяха много по-покорни от онези вън.

— Никакви пилигрими не се виждат — отбелязах.

— Не им е позволено да влизат в града — каза Тамар. — Царят е обявил Апарат за вероотстъпник и е изгонил последователите му от Ос Олта.

Апарат беше подкрепил Тъмнейший в кроежите му срещу престола. Дори сега двамата да не бяха вече заедно, царят пак нямаше основание да се доверява на свещеника и създадения от него култ. „Нито пък на теб, и то по същите причини — напомних си. — Явно си много глупава, щом сега се връщаш във Великия дворец с надеждата да получиш опрощение.“

Прекошихме охранителния ров, оставяйки далече зад гърба си гълчавата и суматохата на външния град. Забелязах, че кулите при портата на моста са допълнително укрепени, но когато стигнахме отсрещния бряг, там всичко изглеждаше постарому. Широките булеварди бяха все така безупречно чисти и спокойни, а величествените палати — идеално поддържани.

Прекошихме парка, където облечени по последна мода мъже и жени бяха излезли на прохладата в откритите си карети. Децата си

играеха на бабки, строго надзиравани от своите бавачки. Момченце със сламена шапка яздеше пони с вплетени в гривата пъстроцветни панделки; прислужник в ливрея държеше юздите.

Всички се обърнаха да ни изгледат, докато минаваме; повдигаха почтително шапки и си шушукаха, скрили устата си с длан; кланяха се ниско и правеха реверанси, щом зърнеха Василий или Николай. Дали наистина бяха толкова спокойни и безгрижни, какъвто вид си придаваха? Трудно беше да се допусне, че са забравили грозящата Равка опасност, или пък смутовете и размириците оттатък моста, но още по-трудно ми беше да повярвам, че разчитат на царя да им осигури закрила.

Стигнахме позлатените порти на Великия дворец много по-скоро, отколкото ми се искаше. Звукът, с който се захлопнаха зад нас, събуди старите ми страхове. Последният път, когато минах през вратата на дворцовия парк, се бях свила притаена между декорите във фургона на трупя пътуващи артисти и бягах от Тъмнейший — съвсем сама, но пък свободна.

Ами ако това е капан, мина ми внезапна мисъл. Какво ще стане, ако не бъда помилвана? Дали Николай изобщо има намерение да ми повери Втора армия? Нищо чудно с Мал отново да ни оковат във вериги и да ни хвърлят в някоя усойна килия.

„Престани — нахоках се. — Ти вече не си онова наплашено малко момиченце, което зъзне във войнишките си ботуши. Ти си Гриша, Призоваващата слънцето. Те се нуждаят от теб. Пък и можеш да срутиш целия дворец върху главите им, стига да поискаш.“ Изправих рамене и се опитах да успокоя ритъма на сърцето си.

Когато стигнахме фонтана с двуглавия орел, Толя ми помогна да сляза от коня. Присвих очи към Великия дворец и неговите искрящо бели тераси, украсени със слоеве позлата, и дълги редици от статуи. Той си беше все така грозен и заплашителен, какъвто го помнех.

Василий метна юздите на жребеца към най-близкия прислужник и пое нагоре по мраморните стълби, без дори да погледне назад. Николай изпъна рамене.

— Мълчете си и се постарайте да изглеждате като каещи се грешници — приглушено се обърна към нас. После забърза по стълбите да настигне брат си.

Лицето на Мал беше побеляло. Отрих влажните си длани в кафтана и двамата последвахме царските синове, оставяйки свитата си в подножието на стълбището.

В поредицата от бляскавите зали, през които минавахме, цареше тишина. Стъпките ни отекваха о полирания паркет, а моето безпокойство нарастваше с всяка крачка. Видях как Николай си пое дълбоко въздух пред вратите на престолната зала. Униформата му стоеше безупречно, а чертите на красивото му лице сякаш бяха на някой приказан принц. Внезапно изпитах носталгия по кривия нос и мътните зеленикави очи на Щормхунд.

Вратите се отвориха и церемониалмайсторът обяви:

— Царевич Василий Ланцов и Великият княз Николай Ланцов.

Николай ни предупреди, че нашите имена няма да бъдат извикани, но въпреки това не трябва да се делим от тях двамата с Василий в престолната зала. Ние се подчинихме и с колебливи стъпки поехме подир царските синове, спазвайки почтително разстояние.

Светлосин килим покриваше пода на престолната зала от единия до другия край. В дъното около въздигнат подиум се тълпяха пищно облечени придворни и царски съветници. Над всички тях, седнали на еднакви златни престоли, се издигаха царят и царицата на Равка.

„Няма и помен от някой нов Апарат“, мина ми през ума, докато ги приближавахме. Доскоро силуетът на свещеника неизменно се мяркаше някъде зад царя, но сега никакъв не се виждаше. Изглежда, не го бяха заменили с друг духовен наставник.

Царят изглеждаше значително по-немошен и хилав в сравнение с последния път, когато го видях. Пилешките му гърди бяха хлътнали още повече, а провисналите мустаци сивееха. Най-фаталната промяна обаче беше настъпила при царицата. Откакто я нямаше Жения да прекроява лицето ѝ, само за няколко месеца тя сякаш беше остаряла с двайсет години. Кожата ѝ, доскоро бяла като каймак, сега беше загубила своята гладкост. Около носа и устата имаше дълбоки бръчки; прекалено ярките ириса бяха избелели до естествения си цвят и вече не поразяваха с лазурната си дълбочина.

Съжалението ми към нея обаче скоро беше изместено от спомена как се отнасяше с Жения. Ако беше съдържала презрението и ненавистта към своята прислужница, може би Жения нямаше да повери съдбата си

в ръцете на Тъмнейший. И още толкова други неща можеха да бъдат различни.

Когато стигнахме в подножието на престолите, Николай направи дълбок поклон.

— Царю мой — каза, — моя царице.

В продължение на един дълъг и тревожен миг царят и царицата гледаха мълчаливо своя син. После в царицата сякаш се пропука нещо много крехко. Тя скочи от престола и се втурна надолу по стълбите в облак от коприна и перли.

— Николай! — възкликна, притискайки своя син към гърдите си.

— Мудрая — отвърна той с усмивка и отвърна на прегръдката ѝ.

Сред наблюдаващите в захлас тази сцена придворни се понесе шепот, дочуха се откъслечни ръкопляскания. Сълзи напълниха очите на царицата.

За първи път я виждах да показва истинските си чувства. Царят бавно се надигна, един лакей бързо притича и го поведе надолу по стълбите на подиума. Владетелят явно не беше никак добре. Вече бях сигурна, че наследникът на престола ще се възкачи много по-скоро, отколкото очаквах.

— Приблужи, Николай — каза царят и протегна ръка към сина си. — Ела.

Николай подложи свита в лакътя ръка за опора на баща си, майка му увисна от другата страна и тримата напуснаха престолната зала, без дори да дадат вид, че ни забелязват. Василий ги последва. Изражението му остана непроменено, но на мен не ми убягнаха издайнически свитите устни.

Двамата с Мал останахме на място, без да знаем какво да правим от тук нататък. Много хубаво, че царското семейство се оттегли в усамотение, но от нас какво се очакваше? Не бяхме официално освободени, но и никой не ни каза да останем. Царските съветници ни оглеждаха с грубо любопитство, а придворните хихикаха и си шушукаха. Едва се владеех да не запристъпвам нервно от крак на крак; надявах се поне главата ми все още да е горделиво вирната.

Минутите се точеха. Чувствах се гладна, изморена и усещах, че единият ми крак е съвсем изтръпнал, но продължавахме да стоим и да чакаме. По едно време ми се стори, че откъм съседната зала се чуват

крясъци. Може би се караха колко дълго още да ни оставят да стърчим и да ги чакаме.

Най-накрая — стори ми се, че беше минал цял час — царското семейство се върна. Царят сияеше. Лицето на царицата беше преbledняло. Василий изглеждаше бесен. Но най-забележителната промяна беше настъпила при Николай. Сега имаше много по-непринуден вид и си беше възвърнал наперената походка, която познавах от борда на „Волкволни“.

„Те вече знаят — помислих си. — Казал им е, че той е Щормхунд.“

Царят и царицата отново седнаха на своите престоли, Василий се изправи зад царя, а Николай застана зад царицата. Тя посегна назад, търсейки ръката му, и той я отпусна на нейното рамо. „Ето как изглежда една майка, когато е с детето си.“ Вече бях достатъчно зряла, за да не усещам толкова болезнено липсата на родителите си, които така и не успях да опозная, но подобни жестове винаги ме умиляваха.

Разнеженото ми настроение обаче тутакси се изпари, щом царят произнесе:

— Прекалено млада си да оглавиш Втора армия.

Дори не благоволи да се обърне директно към мен. Кимнах в знак на съгласие.

— Да, царю мой.

— Изкушавам се още сега да те пратя на смърт, но според сина ми така само ще ти създадем ореол на мъченица.

Подсмъркнах. „На Апарат това много щеше да му се хареса — помислих и ме полази страх. — Още една жизнерадостна илюстрация за червената книжка: Санкта Алина на бесилката.“

— Той казва, че все още може да ти се има доверие — треперливо продължи царят. — Аз обаче не съм толкова сигурен. Тая история как си се измъкнала от Тъмнейший ми се вижда съвсем неправдоподобна. Не мога да отрека обаче, че Равка има нужда от твоите услуги.

От неговите уста това прозвуча така, сякаш съм някой градинар или провинциален чиновник.

„Покаяние“, напомних си и преглътнах саркастичния отговор.

— За мен ще е велика чест да служа на царя на Равка — отвърнах.

Или царят обичаше да го ласкаят, или Николай ме беше защитил блестящо пред него, защото величеството само изгрухтя.

— Много добре — каза. — Засега временно си назначена за предводител на Гриша.

Възможно ли беше да стане толкова лесно?

— Аз ви... благодаря, Царю мой — заекнах, стъписана от изненада.

— Но запомни — продължи той, размахвайки пръст насреща ми, — получа ли донесение, че заговорничиш срещу мен, или поддържаш каквито и да е отношения с вероотстъпника, ще накарам да те обесят без съд и присъда. — Гласът му се извиси до хленчещ вой. — Хората разправят, че си светица, но за мен си поредната опърпана бежанка. Ясно?

„Поредната опърпана бежанка, или твоят последен шанс да се закрепшиш на златния си престол“, помислих си с неочакван яд. Въпреки това преглътнах гордостта и направих колкото се може по-дълбок поклон. Така ли се е чувствал и Тъмнейший? Дали и той е бил принуден да се кланя и да пълзи пред този развратен глупак?

Царят махна неопределено с изпъстрената със сини вени ръка. Вече бяхме свободни да си тръгнем. Погледнах към Мал.

Николай се прокашля.

— Татко — каза, — остана въпросът за следотърсача.

— Ъ? — стресна се царят и погледна така, сякаш са го събудили от следобедна дрямка. — Въпросът...? А, да! — Той втренчи сълзящите си очи в Мал. — Ти си напуснал поста си и не си се подчинил на заповедите на прекия си командир — каза отегчено. — Това се наказва с бесило.

Рязко си поех въздух. Усетих как зад гърба ми Мал се вкамени. Мина ми грозна мисъл: ако Николай търсеше начин да се отърве от Мал, така определено беше най-лесно.

В тълпата около подиума се надигна възбуден шепот. В какво се бях забъркала?! Отворих уста, но преди да произнеса и дума, заговори Николай.

— Царю мой — смирено рече той, — прости, че се намесвам, но следотърсачът е помогнал на Призоваващата слънцето да избегне сигурен плен от враговете на короната.

— Ако изобщо някога е била заплашена от реална опасност.

— С очите си го видях да вдига оръжие срещу Тъмнейший. Той е доверен приятел и съм убеден, че е действал в интерес на Равка. — Царят издаде напред долната си устна, но Николай продължи настоятелно. — Ще се чувствам много по-спокоен, ако знам, че е в Малкия дворец.

Царят се намръщи. „Сигурно вече няма търпение да се наобядва и да си поспи“, помислих.

— Какво ще ни кажеш в своя защита, момче? — попита той.

— Само това, че постъпих както смятах за редно — равно отвърна Мал.

— Изглежда, и според сина ми си имал основателна причина.

— Сигурно всеки човек смята собствените си основания за най-правилни — каза Мал, — но това си беше дезертъорство.

Николай изви очи към тавана, а на мен ми се прииска здравата да раздрусам Мал. Защо поне веднъж не пожертваше тая своя упоритост и праволинейност?!

Царят се намръщи още повече. Всички притихнахме в очакване.

— Е, добре — реши накрая. — Какво пък толкова — още една усойница в гнездото. Тогава ще бъдеш позорно разжалван.

— Позорно?! — избъбрих.

Мал обаче само се поклони.

— Благодаря, царю мой — каза.

Царят вдигна ръка и лениво махна.

— Върви — нареди сприваво.

Изкушавах се да остана и да поспоря с величеството, но Николай беше втренчил предупредителен поглед в мен, а Мал вече приближаваше вратата. Трябваше да се затичам, за да го настигна, докато вървеше с отсечена крачка по застланата със син килим странична колонада.

Щом излязохме от престолната зала и вратата се затвори зад нас, започнах да говоря задъхано:

— Ще говорим с Николай. Ще го накараме да ходатайства за теб пред царя.

Мал дори не забави крачка.

— Няма смисъл — отвърна. — Знаех, че така ще стане.

По приведените му рамене обаче разбрах, че до последно е таял надежда. Искаше ми се да го хвана за ръка, да го накарам да спре и да

му кажа колко съжалявам; да го уверя, че ще намерим начин да поправим нещата. Вместо това подтичвах край него, стараейки се да не изоставам, и си давах сметка, че от всяка врата ни наблюдава по един лакей.

Върнахме се по същия път из пищните и бляскави зали на двореца, после надолу по мраморното стълбище. Фьодор и неговите гришани чакаха при конете — бяха се поспретнали, доколкото е възможно, но ярките им кафтани изглеждаха все така износени и захабени. Тамар и Толя стояха мълчаливо настрани, а златните слънца просветваха върху ризите им от грубо платно. Поех си дълбоко въздух. Николай направи каквото е по силите му. Сега беше мой ред.

ГЛАВА 13

Виещата се алея, покрита със ситни бели камъчета, ни преведе през огромния парк на двореца, покрай тучни поляни и декоративни постройки, чак до високите стени на лабиринта от жив плет. Толя, обикновено толкова спокоен и мълчалив, сега седеше присвит на седлото с мрачно стиснати устни.

— Нещо не е наред ли? — попитах.

Не очаквах да ми отговори, но той ме изненада.

— Тук мирише на слабост — каза. — Сякаш на това място хората изведнъж омекват.

Стрелнах с поглед воина гигант.

— Всички сме слаби в сравнение с теб, Толя.

Тамар обикновено се присмиваше на мрачното настроение на брат си, но сега и тя ме изненада.

— Той е прав — каза. — Това място сякаш умира.

Техните думи изобщо не помогнаха на опънатите ми нерви. След аудиенцията в престолната зала се чувствах като на тръни. Самата аз бях стъписана от обзелия ме гняв срещу царя, макар че — светците са ми свидетели — той си го заслужаваше. Този гнусен дърт лъстивец, който натискаше слугините по къошетата (да не говорим колко калпав пълководец беше) в продължение само на няколко минути заплаши със смърт и двама ни с Мал. При тази мисъл в мен се надигна вълна от ожесточение.

Сърцето ми взе да бие още по-ускорено, когато влязохме в тунела, образуван от сплетените стебла и клони на дърветата. Стволовете ни притискаха от две страни, а високо горе короните ни покриваха със зелен балдахин. Последният път, когато ги видях, бяха още голи.

Скоро отново се озовахме под ярката слънчева светлина. Долу пред нас беше Малкият дворец.

„Липсвал ми е“, осъзнах. Липсвало ми е сиянието на златните му кубета и стените с невиджана дърворезба, в която бяха вплетени

всякакви знайни и незнайни зверове. Липсвало ми е синьото езеро, което сияеше като късче небе; малкото островче в него, леко встрани от центъра; белите силуети на павилионите на Призоваващите по брега. Нямахме друго такова място. Чак сега с почуда си дадох сметка колко близко ми е то, почти като дом.

Но не всичко тук беше постарому. Наоколо се виждаха застанали на пост войници от Първа армия с пушки на гърба. Едва ли биха оказали кой знае каква съпротива на група отчаяни и решени на всичко Сърцеразбивачи, Вихротворци и Огнетворци, но посланието беше от ясно по-ясно: на Гриша вече не може да се вярва.

На стълбите чакаха облечени в сиво прислужници, за да се погрижат за конете ни.

— Готова ли си? — прошепна Мал, докато ми помагаше да слеза от коня.

— Кога ще престанете да ме питате все едно и също?! Не ти ли изглеждам готова?

— Изглеждаш също като едно време, когато ти бях пуснал попова лъжичка в супата, а ти по невнимание я глътна.

Едва не прихнах и усетих как напрежението ми се поразсейва.

— Благодаря, че ми го напомни — казах. — Сега се сещам, че май така и не се разплатих с теб за това.

По стълбите се забавих, уж да оправя полите на кафтана, но тайно се надявах краката ми най-после да спрат да треперят. После се заизкачвах нагоре, а останалите ме следваха. Слугите разтвориха широко дверите на двореца и ние минахме вкупом през тях. Пресякохме прохладния полумрак на преддверието и се озовахме през Залата със златния купол.

Тя имаше формата на шестоъгълник и размерите на катедрала. Стените бяха инкрустирани със седеф и увенчани с масивен златен купол, който сякаш се носеше над нас на немислима височина. В центъра стояха четири масивни маси, подредени в квадрат. Около тях ни чакаха събрани Гриша.

Въпреки оределите редици, те продължаваха да се придържат към своите ордени. Прави или седнали, образуваха малки групи от червено, пурпурно и синьо.

— Явно шареното много им се нрави — измърмори Толя.

— Не ме подстрекавай — прошепнах в отговор. — Току-виж съм решила личната ми охрана да носи яркожълти рединготи.

За първи път, откакто се познавахме, видях в изражението му да се прокрадва нещо, което много приличаше на страх. Влязохме в залата и много Гриша станаха на крака. На вид бяха съвсем млади и аз с известно притеснение осъзнах, че повечето зрели и опитни гришани са избрали страната на Тъмнейший. Или просто благоразумно са избягали.

Предполагах, че в Малкия дворец са останали най-малко от Корпоралки. Те бяха най-високопоставени сред Гриша, най-ценените воини и особено приближени на Тъмнейший.

Все още можеха да се видят и познати лица. Сергей беше един от малцината Сърцеразбивачи. Мари и Надя стояха заедно с Етералките. С изненада разпознах Давид — седеше с отпуснати рамене на масата на Материалки. Знаех, че не приема много неща у Тъмнейший, но това не му попречи да запои около врата ми нашийника от еленовите рога. Може би точно затова сега избягваше моя поглед. Или просто нямаше търпение да се върне в работилницата.

Абаносовият стол на Тъмнейший беше изчезнал. Неговата маса пустееше.

Сергей пръв пристъпи напред.

— Алина Старков — отсечено каза, — за мен е удоволствие отново да те приветствам в Малкия дворец.

Забелязах, че не се поклони.

Напрежението в залата стана гъсто, с нож да го разрежеш. Точно това ми се прищя да направя. Всичко можеше да се случи и по-просто — бих могла да се усмихна, да прегърна Мари и Надя. Никога не се бях чувствала една от тях, но въпреки това можех да им изнеса чудесно представление. За всички щеше да е огромно облекчение, ако се бях престорила, че всичко си е постарому.

Но аз си припомних предупреждението на Николай и се овладях. „Слабостта е маска.“

— Благодаря ти, Сергей — отвърнах подчертано официално. — Радвам се, че съм отново тук.

— До нас стигнаха слухове за твоето завръщане — каза той, — както и мълвата за смъртта ти.

— Е, както виждате, още съм жива и невредима, ако това изобщо може да се каже за човек, пътувал със седмици по Вий.

— Казаха, че пристигаш заедно с втория царски син — добави Сергей.

Ето го и него — първото предизвикателство.

— Точно така — отвърнах любезно. — Той ми помогна в битката с Тъмнейший.

Сред насъбралите се настана вълнение.

— В Долината ли? — объркан попита Сергей.

— Не, в Истинското море — поправих го. Надигна се глъчка. Вдигнах ръка и за мое голямо облекчение тя утихна. „Накарай ги да изпълнят дребните ти нареждания и те ще последват и важните заповеди.“

— Имам много да ви разказвам и не малко новини да ви съобщя — продължих, — но това може да почака. Защото се върнах в Ос Олта с определена цел.

— Хората приказват за сватба — обади се Сергей.

Е, Николай определено ще бъде развълнуван от тая новина.

— Не съм дошла, за да мина под венчило — отсякох. — Идвам по една-единствена причина. — Това не беше съвсем истина, но и не бих си позволила да говоря за третата муска пред зала, препълнена с недоказали предаността си към мен гришани. Поех си дълбоко въздух. Крайно време беше. — Върнах се, за да застана начело на Втора армия.

Всички заговориха в един глас. Дочуха се няколко радостни възгласа, откъслечни гневни викове. Видях как Сергей и Мари се спогледаха. Когато останалите утихнаха, той се обърна към мен.

— Очаквахме нещо такова.

— Царят прие аз да поема командването. — „Временно“, помислих си, но не го изрекох гласно.

Надигна се нова вълна от викове. Всички оживено започнаха да обсъждат новината.

Сергей се прокашля.

— Алина, ти си Призоваващата слънцето и ние сме благодарни, че се завърна невредима. Ти обаче нямаш нито уменията, нито опита да водиш военна кампания.

— Опитна, или не, важното е, че имам благословията на царя.

— Тогава ще се обърнем с петиция до царя. Корпоралките са най-висши по ранг и те би трябвало да командват Втора армия.

— Само ти така си мислиш, кръвопиецо.

Още щом чух този копринен глас, вече знаех на кого принадлежи. Въпреки това сърцето ми се сви, когато зърнах черната ѝ като гарваново крило коса.

Зоя пристъпи напред пред групата Етералки. Дребното ѝ тяло плуваше в нежна синя коприна, от която очите ѝ светеха като скъпоценни камъни — отвратителни скъпоценни камъни с дълги мигли.

Трябваше да призова цялата си воля, за да не погледна тутакси каква е реакцията на Мал. Зоя беше същата онази Гриша, която направи и невъзможното да вгорчи живота ми в Малкия дворец. Тя ми се подиграваше явно и зад гърба ми, сплетничеше по мой адрес и даже ми счупи две ребра.

Тя беше същото момиче, което преди много време прикова вниманието на Мал в Крибирск. Не знаех какво точно е станало тогава между тях, но се съмнявах, че се е разминало само с приятен разговор.

— Говоря от името на Етералки — продължи Зоя. — Ние ще последваме Призоваващата слънцето.

С голямо усилие успях да прикрия изненадата си. Най-малко от нея бих очаквала да ме подкрепи. Каква ли игра играеше?

— Не говори от името на всички — глухо се обади Мари.

Знаех, че това не бива да ме изненадва, но все пак ме заболя.

Зоя презрително се изсмя.

— Известно ни е, че подкрепяш Сергей във всичко, Мари. Но това тук не ти е уговорка за среща по късна доба в купалото. Става дума за бъдещето на Гриша и на цяла Равка.

Думите на Зоя бяха посрещнати с дружен кикот, а Мари стана аленочервена.

— Достатъчно, Зоя — сопна ѝ се Сергей.

Напред пристъпи Етералник, когото не познавах. Имаше тъмна кожа и фин белег високо на лявата буза. Бродерията по маншетите му показваше, че е Огнетворец.

— Мари е права, Зоя, ти не говориш от името на всички нас. Ние държим начело на Втора армия да е някой Етералки, но определено не

и тя. — Той обвинително ме посочи с пръст. — Та тя дори не е отрасла тук.

— Точно така! — провикна се един Корпоралник. — Тя е Гриша дори по-малко от година.

— Или се раждаш Гриша, или изобщо не си — изръмжа Толя.

„Така е“, казах си и въздъхнах скрито. Явно Толя най-последно беше решил да излезе от черупката и да признае истинската си същност.

— Ти пък кой си? — попита Сергей. В тона му прозираше неговата вродена арогантност.

Ръката на Толя посегна към извитата сабя.

— Аз съм Толя Юл-Батаар. Роден съм далече от разлагащия се труп на този дворец и ще бъда щастлив да докажа, че мога да спра сърцето ти.

— Ти си Гриша?! — недоверчиво възкликна Сергей.

— Също като теб — отвърна Тамар със святкащи златисти очи.

— Ами ти? — Сергей насочи вниманието си към Мал.

— Аз съм обикновен войник — отвърна Мал и пристъпи още по-плътено до мен. — Неин войник.

— Като всички нас — допълни Фьодор. — Завърнахме се в Ос Олта да служим на Призоваващата слънцето, а не на някакъв позьор.

Друг Корпоралник скочи на крака.

— Ти си един от страхливците, които си плюха на петите, когато Тъмнейший падна, затова сега нямаш право да ни четеш конско.

— Ами тя?! — провикна се един от Вихротворците. — Откъде да знаем, че не работи за Тъмнейший? Нали с нейна помощ той затри Новокрибирск!

— И е споделяла леглото му! — извика друг.

„Не се унижавай да отричаш“, прозвуча гласът на Николай в главата ми.

— Какви точно са отношенията ви с Николай Ланцов? — настоя един Фабрикатор.

— Какви са отношенията ти с Тъмнейший? — обади се писклив глас.

— Това има ли значение? — попитах хладно, но усетих, че губя самообладание.

— Естествено, че има значение! — възкликна Сергей. — Иначе как да сме сигурни в твоята преданост?

— Нямаме право да я разпитвате! — извиси глас един от Призоваващите.

— Защо? — сряза го дръзко някакъв Лечител. — Само защото е жива светица ли?

— Тогава да я завлечем в параклиса, където ѝ е мястото! — изкрещя някой. — Дайте да изгоним и нея, и цялата ѝ паплач от Малкия дворец!

Толя посегна към сабята. Тамар и Сергей едновременно вдигнаха ръце. Видях Мари да вади своя кремък и усетих завихряне от ветровете на Призоваващите, което повдигна полите на кафтана ми. Мислех си, че съм готова за срещата с тях, но не очаквах този пристъп на ярост, който се надигна в мен. Раната в рамото ми запулсира, нещо вътре проби черупката си и излезе на свобода.

Забелязах подигравателната гримаса на Сергей и силата ми изригна с ясна и страховита цел. Вдигнах ръка. Щом им трябва урок, аз ще им го дам. Ще ги оставя да довършат спора над останките на Сергей. Ръката ми описа дъга във въздуха и се насочи срещу тях. Светлината се превърна в острие, наточено като бръснач от моя бяс.

В последния момент някакъв лъч здрав разум прониза булото на заслепилата ме ярост. „Не!“, ужасих се, щом осъзнах какво се каня да направя. Обзетото ми от паниката съзнание се замята отчаяно. Отклоних удара Сеч и насочих силата му високо над главите ни.

Оглушителен трясък отекна в залата. Гриша нададоха викове и отстъпиха, търсейки прикритие покрай стените. Дневната светлина нахлу през назъбената цепнатина отгоре. От силата на моя удар златният купол се беше напукал като черупката на гигантско яйце. Настана мъртвешка тишина. Всички Гриша бяха обърнали лица към мен и ме гледаха потресени и недоумяващи. Преглътнах мъчително, стъписана от това, което направих, но още по-ужасена от онова, което се канех да направя.

Спомних си съветите на Николай и заключих сърцето си. Те не биваше да стават свидетели на моя страх.

— Мислите Тъмнейший за всемогъщ, нали? — проговорих, изненадана от ледената чистота на гласа си. — Но дори не можете да си представите на какво е способен. Единствено аз съм свидетел на онова, което може да причини на света и на хората. Само аз се изправих лице в лице с него и оцелях, за да разкажа.

Дори в собствените ми уши гласът ми звучеше чуждо. Все още усещах как силата пулсира в мен и продължих решително. Завъртях се бавно, вирайки се поред във всяко едно от потресените лица пред себе си.

— Не ме е грижа дали ме мислите за светица, за глупачка или за блудницата на Тъмнейший. Искате ли и занапред да останете в Малкия дворец, ще трябва да ме следвате. Ако не ви харесва, махайте се още тази нощ, иначе ще ви окова във вериги. Аз съм воин. Аз съм Призоваващата слънцето. Аз съм последният шанс, който ви остава.

Прекоших залата и отворих със замах вратите към покоите на Тъмнейший, благодарейки мислено на случайността, че се оказаха отключени. Поех слепешката по коридора, без да знам накъде отивам. Исках само да се махна по-далече от куполната зала, преди някой да е забелязал как треперя от глава до пети.

За късмет открих оръжейната зала. Мал ме следваше по петите и малко преди да затвори вратата след себе си, забелязах Толя и Тамар да застават на пост отпред. Фьодор и хората му сигурно бяха изостанали. Дано успееш да се помирят някак с останалите Гриша. Другият вариант беше да се избият взаимно.

Закрачих напред-назад пред древната карта на Равка, която заемаше цяла една стена.

Мал се прокашля.

— Според мен мина добре.

От устните ми се откъсна истеричен смях, почти хълцане.

— Освен ако целта не е била да стовариш купола върху нас — продължи той. — В такъв случай може да говорим за частичен успех.

Захапах кокалчетата на пръстите си и продължих да крача напред-назад.

— Трябваше някак да привлече вниманието им.

— Значи съвсем съзнателно го направи?

„Едва не убих човек. Исках да убия човек. На везните бяха или куполът, или Сергей, но Сергей много по-трудно щяха да го закърпят.“

— Не съвсем — признах си. Внезапно цялата енергия се оттече от мен. Стоварих се на един от столовете край дългата маса и подпрях глава. — Всички ще си тръгнат — простенах.

— Може би — отвърна Мал, — но аз лично се съмнявам.

Стиснах главата си с ръце.

— Кого заблуждавам?! Не мога да се справя с това. Всичко започва да ми прилича на лоша шега.

— Само дете не ги чух да се смеят — отвърна Мал. — За човек, който представя си няма какви ги вършиш, мисля, че се справи доста добре.

Втренчих се в него. Стоеше наведен над масата със скръстени ръце, а по устните му трепкаше неуловима усмивка.

— Мал, аз разцепих купола.

— Много драматично се получи.

От мен се откъсна нещо средно между смях и ридание.

— Сега какво ще правим, ако завали?

— Каквото винаги сме правили — ще останем сухи — отвърна той.

На вратата се почука и Тамар надзърна вътре.

— Една от прислужниците пита дали ще останеш да спиш в покоите на Тъмнейший.

Знаех, че трябва да остана тук. Но никак не ми се искаше. Прокарах ръка през лицето си и се надигнах от стола. Пристигнах в Малкия дворец преди по-малко от час, а вече се чувствах на предела на силите си.

— Нека им хвърлим едно око.

Покоите на Тъмнейший бяха непосредствено до оръжейната зала. Облечена във въглено черно прислужница ни въведе в просторна, но доста обикновена приемна с дълга маса и няколко неудобни наглед стола. На всяка от стените имаше по една двукрила врата.

— Тази води навън от Малкия дворец, суверенна — започна прислужницата, показвайки надясно. После посочи вратата вляво. — Тази е към помещенията на охраната.

Вратата право срещу нас говореше сама за себе си. Абаносовите ѝ криле се извисяваха от пода до тавана, върху тях беше дърворезбован символът на Тъмнейший — затъмнено слънце.

Още не бях готова да вляза там, затова първо се отбих да надникна в помещенията на охраната. Тяхната приемна се оказа много по-уютна. В нея имаше кръгла маса за игра на карти и няколко удобни меки кресла, подредени около зиданата печка с кахлени плочки, която

топлеше помещението през зимата. През отворената врата отгатък мярнах редици с легла на два ката.

— Явно Тъмнейший е имал повече охранители — отбеляза Тамар.

— Доста повече — отвърнах.

— Може да съберем още хора.

— И аз си мислех същото — обади се Мал. — Но нито съм убеден дали е необходимо, нито знам на кого мога да се доверя.

Нямаше как да не се съглася с него. Засега можех да разчитам само на Толя и Тамар, но единственият човек, на когото вярвах безпрекословно, беше Мал.

— Дали да не вземем подкрепление от пилигримите — предложи Тамар. — Някои от тях са бивши военни. Все ще се намерят неколцина добри бойци, които със сигурност биха жертвали живота си за теб.

— В никакъв случай — отвърнах. — Царят ще чуе някой от тях да шепне „Санкта Алина“ и направо ще ми наниже примката на шията. Освен това не искам живота на хора, които вярват, че мога да възкресявам мъртъвци.

— И сами ще се справим — намеси се Мал.

Кимнах.

— Добре. И... ще се погрижи ли някой да оправят купола?

Толя и Тамар се ухилиха едновременно.

— Не може ли да го оставим поне още няколко дни така?

— Не става — разсмях се. — Не ми се ще да ни се стовари отгоре в незнаен ден и незнаен час. Говорете с Фабрикорите. Те сигурно знаят какво трябва да се направи. — Прокарах палец по изпъкналия белег върху дланта си. — Но не им позволявайте да го възстановят така, сякаш нищо не е било. Белезите опресняват паметта.

Върнах се в гостната на Тъмнейший и потърсих с очи прислужницата, която още се помаиваше край вратата.

— Ще вечеряме тук — казах. — Нали ще се погрижите?

Тя вдигна вежди, после се поклони и припна навън. Намръщих се. От мен се очакваше да издавам заповеди, не да моля.

Оставих Мал и близнаците да обсъждат смените на нощното дежурство и приближих абаносовата врата. Дръжките ѝ представляваха два тънки полумесеца, изработени от нещо, което

приличаше на кост. Когато ги хванах и дръпнах вратата, тя се отвори напълно безшумно — нито скърцане, нито звук от триене на панти.

Слугинята беше запалила лампите в спалнята на Тъмнейший. Огледах се и въздъхнах облекчено — не си давах сметка, че дотогава бях сдържала дъха си.

Какво всъщност очаквах? Тъмница? Вълча яма? Или пък че Тъмнейший е спял в короната на някое дърво? Спалнята имаше формата на хексагон, а стените ѝ от тъмно дърво бяха покрити с дърворезба, която създаваше илюзията за гъст лес с клонати дървета. Над огромното легло с балдахин се издигаше купол, облицован с полиран обсидиан^[1] и инкрустиран с късчета седеф, които бяха подредени във формата на съзвездията. Без съмнение, стаята беше необикновена и разточително пищна, но все пак си оставаше просто спалня.

По лавиците не се виждаше нито една книга. Писалището и тоалетната масичка също бяха голи. Явно някой се беше погрижил всички вещи на Тъмнейший да бъдат изнесени — или бяха изгорени, или направени на пух и прах. Може би трябваше да се благодаря, че царят не е изравнил и Малкия дворец със земята.

Приблжих до леглото и прокарах ръка по хладната калъфка на възглавницата. Мисълта, че Тъмнейший все пак е човек от плът и кръв и е полагал глава тук, за да си почине през нощта като всички простосмъртни, ми носеше известно успокоение. Но наистина ли бях готова да спя в неговото легло, под неговия покрив?

Внезапно осъзнах, че стаята още ухаеше на него. Досега не си бях давала сметка, че той изобщо излъчва някаква миризма. Затворих очи и вдишах дълбоко. Какво беше това? Недоловим полъх на зимен вятър. Голи клони.

Аромат на отсъствие, дъх на нощ.

Раната в рамото ми взе да боде. Отворих очи. Вратите на спалнята бяха затворени. Не ги бях чула да се притварят.

— Алина.

Извърнах се рязко. Тъмнейший стоеше от другата страна на леглото.

Притиснах ръце към устата си, за да не изкрещя.

„Това не е истина — казах си. — Просто халюцинация. Също като в Долината.“

— Моята Алина — тихо прошепна той. Лицето му беше красиво, без белези.

Свършено.

„Няма да викам за помощ, защото това пред мен не е истинско. Когато се втурнат тук да ме спасяват, нищо няма да намерят.“

Той бавно заобиколи леглото. Стъпките му не издаваха звук. Затворих очи, скрих лицето си в ръце и преброих до три. Когато отново погледнах, той стоеше право пред мен. *„Няма да крещя.“*

Направих крачка назад и усетих как гърбът ми опира стената. От устата ми се изтръгна задавен писък.

„Няма да крещя.“

Той протегна ръка. *„Не може да ме докосне — казах си. — Ръката му просто ще мине през мен като на призрак. Той не е истински.“*

— Не можеш да избягаш от мен — прошепна.

Пръстите му погалиха бузата ми. Съвсем истински, от плът и кръв. Усетих ги. Обзе ме ужас. Вдигнах ръце и в стаята плисна ярка светлина, която трептеше нажежена. Тъмнейший се стопи. Отвън се дочуха стъпки. Вратата рязко се отвори и през нея влетяха Мал и близнаците с насочени оръжия.

— Какво стана? — извика Тамар, опипвайки с поглед празната стая.

— Нищо — едва процедих през стиснати устни, надявайки се гласът ми да прозвучи нормално. Зарових ръце в гънките на кафтана, за да не се види как треперят. — Защо?

— Видяхме светлината и...

— Тук е малко мрачно — отвърнах. — Всичко е в черно.

Тримата дълго време не откъсваха очи от мен. После Тамар се огледа.

— Наистина е доста неприветливо. Сигурно ще искаш да обзаведеш по свой вкус.

— Определено.

Близнаците още веднъж огледаха стаята и тръгнаха да излизат. Толя вече мрънкаше на сестра си за вечеря. Мал обаче стоеше край вратата и чакаше.

— Цялата трепериш.

Знаех, че този път няма да ме разпитва. Нямах и нужда. Трябваше сама да му призная истината, без да се налага да задава въпроси. Но какво можех да кажа — че ми се привиждат призраци? Или че полудявам? И че няма шанс да се спасим, колкото и да бягаме? Или че и в мен зее пукнатина също като в златния купол, но през нея прозира нещо много по-страшно от дневна светлина?

Вместо това мълчах.

Мал кимна отсечено, после си излезе.

Останах да стърча съвсем сама наред пустите покои на Тъмнейший.

„Повикай го обратно — мислех си отчаяно. — Кажу ми нещо. Признай ми всичко.“

Мал беше на няколко крачки от мен, само през една стена. Можех да го извикам по име, да го върна и да му разкажа всичко: какво се беше случило в Долината, как едва не убих Сергей, какво бях видяла само преди миг. Отворих уста, но в главата ми се въртяха едни и същи думи.

„Няма да крещя. Няма да крещя. Няма да крещя.“

[1] Черно вулканично стъкло, предимно в черен цвят. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

На следващата сутрин се събудих от звука на гневни гласове.

Отначало не осъзнах какво става. Мракът наоколо беше почти непрогледен, нарушаван от един-единствен лъч светлина, който се процеждаше под вратата.

После действителността ме връхлетя с пълна сила. Седнах и затърсих пипнешком лампата на стената до леглото. Запалих я и огледах завесите на балдахина от тъмна коприна, покрития с тъмни плочи под и дърворезбованите абаносови стени. Май наистина се налагаше да променя нещо в обзавеждането на спалнята. Тази стая беше твърде потискаща за начало на деня. Още ми беше странно, че съм не другаде, а в покоите на Тъмнейший и че спя в неговото легло. И че го видях снощи в същата тази стая.

„Край с това.“ Отметнах завивките и провесих крака от леглото. Още не бях сигурна дали видението е само плод на моята фантазия, или Тъмнейший наистина е открил начин да ми дърпа конците. За всичко това трябваше да съществува разумно обяснение. Нищо чудно ухапването на ничевие да ме е заразило с нещо. Тогава просто трябваше да открия лек срещу заразата. Или с времето последиците щяха сами да отшумят.

Караницата пред вратата ставаше все по-гръмогласна. Стори ми се, че разпознавам гласа на Сергей и сърдитото ръмжене на Толя. Наметнах богато избродирания халат, оставен в долния край на леглото. Уверих се, че люспите около китката ми са скрити от ръкава и се втурнах към приемната.

Пред вратата едва не налетях на близнаците. Толя и Тамар стояха плътно един до друг и не позволяваха на група разгневени Гриша да нахлуят в покоите ми. Толя беше скръстил ръце на гърдите, а Тамар категорично клатеше глава, докато Сергей и Фьодор ѝ обясняваха нещо на висок глас.

Притесних се като видях Зоя отзад. Придружаваш я тъмнокожият Огнетворец, който ме предизвика предишния ден. Всички говореха в

един глас.

— Какво става? — попитах.

Щом ме видя, Сергей тръгна към мен, размахвайки лист хартия. Тамар понечи да му препречи пътя, но аз я спрях с жест.

— Всичко е наред — казах. — Какъв е проблемът? — Но май вече се досещах за отговора. Върху листа гербова хартия с лъчисто слънце, която Николай поръча специално за мен, разпознах собствения си почерк.

— Това е недопустимо — заплашително извика Сергей.

Предишната вечер бях наредила да им съобщят, че свиквам военен съвет.

Всеки от ордените на Гриша трябваше да излъчи по двама свои представители, които да участват в него. Останах доволна, че са избрали Фьодор и Сергей, но моята добронамереност се изпари, когато напред излезе по-възрастният от двамата.

— Той е прав — каза Фьодор. — Корпоралки винаги са ръководели охраната на Гриша. Ние имаме най-богат опит във военните дела и трябва да сме по-широко представени от останалите.

— Ние сме не по-малко нужни при една евентуална война — присъедини се Зоя с пламнало лице. Макар и ядосана, пак изглеждаше поразително. Знаех си, че нея ще изберат да представлява Етералки, но това определено не ме радваше. — Ако в съвета ще участват трима Корпоралки, тогава трябва да има и толкова Призоваващи.

Всички отново закрещяха в един глас. Направи ми впечатление, че Материалки не бяха дошли да протестират. Като най-низшия след ордените на Гриша, те сигурно бяха доволни, че изобщо са допуснати до съвета. Или пък бяха прекалено погълнати от работа, за да се занимават с празни приказки.

Все още не се бях разсънила и ми трябваше закуска, не пререкания. Въпреки това знаех, че няма да се размине без моята намеса. Имах намерение коренно да променя реда в живота на Гриша и те трябваше да приемат промяната, иначе всичко щеше да свърши още преди да е започнало.

Вдигнах ръка и всички замлъкнаха. Явно този номер вървеше. Изглежда се страхуваха да не разцепя още някой таван.

— В съвета ще участват по двама Гриша от всеки орден — обявих. — Нито повече, нито по-малко.

— Но... — подхвана Сергей.

— Тъмнейший се е променил. Ако се надяваме да го надвием, трябва да се променим и ние. По двама Гриша от всеки орден — натъртих. — А от днес нататък ордениците няма да седят разделени в куполната зала. Ще се храните заедно и ще воювате заедно.

Най-после думите ми ги накараха да замлъкнат. Сега просто стояха и ме зяпаха с отворени уста.

— Фабрикаторите още от днес започват военно обучение — завърших.

Взрях се в ужасените им лица. Все едно им казах, че ги хвърлям в битка чисто голи. На Материалките открай време се гледаше като на некадърни бойци, затова досега никой не си беше дал труда да ги подготви за война. За мен обаче това си беше чисто пилеене на ресурс. „Използвай всичко и всекиго, който ти се изпречи.“

— Виждам колко сте въодушевени — продължих с лека въздишка. Отчаяно се нуждаех от чаша чай. Приблжих към масата, където ме чакаше поднос със закуска; блюдата върху него бяха покрити. Вдигнах един от капациите: ръжен хляб и херинга. Денят определено не започваше добре.

— Но... но досега винаги е било така — изломоти Сергей.

— Не можеш с лека ръка да сложиш край на една столетна традиция — добави един от Огнетворците.

— Сега и за това ли ще спорим? — попитах раздражено. — Към нас приижда древна сила, чиито предели дори не можем да си представим, а вие се пазарите до кого ще седите на обяд?!

— Не в това е работата — обади се Зоя. — Във всичко си има ред; нещата трябва да се правят така, че...

И всички пак задърдориха в един глас — за традициите; какъв бил редът да се прави това или онова; за необходимостта от порядък, та всеки да си знае мястото.

Със силен трясък стоварих обратно похлупака върху подноса.

— От тук нататък ще бъде различно — отсякох, усещайки как търпението ми бързо се топи. — Край със снобизма на Корпоралки. Дотук с кликите на Етералки. И никаква херинга повече!

Зоя отвори уста да възрази нещо, но размисли и се отказа.

— А сега вървете — изляях. — Искам поне да закуся на спокойствие.

За миг всички останаха като вцепенени по местата си. После Тамар и Толя пристъпиха напред и за моя безкрайна почуда Гриша направиха точно това, което им беше заповядано. Зоя имаше кисел вид, а Сергей гледаше буреносно, но всички се изнизаха смирено от стаята.

Само секунди след като си бяха тръгнали, на вратата се появи Николай.

Досетих се, че е подслушвал в коридора.

— Добра работа — обяви той. — Тази дата ще се запомни като деня на Великия декрет за херингата. — После пристъпи вътре и затвори вратата зад себе си. — Добра работа, но без капка финес.

— Нямам твоята дарба хем да се правя на палячо, хем да се държа на положение — отвърнах, разположих се на масата и впих зъби в едно ръжено хлебче. — Изглежда, моят стил е по-скоро на гръмовержец.

Един прислужник се завтече да ми донесе чай от самовара. Слава богу, беше горещ и аз обилно го подсладих със захар. Николай придърпа един стол и се настани без покана.

— Нали това няма да го ядеш? — попита и без да дочака отговор, натрупа цяла купчина херинга в чинията си.

— Гадост — отвърнах кратко.

Николай отхапа огромна хапка.

— Няма как да оцелееш в открито море, ако не се научиш да ядеш риба.

— Хайде, не ми се прави на изстрадал мореплавател. Нали и аз съм яла на кораба ти. Готвачът на Щормхунд не сервира само осолена треска и сухари.

Той въздъхна съкрушен.

— Така ми се ще да бях взел Бургос със себе си. Готвачите в двореца смятат, че никое блюдо не е достатъчно добро, ако не плува в масло.

— Само един царски син би се оплакал, че маслото му идва в повече.

— Хм — изръмжа замислено той, потупвайки се по плоския корем. — Може би едно царствено шкембе би ми придало повече тежест.

Разсмях се и едва не подскочих, когато вратата рязко се отвори и вътре влетя Мал. Щом видя Николай, той се закова на място.

— Не предполагам, че закусвате в Малкия дворец, Мой Царевич — каза, после се поклони сковано първо на Николай, после на мен.

— Не е нужно да се кланяш — казах.

— Напротив, нужно е.

— Чу какво каза Приказният царски син — отбеляза Мал и се присъедини към нас на масата.

Николай се ухили.

— Досега съм си спечелил много прозвища, но това май е най-точното.

— Не предполагам, че си буден — обърнах се към Мал.

— Буден съм от часове и се скитам наоколо да си намеря някакво занимание.

— Отлично — обади се Николай. — Имам покана за теб.

— За някой бал ли? — попита Мал и откъсна нахапаното хлебче от чинията ми. — Така разчитам да е покана за бал!

— Не и докато не се уверя, че танцуваш безупречно валс. В гората при Балакирев се е появил глиган. Ловната хайка тръгва утре призори. Искам да отидеш с тях.

Мал повдигна едната си вежда.

— Дотук ли беше нашето приятелство, Ваше Височество?

— Затова пък враждата е вечна — отвърна небрежно Николай. — Аз обаче няма да дойда. Родителите ми още не са склонни да ме изпуснат от поглед, дори за кратко. Говорих с един от генералите и той прие да те вземе в свитата си.

Мал се облегна назад и скръсти ръце.

— Ясно, значи аз се запилявам из горите за няколко дни, а ти оставаш тук — каза той, поглеждайки ме многозначително.

Размърдах се неспокойно на стола. Не понасях завоалирани намеци, но трябваше да призная, че това тук приличаше на коварен план. Този път Николай действаше съвсем директно.

— За човек, който се радва на споделена и вечна любов, ми се виждаш доста неуверен — подметна Николай. — На лова ще присъстват едни от най-влиятелните офицери в Първа армия, както и брат ми. Той е запален ловец, пък аз с очите си се уверих, че ти си най-добрият следотърсач в Равка.

— Защо си мислех, че работата ми е да охранявам Алина — отвърна Мал, — а не да тичам насам-натам с група изнежени

благородници.

— Толя и Тамар ще се справят, докато те няма. Пък и ти се дава шанс да докажеш, че си полезен за нещо.

„Страхотно — помислих си, като видях как Мал присвива очи. — Направо велико.“

— А вие с какво сте полезен, Ваше Височество?

— Аз съм царски син — отвърна Николай — и да съм полезен не влиза в длъжностната ми характеристика. Но — добави, — когато не мързелувам и не се правя на красив, се опитвам да превъоръжа Първа армия и събирам сведения от шпионската си мрежа за укритието на Тъмнейший. Носи се мътва, че е стигнал Сикурзой.

И двамата с Мал застанахме нащрек при последните думи. Сикурзой беше планинска верига, която вървеше почти по цялата дължина на границата между Равка и Шу Хан.

— Значи мислиш, че идва от юг? — попитах.

Николай пхна ново парче херинга в устата си.

— Напълно е възможно — каза. — Кой знае защо си мислех, че е по-вероятно да се съюзи с фйерданите. Северната ни граница е къде-къде по-уязвима. Но пък Сикурзой е добро място да се скриеш. Ако това излезе истина, трябва час по-скоро да сключим съюз с Шу, за да можем да го нападнем от две страни.

— Наистина ли искаш да му обявиш война? — попитах изненадана.

— Така е за предпочитане, отколкото да го чакаме да укрепне и пръв да ни нападне.

— Този план ми харесва — неохотно го подкрепи Мал. — Тъмнейший едва ли го очаква.

Неговите думи ми напомниха, че докато Мал и Николай бяха като котка и куче, Мал и Щормхунд едва не станаха приятели.

Николай отпи глътка чай и продължи:

— От Първа армия също пристигат тревожни вести. Оказва се, че някои солдати получили религиозно просветление и дезертирали.

Намръщих се.

— Нали не искаш да кажеш, че...

Николай кимна.

— Търсят убежище по манастирите и се присъединяват към култа на Светицата на слънцето. Апарат разпространява слухове, че

си взета за заложница от покварения монарх.

— Но това е нелепо! — отвърнах.

— Напротив, звучи напълно правдоподобно. Едва ли трябва да споменавам, че баща ми изобщо не е във възторг от тази история. Снощи в пристъп на ярост удвои наградата за главата на Аппарат.

— Това не е никак хубаво — простенах.

— Вярно — призна Николай. — Ето защо е разумно началникът на личната ти охрана да завърже някои познанства и да си спечели съюзници във Великия дворец. — Той погледна остро към Мал. — Така ще може да си от полза, Оретцев. Доколкото си спомням, успя лесно да омаеш екипажа ми, затова грабвай лъка и влез в ролята на дипломат, вместо да се правиш на ревнив любовник.

— Ще си помисля.

— Добро момче — подхвърли Николай.

„В името на вси светии!“ Как пък веднъж не се удържа да развали доброто впечатление, което току-що е направил.

— Внимавай, Николай — тихо произнесе Мал. — Царските синове пускат кръв също като обикновените хора.

Николай отупа някаква невидима пращинка от ръкава си.

— Точно така — отвърна, — само че кървят в по-хубави дрехи.

— Мал...

Мал се изправи рязко, столът му остърга пода.

— Имам нужда от чист въздух.

И се отпрати към вратата, забравил за титлите и церемониалностите.

Запратих салфетката си на масата.

— Защо го правиш? — гневно се обърнах към Николай. — Защо го предизвикваш така?

— Това ли правя? — невинно попита Николай и посегна за ново хлебче.

Замислих се дали да не нанижа ръката му с вилицата.

— Не го притискай, Николай. Загубиш ли Мал, губиш и мен.

— Той трябва да научи какви са правилата тук. Не успее ли, превръща се в пречка. Залогът е прекалено висок, за да се вземат половинчати мерки.

Потръпнах и разтрих ръце.

— Мразя да говориш така. В такива моменти си същият като Тъмнейший.

— Ако някога ти е трудно да ни различиш, обърни внимание кой от двамата не те изтезава и кой не се опитва да убие Мал — това трябва да съм аз.

— Сигурен ли си, че винаги ще е така? — изстрелях в отговор. — Убеден ли си, че ако от това зависи качването ти на престола и спасението на Равка, няма лично да ме окачиш на бесилката?

Очаквах поредния насмешлив отговор, но той ме гледаше така, сякаш съм забила юмрук в стомаха му. Тръгна да каже нещо, после поклати глава и се отказа.

— Светиите да са ми на помощ — отвърна с тон, който беше нещо средно между смут и погнуса, — но наистина не знам.

Свлякох се на стола. Такова признание би трябвало да ме вбеси, но вместо това почувствах как гневът ми се изпарява. Може би заради откровеността.

Или пък защото се изплаших аз самата на какво бих била способна. Седяхме мълчаливи в продължение на една дълга минута. Накрая той се почеса по врата и бавно се изправи. Стигна до вратата и спря.

— Аз съм амбициозен, Алина. И съм притиснат в ъгъла. Но се надявам... смея да се надявам, че все още правя разлика между добро и зло. — Той се поколеба. — Казах, че разполагаш със свободата си и наистина го мисля. Ако утре с Мал решите да се върнете в Новий Зем, ще ви кача на някой кораб и ще ви отпратя в морето. — Той издържа погледа ми, лешниковите му очи гледаха твърдо. — Но ще съжалявам, ако си тръгнеш.

После излезе и стъпките му отекнаха по каменния под на коридора. Останах още известно време на масата, втренчена в закуската, предъквайки последните думи на Николай. После се отърсих от тези мисли.

Нямах време да анализирам подбудите му. Само след няколко часа се събираше военният съвет, на който трябваше да определим нашата стратегия и да вземем решение за възможно най-добрата защита срещу Тъмнейший.

Преди него имах да свърша куп неща, но първо дължах една визита.

През цялото време, докато закопчавах златистосиния си кафтан с копчетата като слънца, печално поклясах глава. Багра от вратата щеше да ме подхване за новото ми одеяние, новата ми длъжност и новите ми претенции. Сресах косата си, после се измъкнах от Малкия дворец през личния изход на Тъмнейший и закрачих през парка към езерото.

Прислужницата, която разпитах, беше ми казала, че Багра се разболяла малко след големия зимен бал и оттогава не приемала ученици. Аз, разбира се, знаех каква е истината. В нощта на бала Багра ми разкри кроежите на Тъмнейший и ми помогна да избягам от Малкия дворец. После се беше опитала да ми спечели време, като прикрие отсъствието ми. Мисълта за неговата ярост, когато е разкрил измамата, тежеше като речен камък на сърцето ми.

Щом се опитах да изтръгна някакви подробности за случилото се от разтрепераната прислужница, тя непохватно се поклони и изхвъркна панически от стаята. Оставаше ми единствено утехата, че Багра е още жива и се намира близо до Малкия дворец. Тъмнейший беше способен да унищожи цял един град, но явно дори той не би посегнал на живота на собствената си майка.

Пътеката към хижата на Багра беше обрасла с къпини. От лятната гора дъхаше остро на зеленина и влажна пръст. Стъпките ми станаха колебливи, когато осъзнах колко жадувам да видя Багра. В най-добрите си дни тя беше немилостив учител и противно женище, но се опитала да ми помогне в момент, когато никой друг не ми протегна ръка. Освен това само с нейна помощ имах шанс да разплета загадката около третата муска на Морозов.

Изкачих трите стъпала пред хижата и почуках. Никой не ми отговори. Почуках отново и отворих вратата, примижавайки от познатата жега, която лъхна отвътре. Изглежда, на Багра постоянно ѝ беше студено и вътре в хижата приличаше на пещ.

Малката мрачна стаичка си беше същата, каквато я помнех: оскъдно обзаведена само с най-необходимото; в зиданата печка, облицована с кахлени плочки, все така бумтеше огън, а край нея, облечена в износен кафтан, седеше превита Багра. Изненадах се като видях, че не е сама. До нея седеше прислужник — младо момче,

облечено в сиво. То стана, щом като влязох, и се взря към мен в полумрака.

— Не се допускат посетители — каза.

— По чия заповед?

При звука на гласа ми Багра рязко вдигна глава. После удари силно с тояжката си по пода.

— Остави ни, момче — заповяда.

— Но...

— Вън! — озъби се тя.

„Мила, както винаги“, помислих си с известно притеснение.

Момчето се изниза от стаята, без да обели дума повече.

Още не беше затворило вратата зад себе си, когато Багра заговори:

— Чудех се кога пак ще се върнеш, малка светице.

Можех да бъда сигурна, че Багра непременно ще се обърне към мен с прозвището, което изобщо не исках да чувам. Вече започвах да се потя и нямах никакво желание да приближавам огъня, но все пак пристъпих напред. Прекосих стаята и седнах на стола, освободен от прислужника.

Когато приближих, тя извърна лице към пламъците и седна с гръб към мен. Явно днес беше в особено настроение. Пренебрегнах оскърблението. Известно време седях мълчаливо, защото не знаех откъде да започна.

— Казаха ми, че си се разболяла малко след като заминах.

— Аха.

Изобщо не исках да знам, но въпреки това се усилих да попитам.

— Какво ти стори?

Тя сухо се изсмя.

— Нищо работа в сравнение с онова, на което е способен. И много повече, отколкото беше редно.

— Багра...

— Ти трябваше да заминеш за Новий Зем. Трябваше да изчезнеш.

— Опитах.

— Напротив, ти тръгна на лов — озъби се тя и пак удари с тояжката си по пода. — И какво откри — красива огърлица, с която не

можеш да се разделиш до края на живота! Я ела по-наблизо! — нареди ми тя. — Искам да видя за какво съм платила с мъките си.

Покорно се приведох напред. Но щом се обърна към мен, ахнах. Багра сякаш беше остаряла с цял един човешки живот от последната ни среща досега. Черната ѝ коса сега беше оредяла и сива. Острите ѝ черти се бяха размили в неясно петно. Някога твърдо изсечените ѝ устни изглеждаха хлътнали и меки.

Но не това ме накара да отскоча назад. Очите на Багра ги нямаше. На тяхно място зееха две черни дупки, а в призрачните им дълбини се кълбяха сенки.

— Багра... — произнесох задавено. Посегнах да хвана ръката ѝ, но тя се дръпна, щом усети докосването ми.

— Спести ми състраданието си, момиче.

— Какво... ти е сторил?! — Гласът ми трудно се процеждаше през гърлото.

Тя отново дрезгаво се изсмя.

— Остави ме на тъмно.

Гласът ѝ беше твърд и силен, но докато седях край огъня си дадох сметка, че единствен той е останал непроменен. Доскоро Багра беше стройна и жилава, изопната като острието на нож и гъвкава като акробат. Сега древните ѝ ръце леко трепереха, а предишното опънато като тетива тяло изглеждаше мършаво и чупливо.

— Покажи ми — повтори тя, протягайки ръка. Останах неподвижна и ѝ позволих да прокара длан по лицето ми. Кокалестите ѝ пръсти запълзяха като бели паяци по кожата ми, подминаха равнодушно мокрите следи от сълзи, спуснаха се надолу по челюстта, по шията и се спряха върху нашийника.

— О — изрече само с дъх, докато пръстите ѝ опипваха грубите парчета еленовите рога около врата ми. После гласът ѝ стана мек, почти скръбен. — Как ми се иска да бях видяла този елен.

Едва се удържах да не извърна глава, за да не виждам празните очни кухини. Вместо това вдигнах ръкава си и взех едната ѝ ръка. Тя направи опит да се дръпне, но аз я стиснах още по-здраво и опрях пръстите ѝ върху люспите около китката. Тя замръзна.

— Не — пророни, — това не може да бъде!

После заопипва ръбовете на люспите от морския бич.

— Русалие — прошепна. — Какво си направила, момиче?!

Думите ѝ ми вдъхнаха надежда.

— Ти си знаела за другите муски.

Изкривих лице, когато ноктите ѝ се впиха в китката ми.

— Истина ли е? — рязко попита тя. — Истина ли е това, което разправят — че той можел да вдъхва живот на сенките?

— Да — признах.

Приведените ѝ рамене провиснаха още повече. После отблъсна ръката ми, сякаш беше нещо гнусно и нечисто.

— Махай се.

— Багра, имам нужда от помощта ти.

— Казах, махай се.

— Моля те. Трябва да разбере къде да търся жар-птицата.

Хлътналите ѝ устни леко потрепнаха.

— Веднъж вече предадох сина си, малка светице. Защо си мислиш, че пак ще го направя?

— Нали искаше да го спреш — започнах колебливо. — Ти...

Багра удари силно тояжката си в пода.

— Искях да го предпазя да не се превърне в чудовище! Но вече е твърде късно, нали? Благодарение на теб той вече не е човекът, който беше навремето. Вече е отвъд всяко изкупление.

— Сигурно е така — признах. — Но все още има надежда за спасението на Равка.

— Какво ме е грижа мен за тази окаяна страна? Мигар светът е толкова хубав, че да си струва спасяването?!

— Да — отвърнах. — Знам, че и за теб е така.

— Нищо не знаеш, момиче.

— Добре тогава! — възкликнах. Отчаянието ми помете всяко чувство за вина към нея. — Знам, че съм идиотка. Известно ми е, че съм глупачка. И за нищо не ставам. Точно затова имам нужда от твоята помощ!

— Няма кой да ти помогне. Единственото ти спасение е да бягаш.

— Кажи ми какво знаеш за Морозов — примолех ѝ се. — Помогни ми да открия третата муска.

— Не бих могла да гадая къде да търсиш жар-птицата. А и да можех, нямаше да ти кажа. Сега искам само топла стая и да ме оставят да умра на спокойствие.

— От мен зависи да ти отнемат и тази стая — казах гневно, — заедно с огъня в печката и послушния прислужник. Тогава може да ти се върне охотата да приказваш.

Щом го казах, вече исках да си взема думите обратно. Плисна ме вълна от срам. Нима наистина заплаших сляпа старица?

Багра се разсмя с клопац, зъл смях, който я задави.

— Разбирам, че властта ти понася добре. Колкото повече имаш, още повече ще ламтиш за нея. Сродното сродно привлича, момиче.

От думите ѝ ме прониза страх.

— Прощавай, не исках това да кажа — смотолевих слабovolно.

— Не може да престъпваш законите в този свят, без да си платиш цената. Не е писано тези муски да се носят заедно. Никой Гриша не може да притежава такава сила. Ти и сега си променена. Продължавай да търсиш третата, но намериш ли я, вече няма да си себе си; ще се затриеш лека-полека. Щом си дошла да ти помогна и искаш съвета ми, тогава забрави жар-птицата. Забрави за Морозов и за неговата лудост.

Тръснах глава.

— Не мога да го направя. И не искам.

Тя отново се обърна към огъня.

— Тогава прави каквото знаеш, момиче. Аз с този живот вече приключих. С теб — също.

Какво бях очаквала, като дойдох тук? Дали не си въобразявах, че ще ме посрещне като своя дъщеря? Или ще ме приветства като приятел? Тя беше загубила любовта на родния си син и беше пожертвала зрението си, а накрая аз я предадох. Искаше ми се да зароя пети в земята като упорито магаре и да продължа да я моля за помощ. Искаше ми се да я заплашвам, да я предумвам, да падна на колене пред нея и да моля прошка за всичко, което е загубила, и за всяка грешка, която аз съм допуснала. Вместо това се подчиних и направих каквото се искаше от мен — обърнах се и побягнах. Изхвъркнах толкова замаяна от хижата, че се препънах по стъпалата надолу и едва не загубих равновесие. Добре че момчето прислужник стоеше отпред и успя да ме подхване, преди да падна.

Вдишах с облекчение прохладния въздух на големи глътки, усещайки как струйките пот по кожата ми изстиват.

— Истина ли е, че ти си Призоваващата слънцето? — попита момчето.

Взрях се в озареното му от надежда лице и усетих паренето на сълзи в гърлото си. Кимнах и се опитах да се усмихна.

— Мама казва, че си светица.

„В какви ли още вълшебни приказки вярва?“, помислих си с горчивина.

Но преди да се посрамя, като се разплача на мършавото му момчешко рамо, го подминах и се втурнах по тясната пътека. Стигнах езерния бряг и се отправих към един от павилионите на Призоваващите, изграден от бял камък. Това не бяха точно сгради, а само стени, покрити с купол, където младите Призоваващи можеха да овладяват дарбата си без риск да отнесат покрива на училището, или да подпалят Малкия дворец. Приседнах в сянката на стълбите, зарових лице в ръцете си и дадох воля на сълзите, едва поемайки си дъх. Толкова бях сигурна, че Багра знае нещо за жар-птицата и на драго сърце ще ми помогне! Досега не си бях давала сметка колко много разчитам на нейната подкрепа; осъзнах го едва когато загубих и последната си надежда.

Оправих проблясващите гънки на кафтана в скута си и потиснах риданията. Очаквах, че като ме види, Багра ще ми се присмее, ще започне да ехидничи по адрес на малката светица, дошла при нея накичена с всичките си труфила.

Защо съм си въобразявала, че Тъмнейший ще прояви милост към майка си?

И как допуснах да се държа така с нея? Нима наистина заплаших да отнема и последната утеха в живота й?! От уродливостта на тази постъпка направо ми се повдигаше. Можех да се оправдая, че съм притисната в ъгъла и доведена до отчаяние, но позорът си оставаше. На всичкото отгоре част от мен все още копнееше да влети обратно в хижата и да изцеди всички отговори от киселите хлътнали устни на Багра. Какво ставаше с мен?

Извадих от джоба на кафтана малката червена книжка Жития санктя и прокарах ръка по протритата кожена корица. Толкова често бях отгръщала на едно и също място, че тя се отвори право на илюстрацията със Свети Илия, макар страниците да бяха подгизнали и се бяха слепнали след падането на „Колибрито“ в езерото.

Светец от Гриша? Или поредният алчен за власт глупак, не устоял на изкушенията? Алчен глупак също като мен. „Забрави за

Морозов и неговата лудост.“ Прокарах пръст по свода на каменната арка върху рисунката. Не можеше да не значи нищо. Или просто бе свързана с миналото на Илия и нямаше общо с муските. Нищо чудно да е просто приумица на художника.

Дори да имахме право и наистина да съществуваше указателен знак, който да води към третата муска, той можеше да е навсякъде. Николай беше обиколил почти цяла Равка и никъде не беше видял подобна каменна арка. Дори не бяхме сигурни дали след всичките тия стотици години не се е превърнала в каменни отломки.

В училището отгатак езерото зазвъня звънец и шумно ято от малки гришани нахлу през вратите навън. Те крещяха и се смееха, нетърпеливи да излязат на слънце. Явно училището не беше затворило, въпреки сполетелите ни през последните месеци нещастия. Но ако Тъмнейший наистина се канеше да щурмува двореца, трябваше да отпратя децата. Не исках те да се озоват на пътя на ничевие.

„Волът чувства ярема, но дали птицата усеща тежестта на своите криле?“

Мигар Багра наистина ми беше казала това? Или го бях чула в съня си?

Изправих се и отупах праха от кафтана. Вече не бях сигурна кое ме е потресло по-силно — отказът на Багра да ми помогне или нейният съкрушен вид. Тя не беше просто някаква старица. В нея видях жена, останала без никаква надежда. А заслугата за това беше и моя.

ГЛАВА 15

Независимо от името ѝ, оръжейната зала ми харесваше.

Картографът в мен не можеше да устои на старите карти, изрисувани върху животинска кожа и украсени с хитроумни детайли: позлатеният фар при Ос Кърво; планинските храмове в Шу; сирените, които плуваха покрай морските брегове.

Огледах лицата на Гриша, насядали около масата: някои познати, други съвсем нови. Всеки от тях би могъл да е шпионин на Тъмнейший, на царя, на Аппарат. Всеки от тях можеше да чака удобен момент да ме измести и да окупира властта.

Толя и Тамар също бяха вътре. Достатъчно беше да извикам, ако усетя опасност, но всъщност присъствието на Мал ми носеше най-голяма утеха. Седеше от дясната ми страна, все още в дрехите от грубо конопено платно, но със златното слънце, забодено точно над сърцето. Мисълта, че скоро тръгва на лов, никак не ми се нравеше. Трябваше да призная обаче, че това развлечение можеше да му се отрази добре. Мал се гордееше, че е войник.

Макар да опитваше да го крие, беше ми повече от ясно, че присъдата на царя много му тежи. Отношенията ни страдаха и от подозрението на Мал, че премълчавам нещо от него.

Сергей седеше отдясно на Мал, навъсен и със скръстени на гърдите ръце. Никак не му се нравеше да е до някакъв охранител отказатся. Още по-малко му се хареса, че сложих от лявата си страна — място, което се смяташе за почетно — един Фабрикатор. Тя беше момиче от Сули на име Паша. Не я бях срещала досега. Имаше тъмна коса и почти черни очи, а червената бродерия по маншетите ѝ показваше, че е една от Алкемиците — Фабрикатори, чиято специалност бяха химикалите от рода на взривни прахове и отрови.

Давид седеше малко по-нататък от нас; маншетите му бяха избродирани в сиво. Той работеше със стъкло, стомана, дърво и камък — всичко, що е твърдо и масивно. Давид принадлежеше към Дурастите и вече се бях убедила, че е най-умелият измежду тях,

защото точно него избра Тъмнейший да изкове нашияника от еленови рога около врата ми. После идваше Фьодор, до него Зоя — както винаги великолепа в сините си одежди на Етералки.

Срещу Зоя седеше Павел — тъмнокожият Огнетворец, който ми се беше нахвърлил така гневно предишния ден. Имаше строги черти и счупен зъб, заради който леко съскаше, когато говори.

Първата част от съвета мина в пресмятане числеността на Гриша по различните гарнизони из Равка и догадки колко са гришаните, които още се крият. Зоя предложи да разпратим вестители, които да разнесат новината за моето завръщане и да обещаят пълно опрощение на онези, които се закълнат във вярност на Призоваващата слънцето. Прекарахме близо час, обсъждайки докъде да се простира опрощението и как точно да го формулираме с думи.

Знаех, че ще трябва да го дам на Николай за одобрение от царя и ми се искаше да действам предпазливо. Най-накрая се спряхме на израза „вярност към престола на Равка и към Втора армия“. Никой от присъстващите не изглеждаше доволен от формулировката, затова бях сигурна, че сме на прав път.

Фьодор беше този, който отвори дума за Апарат.

— Притеснително е, че толкова дълго време не може да бъде заловен.

— Опитвал ли е да се свърже с теб? — обърна се Павел към мен.

— Не — отвърнах, но изражението му си остана скептично.

— Забелязан е в Керский и Райевост — каза Фьодор. — Изниква изневиделица, проповядва и се изпарява, преди да са пристигнали царските солдати.

— Трябва да помислим за покушение над него — обади се Сергей. — Той става все по-силен, а нищо чудно и да заговорничи с Тъмнейший.

— Ние първи трябва да го открием — заключи Паша.

Зоя изящно махна с ръка.

— И какъв е смисълът? Както се вижда, той най-настървено разнася мълвата за Призоваващата слънцето и упорито я провъзгласява за светица. Крайно време е хората да оценят Гриша.

— Не Гриша, а нея — обади се Павел и нападателно вирна брадичка към мен.

Зоя повдигна елегантното си рамо.

— Пак е по-добре, отколкото всички да ни набеждават за магьосници и изменници.

— Нека царят свърши мръсната работа — намеси се Фьодор. — Нека той залови и екзекутира Апарат и после той да понесе народния гняв.

Не вярвах на ушите си, че така хладнокръвно обсъждаме нечие убийство. Освен това не бях сигурна, че искам смъртта на Апарат. Свещеникът имаше много натрупани провинения, за които да отговаря, но не бях убедена, че продължава да служи на Тъмнейший. Освен това именно той ми беше дал Жития санктя, което значеше, че е възможен източник на сведения. Ако царят го заловеше пръв, можех само да се надявам, че ще оцелее достатъчно дълго, за да го разпитам.

— Смяташ ли, че той наистина вярва на тия приказки — за твоята святост и възкръсването ти от мъртвите? — попита Зоя, гледайки ме изпитателно.

— Не виждам какво променя това.

— Така бихме могли да разберем докъде се простира лудостта му.

— Предпочитам да изляза да се бия срещу изменник, отколкото с фанатик — тихо проговори Мал. За първи път се обаждаше от началото на съвета. — Може да са останали още предани хора в Първа армия, които да са склонни да говорят пред мен. Носят се слухове, че има солдати, които дезертират, за да се присъединят към Апарат. Ако наистина е така, те сигурно знаят къде да го търсят.

Погледнах Зоя крадешком. Тя беше впила невъзможно сините си очи в Мал.

Имах чувството, че през цялото време, докато другите говореха, тя пърха с мигли насреща му. Или просто си въобразявах. Зоя беше мощен Вихротворец и — евентуално — силен бъдещ съюзник. Но също така беше и една от фаворитките на Тъмнейший, а това определено подриваше доверието ми в нея.

Едва се удържах да не прихна. Кого се опитвах да заблудя? Та аз ненавиждах дори да съм в едно помещение с нея! Тя беше тази, която приличаше на светица. Фини кости, лъскава черна коса, свършена кожа.

Трябваше й само ореол. Мал не й обръщаше никакво внимание, но някакво вътрешно неспокойствие свиваше стомаха ми на топка и ме

караше да мисля, че той я пренебрегва твърде демонстративно. Давах си сметка, че имам много по-важни грижи от Зоя. Трябваше да командвам цяла армия, а врагът дебнеше от всички страни, но въпреки това не можех да откъсна мислите си от нея.

Поех си дълбоко въздух и опитах да се съсредоточа. Най-трудният етап от съвещанието все още предстоеше. Колкото и да исках да се свия някъде на тъмно и тихо, тепърва предстоеше да казвам много неща.

Огледах насядалите около масата.

— Трябва да знаете срещу какво се изправяме всъщност.

Всички притихнаха. Сякаш беше ударила камбана; сякаш всичко досега е било по-скоро игра и тепърва започваше сериозният разговор.

Малко по малко им разказах всичко, което знаех за ничевие, за тяхната сила и численост; за това, че са почти недосегаеми за куршуми и остриета и най-важното — че не се боят от слънчевата светлина.

— Но ти все пак си им избягала — колебливо се обади Паша. — Тогава излиза, че и те са смъртни.

— Моята сила може да ги унищожи. Тя, изглежда, е единственото нещо, на което не могат да устоят. Но не е никак лесно — иска се да използвам Сеч, а не знам колко мога да поваля на един път. — Не споменах за втората муска.

Знаех, че дори с нея нямаше как да се противопоставя на щурмуващата и напълно завършена армия от сенки. Освен това оковата от люспи беше тайна, която поне засега исках да запазя. — Предишният път успяхме да се измъкнем, само защото царевич Николай ни изведе извън обсега на Тъмнейший — продължих. — Изглежда, изчадията имат нужда да са наблизко до своя повелител.

— Колко близо? — попита Павел.

Погледнах към Мал.

— Трудно е да се каже — отвърна той. — Една морска миля^[1]. Може би две.

— Значи все пак силата му има някакви граници — с видимо облекчение заключи Фьодор.

— Определено. — Радвах се, че мога да им кажа поне едно нещо, което малко да ги ободри. — Ще му се наложи да влезе в Равка с армията си, за да ни стигне. Това означава, че ще бъдем предупредени навреме и той ще е уязвим.

Тъмнейший не може да ги призовава така, както призовава тъмнината.

Усилието, изглежда, му коства много.

— Защото това не е силата на Гриша — обади се внезапно Давид. — Това е мерзост.

В езика на Равка думата за магия и гадост беше една и съща. Основните теоретични трудове на Гриша твърдяха, че е невъзможно от нищото да бъде създадена материя, но това беше постулат на Малката наука. Мерзост беше нещо съвсем различно: поквара на самото сътворение в ядрото на света.

Давид си играеше с някакво разширо конче на ръкава.

— Тази енергия, тази материя трябва да идва отнякъде. Сигурно извира от самия него.

— Но как го прави? — попита Зоя. — Досега имало ли е Гриша с подобна мощ?

— По-важният въпрос е как да му се противопоставим — намеси се Фьодор.

Разговорът премина към защитата на Малкия дворец и възможните предимства на това да излезем срещу Тъмнейший на бойното поле, но аз не откъсвах очи от Давид. Когато Зоя попита за друг толкова могъщ Гриша, той погледна право към мен — за първи път, откакто се бях върнала в Малкия дворец. Е, не точно към мен, а към нашияника. Сега обаче пак седеше забил поглед в масата и сякаш се чувстваше още по-неспокоен, ако това изобщо беше възможно. Зачудих се какво ли знае за Морозов. Аз също исках да чуя как ще отговори на въпроса на Зоя. Не бях сигурна дали притежавам достатъчно самообладание и вещина, но все трябваше да има начин да призова воители на светлината срещу армията от сенки на Тъмнейший.

Можеше ли обединената сила на трите муски да ми помогне да го направя? Зарекох се да поговоря насаме с Давид след съвета, но щом приключихме, той се стрелна през вратата. Намерението да го притисна в работилницата на Материалки още същия следобед беше осуетено от купищата бумажки, които ме чакаха в покоите. Отне ми часове, докато изготвя указа за опрощение на Гриша и подписа безчет документи, гарантиращи редовното финансиране и снабдяване с провизии на гарнизоните от Първа армия, които се надявахме да възстановим по границите на Равка. Сергей беше опитал да поеме

някои от задълженията на Тъмнейший, но по-голяма част от работата просто беше оставена на самотек.

На всичкото отгоре документите бяха написани на възможно най-неразбираемия чиновнически език. Налагаше се да чета и препрочитам неща, които би трябвало да бъдат най-обикновени продоволствени заявки.

Когато купчината понамаля малко, вече бях закъсняла за вечеря — първата ми поява в куполната зала след завръщането. Естествено, предпочитам да ми донесат храната в покоите, но сега беше важно моето присъствие в Малкия дворец да се усеща непрекъснато. Освен това трябваше да следя дали заповедите ми се спазват и дали Гриша наистина седят заедно, независимо от ордените.

Настаних се на масата на Тъмнейший. За да опозная по-добре новите попълнения на Гриша, пък и да не давам основания за подозрения, че събирам около себе си нов елит, бях решила всяка вечер на моята маса да седят различни хора. Идеята беше добра, но за жалост аз не можех да се похваля нито с не принуденото поведение на Мал, нито с чара на Николай.

Разговорът куцаше и беше прекъсван от дълги неловки мълчания. Личеше, че и по останалите маси не върви по-леко. Гриша седяха рамо до рамо в някаква пъстра смесица от червено, пурпурно и синьо и едва си продумваха. Дрънкането на сребърна посуда отекваше чак до напукания купол. Фабрикаторите още не бяха започнали да го ремонтират.

Не знаех да се смее ли, или да плача. Все едно ги бях накарала да седнат на една маса с волкри. Добре поне, че Сергей и Мари изглеждаха доволни, макар на Надя да ѝ идваше да потъне в купичката с масло, докато те се гушеха и гукаха до нея. Радвах се за тях — е, поне така си мислех. А и малко им завиждах.

Взех да ги броя наум — четиридесет, може би петдесет Гриша, повечето от тях току-що излезли от училище. „Ама че армия“, помислих с въздишка. Славното ми управление започваше с жалък старт.

Мал най-сетне се съгласи да отиде на лов.

На следващата сутрин станах рано, за да го изпратя. Разбирах, че в Малкия дворец ще оставаме още по-рядко насаме, отколкото по време на пътуването. Непрекъснато охранявана от Толя и Тамар и постоянно обградена от суетящи се прислужници, вече почти нямах случай да се видя с Мал на четири очи. През нощта лежах будна в леглото на Тъмнейший, припомнях си целувката на Мал в дачата и се чудех дали ще го чуя, ако почука на моята врата.

Даже ми мина през ума аз да почукам на вратата към помещенията на охраната, но не бях сигурна кой е дежурен тази вечер. Само при мисълта, че може да ми отворят Толя или Тамар, изгарях от срам. Изглежда, накрая натрупаната през деня умора си беше казала думата, защото в следващия момент видях, че е съмнало.

Докато стигна фонтана с двуглавия орел, алеята към двореца вече гъмжеше от хора и коне: Василий и неговите приятели благородници, натруфени в разкошни дрехи; офицери от Първа армия в безупречни униформи, а зад тях — цял легион прислужници в бяло и златно.

Зърнах Мал да оправя седлото си близо до една групичка царски следотърсачи. Не беше никак трудно да го открия: открояваше се в селските си дрехи от грубо платно. На гърба му имаше нов-новеничък лъскав лък и колчан стрели, чийто пера бяха оцветени в царските бледосиньо и златисто.

По време на царския лов се забраняваше използването на огнестрелно оръжие, но въпреки това забелязах някои слуги с праметнати на рамо пушки — в случай че изскочилият от гората звяр се окаже не по силите на благородните им господари.

— Зрелището си го бива — казах, приближавайки Мал изотзад. — Колко народ е нужен, за да се отстрелят няколко глигана?

Мал изсумтя.

— Това нищо не е — да беше видяла останалите слуги, които тръгнаха още преди зазоряване, за да подготвят бивака. Защото — да не дават светиите — не можело царският син да чака за чаша горещ чай.

Разнесе се зов на рог и конниците взеха да заемат местата си сред тропот на копита и звън на стремена. Мал поклати глава и опъна юздите.

— Дано тоя глиган е глух — изръмжа.

Огледах парадните униформи и лъснатите до блясък ботуши около себе си.

— Дали пък не трябваше да те натъкмя в нещо по... лъскавко.

— Ето защо пауните не са хищни птици — ухили се той в отговор. Усмивката му беше ведра и открита — първата, която виждах от много време насам.

„Той се радва, че заминава — осъзнах. — Може да ръмжи и да недоволства, но е щастлив.“ Насилих се да не го приемам твърде лично.

— А ти си големият кафяв ястреб, така ли? — попитах.

— Точно така.

— Или може би някой по-едър гълъб.

— Нека си стиснем ръцете за ястреб.

Останалите вече се мятаха по седлата и следваха в тръс първите от ловната група, които се отдалечаваха по чакълестата алея.

— Да тръгваме, Оретцев — провикна се един следотърсач с пясъчноруса коса.

Почувствах се неудобно — бяхме гъсто наобиколени от хора и усетих любопитните им погледи върху себе си. Кой знае колко протоколни нарушения бях допуснала само с това, че изобщо дойдох да си взема довиждане с Мал.

— Е — казах, потупвайки коня му по хълбока, — приятно прекарване. И гледай да не застреляш някого.

— Слушам! Ти също гледай да не застреляш някого.

Усмихнах му се, но усмивката ми излезе малко насилена. Останахме така още миг-два. Мълчанието между нас взе да се сгъстява. Искаше ми се да го прегърна, да заровя лице във вдлъбнатинката между рамото и врата, да го накарам да обещае, че ще се пази. Но не го направих. На устните му се появи печална усмивка. Той се поклони.

— Суверенна моя — каза.

Сърцето ми се сви.

Той се метна на седлото и пришпори коня. Скоро се стопи в реката от ездачи, устремени към златните дворцови порти.

Поех обратно към Малкия дворец с потиснато настроение. Още беше рано, но вече се усещаше, че денят ще е горещ. Тамар ме чакаше от другата страна на образувания от сплетените клони горски тунел.

— Скоро ще се върне — успокой ме тя. — Няма защо да гледаш толкова навъсено.

— Знам — отвърнах и се почувствах като същинска глупачка. Докато се спускахме по поляната към конюшните, дори успях да се засмея. — В Керамзин имах една кукла, която сама си направих от стар чорап. Говорех си с нея всеки път, когато той отиваше на лов. Може това и сега да ме успокой.

— Ти си странно малко момиче.

— Представа нямаш колко си права. А вие двамата с Толя с какво си играехте като деца?

— С черепите на нашите врагове.

Забелязах как очите ѝ закачливо святкат и двете едновременно избухнахме в смях.

В залата за военна подготовка двете с Тамар за кратко се срещнахме с Боткин — преподавателя, който имаше грижата да подготви Гриша за ръкопашен бой. Тамар от пръв поглед омагьоса стария наемен войник и двамата веднага задърдориха на шу. Това продължи близо десет минути, след което се намесих и повдигнах въпроса за военното обучение на Фабрикаторите.

— Боткин може научи всеки да бие — заяви той с грубия си акцент.

Мъждивата светлина в залата придаваше перлен отблясък на възлестия белег напъряно през гърлото му. — Научил и тебе, малко момиче, да бие — не?

— Така е — признах, мръщейки се при спомена за мъчителните хватки и юмручните удари, с които ме налагаше.

— Но малко момиче не толкова малко вече — продължи той, оглеждайки кафтана ми със златни нишки. — Обаче пак дошла да тренира с Боткин. Боткин удря и голямо момиче също като малко момиче.

— Много справедливо от твоя страна — уверих го и изтиках Тамар навън, преди да му е хрумнало да ми демонстрира на дело докъде се простира неговата справедливост.

След конюшните отидох право на следващия военен съвет; щом приключи той, остана време колкото да си оправя косата и да изчеткам праха от кафтана, преди да поема обратно към Великия дворец —

двамата с Николай бяхме съветници на царя по въпросите за отбраната на Ос Олта.

По едно време наред съвещанието взех да се чувствам като дете, което се е натрапило в света на възрастните. Останалите съветници дадох ясно да се разбере, че според тях ние просто им губим времето. Николай обаче остана невъзмутим. Той задаваше точни въпроси за въоръжението, за числеността на войските около градските крепостни стени и как се обявява тревога в двореца, ако ни нападнат. Скоро останалите царски съветници забравиха за снизходителното си поведение. Започнаха добросъвестно да му отговарят, да разпитват за оръжията, които е прекарал през Долината, и как най-добре би могла да се разгърне тяхната стрелкова мощ.

Той ме остави накратко да опиша ничевие, за да обясним защо се налага превъоръжаването на Гриша. Царските съветници все още гледаха подозрително на Втора армия, но по пътя обратно към Малкия дворец Николай ми се видя напълно спокоен.

— Те сигурно ще те навестят в Малкия дворец — каза. — Ето защо е добре да си там и да ги убедиш, че Гриша трябва да се въоръжат. Дай им да разберат, че Тъмнейший не е като останалите врагове.

— Мислиш, че не го знаят ли? — попитах недоверчиво.

— Не искат да го проумеят. Докато си въобразяват, че могат да се пазарят с Тъмнейший, или да го озаптят, ще продължават да стоят със заровени в пясъка глави и да отричат очевидното.

— Не мога да ги виня — казах мрачно. Добре беше да обсъдим числеността на войската, устойчивостта на крепостните стени и системата за обявяване на тревога, но се боях, че всичко това ще изгуби смисъл, щом се появят воините сенки на Тъмнейший.

Когато излязохме от горския тунел, Николай се обърна към мен.

— Ще дойдеш ли с мен до езерото? — попита.

Поколебах се.

— Обещавам, че няма да коленича пред теб и няма да възпявам в балади твоята красота. Просто искам да ти покажа нещо.

Бузите ми пламнаха. Николай се ухили.

— Не е зле Корпоралки да направят нещо с това твое изчервяване — каза и тръгна покрай Малкия дворец към езерото.

Искуших се да го последвам с една-единствена цел — за да го бутна във водата. Макар че... дали Корпоралки наистина можеха да ме отърват от изчервяването? Прогоних тази нелепа мисъл. Помоля ли Корпоралки да ме отърват от лесното изчервяване, щях да стана за смях на всички в Малкия дворец.

Николай ме чакаше на половината път до езерото; настигнах го по чакълестата алея и двамата продължихме заедно надолу. Там ми посочи една ивица в далечния край на брега, почти до училището.

— Искам да направя кей на това място — каза.

— Защо?

— За да построя наново „Колибрито“.

— Ама теб май наистина не те свърта на едно място! Нямах ли достатъчно работа и без това?

Той се загледа с присвити очи към искрящата повърхност на езерото.

— Надявам се, че ще устоим на Тъмнейший, Алина. Не успеем ли обаче, трябва да си осигурим път за отстъпление.

Впих поглед в него.

— А какво ще стане с другите Гриша?

— За тях нищо не мога да направя.

Направо не можех да повярвам на ушите си!

— Нямам намерение да бягам.

— Така си и мислех — отвърна с въздишка той.

— Ами ти? — продължих гневно. — Нима просто ще отлетиш и ще ни оставиш сами срещу Тъмнейший?!

— Ех, какви ги говориш само! — отвърна шеговито той. — Открай време си мечтая да ме погребат като герой. — Погледна пак към езерото и стана сериозен. — Готов съм да падна в битка, но няма да оставя родителите си на милостта на Тъмнейший. Ще ми дадеш ли двама Вихротворци да ги обуча?

— Те да не са дарове, че да ти ги поднеса на тепсия — отвърнах, припомняйки си как Тъмнейший беше подарил Женя на царицата, сякаш е неодушевена вещ. — Ще попитам за доброволци. Само не им казвай каква е крайната цел. Не искам хората ми да се обезкуражат. — „Или да започнат да се борят за място на кораба“, помислих си. — И още нещо — продължих. — Искам да осигуриш едно място на борда

за Багра. Тя не заслужава да се срещне пак с Тъмнейший. Достатъчно е преживяла и без това.

— Разбира се — отвърна той, после добави. — Аз все още вярвам в победата ни, Алина.

„Е, радвам се, че поне един вярва в нея“, помислих си печално и тръгнах към двореца.

[1] Една морска миля се равнява на 1,852 км. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Давид успя някак да се измъкне и след последния военен съвет. Намерих време да го притисна натясно в работилницата на Фабрикаторите чак късно следващата вечер. Заварих го приведен над купчина планове и чертежи и със зацапани от мастилото пръсти.

Настаних се на един стол до него и се изкашлях. Той вдигна глава и примигна като бухал. Кожата му беше толкова бледа, че виждах плетеницата от вени под нея. Някой го беше подстригал много неумело.

„Най-вероятно сам се е подстригал“, помислих неодобрително. Направо не беше за вярване, че Женя така беше хлътнала по това момче.

Очите му бегло се плъзнаха по нашияника около врата ми. Той смутено взе да си играе с предметите по работната маса — ту ги местеше насам-натам, ту ги подреждаше в прави редици: компас, графитни моливи, перодръжки и шишенца мастило в различни цветове; парчета огледало и обикновено стъкло; даже едно варено яйце, за което предположих, че е вечерята му; и още купчина рисунки и чертежи, в които изобщо не можех да се ориентирам.

— Върху какво работиш? — попитах.

Той отново примигна.

— Чинии.

— Аха.

— Отразяващи чинии — поясни. — На принципа на параболата.

— Колко... любопитно — едва успях да изпелтеча.

Той се почеса по носа, оставяйки дебела синя ивица мастило по цялата му дължина.

— Така може да се увеличи силата ти.

— Като огледалните дискове в ръкавиците ли? — Още с връщането си бях помолила Дурастите да ги преправят. След като вече имах втора муска, те едва ли щяха да са ми нужни, но огледалата ми

помагаха да фокусирам и насочвам светлината. А и контролът, който ми осигуряваха, не беше за подценяване.

— Нещо такова — отвърна Давид. — Ако станат както трябва, силата на Сеч ще е много по-голяма.

— А ако не се справиш?

— Или просто нищо няма да последва, или който ги използва ще се пръсне на парчета.

— Звучи обещаващо.

— И аз така мисля — отвърна той без капка хумор, после отново се надвеси над заниманието си.

— Давид — натъртих. Той стреснато вдигна глава, сякаш напълно беше забравил за съществуването ми. — Трябва да те питам нещо.

Погледът му пак се стрелна към нашийника, после бързо се закова в работната маса.

— Какво можеш да ми кажеш за Иля Морозов?

Давид подскочи и стреснато огледа полупразната работилница. Повечето Фабрикатори все още вечеряха. По всичко личеше, че е неспокоен или изплашен. Посегна инстинктивно към масата, стисна компаса в шепа, после пак го върна на мястото му. Накрая се престаши да заговори.

— Викат му Ковача на кости — прошепна.

По тялото ми премина трепет. Сетих се за пръстите и прешлените по масите на амбулантните търговци край Крибирск.

— Защо? — попитах. — Заради муските, които е намерил ли?

Давид ме изгледа изненадано.

— Той не ги е намерил, изработил ги е.

Направо не вярвах на ушите си.

— Мерзост?!

Той кимна. Значи затова беше погледнал нашийника на Морозов, когато Зоя попита дали някога друг Гриша е имал мощта на Тъмнейший. Морозов навремето е отключил същите стихии, които управляваше сега Тъмнейший.

Магия. Гадост.

— Как го е постигнал?

— Никой не знае — отвърна Давид, поглеждайки през рамо. — Когато Черният еретик загинал при злополуката, причинила появата на

Долината, синът му излязъл от прикритието си и оглавил Втора армия. По негово нареждане били унищожени всички записки и дневници на Морозов.

Неговият син?! Пак се изненадах колко малко хора знаят тайната на Тъмнейший. Черният еретик никога не беше умирал — открай време имаше само един Тъмнейший, един-единствен могъщ Гриша, който от поколения предвождаше Втора армия, прикривайки истинската си самоличност.

Доколкото ми беше известно, той никога не е имал син. Както и не би унищожил нещо толкова ценно като дневниците на Морозов. На борда на китоловния кораб Тъмнейший ми каза, че не всички книги забраняват съчетаването на муските. Може би е говорел за дневниците на Морозов.

— Защо се е криел синът му? — попитах. Любопитно ми беше с каква легенда Тъмнейший е успял да прикрие измамата си.

Този път Давид се намръщи, сякаш отговорът беше повече от ясен.

— Тъмнейший и неговият наследник никога не са живели по едно и също време в Малкия дворец. Рискът от покушение би бил твърде голям.

— Ясно — казах. Напълно правдоподобно, пък и след сто години едва ли някой би се усъмнил в подобна история. Гриша почитаха традициите, а Женя едва ли беше първата Шивачка на служба при Тъмнейший. — Но защо е наредил да унищожат дневниците?

— Там са били описани всички експерименти на Морозов за създаване на муските. Черният еретик се е опитвал да ги повтори и тогава нещо се е объркало.

Косъмчетата по ръцете ми настръхнаха.

— И така се появила Долината, нали?

Давид кимна.

— Затова синът му наредил всички дневници и записки на Морозов да бъдат изгорени. Казал, че са прекалено опасни и са твърде голямо изкушение за всеки Гриша. Ето защо не казах нищо на съвета. Не би трябвало да знам за съществуването им.

— Тогава откъде научи?

Давид отново се озърна в пустата работилница.

— Морозов е бил Фабрикатор, може би първият и определено най-могъщият.

Постигнал е неща, за които другите дори не са мечтаели — както по негово време, така и досега. — Той смутено сви рамене. — За нас е нещо като герой.

— Знаеш ли още нещо за муските, които е създал?

Давид поклати глава.

— Носят се слухове, че имало и други, но аз зная само за елена.

Нищо чудно Давид никога да не е виждал Жития санктя. Апарат твърдеше, че едно време давали тази книжка на всяко дете Гриша още с пристигането му в Малкия дворец. Но това е било много отдавна. Сега единственото верую на Гриша беше Малката наука. Не знаех някога да са се интересували от религия. Суеверия, така Тъмнейший нарече малката червена книжка. Селски врели-некипели. Явно Давид не правеше никаква връзка между Свети Илия и Иля Морозов. Или пък криеше нещо от мен.

— Давид, какво правиш тук? — попитах. — Ти му помогна да ми сложи нашийника и трябва да си знаел за намеренията му.

Той преглътна мъчително.

— Знаех, че ще може да те контролира чрез нашийника; че с него ще използва силата ти. Но никога не съм си помислял, не съм вярвал, че... всички тези хора... — Той се мъчеше да намери подходящите думи. Най-накрая протегна изцапаните си с мастило ръце почти умолително. — Аз създавам, а не разрушавам.

Искаше ми се да вярвам, че е подценил жестокостта на Тъмнейший. Нали аз допуснах същата грешка. Но Давид или ме лъжеше, или беше твърде слабоволен. „Кое от двете е по-лошото? — попита някакъв дрезгав глас в главата ми. — Щом веднъж вече е минал на противниковата страна, пак може да го направи.“ Гласът на Николай ли беше това? Или пък на Тъмнейший?

Или говореше онази част от мен, която вече на никого не вярваше?

— Е, късмет с чиниите — казах и станах да си вървя.

Давид свъси вежди и пак се надвеси над листовете с чертежи.

— Не вярвам в късмета.

„Лошо — помислих си, — защото ще имаме нужда от него.“

От работилницата на фабрикаторите тръгнах право към библиотеката и останах там почти цялата нощ. Получи се добър пример за хвърлени на вятъра усилия. Всички исторически документи и книги на Гриша, които прегледах, даваха само повърхностни сведения за Иля Морозов, независимо че беше смятан за най-великия Фабрикатор на всички времена.

Негово дело беше гришанската стомана, както и методът за създаване на нечупливо стъкло. Той беше открил формула за течен огън, който се оказал толкова опасен, че унищожил формулата само дванайсет часа след създаването ѝ. По всичко личеше, че всяко упоменаване на муските или на Ковача на кости е било старателно заличено.

Това обаче не ми попречи следващата вечер да се върна в библиотеката и да се заровя в религиозните текстове. Проследих всички документирани позовавания на Свети Илия. Подобно на останалите предания за светците и историята на неговото мъченичество беше потискащо брутална: един орач паднал от плуга в нивата край дома си. Дочул виковете, Илия се притекъл на помощ, но заварил обления в сълзи баща над тялото на мъртвия си син.

Момчето било разпрано от остриетата на плуга, а земята наоколо — подгизнала от кръвта му. Илия съживил момчето, а селяните му се отблагодарили, като го оковали във вериги и го хвърлили в реката, където потънал под тежестта на железните окови.

Подробностите бяха отчайващо неясни. Веднъж Илия беше земеделец, друг път зидар, а трети — дърводелец. Имаше или две дъщери, или един син, или изобщо нямаше деца. Стотици селца си оспорваха честта да са мястото на неговото мъченичество. Освен това в сътвореното от него чудо имаше един малък проблем. Охотно бих повярвала в него, ако Илия е бил Лечител от Корпоралки, но за Иля Морозов категорично се твърдеше, че е Фабрикатор. Ами ако двамата изобщо не бяха една и съща личност?

Нощем стъкленият купол на библиотеката се осветяваше от маслени лампи, а тишината под него беше толкова дълбока, че чак чувах дишането си. Не беше странно, че се чувствам обърквана и смазана, докато седя сам-сама в мрака, заобиколена единствено от книги. Но библиотеката си оставаше последната ми надежда, затова

продължавах да идвам в нея. Една вечер Толя ме завари свита в любимото си кресло, докато се опитвах да вникна в смисъла на текст на староравкански.

— Не е редно да идваш тук нощем сама. Трябва поне един от нас да те придружава — кисело каза той.

Прозях се и протегнах схванатите си крайници. Единственото, което ме застрашаваше тук, бе някоя претрупана с книги лавица да ми се стовари на главата, но се чувствах прекалено уморена, за да споря с него.

— Няма да се повтори — казах.

— Какво е това? — попита Толя и се наведе да огледа по-добре книгата в скута ми. Толкова беше огромен — все едно някой мечок се присъедини към моите научни занимания.

— И аз не съм много сигурна. Видях я в библиотечния регистър при книгите за Илия, затова я взех, но нищо не мога да схвана.

— Това е списък със заглавия.

— Нима го разбираш? — попитах изненадана.

— Църквата ни отгледа — отвърна той, преглеждайки бегло страницата.

Намръщих се. Много деца бяха отгледани в благотворителни заведения към църквата, но това не ги правеше грамотни за литургическия равкански.

— Какво пише?

Той прокара пръст по буквите под името на Илия. Огромните му ръчища бяха покрити с белези. Изпод ръкава на ризата му от грубо платно се подаваше крайчецът на татуировка.

— Не е кой знае колко — отвърна. — Свети Илия Възлюбения, Свети Илия Съвършения. Обаче има изредени и имената на няколко града, където е правил чудеса.

Цялата се превърнах в слух.

— Може би това е подходящо място, откъдето да започнем.

— Трябва да се поразтърсиш из параклиса. Във вестиария^[1] също има няколко книги.

Минавах често покрай царския параклис, но никога не бях влизала вътре.

За мен той беше владението на Апарат и даже когато свещеника вече го нямаше, пак не ме теглеше натам.

— Как изглежда отвътре?

Толя сви огромните си рамене.

— Като всеки параклис.

— Толя — казах, пришпорена от внезапно любопитство, — мислил ли си някога да се присъединиш към Втора армия?

Въпросът ми, изглежда, го засегна.

— Не съм се родил, за да служа на Тъмнейший.

Тъкмо се канех да го попитам за какво точно е роден, когато той тупна с пръст върху страницата.

— Мога да ти преведа това, ако искаш. — После се ухили. — Или просто ще накарам Тамар да го направи.

— Добре — казах. — Благодаря ти.

Той склони глава. Това беше обикновен жест, но той все още стоеше на колене до мен и нещо в позата му ме накара да потръпна.

Имах чувството, че очаква нещо. Протегнах колебливо ръка и я сложих на рамото му. В мига, когато пръстите ми го докоснаха, той издиша задържания дотогава въздух. Прозвуча ми почти като благодарствена въздишка.

Останахме така за миг смълчани в ореола на светлината от лампите. После той се изправи и отново се поклони.

— Ще чакам пред вратата — каза и потъна в мрака.

Мал се завърна от лова на следващата сутрин. Нямах търпение да му разкажа всичко — какво съм научила от Давид, плановете за ново „Колибри“, странната случка с Толя.

— Той наистина си е странен — съгласи се Мал. — Но няма да навреди, ако все пак се поразровиш из параклиса.

Решихме да отидем заедно. По пътя дотам го накарах да ми разкаже за лова.

— Повечето време прекарахме в игра на карти и пиене на квас. Някакъв херцог така се беше наквасил, че цамбурна в реката. Едва не се удави. Слугите му го измъкнаха за ботушите, но той постоянно се връщаше обратно и все ломотеше, че това бил най-добрият начин за лов на пъстърва.

— Толкова ужасно ли беше? — разсмях се.

— Не, всичко останало си беше в реда на нещата. — Той подритна едно камъче по пътеката. — На теб също щеше да ти е интересно.

— Защо ли не ми се вярва, че щях да се забавлявам.

— Един от царските следотърсачи се кълнеше, че силата ти е измамна.

— И как тогава ми се получава?

— Според него има някаква сложна система от огледала и макари в комбинация с хипноза. Съвсем се обърках от обясненията му.

Изкисках се.

— Не е чак толкова забавно, Алина. Щом се напият, някои от благородниците стават много откровени. Според тях всички Гриша трябва да бъдат арестувани и екзекутирани.

— Все светии! — задъхах се.

— Просто са изплашени.

— Това не ги извинява — сопнах се, усещайки как в мен се надига гняв. — Ние сме равканци също като тях. Изглежда, са забравили за всичко, което Втора армия е направила за тях.

Мал помирително вдигна ръце.

— Не съм казал, че мисля като тях.

Изпъшках и си изкарах яда на един съвсем невинен клон.

— Знам.

— Все пак си мисля, че донякъде ги спечелих на наша страна.

— И как успя?

— На тях им хареса, че си служила в Първа армия и че си спасила живота на царския син.

Вдигнах въпросително вежди.

— Да, но защото той рискува живота си, за да ни спаси.

— Е, да кажем, че представих фактите малко по-свободно.

— Това на Николай определено ще му хареса. Има ли още?

— Казах им, че мразиш херинга.

— Защо?

— А също и че обичаш сливов кейк. И как Ана Куя те нашари с пръчка, защото си съсипа пролетните пантофки, докато скачаше из локвите.

Сбърчих нос.

— Защо ти е трябвало да им разказваш всичко това?

— Исках да видят и човешкото ти лице — отвърна той. — Досега за тях ти си само Призоваващата слънцето. Гледат на теб като на някаква заплаха — още един могъщ Гриша, не по-различен от Тъмнейший. Аз пък искам да мислят за теб като за своя дъщеря, сестра или приятел. Нека видят просто Алина.

Усетих как в гърлото ми засяда буца.

— Често ли се упражняваш да бъдеш толкова възхитителен?

— Всекидневно — ухили се той. После ми намигна. — Но предпочитам да ми викаш „полезен“.

Параклисът беше единствената запазена постройка от стар манастир, който навремето се издигал на най-високото място в Ос Олта. Мълвеше се, че в него бил коронясан първият цар на Равка. На фона на всичко останало в дворцовия парк, той имаше съвсем аскетичен вид — с варосани в бяло стени и едно-единствено синьо кубе. Вътре нямаше жива душа; личеше си, че просто плаче за основно почистване. Пейките бяха покрити с дебел слой прах, а под стрехите гнездяха гълъби. Докато вървахме по пътеката между пейките, Мал ме хвана за ръка и сърцето ми подскочи.

Не се наложи да губим много време във вестиария. Няколкото книги по лавиците се оказаха същинско разочарование — просто купчина стари сборници с химни с ронещи се пожълтели страници. Единственото интересно нещо тук беше масивният триптих зад олтара. Върху трите му огромни криле в изобилие от краски бяха изографисани тринайсет светии с милосърдни лица. Разпознах някои от Жития санктя: Лизабета с кървавите рози; Пьотр със забитите в тялото му горящи стрели. Тук беше и Свети Илия с нашийника, оковите и скъсаните вериги.

— Никакви животни — отбеляза Мал.

— Доколкото съм виждала, него никъде не го изобразяват с муските, само с вериги. Единственото изключение е Жития санктя. Не мога да си обясня защо.

По-голямата част от олтара имаше доста запазен вид, но крилото с Илия беше зле пострадало от времето и влагата. Лицата на светиите едва личаха изпод мухъла, а миризмата на плесен беше почти задушаваша. Покрих носа си с ръкав.

— Тук някъде трябва да има теч — каза Мал. — Това място е същинска руина.

Втречено оглеждах олтара, опитвайки се да различа чертите на Илия под дебелия слой мръсотия. Изглежда, пак попаднахме в задънена улица. Не ми се искаше да го призная дори пред себе си, но вече губех надежда. По едно време почувствах същия странен копнеж; усетих едната си китка гола и беззащитна. Къде беше жар-птицата?

— Може да стоим тук цял ден — обади се Мал, — и той пак няма да ти проговори.

Знаех, че ме дразни, но в мен отново заклокочи гняв. Не знаех обаче към кого е насочен — към него ли, или към мен самата.

Тръгнахме да си ходим и в този момент аз се заковах на място. В полумрака край вратата ни чакаше Тъмнейший, седнал на една пейка в най-плътната сянка.

— Какво има? — попита Мал и проследи погледа ми.

Чаках окаменяла. „*Виж го и ти* — замолих се безмълвно, — *моля те, виж го и ти.*“

— Алина! Какво става?

Забих нокти в дланта си.

— Нищо — отвърнах. — Как мислиш, дали пак да не претърсим вестиария?

— Не ми се вярва от там да изскочи нещо.

Насилих се да се усмихна и тръгнах.

— Сигурно си прав. Просто не ми се искаше да става така.

Докато минавахме покрай Тъмнейший, той обърна глава и ни изпроводи с поглед. Сложи заговорнически пръст на устните си, после склони чело в престорена молитва.

Отвън на чист въздух, далече от задушливия плесенясал дъх на параклиса, малко се посъвзех. Мислите ми обаче продължаваха трескаво да препускат. Това се беше случило отново. По лицето на Тъмнейший нямаше и следа от белезите. Мал не го виждаше. Това трябваше да означава, че не е истински, просто някакво видение. Но първата вечер, когато бяхме в неговата стая, той ме докосна. Усетих пръстите му върху бузата си. Що за халюцинация можеше да създаде толкова силна илюзия?

По целия път, докато прекосяхме гората, треперех неудържимо. Дали тези видения не бяха демонстрация на новата мощ на Тъмнейший? Ужасявах се от мисълта, че е открил начин да прониква в мислите ми. Другата възможност обаче беше още по-страшна. „Не

може да нарушаваш законите на този свят, без да си платиш цената.“ Притиснах ръка към тялото си и усетих как люспите на морския бич се затоплят от допира на кожата.

„Забрави Морозов и неговата лудост.“ Ами ако всичко това няма нищо общо с Тъмнейший? Ами ако полудявам.

— Мал... — започнах, без да съм сигурна какво точно искам да кажа, — третата му...

Той постави пръст върху устните си и това толкова приличаше на жеста на Тъмнейший, че едва не се препънах. В следващия момент обаче дочух пукот на съчки и измежду дърветата се показа Василий.

Не бях привикнала да виждам царския син извън Великия дворец и за момент просто го наблюдавах, без да мръдна. После се съвзех от стъписването и се поклоних.

Василий кимна в отговор, пренебрегвайки Мал. Ако го беше забелязал изобщо. За него „слугите“ бяха прозрачни като стъкло.

— Мой Царевич — поздравих го.

— Алина Старков — отвърна с усмивка той, — надявам се да ми отделиш малко от времето си.

— На вашите услуги — отвърнах.

— Ще чакам по-надолу по пътеката — каза Мал, стрелвайки Василий с подозрителен поглед.

Царският син го изчака да се отдалечи.

— Дезертърът май още не се е научил къде му е мястото.

Потиснах гнева си.

— Какво мога да направя за вас, Мой Царевич?

— Предпочитам да ме наричаш Василий — каза той, — поне когато сме насаме.

Примигнах недоумяващо. Никога не бях оставала насаме с царския син, а и сега не изгарях от желание да го правя.

— Настани ли се вече удобно в Малкия дворец? — попита той.

— Да, благодаря, Мой Царевич.

— Василий.

— Не зная дали е редно да се обръщам към вас така, защото е в противоречие с протокола — отвърнах високопарно.

— Но на брат ми говориш на малко име.

— С него се запознахме при... особени обстоятелства.

— Известно ми е, че той може да бъде изключително чаровен — подметна Василий. — Трябва да си наясно обаче, че освен това е много хитър измамник.

„Самата истина“, помислих, но гласно казах само:

— Той притежава необикновен ум.

Василий сподавено се изкиска.

— Я какъв дипломат се извъди само! Тази промяна е много обнадеждаваща. Не се съмнявам, че въпреки скромния си произход, с времето ще се научиш да се държиш сдържано и с грацията на истинска благородна дама.

— Искате да кажете, че ще се науча да си затварям устата, така ли?

Василий неодобрително изсумтя. Трябваше да прекратя този разговор час по-скоро, преди сериозно да съм го обидила. Василий може и да изглежда глупак, но все пак беше царски син.

— Всъщност не — каза той и надутото се засмя. — Твоята прямота е очарователна.

— Благодаря — промърморих. — А сега, ако ме извините, Ваше Височество...

Василий ми препречи пътя.

— Не знам какви са вашите уговорки с брат ми, но все пак не забравяй, че той е вторият син. И ще си остане такъв, независимо колко високо се цели. Единствен аз мога да те направя царица.

Ето значи каква била работата! Отдъхнах си вътрешно.

— Само цар може да направи една жена царица — припомних му.

Василий махна пренебрежително.

— Баща ми няма да живее още дълго. Аз и сега управлявам Равка.

„Така ли му викаш на това?“, помислих си с раздражение. Съмнявах се, че Василий изобщо би стъпил в Ос Олта, ако не виждаше в Николай заплаха за своята корона. Тоя път обаче успях да си удържа езика зад зъбите.

— Ти много си се издигнала за едно сираче от Керамзин — продължи Василий, — но може да стигнеш още по-високо.

— Уверявам ви, Мой Царевич — отвърнах от душа и сърце, — че нямам такива амбиции.

— Тогава към какво се стремиш, Призоваваща слънцето?

— В момента ли? Точно сега нямам търпение да обядвам.

Той намусено издаде долната си устна и за момент заприлича досущ на баща си. Но после се усмихна.

— Умно момиче — каза. — Вярвам, че ще се окажеш и полезна. Нямам търпение да се опознаем по-отблизо.

— Не мога да си представя нещо по-хубаво — излъгах.

Той взе ръката ми и притисна влажни устни към кокалчетата на пръстите ми.

— Доскоро, Алина Старков.

Потиснах погнусата си. Докато се отдалечаваше, крадешком отрих ръката си о кафтана.

Мал ме чакаше в края на гората.

— Какво искаше? — попита с тревожно изражение.

— Обичайното — отвърнах. — Още един царски син, още едно предложение.

— Не говориш сериозно! — отвърна недоверчиво Мал и се разсмя. — Май изобщо не си губи времето.

— Обединението прави силата — изимитирах гласа на Николай.

— Е, мога ли да поднеса своите поздравления? — попита Мал, но в гласа му не усетих напрежение. Просто му беше забавно. Явно престолонаследникът на Равка не му се виждаше чак такава заплаха, каквато беше за него прекалено самоувереният капер.

— Как мислиш, дали на Тъмнейший му се е налагало да отблъсква нежеланите попълзновения на царски особи с влажни устни? — попитах мрачно.

Мал се изкиска.

— Какво му е толкова смешното?

— Просто си представих Тъмнейший, притиснат в ъгъла от някоя потна херцогиня, която се опитва да го прелъсти.

Изсумтях, после се разсмях с глас. Николай и Василий бяха толкова различни, че наистина не беше за вярване да са от една кръв. Неочаквано си спомних целувката на Николай, грубият натиск на устните му върху моите, докато ме притискаше към себе си. Тръснах глава.

„Иначе може да са различни — рекох си, докато влизахме в двореца, — но и двамата искат да се възползват от теб.“

[1] Църковно помещение, където се съхранява църковната утвар и свещеническите одежди. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Лятото беше в разгара си и облъхваше Ос Олта с талази от непоносима жегга. Единственото спасение от нея беше в езерото или в прохладните басейни на купалото, скрито в сянката на брезовата горичка до Малкия дворец. Каквато и омраза да таяха към Гриша в царския двор на Равка, тя не попречи на придворните постоянно да привикват Вихротворците и Вълнотворците във Великия дворец, за да призовават прохладен бриз и да създават огромни блокове лед, които да разхлаждат душните стаи и залите.

Това едва ли беше най-разумното приложение за дарбите на Гриша, но аз държах царят и царицата да са доволни. И без това вече ги бях лишила от най-умелите Фабрикатори, които денонощно се трудеха над мистериозния проект на Давид за огледалните чинии.

Всяка сутрин събирах съвета на Гриша — понякога за броени минути, друг път с часове — за да обсъдим последните сведения от разузнаването, дислокацията на пехотата и вестите от северната и южната граница.

Николай все още се надяваше да предизвикаме Тъмнейший на бойното поле, преди армията му от сенки да е разгърнала пълната си мощ. Цялата мрежа от шпиони и съгледвачи на Равка обаче не беше способна да открие къде се намира той. Постепенно ни се изясняваше, че ще се наложи да го изчакаме в Ос Олта. Единственото ни предимство беше, че Тъмнейший не може просто да прати ничевие срещу нас. Той трябваше да е близо до своите изчадия, което ще рече, че ще се присъедини към щурма им срещу столицата. Сега големият въпрос оставаше дали ще нахлуе откъм Фйерда, или откъм Шу Хан.

Изправен пред събраните в оръжейната зала Гриша, Николай посочи с широк жест една от големите карти на стената.

— При последната кампания си върнахме по-голямата част от тези територии — каза, очертавайки северната граница на Равка с Фйерда. — Те за покрити с гъсти лесове и са непроходими, ако реките не са замръзнали.

Всички останали пътища са завардени.

— Има ли части на Гриша, разположени по тези места? — попита Зоя.

— Не — отвърна Николай. — Около Уленск обаче има наши патрули. Ако той реши да мине оттам, ще бъдем предупредени навреме.

— Освен това ще му се наложи да преодолее и Петразой — добави Паша. — Независимо дали ще реши да го превземе, или да го заобиколи, това ще отнеме доста време. — През последните седмици тя се включваше много дейно в обсъжданията и даваше полезни препоръки. Докато Давид през повечето време седеше мълчаливо и като на тръни, на нея явно й харесваше да се откъсне за малко от задълженията си в работилниците.

— Мен повече ме безпокоят Вечните ледове — каза Николай, прокарвайки ръка през участъка от северната граница над Сайбея. — Те са добре укрепени, но и територията, която трябва да се отбранява, е огромна.

Кимнах с глава. Двамата с Мал веднъж вече бяхме прекосили тези диви земи и още помнех колко безкрайни ми се видяха тогава. Улових се да се озъртам за него, макар да знаех, че е на поредния лов — този път с група стрелци от Керч и равкански дипломати.

— Ами ако дойде от юг? — обади се Зоя.

Николай даде знак на Фьодор, той се изправи и започна да обяснява на Гриша слабите места в отбраната на южната граница. Гарнизонът на Корпоралки беше в Сикурск и той добре познаваше района.

— Почти невъзможно е да се контролират всички планински проходи в Сикурзой — мрачно заключи Фьодор. — Шуанците от години се възползват от това и непрекъснато предприемат набези. За Тъмнейший също няма да е трудно да се промъкне оттам.

— А от там до Ос Олта е само една ръка разстояние — каза Сергей.

— По-напред обаче трябва да се мине през военния гарнизон на Полизная — напомни му Николай. — Това може да обърне нещата в наша полза. Но при всички случаи, ако дойде от там, ние ще сме подготвени.

— Подготвени, значи? — изсумтя Павел. — Може ли човек изобщо да е готов за армия от неизтребими чудовища?!

— Те не са неизтребими — отвърна Николай и кимна към мен. — Тъмнейший също. В това съм сигурен — нали го прострелях.

Зоя ококори очи.

— Ти си го прострелял?

— Точно така — потвърди Николай. — За съжаление не беше смъртоносно, но с практиката ще се усъвършенствам. — Той направи пауза и се взря поотделно във всяко от разтревожените лица около масата. После продължи. — Тъмнейший притежава огромна сила, но ние също. Той никога не се е изправял срещу обединената мощ на Първа и Втора армия, нито подозира за оръжията, които имам намерение да осигуря. Ще се изправим лице в лице.

Ние ще го обградим и тогава ще видим чий ще е щастливият куршум.

Докато тъмните орди на Тъмнейший са съсредоточени срещу Малкия дворец, той ще бъде уязвим. Замисляхме да разположим около столицата тежковъоръжени отряди от Гриша и солдати на разстояние четири километра един от друг. Започнеше ли битката, те щяха да стеснят кръга около Тъмнейший и да хвърлят срещу него цялата огнева мощ, която Николай можеше да ни осигури.

В известен смисъл Тъмнейший винаги се е страхувал точно от това. Още си спомнях как описваше новите оръжия, създавани извън пределите на Равка, и какво ми каза веднъж под счупените греди на една крайпътна плевня: „Епохата на гришанската сила отива към своя край“.

Паша се прокашля.

— Знаем ли какво ще стане с армията от сенки, когато убием Тъмнейший?

Прииска ми се да я прегърна. Нямах ни най-малка представа какво би станало с ничевие, ако успеем да повалим Тъмнейший. Възможно бе те да се разтворят във въздуха, но нищо чудно да освирепеят още повече и дори по-лошо, но тя каза: „Когато убием Тъмнейший“. Колебливо, уплашено, но въпреки това в думите ѝ имаше зрънце надежда.

Главните ни усилия бяха хвърлени в изграждането на защитата на Ос Олта. В града от стари времена имаше цяла мрежа от камбани, които звъняха при тревога — така дворецът щеше да е предупреден, когато се появи враг. С позволението на баща си Николай разположи по градските и дворцовите стени огромни самозареждащи се револвери, каквито бях видяла на борда на „Колибрито“. Въпреки недоволството на Гриша, наредих да сложат няколко от тях и върху покрива на Малкия дворец. Вероятно нямаше да спрат ничевие, но поне щяха да ги забавят.

Макар и с неохота, Гриша постепенно осъзнаха колко незаменими са Фабрикаторите.

Огнетворци и Материалки заедно работеха върху създаването на гранатки, които да произвеждат достатъчно силен взрив и светлина, та да забавят настъплението на воините сенки. Проблемът беше с какво да заменят взривния прах в тях, който би поразил всичко и всички наоколо. Понякога чак ме хващаше страх, че ще вдигнат във въздуха Малкия дворец и ще свършат работата на Тъмнейший вместо него. Често виждах на вечеря в куполната зала Гриша с обгорени маншети и опърлени вежди.

Съветвах ги да пренесат по-опасните експерименти на брега на езерото и да гледат Вълнотворците да са наблизко в случай на извънредно положение.

Николай също беше въодушевен от работата им и настояваше да се включи поне в проектирането на външния вид на новото оръжие. Фабрикаторите първо се опитаха да го изолират, после си дадоха вид, че се вслушват в мнението му. Скоро обаче разбраха, че той не е просто отегчен царски син, който си вре носа, където не му е работа. Николай не само схвана идеята на Давид, но благодарение дългогодишната си работа с отцепниците Гриша без проблем мина на езика на Малката наука. Малко след това сякаш всички забравиха както ранга му, така и че той е отказатся. Все по-често го заварвах надвесен над масите в работилниците на Материалки.

Най-много ме тревожеха обаче експериментите, които се провеждаха зад лакираните в червено врати на залите по анатомия на Корпоралки. Заедно с Фабрикаторите те се опитваха да съчетаят гришанска стомана и човешка кост. Целта беше войниците да бъдат поиздръжливи на атаките на ничевие.

Опитите обаче се оказаха болезнени и много далече от съвършенството. Телата на хората, с които се експериментираше, често отхвърляха метала. Лечителите правеха каквото е по силите им, но продраните викове на доброволците от Първа армия понякога ехтяха из всички зали на Малкия дворец.

Следобедите бяха запълнени с безкрайни съвещания във Великия дворец. Силата на Призоваващата слънцето се превърна в ценна разменна монета при преговорите за съюз с останалите държави. Често бях привиквана да демонстрирам способностите си и да доказвам, че съм още жива пред дипломатически сбирки. Царицата даваше приеми и организираше матинета с чай, където пак аз бях главната атракция. Николай често се отбиваше да ръси комплименти, да флиртува безсрамно и покровителствено да стърчи до мен като някой предан ухажор.

Но нямаше нищо по-мъчително от „стратегическите съвещания“ при царя с неговите съветници и пълководци. Царят рядко се вясваше на тях. Предпочиташе да прекарва дните в преследване на младичките слугини, които сподиряше с куцукане из палата, или да спи на слънце като стар котарак. В негово отсъствие съветниците му не спираха да говорят.

Препираха се кое е по-разумно: да сключим мир с Тъмнейший, или да му обявим война. Спореха първо по въпроса за съюз с Шу, после за партньорство с Фйерда. Оспорваха всеки ред от всеки бюджет — като се започне с количеството амуниции, та се стигне до какво да ядат на закуска солдатите.

И рядко се случваше нещо да бъде свършено докрай, или да се вземе окончателно решение.

Щом Василий научи, че ние двамата с Николай участваме в тези съвещания, той тутакси се прости с обичайното си нехайство към задълженията на престолонаследник и настоя също да присъства. За моя огромна изненада Николай го прие с широко отворени обятия.

— Какво облекчение! — възкликна той. — Моля те, кажи, че виждаш някакъв смисъл във всичко това. — И плъзна по масата към него цяла купчина счетоводни книжа.

— Какво е това? — попита Василий.

— Предложение за възстановяване на акведукта край Черницин.

— И цялата тая бумащина само за един акведукт?!

— Не се безпокой, ще накарам да отнесат останалото от книгата право в кабинета ти.

— И още ли има?! Не може ли някой от министрите...

— Нали видя какво стана, когато баща ни прехвърли на други управлението на Равка? Двамата с теб трябва да сме непрекъснато нащрек.

Василий гнусливо взе най-горния лист от купчината, сякаш е мръсен парцал. Призовах цялата си воля, за да не прихна с глас.

— Василий си въобразява, че ще може да управлява страната като баща ни — довери ми по-късно същия следобед Николай, — и само ще дава банкети с единственото задължение от време на време да произнесе по някоя реч. Ще се постарая да разбере какво означава да си начело на държавата, когато до теб ги няма Тъмнейший и Аппарат да вършат цялата работа.

Отначало това изглеждаше добър план, но скоро вече проклинах под нос и двамата царски синове. Присъствието на Василий направи срещите два пъти по-дълги и досадни. Той се кипреше, позираше и претегляше на везните всички възможни решения на въпросите, поставени за обсъждане; ораторстваше безспир на тема патриотизъм, стратегия и тънкости на дипломацията.

— Не съм срещала човек, който да говори толкова много, без да каже нищо — разфучах се, докато Николай ме изпровождаше към Малкия дворец след поредното безплодно съвещание. — Сигурно има начин да се сложи край на всичко това.

— Как например?

— Накарай някое от безценните му понита да му тегли един къч в главата.

— Бас ловя, че и те самите често се изкушават да го направят — отвърна Николай. — Василий е мързелив и суетен и винаги е обичал на работата лекото, но ще трябва да разбере, че няма лесен начин да управляваш една държава. Имай ми доверие, съвсем скоро ще се умори да се прави на монарх.

— Сигурно — отвърнах, — но дотогава аз ще съм се споминала от досада.

— Следващия път си вземи манерка — разсмя се Николай. — И отпивай по глътка всеки път, щом брат ми си промени мнението.

— В такъв случай ще падна мъртвопияна на пода още преди да е минал и час.

С помощта на Николай извикахме от Полизная експерти, които да запознаят Гриша с модерното въоръжаване и да ги обучат да си служат с огнестрелни оръжия. Макар в началото да имаше стаено напрежение и от двете страни, постепенно всичко потръгна гладко — дотам, че дори се надявахме да се завържат приятелства между Първа и Втора армия.

Взаимоотношенията в смесените отряди от Гриша и солдати, сформирани да следят кога Тъмнейший ще поеме към Ос Олта, бяха най-обещаващи. След приключване на военното обучение те вече си подмятаха свои си, непонятни за околните, шегки и можеха да се похвалят с няколко съвсем нови приятелства. Даже взеха да си викат един на друг нулчики — нулите — защото вече не се числяха нито към Първа, нито към Втора армия.

Тревожеше ме само как ще реагира Боткин на всички тези промени. Него обаче явно го интересуваше единствено унищожаването на противника, независимо какви техники се използват за целта. Освен това гледеше при всеки удобен случай да си бърби с Толя и Тамар за оръжия.

Тъй като в Шу имаха неприятния обичай да правят дисекция на всеки Гриша, който им попаднеше, в редиците на Втора армия се срещаха малцина оцелели от тези земи. Най-голямата радост за Боткин бе да говори на родния си език, но му допадаше и яростта на близнаците в битка. Те не разчитаха единствено на дарбата си на Корпоралки, както приучваха от малки възпитаниците на училището към Малкия дворец. За Толя и Тамар способностите на Сърцеразбивачи бяха просто поредното оръжие в богатия им военен арсенал.

— Опасно момче. Опасно момиче — коментираше Боткин една сутрин, наблюдавайки близнаците в тренировъчна схватка с група Корпоралки, докато неколцина силно притеснени Призоваващи чакаха реда си. Мари и Сергей също бяха тук; подир тях както обикновено се мъкнеше Надя.

— Тя е по-фтрафна от него — изфъфли жално Сергей. Тамар му беше сцепила устната и сега той говореше трудно. — Фтрах ме фаща за нейния фъпруг.

— Няма се жени — отсече Боткин в мига, когато Тамар тръшна на земята един напълно беззащитен Огнетворец.

— Че защо не? — попитах изненадана.

— Не тя. Не и неин брат също — отвърна наемникът. — Те приличат на Боткин. Родени за битки. Правени за война.

Три Корпоралки едновременно се нахвърлиха на Толя. Само след миг и тримата стенеха и се превиваха на пода. Замислих се за онова, което Толя ми каза в библиотеката — че не е роден да служи на Тъмнейший. Подобно на мнозина шуанци, той също беше избрал жребия на наемник и обикаляше света, предлагайки услугите си като капер и наемен войник. Но ето че накрая пак стигна до Малкия дворец. Но колко още щяха да останат двамата със сестра си тук?

— На мен тя ми се нрави — обади се Надя, следейки Тамар с копнежен поглед. — Безстрашна е.

Боткин се разсмя.

— Безстрашна е друга дума за глупава.

— Аз бих си фпфтил това пред нея — простена Сергей, докато Мари попиваше сцепената му устна с мокра кърпа.

Усетих, че не мога да прикрия усмивката си и се извърнах. Все още не бях забравила как те тримата ме „приветстваха“ с пристигането ми в Малкия дворец. Вярно, не те ме нарекоха блудница, нито се опитаха да ме прогонят, но пък и не казаха една добра дума в моя подкрепа. Затова сега нямах ни най-малко желание да се преструвам на тяхна приятелка. Пък и не бях съвсем сигурна какво трябва да е поведението ми към тях. И преди не се славехме като най-близки, а промяната в моя статус сякаш правеше пропастта между нас още по-непреодолима.

„На Женя това изобщо нямаше да й направи впечатление“, внезапно ми мина през ума. Женя ме познаваше. Двете заедно неведнъж се бяхме заливали от смях и си бяхме споделяли момичешки тайни, затова нито златотъканият кафтан, нито титлите биха й попречили да ми каже точно какво мисли; нито пък да вплете пръсти в моите, за да си поклюкарстваме.

Колкото и лъжи да ми беше наговорила, тя все пак ми липсваше.

Сякаш в отговор на тези усетих как някой ме дърпа за ръкава и нечий треперлив глас изрече: „Суверенна моя“.

До мен стоеше Надя и пристъпваше от крак на крак.

— Надявах се...

— Какво има?

Тя се обърна към един от тъмните ъгли в конюшните и посочи някакво момче в сините одежди на Етералки, което не бях виждала никога преди.

Малцина Гриша бяха откликнали на указа за опрощение, но това момче беше прекалено младо, за да е участвало в събитията. То нервно приближи, сучейки с пръсти краищата на кафтана си.

— Това е Адрик — представи го Надя и обгърна раменете му с ръка. — Братчето ми. — Приликата между двамата беше очевидна, но едва след като я потърсиш. — Разбрахме, че се каниш да евакуираш училището.

— Така е.

Изпрацах всички ученици далече от бъдещото бойно поле, където бях сигурна, че ще намерят удобни легла и достатъчно място за всички: Керамзин. Боткин заминаваше с тях. Неприятно ми беше да се лишавам от толкова способен воин, но така младите Гриша щяха да продължат обучението си, а и той щеше да ги наглежда. Тъй като Багра отказваше да ме приеме, пратих при нея прислужник със същото предложение. Тя нищо не отговори. Въпреки че се опитвах да простя и да забравя нейното пренебрежение, от това поредно незачитане ме заболя.

— Значи ти си ученик? — обърнах се към Адрик, прогонвайки мисълта за Багра. Той кимна отсечено; чак сега забелязах решително издадената му брадичка.

— Адрик се питаше... ние двамата се питахме...

— Искам да остана — яростно настоя момчето.

Веждите ми хвъркнаха към челото.

— На колко си години?

— Достатъчно съм голям, за да се бия.

— Той щеше да завърши тази година — вметна Надя.

Свъсих вежди. Оказваше се, че е само две години по-малък от мен, но целият беше само кожа, кокали и чорлава коса.

— Замини с останалите в Керамзин — казах. — Ако след година все още имаш желание, може да се присъединиш към нас. — „Стига да сме оцелели дотогава.“

— Мен ме бива — заинати се той. — Аз съм Вихротворец и съм силен колкото Надя, даже без муска.

— Прекалено опасно е...

— Тук е домът ми. Никъде няма да ходя.

— Адрик! — скастри го Надя.

Вдигнах ръка.

— Всичко е наред. — Адрик изглеждаше като трескав, ръцете му бяха свити в юмруци. Обърнах се към Надя. — Сигурна ли си, че искаш да остане?

— Аз... — започна Адрик.

— Сега говоря със сестра ти. Ако армията на Тъмнейший те премаже, не друг, а тя ще те оплаква. — При тези думи Надя леко пребледня, но Адрик дори не трепна. Имаше твърд характер, трябваше да му го призная.

Надя прехапа устни видимо обезпокоена и взе да мести поглед от мен към Адрик и обратно.

— Ако сега те е страх да му откажеш и да го разочароваш, помисли какво би било да го погребваш — казах. Знаех, че съм прекалено рязка, но исках много добре да си дадат сметка за какво ме молят.

Тя се поколеба, после изопна рамене.

— Позволи му да се бие — отсече. — Аз казвам да остане. Изпратиш ли го с останалите, само след седмица ще цъфне пак пред портите.

Въздъгнах, после се обърнах към Адрик, който вече доволно се усмихваше.

— Нито дума на останалите ученици — наредих. — Не искам да размътваш и техните глави. — После тикнах пръст в гърдите на Надя. — Ти отговаряш за него.

— Благодаря, суверенна моя — тържествено произнесе Адрик и се поклони толкова дълбоко, че се притесних да не се претърколи през глава напред. В следващия момент вече съжалявах за решението си.

— Сега го върни в училището.

Проследих ги с поглед, докато изкачваха хълма към езерото, после отново се захванах за работа. Упътих се към една от по-малките зали за тренировки, където открих Мал и Павел, вкопчени в схватка. Напоследък Мал все по-рядко се вясваше в Малкия дворец. Поканите

взеха да ваят още същия следобед след завръщането му от Балакирев — лов, семейни приеми, риболов на пъстърва, игра на карти. Като че ли всеки благородник и висш офицер в държавата държеше Мал да присъства на организираното от него празненство.

Той изчезваше понякога само за един следобед, друг път се губеше с дни. Това ми припомни годините в Керамзин, когато го изпровождах с поглед, докато заминаваше нанякъде, препускайки с коня, а после по цял ден го чаках да се върне край кухненския прозорец. Ако трябва да съм честна пред себе си обаче, дните, в които отсъстваше, минаваха най-леко. Докато беше в Малкия дворец, аз непрекъснато се чувствах виновна, че не мога да му отделя повече време и мразех всички Гриша заради отношението им към него — те или го пренебрегваха, или се обръщаха към него като към слуга.

Затова колкото и да ми липсваше, винаги го окуражавах да замине. „Така е най-добре“, казвах си. Преди да дезертира заради мен, Мал беше следотърсач, на когото предсказваха бляскаво бъдеще и беше постоянно заобиколен от приятели и почитатели. На него не му подходеше да стои на пост пред вратата ми, или да стърчи в някой ъгъл на стаята, изпълнявайки ролята на моя вярна сянка, докато аз влизах от съвещание в съвещание.

— Мога да го гледам по цял ден, без да ми омръзне — произнесе нечий глас зад гърба ми. Зад мен стоеше Зоя. Дори в тази жега изглеждаше безупречно и сякаш изобщо не се потеше.

— Не мислиш ли, че и той вони на Керамзин? — попитах, припомняйки злобните думи, които веднъж ми прошепна.

— Според мен низшите прослойки притежават някакво първично очарование. Нали ще ми дадеш знак, когато ти омръзне?

— Я повтори!

— О, да не би да греша? Вие двамата изглеждате толкова... близки. И все пак съм готова да се обзаложа, че напоследък се целиш много по-високо.

Извърнах се с цяло тяло към нея.

— Какво търсиш тук, Зоя?

— Идвам за часовете по военно обучение.

— Много добре ме разбра — какво правиш в Малкия дворец?

— Аз съм воин от Втора армия — тук ми е мястото.

Скръстих ръце. Крайно време беше двете със Зоя да си кажем всичко право в очите.

— Ти не ме харесваш и не пропускаш случай да го покажеш. Защо тогава мина на моя страна?

— А какъв друг избор имах?

— Обзалагам се, че Тъмнейший би те приел с отворени обятия.

— Това заповед да напусна ли е? — Каза го с обичайния си надменен тон, но усетих, че се изплаши. И ме накара да се почувствам виновна.

— Искам да разбера защо реши да останеш.

— Защото не искам да живея в тъмнина — отвърна. — Защото ти си единственият изход.

Поклатих глава.

— Така е най-лесно.

Тя цялата пламна.

— Сега какво, трябва да ти се моля ли?

Трябваше ли наистина? Май няхах нищо против да ми се помоли.

— Ти си суетна и амбициозна. Навремето беше готова на всичко, за да заслужиш вниманието на Тъмнейший. Какво се промени?

— Какво се промени ли? — задави се тя. Устните ѝ се превърнаха в тънка права линия, а ръцете се свиха в юмруци. — Имах леля, която живееше в Новокрибирск. И племенница. Тъмнейший можеше да ми каже какво е замислил. Само ако ги бях предупредила... — Гласът ѝ се пречупи, а аз тутакси се засрамах от удоволствието, което изпитвах да я наблюдавам как страда.

Гласът на Багра отекна в ушите ми: „Властта ти се отразява добре... Колкото повече имаш, още повече ще ламтиш за нея.“ И все пак, можех ли да вярвам на Зоя? Влагата в очите ѝ истинска ли беше, или престорена? Тя преглътна сълзите и ме погледна втренчено.

— Ти пак си ми неприятна, Старков. Едва ли някога това ще се промени. Проста си и непохватна. И досега не мога да си обясня защо точно на теб се е паднала такава дарба. Но независимо от всичко си Призоваващата слънцето и ако можеш да защитиш свободата на Равка, аз ще воювам на твоя страна.

Наблюдавах я замислено; виждах двете ярки петна, които горяха на скулите ѝ, и как потрепват устните ѝ.

— Е? — попита тя; усетих какво ѝ коства да зададе този въпрос.
— Отпращаш ли ме?

Забавих отговора си малко по-дълго.

— Може да останеш — казах. — Засега.

— Всичко наред ли е? — намеси се Мал. Дори не бяхме забелязали кога е приключил тренировката.

Слабостта на Зоя изчезна като изтрита с кърпа и тя го озари с ослепителна усмивка.

— Дочух, че си бил същински магьосник с лъка и стрелите, та си мислех дали няма да ми дадеш някой урок.

Мал премести поглед от Зоя към мен.

— Може би по-късно.

— Нямам търпение — пропя тя и се понесе, обгърната от шепот на коприна.

— Какво беше това? — попита той, докато изкачвахме хълма към Малкия дворец.

— Нямам ѝ доверие.

Той дълго мълча.

— Алина — започна притеснено, — онова, което се случи в Крибирск...

Накарах го веднага да замълчи. Не исках да знам какво е станало между тях двамата в лагера на Гриша. Пък и не за това ставаше дума сега.

— Тя беше една от фаворитките на Тъмнейший и ме мрази открай време.

— Може би просто ти завивда.

— Счупи ми две ребра.

— Какво?!

— Стучи се нещо като злополука. — Така и не разказах на Мал колко тежко ми беше преди да овладее силата си; не му споменах нищо за безкрайните самотни дни на напразни усилия и провали. — Важното е, че сега не съм сигурна на кого е истински предана. — Разтрих врата си, където мускулите бяха станали на възли. — На никого не мога да имам вяра — нито на Гриша, нито на прислугата. Всеки от тях може да работи за Тъмнейший.

Мал се озърна наоколо. В този момент като по чудо никой не ни наблюдаваше. Подавайки се на порива, той посегна и взе ръката ми.

— След два дни Грицки дава прием във вътрешния град. Поканил е ясновидци да гадаят бъдещето на гостите. Ела с мен.

— Грицки ли?

— Баща му е Степан Грицки, царят на туршията. Новобогаташ. — И Мал продължи, съвършено наподобявайки говора на самодоволно парвеню: — Но семейството му има дворец на брега на канала.

— Не мога — отвърнах. От главата ми не излизаха военните съвети, огледалните чинии на Давид, евакуацията на училището. Пък и щях да се чувствам като на тръни на някакъв прием, когато войната чука на вратата ни.

— Напротив, можеш, само за час–два.

Така се изкушавах да си открадна малко време насаме с Мал, далече от задушаващата атмосфера на Малкия дворец.

Той явно усети, че се колебаю.

— Ще те натъквим като една от гледачките — каза. — Така и няма да разберат, че Призоваващата слънцето е сред тях.

Хм, прием, когато работата за деня е вече отхвърлена, пък и той не е минал напразно. Е, какво пък, ще пропусна една безплодна нощ в библиотеката!

— Добре тогава — отвърнах, — да вървим.

Лицето му светна в усмивка и това ме остави без дъх. Още не бях свикнала, че подобна усмивка може да е предназначена за мен.

— На Толя и Тамар това никак няма да им се хареса — предупреди ме той.

— Те са моя охрана и трябва да се подчиняват на заповедите ми.

Мал се закова на място и направи изискан поклон.

— Тъй вярно, суверенна моя — сериозно произнесе той. — Живеем, за да служим.

Подбелих очи, но после, докато вървах забързано към работилниците на Материалки, усетих лекота, каквато не бях изпитвала от седмици.

ГЛАВА 18

Домът на Грицки беше в квартала край канала — най-непривлекателната част от вътрешния град заради близостта на моста и непрекъснатото движение и гълчава на тълпите по него. Представляваше неголяма, но пищна постройка, от едната страна на която имаше паметник на падналите във войните, а от другата бяха градините на метоха „Света Лизабета“.

Мал успя да наеме карета за вечерта и ние се натъпкахме в тясната кола заедно с намусената Тамар. Двамата с Толя дълго и шумно протестираха срещу идеята за приема, но аз дадох да се разбере, че нямам намерение да отстъпвам. Освен това ги накарах да се закълнат, че дума няма да обелят за малкото ми среднощно бягство извън стените на двореца — не исках слухът да стигне до Николай.

И тримата бяхме облечени като гадатели от Сули: яркооранжеви копринени наметки и маски като муцуна на чакал, лакирани в червено. Толя си остана в двореца — дори да се покриеше от глава до пети, гигантският му ръст пак щеше да привлича нежелано внимание.

Мал стисна ръката ми и аз усетих как от вълнение ми се завива свят.

Пелерината ме запарваше, а под маската лицето ми вече започваше да ме сърби. Аз обаче не обръщах внимание на тези дребни неудобства. Имах чувството, че сме пак в Керамзин и с риск да заиграе пръчката на Ана Куя, се измъкваме от скучните си задължения, за да отидем на нашата полянка.

Щяхме да се проснем в прохладната трева, да слушаме жуженето на насекомите и да се взираме в облаците, които непрекъснато менят формата си. Блаженото спокойствие на ония дни сега ми се виждаше така непостижимо.

Улицата към дома на туршиения цар беше задръстена от карети и каляски. Свърнахме в малката пряка покрай метоха, за да се смесим с останалите наети за вечерта актьори и музиканти при входа за прислугата. На слизане от каретата Тамар плътно се загърна в

наметката си. Двамата с Мал носеха револвери, а бях сигурна, че и двете брадвички са затъкнати в колана ѝ под оранжевата коприна.

— Ами ако някой наистина поиска да му предскажа бъдещето? — попитах, затягайки шнура на маската си под ниско нахлупената качулка.

— Тогава просто му наговори обичайните глупости — отвърна Мал. — Красиви жени, неочаквано богатство, да внимава с числото осем.

Входът за прислугата водеше към задимената кухня и работните помещения. Щом влязохме вътре, някакъв мъж, натъкмен очевидно с ливрея на дома Грицки, стисна ръката ми.

— Какви ги вършите тук? — разтърси ме той.

Видах как Тамар посегна към колана си.

— Аз...

— Тримата вече трябваше да обикаляте сред гостите! — И той ни заблъска към парадните стаи в къщата. — Не се задържайте много дълго с някой от тях.

И само да съм ви видял да пиете!

Кимнах, опитвайки се да успокоя разтуптяното си сърце. Тримата забързахме към балната зала. По всичко личеше, че туршиеният цар не беше пестил средства. Домът беше декориран така, че да заприлича на най-западналия катунарски стан в Сули. От тавана висяха хиляди фенери с форма на звезди. Покрай стените на залата бяха наредени покрити с коприна каруци и образуваха бляскав караван; имитации на лагерни огънове озаряваха помещението с разноцветните си пламъци. Вратите към терасата бяха широко отворени и нощният въздух вибрираше от подрънкването на кастанети и риданието на цигулки.

В тълпата зърнах истински гадатели от Сули и си дадох сметка що за зловеща картинка сме с тия маски на чакали. На гостите обаче това, изглежда, не им правеше впечатление. Повечето от тях, вече здравата наквасени, се смееха, надвикваха се на весели групички, или зяпаха захласнати акробатите, които правеха сложни фигури на копринените люлки над главите ни. Други се люлееха на столовете си, докато им гледаха на кафе в златни чашки. Трети пък още се хранеха около дългата маса на терасата, отрупана със смокини и купи със зърна от нар, като от време на време пляскаха в такт с музиката.

Мал отмъкна чаша квас за мен, после открихме една пейка в най-тъмния ъгъл на терасата, а Тамар застана на пост на почитателно разстояние от нас.

Склоних глава на рамото на Мал; бях щастлива, че мога просто да поседя край него, заслушана в думкането и дрънченето на музикантите. Въздухът беше натежал от уханието на някакво нощно цвете, в което се прокрадваше и аромат на лимони. Вдишвах дълбоко и усещах как изтощението и страховете от последните седмици постепенно се отмиват от мен. Изух чехлите си и зарових стъпала в прохладния пясък на алеята.

Мал нахлупи ниско качулката, за да скрива по-добре лицето му, и вдигна маската. После се пресегна и направи същото с моята. Наклони се към мен. Муцуните на чакалите опряха носове.

Разсмях се.

— Ще имам грижата следващия път да не сме с тези костюми — промърмори той.

— Тогава с огромни шапки ли ще бъдем?

— Може просто да нахлупим по една кошница на главите си.

Към нас приближиха две момичета с олюляваща се походка. Тамар незабавно се озова до пейката. Спуснахме маските.

— Разкрийте ни бъдещето — каза по-високата и едва не се повали върху приятелката си.

Тамар поклати глава, но Мал ги покани с жест до една от малките масички, отрупана със сини емайлирани чашки и златни канички.

Момичето извреця развълнувано и допи останалото почти до утайка кафе в чашата си. Сули предсказваха бъдещето, тълкувайки образувалите се в утайката на кафето фигури. Тя преглътна и се намръщи.

Сръгах Мал с лакът. Ами сега?

Той се надигна от пейката и приближи масичката.

— Хм — промърмори, втренчен в утайката на дъното. — Хм.

Момичето стисна ръката му.

— Какво видя?

Мал ми направи жест да приближа. Стиснах зъби и се надвесих над чашата.

— Нещо лошо ли има? — простена момичето.

— Тооо... еее... хуубаво — проточи Мал с най-пресиления сули акцент, който бях чувала.

Момичето си отдъхна.

— Тиий ще виийди странник непознат.

Момичетата взеха да се кискат и да пляскат с ръце. Тук вече не издържах.

— Той щеее мнооого зъл човек — намесих се. Моят акцент излезе по-ужасен дори от този на Мал. Ако някой сули ме чуеше, със сигурност щях да си тръгна с насинено око. — Да се пазиш от тоз мъъж.

— О! — възкликнаха разочаровано момичетата.

— Ти трябва се омъжи грозен човек — продължих. — Много дебел. — Протегнах ръце, наподобявайки огромно шкембе. — Той щеее направи теееб щастлива.

Дочух Мал да се дави от смях под маската.

— Това предсказание не ми харесва — подсмръкна момичето. — Я да пробваме при някой друг.

Щом двете си тръгнаха, мястото им заеха двама доста подпийнали благородници.

Единият имаше клонест нос и тресяща се гуша. Другият изля кафето в гърлото си на екс, сякаш пиеше квас. После шумно стовари чашката на масата.

— Е — изломоти, засуквайки четинестия си рижав мустак. — Казвайте сега какво ме чака! Ама гледайте да е нещо добро!

Мал се престори, че внимателно изучава чашата.

— Щеее виий спохоооди голямо богатствооо.

— Аз и сега си го имам. Какво още?

— Тъъ... — взе да шикалкави Мал, — ваша жена ще дари с три красиви момчета.

Клонестият нос избухна в смях.

— Е, така поне ще си сигурен, че не са твои! — измуча той.

Очаквах онзи да се обиди, на той само се изкикоти и червеното му лице стана още по-червено.

— Значи ще трябва да честитя на някой от слугите — изрева.

— Чувал съм, че във всяко благородническо семейство има по някой незаконно роден — сподавено се изкиска приятелят му.

— Е, аз също имам кучета, ама не им давам да седат с нас на масата!

Навъсих лице под маската. Кой знае защо реших, че говорят за Николай.

— Оле, оле — намесих се, издърпвайки чашата от ръката на Мал. — Оле, оле, толкоз тъжно.

— Какво има? — попита благородникът през смях.

— Ти ии щеее стане плешив — казах. — Много плешив.

Той престана да се смее и посегна с тлъстата си ръка към вече оредяващата рижава коса.

— А ти — продължих, сочейки неговия приятел. Мал ме срита скришом, но аз не му обърнах внимание. — Ти ще хванеш корпа.

— Кое?

— Корпа! — повторих със злокобен глас. — Черяслата ти ии щеее се стопят!

Той стана блед като платно.

— Ама... — едва изхъхри.

В този момент откъм балната зала се разнесоха викове и силен трясък, сякаш някой преобърна маса. Видях двама мъже да се блъскат ожесточено.

— Време е да си ходим — каза Тамар, дърпайки ни по-надалече от суматохата.

Тъкмо се канех да се възпротивя, когато ожесточението зарази и останалите. Хората взеха да се блъскат и тъпчат покрай вратата към терасата. Музиката секна и като че ли един от гадателите също се намеси в боя. Видях как над главите на разбеснялата се тълпа една от покритите каручки се прекатури. Някакъв човек профуча покрай нас и се блъсна в двамата благородници. Една от златните канички се прекатури от масата, емайлираните чашки я последваха.

— Давай да се махаме — каза Мал, посягайки към револвера.

Тамар вече ни разчистваше път с бравичките. Последвах я надолу по стълбите, но тъкмо се измъкнахме от терасата, когато дочух още един оглушителен трясък и писък на жена. Банкетната маса я беше затиснала.

Мал измъкна револвера от кобура.

— Качи я на каретата — извика на Тамар. — Аз ще ви настигна.

— Мал...

— Вървете! Идвам ей сега. — И се втурна през навалищата обратно към приклещената жена.

Тамар ме повлече надолу по стълбите към градинската алея, която заобикаляше къщата и водеше към улицата. Извън светлите кръгове, пръскани от фенерите, цареше пълен мрак. Призовах слаба светлина, за да виждаме къде стъпваме.

— Така издаваш къде сме и това може да ни изяде главите — предупреди ме Тамар.

Изгасих светлината. Миг по-късно дочух шум от боричкане, едно силно „оох“, а после — тишина.

— Тамар?

Ослушах се с надеждата да чуя как Мал приближава.

Сърцето ми заблъска, вдигнах ръце. Не ме беше грижа дали ще се издам, нямаше повече да стоя в тъмното. После чух как изскърца врата, някакви силни ръце ме сграбчиха и ме повлякоха напърно през живия плет.

Призованата от мен светлина лумна като огнена факла. Намирах се в покрит с каменни плочи двор до парка, ограден от всички страни с жив плет от тисови храсти. И не бях сама.

Подуших го още преди да съм го видяла — прясно разровена пръст, тамян и плесен. Миризма на гроб. Вдигнах ръце, щом Апарат пристъпи напред от сенките. Свещеникът си беше същият, какъвто го помнех — с остра черна брада и неумолим поглед. Все още носеше кафявото расо на духовник, но двуглавият орел вече не беше на гърдите му. На негово място сега имаше избродирано със златна сърма лъчисто слънце.

— Нито крачка повече! — предупредих го.

Той ниско се поклони.

— Алина Старков, Царевна Слънце, не ти мисля злото.

— Къде е Тамар? Само да сте посмели да й направите нещо...

— Твоята охранителка ще остане невредима, но те моля да ме изслушаш.

— Какво искаш? И откъде знаеше, че ще съм тук?

— Верните нам са навсякъде, Царевна Слънце.

— Не ме наричай така!

— Твоята свещена армия се увеличава с всеки изминал ден, привлечена от благодатта на светлината ти. Сега всички чакат само

теб, за да ги поведеш.

— Моята армия ли?! — присмях се. — Видях пилигримите пред градските стени — бедни, немощни, гладни, всичките копнеещи за оскъдната надежда, с която ги храниш.

— Говоря за други. Воини.

— Значи още заблудени, които ме мислят за светица заради твоите лъжи!

— Това не е лъжа, Алина Старков. Ти си Дъщерята на Керамзин. Преродената от Долината.

— Аз не съм умирали! — изфучах бясно. — Оцелях, само защото успях да се измъкна на Тъмнейший, но заради това трябваше да избия всички на сала — и солдати, и Гриша. Ти това разказваш ли го на последователите си?

— Твоят народ страда. Само ти можеш да призовеш зората на нова ера — ера, осветена от светия огън.

Очите му гледаха диво, толкова черни, че не виждах зениците. Питам се дали тази лудост е неподправена, или добре замислен ход.

— И кой точно ще управлява през тая нова ера?

— Ти, разбира се. Царевна Слънце. Санкта Алина.

— А ти — от дясната ми страна! Прочетох книжката, която ми даде. Нито един светец не е живял дълго.

— Ела с мен, Алина Старков.

— Никъде няма да ида с теб.

— Още не си достатъчно силна, за да се възправиш срещу Тъмнейший. Но аз мога да променя това.

Окаменях.

— Кажми какво знаеш.

— Ела с мен и всичко ще ти разкрия.

Пристъпих към него, смаяна от копнежа и яростта, които пулсираха в мен.

— Къде е жар-птицата?

Очаквах да се смути, да се направи на несведущ, но не. Той се усмихна с черните си венци и кривите зъби.

— Казвай, свещенико — заповядах, — или още сега ще те разпоря! Нека тогава твоите последователи четат молитви частите ти да се съберат отново.

Внезапно усетих, че наистина съм готова да го направя.

За първи път свещеникът ми се видя притеснен. Много добре. Той си е виновен, ако е очаквал някоя послушна светица!

Апарат протегна помирително ръце.

— Не мога да знам — отвърна. — Кълна се. Но когато Тъмнейший напускаше Малкия дворец, той не очакваше това да е за последно. Остави след себе си много ценни вещи. Вещи, които всички вярват, че са отдавна унищожени.

Разтърси ме нов порив на алчен копнеж.

— Дневниците на Морозов ли? В теб ли са?

— Ела с мен, Алина Старков. Има много дълбоко заровени тайни.

Възможно ли беше да казва истината? Или просто щеше да ме предаде на Тъмнейший?

— Алина! — Гласът на Мал долетя някъде оттатък живия плет.

— Тук съм! — провикнах се.

Той се втурна в двора с изваден револвер. Тамар го следваше по петите. Едната от брадвичките липсваше, а по предницата на наметката ѝ се виждаха кървави петна. Апарат се превърна във вихрушка от развени дрехи и се стопи сред живия плет.

— Чакай! — извиках и се завтекох подире му.

Тамар се стрелна покрай мен с бесен рев и се хвърли в храстите да го преследва.

— Искам го жив! — изкрещях на гърба ѝ, малко преди да изчезне.

— Добре ли си? — задъхано попита Мал, когато се изравни с мен.

Сграбчих го за ръкава.

— Мал, мисля, че дневниците на Морозов са в него.

— Той направи ли ти нещо?

— Все още мога да се справя с един стар свещеник — отсякох нетърпеливо. — Не чу ли какво ти казах?!

Той се дръпна назад.

— Много добре те чух. Но мислех, че те грози опасност.

— Няма такава нещо. Аз...

В този момент обаче Тамар се върна при нас, на лицето ѝ беше изписано безсилие.

— Нищо не разбирам — каза, клатейки глава. — Уж беше тук, а в следващия миг се изпари.

— Все светии! — изругах.

Тя оброни глава.

— Прости ми!

Никога не я бях виждала толкова отчаяна.

— Всичко е наред — отвърнах, но в главата ми беше същински хаос. Една част от мен напираше да се втурне по алеята и да закрепци подир Апарат; да настоява той незабавно да се яви, да го преследва из улиците на града, докато го открие, а после да изтръгне истината от лъжовната му уста. Погледнах към плета от тисови храсти. Някъде далече зад мен все още долиташе глъчката на празненството, а в тъмното отпред се обади камбаната на метоха.

Въздъгнах.

— Давайте да се махаме оттук.

Заварихме нашия кочияш да ни чака в тясната уличка на същото място, където го бяхме оставили. По пътя към двореца и тримата седяхме като на тръни.

— Тоя скандал не избухна току-така — обади се Мал.

— Вярно — съгласи се Тамар, попивайки кръвта от грозната рана на брадичката си. — Той е очаквал, че ще бъдем там.

— Но от къде на къде? — попита Мал. — Никой друг не знаеше, че ще идваме.

Ти да не си казала на Николай?

— Николай няма общо с това — казах.

— Откъде може да си толкова сигурна?

— Защото няма никаква изгода. — Притиснах слепоочията си с пръсти. — Може някой да ни е видял на излизане от двореца.

— Но как се е промъкнал в Ос Олта, без никой да забележи?! Откъде изобщо е разбрал, че ще бъдем на това празненство?

— Не знам — отвърнах уморено. — Той каза, че верните нам са навсякъде.

Може някой от прислужниците да е дочул нещо.

— Тая вечер извадихме късмет — каза Тамар. — Можеше да е много по-зле.

— Нито за миг не бях в опасност — уверих я. — Той просто искаше да поговорим.

— Какво ти каза?

Обясних ѝ само най-общо, но не споменах за дневниците на Морозов.

Досега не бях говорила с никого за тях, освен с Мал; Тамар и без това вече знаеше прекалено много за муските.

— Той събира нещо като армия — продължих. — Все хора, които вярват, че съм възкръснала от мъртвите и според които притежавам свещена мощ.

— Колко са? — попита Мал.

— Представа нямам. Нито знам какво цели — дали ще ги насъска срещу царя, или ще ги прати да се бият с ордите на Тъмнейший. На мен обаче ми стига отговорността за Гриша. Не искам да си слагам на съвестта и армия от безпомощни отказатся.

— Ние не сме чак толкова безпомощни — каза Мал с метална нотка в гласа.

— Не исках... Казвам само, че той използва тези хора. Злоупотребява с техните надежди.

— Според теб това по-различно ли е от стратегията на Николай, който те разкарваше от село на село?

— Николай не заблуждава хората, че съм безсмъртна или че правя чудеса.

— Не — отвърна Мал, — той просто ги оставя да вярват в това.

— Защо винаги си готов да го нападаш?

— А ти защо винаги така охотно го защитаваш?

Извърнах глава, уморена, раздразнена, неспособна да разсъждавам трезво с тия бръмчащи в главата ми мисли. Покрай прозорците на каретата се точеха осветените от лампите улици на вътрешния град. Останалата част от пътя премина в гробно мълчание.

Щом стигнахме малкия дворец, аз отидох да се преоблека, докато Мал и Тамар разказваха на Толя за случилото се.

Вече седях на леглото, готова за лягане, когато Мал почука. Влезе, затръшна вратата след себе си и се облегна на нея, оглеждайки стаята.

— Тук е толкова потискащо. Нали се канеше да правиш промени?

Свих рамене. Сега имах съвсем други грижи, пък и вече почти бях привикнала към спотаения мрак на спалнята.

— Вярваш ли, че дневниците са в него? — попита Мал.

— Изненадах се, че изобщо знае за съществуването им.

Той приближи леглото, а аз подвих крака, за да му направя място.

— Тамар е права — продължи той, настанявайки се в краката ми.

— Това можеше да завърши много по-зле.

— Дотук с разглеждането на местните забележителности — въздъгнах.

— Изобщо не трябваше да те каня.

— Изобщо не трябваше да приемам.

Той кимна и прокара тока на ботуша си по пода.

— Липсваше ми — каза тихо.

Обикновени думи, а въпреки това предизвикаха болезнен, но и желан трепет по тялото ми. Мигар съм се съмнявала в това? Та той отсъстваше толкова често.

Докоснах ръката му.

— И ти ми липсваше.

— Ела да се упражняваме заедно в стрелба по мишена утре — предложи. — Долу при езерото.

— Не мога. Двамата с Николай имаме среща с банкери от Керч. Искат да видят Призоваващата слънцето, преди да отпуснат заем на Короната.

— Кажу ми, че си болна.

— Гриша не боледуват.

— Тогава ми кажи, че си заета — настоя той.

— Не мога.

— Останалите Гриша поне имат време за...

— Аз не съм останалите Гриша — прекъснах го много по-рязко, отколкото ми се искаше.

— Известно ми е — уморено каза той. После издълбоко въздъгна. — Все светии, мразя този дворец.

Примигнах стъписана от разпаления тон, с който го изрече.

— Наистина ли?

— Мразя приемите. Мразя хората. Мразя всичко наоколо.

— Аз си мислех... ти определено не изглеждаше... щастлив, но...

— Не ми е тук мястото, Алина. И не казвай, че не си го забелязала.

Това вече не можех да повярвам. Мал винаги си беше на мястото, където и да попадне.

— Николай твърди, че всички те обожават.

— Те се развличат с мен — отвърна Мал. — Това не е същото. — Той обърна ръката ми с дланта нагоре и прокара пръст по изпъкналия белег, който я пресичаше. — Знаеш ли, животът ни като бегълци ми липсва. Даже мръсната странноприемница в Кофтан и работата в склада. Тогава поне имах чувството, че върша нещо, а не си губех времето в събиране на клюки.

Размърдах се неспокойно, усетих внезапна нужда да се отбранявам.

— Ти просто се възползваш от всеки удобен случай, за да заминеш. Никой не те принуждава да приемаш тези покани.

Той ме прониза с поглед.

— Гледам да стоя настрана, за да те предпазя, Алина.

— От какво? — попитах недоумяващо.

Той се изправи и взе да крачи неспокойно из стаята.

— Как мислиш, какво най-често ме питаха ония на царския лов? Кой според теб беше първият въпрос, който ми зададоха? Интересуваха се единствено какво има между нас. — Той се обърна към мен и заговори с жесток, подигравателен тон. — „Вярно ли ходиш с Призоваващата слънцето? Как е да вършиш тая работа със светица? Специална слабост ли има към следотърсачи, или просто завлича в леглото си всеки срещнат слуга?“ — Той скръсти ръце. — Гледам да не се навъртам наоколо, за да нямам повод да говорят за нас; да пресека слуховете. Дори сега не би трябвало да съм тук.

Обвих коленете си с ръце и силно ги притиснах към гърдите. Бузите ми пламтяха.

— Защо нищо не си ми казал?

— Какво можех да ти кажа? И кога? Вече почти не те виждам.

— Мислех си, че искаш да си далече от тук.

— Искях да ме накараш да остана.

Гърлото ми се сви. Отворих уста да го обвиня, че не е постъпил честно и не е имало как да знам всичко това. Но така ли беше наистина? Дали искрено вярвах, че Мал е по-щастлив далече от

Малкия дворец. Или просто съм си го внушила, защото ми е било по-лесно да го няма; защото това е означавало един чифт очи по-малко от всички ония, които са втреничени в мен и все чакат нещо.

— Съжалявам — казах продрано.

Той вдигна ръце, сякаш се канеше да се защити, после ги отпусна безсилно.

— Усещам, че се отчуждаваш и не знам как да го предотвратя.

Очите ми плувнаха в сълзи.

— Заедно ще го преодолеем — казах. — Ще отделяме повече време...

— Не е само това. Откакто сложи втората муска, вече си различна. — Ръката ми се стрелна към оковата от люспи. — Когато разцепи купола, когато говориш за жар-птицата... Чух те как приказваше със Зоя онзи ден. Тя беше изплашена, Алина, а на теб това ти хареса.

— Може и така да е — отвърнах с нарастващ гняв. По-лесно беше да се ядосам, отколкото да допусна да ме превземат вина или срам. — И какво от това? Ти дори не си представяш що за човек е тя и какво е за мен това място.

Страховете, отговорностите...

— Знам това. Знам го. Виждам и какви жертви ти коства. Но ти сама си го избра. И имаш цел. А аз дори не знам какво правя още тук.

— Не говори така. — Спуснах крака от леглото и се изправих. — Ние и двамата имаме цел. Дойдохме тук заради Равка. Ние...

— Не, Алина. Ти дойде тук заради Равка. И заради жар-птицата. И за да оглавиш Втора армия. — Той потупа с ръка златното слънце, закачено върху сърцето му. — Аз дойдох тук заради теб. Ти си моето знаме. Ти си моят народ.

Но явно това вече няма значение. Даваш ли си сметка, че за първи път от седмици сме насаме?

И двамата се умълчахме, защото осъзнавахме какво означава това. Стаята неестествено притихна. Мал направи една-единствена колеблива крачка към мен. После преодоля разстоянието между нас почти на два скока. Плъзна ръка около кръста ми, с шепата на другата обгърна лицето ми. Накрая внимателно приближи устни към моите.

— Върни се при мен — прошепна нежно. Привлече ме към себе си, но в мига, когато притисна устни в моите, мярнах нещо с ъгълчето

на окото си.

Тъмнейший стоеше зад Мал. Вкамених се.

Мал отстъпи назад.

— Какво има? — попита.

— Нищо. Аз просто... — Гласът ми секна. Не знаех какво да кажа.

Тъмнейший все така стоеше.

— *Признай ми, че ме виждаш всеки път, когато те вземе в ръце* — каза.

Стиснах очи.

Мал отпусна ръце и отстъпи от мен, пръстите му се свиха в юмруци.

— Май разбрах достатъчно.

— Мал...

— Трябваше да ме спреш по-рано, вместо сега да стоя тук като същински глупак. Просто трябваше да кажеш, ако не ме желаеш.

— *Не го приемай толкова навътре, следотърсачо* — обади се Тъмнейший. — *Всеки мъж рано или късно го правят на глупак.*

— Не е това... — възпротивих се.

— Николай ли е тогава?

— Какво?! О, не!

— Още един отказатся ли, Алина? — присмя се Тъмнейший.

Мал с погнуса поклати глава.

— Аз му се дадох. Среци, военни съвети, вечери. Позволих му да ме изтика от пътя си. А през това време аз стоях настрана и се надявах, че ще дойде момент, когато ще усетиш липсата ми и ще му кажеш да върви по дяволите.

Преглътнах мъчително и се опитах да се освободя от сковаващата усмивка на Тъмнейший пред мен.

— Мал, Тъмнейший...

— Вече не желая да слушам за Тъмнейший! Нито за Равка, муски и какво ли не още! — Той разцепи въздуха с ръка. — Аз бях дотук! — Обърна се на пети и тръгна към вратата.

— Почакай! — Втурнах се след него и понечих да го хвана за ръката.

Той се извърна толкова рязко, че едва не се блъснах в него.

— Недей, Алина.

— Ти не разбираш... — понечих да кажа.

— Ти потръпна от неприязън. Хайде сега ме увери, че не е имало нищо такова!

— Не беше заради теб.

Мал дрезгаво се изсмя.

— Известно ми е, че нямаш кой знае какъв опит, но аз съм целувал много момичета и знам какво означава това. Не се притеснявай. Повече няма да се повтори.

Думите му ме зашлевиха като плесница. Той тръшна вратата след себе си. Останах на място, впила поглед в затворената врата. После протегнах ръка и докоснах костената дръжка.

„Ти можеш да поправиш това — казах си. — Можеш да го доведеш до добър край.“ Но продължавах да стоя като вцепенена. Думите на Мал звъняха в ушите ми. Притиснах силно ръка към устните, за да заглуша риданието, което се надигна в гърдите ми. „Така е по-добре — казах си, докато сълзите ми тихо се стичаха. — Така поне прислугата няма да чуе.“

Някаква болка ме прониза между ребрата — силна, ослепяваща болка, която се настани под гръдната кост и стисна в юмрук сърцето ми. Не чух кога Тъмнейший се е раздвижил; усетих го едва когато застана до мен. Дългите му пръсти отметнаха косата от врата ми и докоснаха нашияника. Когато ме целуна по бузата, устните му бяха леденостудени.

ГЛАВА 19

Рано на другата сутрин последвах Давид чак на покрива на Малкия дворец, където започваше сглобяването на неговите огледални чинии. Той беше устроил нещо като работилница в сянката на един от куполите и там вече беше заринато с отпадъци и ненужни скици и рисунки. При всеки полъх на вятъра те се разлитаха наоколо. В едни от драскулките разпознах почерка на Николай.

— Как върви? — попитах.

— Вече по-добре — отвърна той, изучавайки гладката повърхност на най-близката чиния. — Май извивката сме я докарали точно. Трябва да си готова скоро да ги изпробваме.

— Колко скоро? — Все още получавахме противоречиви сведения за местонахождението на Тъмнейший; ако още не беше завършил армията си от сенки, имаше още дълго да го чакаме.

— Две седмици — отвърна Давид.

— Толкова дълго?

— Може да ги получиш или скоро, или направени както се полага — измърмори той.

— Давид, трябва да разбере...

— Вече ти казах всичко, което знам за Морозов.

— Не става дума за него — отвърнах. — Или поне не точно. Ако... искам да сваля нашийника, как да го направя?

— Не можеш.

— Не сега, а когато ние...

— Не става — прекъсна ме Давид, без да ме поглежда. — Той не е като другите муски и не може просто така да се сваля. Трябва да го счупиш, да нарушиш структурата му. Резултатът ще е трагичен.

— Колко трагичен?

— Не може отсега да се каже — измърмори, — но съм сигурен, че в сравнение с него Долината ще изглежда като невинна драскотина.

— О! — прошепнах. Значи същото се отнасяше и за оковата от люспи. В каквото и да ме бяха превърнали муските, вече нямаше

връщане назад.

Доскоро се надявах, че виденията, които ме спохождат, са последица от ухапването на ничевие и с времето, когато раната постепенно заздравее, ще се разредят и ще изчезнат. Но явно това нямаше да стане. Независимо със или без раната, аз вече бях неразривно свързана с Тъмнейший чрез нашийника. Отново се запитах защо не се опита сам да убие морския бич и така още по-здроаво да ни обвърже.

Давид взе едно шишенце с мастило и започна да го върти между пръстите си. Изглеждаше съвсем окаян. „Не просто окаян — помислих си, — а виновен.“

Нали точно той създаде тази зависимост между мен и Тъмнейший, заключвайки нашийника на врата ми за вечни времена.

Внимателно измъкнах шишенцето с мастило от ръката му.

— Ако не го беше направил ти, Тъмнейший щеше да намери някой друг.

Той потръпна, нещо средно между кимване и свиване на рамене. Оставих мастилото в далечния край на масата, където неспокойните му пръсти не можеха да го стигнат, и тръгнах да си ходя.

— Алина...

Спрях и се обърнах към него. Бузите му бяха станали аленочервени.

Топлият вятър рошеше краищата на несресаната му коса — най-после беше пораснала и грозната подстрижка вече не личеше толкова.

— Разбрах... че Женя е била на онзи кораб. Заедно с Тъмнейший.

Прониза ме жал към Женя. Значи Давид все пак не бил толкова сляп.

— Така е — отвърнах.

— Тя добре ли е? — попита той с надежда.

— Не знам — признах. — Поне преди да избягаме беше добре. — Но ако Тъмнейший е разбрал, че ни е оставила да му се измъкнем, кой знае какво би й причинил. Поколебах се. — Умолявах я да тръгне с нас.

Лицето му посърна.

— Но тя въпреки това остана, нали?

— Не съм сигурна дали имаше избор — отвърнах. Не вярвах на ушите си, че защитавам Женя, но пък и не исках Давид да мисли лошо за нея.

— Аз трябваше... — Той явно не знаеше как да завърши изречението.

Щеше ми се да го утеша някак, да му кажа нещо успокоително. Но самата аз бях допуснала в миналото си толкова много грешки, че не се сещах за нещо, което да не прозвучи фалшиво.

— Направихме всичко, което беше по силите ни — заключих неубедително.

Давид чак сега ме погледна, на лицето му беше изписано разкаяние. Каквото и да кажех, и двамата си давахме сметка за жестоката истина. Направихме всичко по силите си. Или поне опитахме. Но от това нищо не се промени.

Мрачното настроение не ме напусна и по време на поредния съвет във Великия дворец. Планът на Николай явно започваше да действа.

Макар Василий все още да се мъкнеше в съвещателната зала за срещите с министрите, той всеки път закъсняваше все повече и повече, а от време на време дори го хващах, че придремва. Веднъж, когато изобщо не се появи, Николай го измъкна направо от леглото и весело настоя да се облече и да се присъедини към нас, защото в противен случай било невъзможно да продължим. Василий, който видимо страдеше от тежък махмурлук, издържа до половината на съвещанието, олюлявайки се начело на масата. Накрая обаче изхвъркна в коридора и повърна в една лакирана ваза.

Но този ден даже на мен ми беше трудно да остана будна. Дори слабият ветрец беше утихнал и въпреки отворените прозорци в препълнената съвещателна зала беше непоносимо душно. Срещата се точеше тежко, докато един от генералите не прочете от някакъв дълъг свитък какви са числените загуби във войската. Редиците бяха оредели поради смърт, дезертъорство и дълги години кръвопролитни войни. Макар да се очакваше, че Равка ще се бие само на един фронт, положението пак беше бедствено.

Василий махна лениво с ръка.

— Защо напразно си чешете езиците — просто намалете възрастта за мобилизация.

Внезапно се разсъних.

— И до какви години? — попитах.

— Четиринайсет? Петнайсет? — предложи Василий. — Сега колко е долната граница?

Спомних си селата, през които бяхме минали с Николай и гробищата край тях, които се простираха на километри.

— Защо просто не я смъкнем до дванайсет години? — озъбих се.

— Никой не е прекалено млад за служба на родината — високопарно заключи Василий.

Не зная дали изтощението или гневът си казаха думата, но избълвах всичко, каквото ми беше на ума, още преди да успея да го обмисля.

— Значи се спираме на дванайсет години. Чувала съм, обаче, че и от бебетата става отлично пушечно месо.

Царските съветници замърмориха неодобрително. Николай протегна ръка под масата и предупредително стисна китката ми.

— Братко, дори да ги мобилизираш толкова рано, това няма да им попречи да дезертират — обърна се той към Василий.

— Тогава ще заловим няколко дезертъори и ще покажем на всички какво ги чака.

Николай вдигна вежди учудено.

— Според теб дали заплахата от разстрел може да надвие ужаса от челюстите на ничевие?

— Ако тях изобщо ги има — подигравателно изсумтя Василий.

Не можех да повярвам на ушите си.

Николай обаче само се усмихна любезно.

— Аз лично ги видях на борда на „Волкволни“, а ти определено не би ме нарекъл лъжец.

— Нали не твърдиш, че измяната е за предпочитане пред достойна служба в царската армия?

— Просто допускам, че на тези хора животът им е също толкова мил, колкото и на теб. Те са зле въоръжени, недохранени и обезверени. Ако си чел докладите, тогава сигурно знаеш, че офицерите едва успяват да поддържат реда в армията.

— В такъв случай би трябвало да прилагат по-строги наказания — каза Василий. — Това селяните ще го разберат.

Вече бях фраснала един царски син по мутрата. Какво толкова, ако и този тук опита юмрука ми? Почти бях станала от стола, когато Николай рязко ме дръпна обратно.

— Те разбират също от сити стомаси и ясни заповеди — продължи той. — Ако ми позволиш да направя промените, които предложих, и да отворя хазната за...

— Не може да става все по твоему, братле.

Въздухът в стаята се нажежи от стаено напрежение.

— Светът се променя — подхвана отново Николай със стоманена нотка в гласа. — Ние също трябва да се променяме заедно с него, иначе от нас ще остане само пепел.

Василий се разсмя.

— Още не мога да реша какво точно си: страшилище, или страхливец.

— А аз не мога да реша ти идиот ли си, или идиот.

Лицето на Василий стана пурпурно. Той скочи на крака и стовари юмрук върху масата.

— Тъмнейший е човек като всички нас. Ако те е страх да застанеш лице в лице с него...

— Аз вече бях лице в лице с него. А ако ти не се боиш — ако всички вие не се страхувате от него — то е защото не си давате сметка срещу какво сме изправени.

Някои от генералите закимаха. Но царските съветници, големците на Ос Олта и чиновниците гледаха начумерено и недоверчиво. За тях войната се състоеше само от паради, военни маневри и местене на малки фигурки върху картите на бойните действия. Ако се стигнеше до разцепление между братята, тези тук щяха да изберат страната на Василий.

Николай изправи рамене и отново сложи една от маските си.

— Нека се помирим, братко — каза. — Нали и двамата искаме най-доброто за Равка.

Но Василий нямаше намерение да се озапти.

— Най-доброто за Равка е един Ланцов на трона.

Рязко си поех въздух. В залата се възцари мъртва тишина. Василий току-що беше нарекъл Николай незаконороден.

Но Николай вече беше възвърнал самообладанието си и сякаш нищо не можеше да го извади от равновесие.

— Тогава нека всички ние се помолим за достойния цар на Равка — каза. — Но най-напред да довършим работата си тук.

Срещата продължи вяло още известно време и най-накрая приключи за всеобщо облекчение. По пътя към Малкия дворец Николай беше необичайно мълчалив.

Когато стигнахме градините с декоративната колонада, той поспря да откъсне листенце от живия плет.

— Днес не трябваше да си изпускам нервите — каза. — Това само разпали неговата гордост и го накара да забие копита като инатливо магаре.

— Тогава защо го позволи? — попитах искрено заинтригувана. Рядко се случваше емоциите на Николай да вземат връх.

— Не знам — отвърна той, късайки листото. — Ти кипна. Аз кипнах. В залата беше жежко като в пъкъл.

— Не мисля, че това е причината.

— Тогава сигурно е от лошо храносмилане — подметна.

Аз обаче нямаше да оставя да ме заблуди с една шега. Въпреки многобройните възражения на Василий и постоянната съпротива на съвета почти по всеки въпрос, Николай все пак успя да прокара някои от своите планове, благодарение на магическото съчетание от търпение и натиск. Той ги накара да одобрят мерки за облекчаване съдбата на бежанците от близките до Долината територии и извоюва за възловите поделения на Първа армия да бъдат ушити униформи от бронезащитната материя, дело на Материалки. Успя дори да задели средства за осъвременяване на селскостопанското оборудване, та селяните да могат да произведат и нещо отгоре, не само най-необходимото за собственото си препитание. Наглед уж дребни победи, които за в бъдеще можеха да доведат до големи промени.

— Избухна, защото наистина те е грижа какво става в страната — казах. — За Василий престолът е просто трофей; готов е да се счепка за него като за любима играчка. Ти обаче не си такъв. От теб би станал добър цар.

Николай замръзна на място.

— Аз... — Е, поне веднъж и той да изгуби дар слово. След малко на лицето му се появи крива смутена усмивка — пълна

противоположност на обичайната му самодоволна физиономия. —
Благодаря ти — пророни.

— От сега нататък май ще станеш направо непоносим —
въздъгнах, когато продължихме напред.

Той се разсмя.

— Аз и сега съм си непоносим.

Денят ставаше все по-дълъг. Слънцето стоеше ниско над
хоризонта и в Ос Олта започна празникът Беляноч. Небето даже
нощем не ставаше истински дълбоко черно и въпреки страха от една
бъдеща война и надвисналата угроза на Долината, градът се отдаде на
безкрайно веселие в чест на белите нощи. Във вътрешния град
вечерите изобилстваха от оперни представления, маскаради и
разточителни балетни спектакли. Оттатък моста, във външния град,
улиците се тресяха от конни надбягвания и танци под открито небе.
Увеселителните корабчета и лодки едва се разминаваха по канала. В
трепкащата светлина на здрача водата под тях обкръжаваше столицата
като скъпоценна гривна, осветявана от хилядите фенери по носовете
на плавателните съдове.

Жегата понамаля. Духът на всички зад дворецовите стени сякаш
се ободри. Аз все така настоявах ордените на Гриша да се смесват
помежду си и не можех да си обясня защо някаква неловка тишина
продължава да поглъща смеховете и шумните разговори. Въпреки
моего разпореждане, все още имаше клики и дрязги, но в общата зала
се усещаше някакъв уют и ведрост, каквито дотогава нямаше.

Радвах се — даже малко се гордеех — да видя Фабрикатори и
Етералки да пият чай около някой от самоварите; Фьодор да спори за
нещо с Павел по време на закуска, а малкият брат на Надя да се опитва
да заговори очевидно безразличната към него Паша. Но през цялото
време имах чувството, че наблюдавам всичко това от много голямо
разстояние.

След среднощния ни раздор на няколко пъти опитах да заговоря
Мал, но той все си намираше оправдание да ме избягва. Ако не го
чакаха за лов, играеше карти във Великия дворец, или пък тъкмо
тръгваше към някоя кръчма във външния град с новите си побратими.
Усещах, че започва да пие все повече. Понякога сутрин очите му

гледаха мътно и целият беше покрит със синини и порязвания, сякаш е участвал в сбиване, но винаги беше неизменно точен и неумолимо любезен. Продължаваше стриктно да изпълнява задълженията си на охрана, стоеше мълчаливо край вратата и поддържаше почтителна дистанция между нас, докато ме съпровожда до едно или друго място.

Малкият дворец изведнъж се превърна за мен в едно много самотно място. Непрекъснато бях заобиколена от хора, но не можех да се отърва от усещането, че съм невидима за тях. Ставах непрозрачна едва тогава, когато искаха нещо от мен. Постоянно се страхувах да не се покажа разколебана или нерешителна. Имаше дни, когато се чувствах напълно съсипана от нескончаемата отговорност и очакванията на околните към мен.

Присъствах на свиканите от мен съвещания. Тренирах с Боткин. Прекарвах безкрайни часове край езерото, усъвършенствайки Сеч. Даже преглътнах обидата и гордостта си и опитах отново да се срещна с Багра. Ако не друго, надявах се поне да ми помогне да развия дарбата си. Тя обаче отказа да ме види.

Не стига това, ами и корабът, който Николай строеше в езерото, непрекъснато ми напомняше, че може би всичките ни усилия са на вятъра. Някъде по границите на Равка Тъмнейший призоваваше черните си сили, свикваше своя армия от сенки и когато тя щурмува, нито пушките, нито артилерията, нито солдатите, нито Гриша биха я спрели. Дори аз щях да съм безсилна срещу нея. Ако битката се развиеше неблагоприятно за нас, щяхме да отстъпим в куполната зала и да чакаме подкрепление от Полизная. Вратите ѝ вече бяха подсилени с гришанска стомана, а Фабрикорите започнаха да заличават пукнатините на купола, за да предотвратят нахлуването на ничевие през тях.

На мен обаче не ми се вярваше, че ще се стигне дотам. За пореден път стигах до задънена улица в търсенето на жар-птицата. Ако чиниите на Давид не проработеха в най-скоро време и Тъмнейший тръгнаше към Равка, тогава нямаше друг изход, освен да се евакуираме. А оттам насетне да бягаме, непрекъснато да бягаме.

Използването на силата вече нито ме успокояваше, нито ме ободряваше като преди. Всеки път, щом призовях светлината в работилниците на Материалки или край езерото, усещах голата си китка като дамга. Каквото и да бях научила за муските, за

непоправимите щети, които те могат да причинят, и за необратимата промяна в мен самата, не можех да надмогна жаждата да притежавам жар-птицата.

Мал имаше право. Това се беше превърнало в някаква идея фикс за мен. Нощем лежах будна в леглото и си представях как Тъмнейший вече е открил последното парче от пъзела на Морозов. Може би държеше жар-птицата в златна клетка. Дали тя щеше да запее за него? Ето че дори нямах представа дали жар-птицата е пойна. Някои от преданията я описваха с омаен глас. В една легенда даже се казваше, че можела да приспи цели армии с песента си.

Щом я чуели, войниците прекратявали битката, хвърляли оръжията и заспивали кротко, братски прегърнати с врага.

Вече бях научила всички предания за жар-птицата. Тя плачела с бисерни сълзи; перата ѝ лекували смъртни рани; по замаха на крилето ѝ можело да се чете бъдещето. Преравах том след том с народни предания, епическа поезия, всякакви сборници с народни приказки, надявайки се да попадна на следа. В легендите за морския бич почти винаги се споменаваха ледените води на Костницата, но версии на мита за жар-птица имаше по всички краища на Равка. Нито една от тях обаче не свързваше приказното създание със светеца.

А което беше най-страшното — виденията ми ставаха все по-ясни и все повече зачестяваха. Тъмнейший вече ми се явяваше почти всеки ден, обикновено в неговите покои или в галериите на библиотеката; понякога в оръжейната зала по време на съвет, или в здрача на пътеката, докато се прибирах от Великия дворец.

— Защо най-после не ме оставиш на мира? — прошепнах една нощ, когато се беше промъкнал зад мен до работната ми маса — опитвах да довърша нещо, преди да си легна.

Минаха няколко протяжни минути. Не очаквах да ми отговори. Даже по едно време се осмелих да се надявам, че си е тръгнал. Но тогава усетих ръката му върху рамото си.

— Тогава ще ми е самотно — отвърна и остана цялата нощ, чак докато лампите не догоряха съвсем.

Постепенно започнах да свиквам с присъствието му — как ме чака в края на коридора, или седи на ръба на леглото ми, докато заспивам нощем. Когато не се появяваше, започвах да се озъртам за него и да се чудя защо още го няма.

Това ме плашеше най-много от всичко.

Единственият светъл лъч във всичко това беше решението на Василий да замине от Ос Олта за ежегодния панаир в Карйева. Едва не паднах от радост, когато Николай ми съобщи новината по време на една от нашите разходки.

— Нареди да му стегнат багажа още посред нощ — разказваше Николай. — Обеща да се върне навреме за моя рожден ден, но няма да се учудя, ако си намери извинение и остане по-дълго.

— Постарай се да не изглеждаш толкова самодоволен — казах. — Не е особено царствено.

— Определено ми се полагат някои малки прегрешения като злорадство например — отвърна той със смях. А после, докато крачехме по пътеката, отново фалшиво засвирука мелодията, която помнех още от борда на „Волкволни“. След това се прокашля. — Алина, не че винаги си образец за красота, ама спиш ли изобщо напоследък?

— Не много — признах си.

— Кошмари ли?

Все още сънувах разцепения пясъчен сал; хора, които бягат панически от мрака на Долината, но не това ме държеше будна по цели нощи.

— Не точно.

— Аха — подметна Николай и склучи ръце на гърба. — Забелязах, че напоследък твоят приятел постоянно си намира някакво занимание. Станал е особено търсен.

— Е, такъв си е Мал — отвърнах, стараейки се да прозвучи безгрижно.

— Къде се учил така да разчита следи? Още не можем да разберем дали това си е чист късмет, или дарба.

— Той не се е учил. Винаги му се е удавало.

— Късметлия — откликна Николай. — На мен нищо не ми се удава просто ей така.

— Ти си блестящ актьор — отбелязах сухо.

— Така ли мислиш? — попита. После се наведе към мен. — Ето, точно сега го играя скромно — прошепна.

Вбесена поклатих глава. Въпреки това се чувствах благодарна за безгрижното бърбене на Николай и особено задето не настоя да

разпитва по тази болезнена за мен тема.

На Давид му трябваша още две седмици, докато чиниите се задействат. Когато най-накрая бяха готови, събрах всички Гриша на покрива на Малкия дворец да наблюдават демонстрацията. Толя и Тамар също присъстваха — нащрек, както винаги — и оглеждаха изпитателно тълпата, но Мал никакъв не се виждаше. Цялата предишна нощ прекарах в приемната с надеждата да го издебна и да го поканя лично. Чак късно след полунощ се отчаях и отидох да си легна.

Двете огромни чинии бяха разположени на противоположните краища на покрива, върху равните стрехи между кубетата на източното и западното крило. Задвижваха се чрез система от скрипци и всяка се обслужваше от по един Материалник и един Вихротворец, екипирани със защитни очила срещу ярката светлина. Забелязах, че Зоя и Паша са в екип, а Надя е заедно с един Дураст на втората чиния.

„Е — помислих си угрижено, — дори това да се окаже пълен провал, те поне работят в екип. Нищо не скрепява другарството така, както огнените експлозии.“

Заех мястото си по средата на покрива, на равно разстояние от двете чинии.

Усетих как нервите ми се опъват, щом забелязах, че Николай е поканил капитана на дворецовата охрана, двама генерали и неколцина от царските съветници да присъстват на демонстрацията. Можех само да се надявам, че не очакват от мен ново зрелище. Силата ми се проявяваше най-добре в пълен мрак, но дългите дни и белите нощи на Беляноч правеха това непостижимо.

Попитах Давид не е ли по-добре да отложим опита за късно вечерта, но той само поклати глава.

— Ако системата проработи, ще бъде достатъчно зрелищно и през деня. А ако нещо се провали, ще стане още по-зрелищно с тоя взрив.

— Давид, според мен ти току-що се пошегува.

Той се намръщи, искрено озадачен.

— Наистина ли?

По предложение на Николай, Давид реши да използва метода за сигнализация на „Волкволни“ и ни ръководеше със свирка. Когато даде

първоначалния сигнал, зяпачите се изпокриха зад кубетата, оставяйки ни достатъчно място за действие. Вдигнах ръце. Давид отново изсвири. Призовах светлината.

Тя нахлу в мен като поток от течено злато и изригна през дланите ми под формата на два силни лъча. Те попаднаха в чиниите и се отразиха в ослепяващо сияние. Макар и впечатляващо, не беше кой знае колко зрелищно.

Давид отново изсвири и чиниите леко се завъртяха. Светлината взе да отскача от огледалните им повърхности и да се възпроизвежда, събирайки се в два ярки снопа, които прорязаха здрачевината на бялата нощ. От насъбралите се изтръгна едно „ааах“, докато заслоняваха очите си с ръце.

Явно вече не трябваше да се притеснявам за липсата на драматизъм. Лъчите разцепиха въздуха, разпращайки на талози ослепителна светлина и непоносима жар, сякаш прогаряха дупки в небето. Давид за втори път кратко изсвири. Двата лъча се сляха в едно общо бляскаво острие, толкова ярко, че стана невъзможно да се гледа право в него. Ако Сеч приличаше на кинжал в ръката ми, то това тук беше широк меч.

Чиниите се наклониха и сияйният сноп се спусна надолу. Насъбралите се ахнаха стъписани, когато светлината се плъзна над върхарите в края на гората и ги подравни като с нож.

Чиниите продължиха да се накланят. Лъчът стигна брега на езерото, после и самата вода. Във въздуха със звучно съскане се вдигна облак пара и в един миг цялото езеро сякаш възвря.

Давид панически наду свирката. Веднага свалих ръце и светлината изчезна. Всички се струпахме по краищата на покрива, зяпнали с невярващи очи гледката пред нас.

Сякаш някой с бръснач бе направил прецизен и чист разрез по диагонал от върхарите на дърветата до линията на брега. Там, където лъчът бе докоснал земята, сега имаше тлеещ ров, който бележеше пътя му чак до водата.

— Получи се — замаяно пророни Давид, — наистина проработи.

Известно време цареше пълно мълчание, после Зоя избухна в смях. Последва я Сергей, след него Мари и Надя. След миг вече всички се смеехме и се поздравявахме високо. Даже обикновено мрачният Толя сега метна зашеметения Давид на широките си рамене.

Солдатите се прегръщаха с Гриша, а царските съветници — с генералите; Николай валсуваше по покрива с опулената Паша, а капитанът на дворецовата охрана ме завъртя в шеметна прегръдка.

Крещяхме, подвиквахме, пищяхме в захлас и подскачахме нагоре-надолу, та накрая дворецът сякаш взе да се люлее. Когато Тъмнейший ни щурмуваше, неговите ничевие ги чакаше голяма изненада.

— Елате да видим отблизо! — провикна се някой и ние се понесохме надолу по стълбите, кикотейки се и блъскайки стените като ученици, чули последния училищен звънец.

Нахлухме в Залата със златния купол, блъснахме вратите и се изсипахме на стълбището отвън. Всички се втурнаха към езерото, но останах като закована наред пътеката пред двореца.

Откъм горския тунел приближаваше Мал.

— Ти върви — обърнах се към Николай, — аз скоро ще ви настигна.

Мал вървеше забил поглед в пътеката и не забеляза настоящия ми поглед. Щом наближи, видях, че очите му са кръвясали и на едната скула има грозна синина.

— Какво е станало? — попитах, посягайки към лицето му. Той се дръпна и стрелна с поглед слугите, които стояха край дворецовите врати.

— Блъснах се в една бутилка квас — отвърна. — А ти какво искаш?

— Изпусна демонстрацията.

— Имах дежурство.

Опитах се да не обръщам внимание на внезапната болка, която прониза гърдите ми, и продължих.

— Сега отиваме при езерото. Ти ще дойдеш ли?

За момент изглеждаше сякаш се колебае, после поклати глава.

— Върнах се само да взема малко пари. Във Великия дворец започва игра на карти.

Сякаш някой завъртя невидимото острие, забито в гърдите ми.

— Не е зле да се преоблечеш — казах. — Изглеждаш така, все едно си спал с дрехите.

Веднага съжалих за думите си, но Мал явно не им обърна внимание.

— Може наистина да съм спал облечен — каза. — Има ли нещо друго?

— Не.

— Моя суверенна! — Той рязко се поклони и се втурна нагоре по стълбите, прескачайки ги през една, сякаш нямаше търпение да се освободи от присъствието ми.

Не бързах да се присъединя към останалите край езерото с надеждата, че болката в гърдите ще ме отпусне. Радостта от успеха изчезна без следа и ме остави празна като дълбок геран, в който някой се провиква и чува единствено ехото.

Група гришани триумфално обхождаха по дължина издълбания от лъча ров и го измерваха с все по-нарастващо въодушевление. На ширина беше близо две крачки и почти толкова дълбок — бразда тлееща пръст, която стигаше чак до водата. Отсечените върхари в гората лежаха на безразборни купчини от клонки и кора. Протегнах ръка и я прокарах по един от поразените стволоче.

Дървото беше гладко и чисто разсечено по диагонал, все още топло. На две места бяха пламнали малки пожари, то Вълнотворците бързо ги потушиха. Николай нареди да донесат храна и шампанско на брега на езерото и всички останахме да празнуваме чак до късно през нощта. Царските съветници и генералите се оттеглиха съвсем рано, но капитанът на охраната и някои от неговите подчинени останаха. Свалиха униформите и обувките и нагазиха във водата. Не след дълго всички се освободиха от дрехите и се намятаха в езерото; плискаха се и се гмуркаха, а накрая си устройа състезание по плуване до малкия остров. За никого не беше изненада, че все Вълнотворците излизаха победители, понесени на гребена на някоя късметлийска вълна.

Николай и неговите Вихротворци поканиха всички на борда на току-що завършения кораб, кръстен „Синьото рибарче“. Отначало посрещнаха поканата с подозрение, но след завръщането на първата група, която пляскаше с ръце и не можеше да повярва, че наистина е летяла, вече едва успяваха да се доредят за по едно кръгче. След крушението на „Колибрито“ се бях заклела кракът ми да не се отделя повече от твърда земя, но накрая се предадох и се включих в един от полетите.

Не зная дали беше от шампанското, или защото вече знаех какво е да летиш, но успях да оцеля и „Синьото рибарче“ — видя ми се

много по-лек и грациозен от „Колибрито“. Пак стоях вкопчена с две ръце в кокпита, но усещах как душата ми ликува, докато се извисявахме във въздуха.

Събрах кураж и погледнах надолу. Под нас се простираше хълмистият парк на Великия дворец, разчертан от белите чакълести алеи. Различих покрива на оранжерията на Гриша, съвършения кръг на фонтана с двуглавия орел, златното сияние на портите на двореца. След това се понесохме над благородническите палати във вътрешния град, над широките прави булеварди. Хората бяха наизлезли по улиците да празнуват Беляноч. По Герский проспект зърнах жонгльори и акробати на пилон, а в един от парковете — танцьори върху ярко осветена сцена. Откъм корабчетата по канала се носеше музика.

Не исках този полет да свършва — въздушните течения ме обгръщаха отвсякъде, а под нас се простираше един миниатюрен и съвършено подреден свят. Но накрая Николай завъртя руля и ни върна обратно при езерото с широка приземяваща дъга.

Здрачът се беше сгъстил до наситено пурпурно. Огнетворците запалиха огънове покрай водата, а скрит в тъмното, някой подрънкваше на балалайка.

Високо над мен дочух пищенето и разпукването на фойерверки. Двамата с Николай седнахме на временния кей, запретнахме крачоли и провесихме крака над водата. „Синьото рибарче“ се полюляваше на повърхността на езерото край нас с прибрани платна.

Николай ритна леко във водата и разпрати пръски във всички посоки.

— Чиниите променят всичко — каза. — Ако ти успееш да задържиш на разстояние ничевие достатъчно дълго, ние ще имаме време да открием и да притиснем Тъмнейший.

Отпуснах се по гръб на кея, протегнах ръце над главата и вперих поглед в разцъфналото теменужено на нощното небе. Когато обърнах глава, пред очите ми се появи силуетът на празното сега училище с тъмни прозорци. Как ми се искаше и учениците да присъстват на експеримента с чиниите, за да ги видят в действие и това да им вдъхне поне малко надежда. Предстоящата битка все още всяваше страх в мен, особено при мисълта колко хора ще загубят живота си. Но поне

нямаше да стоим примирени на върха на хълма в очакване смъртта да ни застигне.

— Ние даже вече ги превъзхождаме на бойното поле! — възкликнах изумена.

— Гледай вълнението да не ти замае главата, защото имам и други добри новини.

Изпъшках. Познавах този тон.

— Дано не е това, което си мисля.

— Василий се върна от Карйева.

— Не можа ли да ме оставиш поне още малко да тъна в щастливо неведение?

— И да страдам сам-самичък?! Не става!

— Защо не поискаш като подарък за рождения си ден Василий да бъде удостоен с един царствен намордник? — предложих.

— Как тогава ще чуем всички вълнуващи истории за летния панаир? Нали няма да оспориш, че равканските състезателни коне са по-чистокръвни и породисти?

Изскимтях жално. Падаше се Мал да е дежурен на вечерята по случай рождения ден на Николай. Може би щях да убедя Толя или Тамар да го заместят. Точно сега не бих понесла да гледам как цяла нощ стои мирно с каменно лице, докато на Василий не спира да му меле устата.

— Но ти не губи надежда — продължи Николай. — Току-виж ти предложил отново.

Седнах рязко.

— Ти откъде знаеш?

— Ако си спомняш, аз също се пробвах. Просто съм изненадан, че той още не е опитал втори път.

— Явно няма да ме остави на мира.

— Сигурен съм — каза Николай. — Ти защо мислиш, че те изпращам до Малкия дворец след всяко съвещание?

— Заради очарователната ми компания, предполагам — отвърнах кисело и се ядосах на прокрадналото се в думите ми разочарование. Николай беше толкова умел манипулатор, та често забравях, че той винаги действа с предумисъл.

— И заради това също — съгласи се той. После извади крак от водата и критично огледа шаващите си пръсти. — Рано или късно той

пак ще ти предложи.

Простенах и заех комично злочеста поза.

— Как да откажа на царски син?

— Няма да ти е за първи път — отвърна Николай, все още взрян замислено в пръстите на крака си. — Пък и толкова ли си сигурна, че това искаш?

— Ти се шегуваш!

Николай се размърда притеснено.

— Е, все пак той е престолонаследникът, и то с чисто царско потекло.

— Няма да се омъжа за Василий, дори да има опитомена жарптица на име Людмила. Най-малко ме е грижа за чистото му царско потекло. — Погледнах го втренчено. — Нали каза, че слуховете за съмнителния ти произход не те притесняват?

— Е, може и да не съм бил напълно откровен.

— Ти — неискрен?! Потресена съм от дън душа, Николай. Потресена и ужасена.

Той се разсмя.

— Предполагам, по-лесно ми е било да кажа, че не ме е грижа за моето потекло, когато съм далече от двореца. Но, изглежда, всички тук са се наговорили непрекъснато да ми го натякват, особено брат ми. — Той сви рамене. — Открай време е така. За мен са се носили слухове даже още преди да се родя. Затова мама никога не ме нарича Сабачка. Казва, че това ѝ напомняло за някой помияр.

Сърцето леко ме прободеше. В детството с какви ли имена не ме наричаха, но нямаше кой да се застъпи за мен.

— На мен пък помиярите ми харесват — казах. — Имат сладки клепнали уши.

— Моите уши са много царствени.

Прокарах пръст по една от хлъзгавите дъски на кея.

— Затова ли толкова дълго стоя далече от двореца? И затова ли стана Щормхунд?

— Не зная дали причината е само една. Май открай време тук се чувствам чужд. Затова реших да потърся моето място по света.

— И аз досега не съм открила място, където да се почувствам своя — признах. — „Освен когато съм с Мал.“ Прогоних тази мисъл. После се намръщих. — Знаеш ли кое най-много мразя в теб?

Той примигна стъписан.

— Не.

— Винаги намираш точните думи.

— И ме мразиш заради това?

— Виждала съм те как се променяш като хамелеон, Николай. Винаги си такъв, какъвто иска да те види човекът насреща. Възможно е наистина да се чувстваш чужд в двореца. Аз обаче не мога да се отърва от мисълта, че го каза, за да се харесаш още повече на бедното самотно сираче.

— Значи ти все пак ме харесваш?

Подбелих очи.

— Да, в случаите, когато не ми се иска да те удуша.

— Е, и това е някакво начало.

— Не, изобщо не е начало.

Той се обърна към мен. В полумрака лешниковите му очи приличаха на късчета кехлибар.

— Аз съм капер, Алина — тихо каза, — и вземам всичко, което ми се изпречи.

Внезапно почувствах допира на рамото му върху своето, притискането на бедрото му в крака ми. Въздухът беше топъл и ухаеше сладко, наситен с ароматите на лятото и дъх на изгоряло дърво.

— Искам да те целуна — каза той.

— Нали вече ме целуна — отвърнах с нервен смях.

Устните му потрепнаха в усмивка.

— Искам пак да те целуна — поправи се.

— О! — произнесох само с дъх. Устните му бяха на сантиметри от моите.

Сърцето ми изплашено препусна в галоп. „Това е Николай — напомних си. — Всичко негово действие е предварително пресметнато.“ Освен това не бях сигурна дали изобщо искам да ме целуне. Но гордостта ми все още беше наранена от отказа на Мал. Пък и нали самият той призна, че е целувал много момичета!

— Искам да те целуна — продължи Николай. — Но няма да го направя. Не и докато не започнеш да мислиш само за мен, вместо да се опитваш него да забравиш.

Дръпнах се рязко назад и непохватно се надигнах, пламнала от смущение.

— Алина...

— Е, сега поне съм сигурна, че невинаги намираш точните думи

— избъбрих.

После грабнах обувките си и хукнах по кея.

ГЛАВА 20

Гледах да стоя настрана от огньовете на Гриша, докато крачех по брега на езерото. Не исках нито да виждам някого, нито да приказвам с когото и да било.

Какво очаквах от Николай? Развлечение? Флирт? Нещо, което да премахне болката в сърцето ми? Може би просто търсех дори незначителен повод да се върна при Мал. Или така отчаяно се нуждаех от близост, че бих приела дори лицемерната целувка на някакъв неблагонадежден царски син.

Мисълта за утрешната празнична вечеря по случай рождения му ден ме ужасяваше. Дали пък да не си измисля някакво правдоподобно извинение, за да не присъствам, чудех се на път през парка. Можех, например, да изпратя по куриер до Великия дворец любезно писмо, запечатано с восък и подпечатано с официалния щемпел на Призоваващата слънцето.

*До Техни Височайши Царски Величества, царя и
царицата на Равка*

Със скръб в сърцето изказвам своето огромно съжаление, че ми е невъзможно да присъствам на тържественото честване по случай рождения ден на царския син Николай Ланцов, велик княз на Удова.

Възникнаха неблагополучни обстоятелства, а именно че моят най-добър приятел, изглежда, не може да търпи присъствието ми и вашият син не ме целуна, а на мен ми се искаше. Или пък не ми се искаше. С две думи казано — още не знам какво искам, но има голяма вероятност, ако бъда принудена да присъствам до края на тъпата вечеря по случай рождения ден, накрая да зароня сълзи над тортата.

Моите сърдечни благопожелания за това най-щастливо от всички събития.

Заварих Тамар да чете в приемната на Тъмнейший. Като влязох, тя вдигна поглед от страницата, но явно настроението ми е било изписано на лицето, защото не каза и дума.

Знаех, че едва ли ще заспя, затова седнах в леглото с една от книгите от библиотеката — стар пътеводител, в който бяха описани най-прочутите забележителности на Равка. Таях смътна надежда, че в него може би се споменава за каменната арка.

Опитах да се съсредоточа, но след известно време осъзнах, че препрочитам отново и отново един и същи пасаж. В главата ми беше мътно от шампанското, а краката ми още бяха ледени от кисненето в езерото. Мал сигурно вече се беше върнал след играта на карти. Ако сега почуках на вратата му и той отговореше, какво щях да му кажа?

Запратих книгата настрана. Не знаех какво да кажа на Мал. И това не беше от вчера. Може би ще е най-добре да започна направо с истината — че съм отчаяна, объркана и изглежда губя разсъдък си; че на моменти се плаша от себе си и че той толкова ми липсва, та чак ме боли. Трябваше час по-скоро да разреши раздора между нас, иначе щеше да стане необратимо. Независимо какво щеше да си помисли за мен след това, по-зле от това нямаше как да стане. Не бих понесла да ме отхвърли още веднъж, но не бих изтърпяла и мисълта, че дори не съм опитала да оправя нещата.

Надникнах в приемната.

— Мал тук ли е? — попитах Тамар.

Тя поклати глава.

Преглътнах гордостта си и продължих.

— Знаеш ли къде е отишъл?

Тамар въздъхна.

— Обуй се, ще те заведе при него.

— А той къде е?

— В конюшните.

Свих вежди и за кратко се подвоумих. После обаче набързо се обух и последвах Тамар навън от Малкия дворец и направо през поляните.

— Сигурна ли си, че искаш да го видиш? — попита Тамар.

Нищо не отговорих. Отсега знаех, че каквото и да ми покаже, то никак няма да ми се хареса. Но вече не можех да се върна обратно в стаята и да се скрия под завивките.

Заспускахме се по полегатия склон към купалото. В оградената ливада до конюшната цвилеха коне. В конюшните беше тъмно, но залата за военна подготовка беше ярко осветена. Дочух викове.

Най-голямото помещение за тренировка не беше нещо повече от хамбар с мръсен под и покрити с всякакъв вид оръжия стени. Тук Боткин обикновено раздаваше наказания на провинилите се ученици Гриша и провеждаше часовете по физическа и бойна подготовка. Сега обаче помещението беше пълно с народ, главно солдати и неколцина Гриша, мяркаха се даже хора от прислугата. Всички крещяха и надаваха възбудени възгласи, блъскаха се и си проправяха път напред, за да видят по-добре какво става в центъра на залата.

Двете с Тамар също се промъкнахме напред през гъсто скупчените тела, без някой да ни обърне внимание. Пътюм мярнах двама от царските следотърсачи, неколцина от полка на Николай, група Корпоралки и Зоя, която пицеше и пляскаше с ръце наравно с останалите.

Почти бях стигнала първите редици, когато зърнах един от Вихротворците, гол до кръста и с вдигнати юмруци, също да си проправя път през кръга, образуван от зяпачите. Ескил, спомних си — един от гришаните, присъединили се към Фьодор. Той беше от Фйерда и това му личеше — сини очи, платиненоруса коса, достатъчно висок и широкоплещест, че да закрие цялата гледка пред мен.

„Още не е късно — помислих си. — Все още може да си тръгнеш и да се престориш, че никога не си била тук.“

Стоях като вкопана в земята. Вече знаех какво ще видя, но въпреки това останах потресена, когато Ескил се дръпна и погледът ми попадна върху Мал.

И той като Вихротвореца беше гол до кръста, а по мускулестия му торс се стичаха кал и пот. Върху кокалчетата на пръстите му личаха синини. От раната под окото се стичаше струйка кръв, но, изглежда, той изобщо не я усещаше.

Вихротворецът връхлетя. Мал блокира първия удар, но вторият попадна точно под бъбреците му. Той изгрухтя, замахна с лакът и го заби в челюстта на Вихротвореца.

Вихротворецът отскочи извън обсега на Мал и направи дъговиден замах с ръка. С ужас осъзнах, че призовава. Въздушният вихър разроши косата ми и в следващия момент Мал беше пометен от вятъра на Етералки. Ескил изстреля напред и другата си ръка и тялото на Мал подхвъркна нагоре, удряйки се тежко в тавана на хамбара. Остана да виси там известно време, прикован към гредите от гришанската сила. После Ескил го остави да падне. Той се стовари на мръсния под със съкрушителна сила.

Изпищях, но писъкът ми беше погълнат от рева на тълпата. Един от Корпоралки окуражаваше с викове Ескил, друг подканяше Мал да стане. Понечих да си проправя път напред; светлината вече струеше от дланите ми. Тамар ме хвана за ръкава.

— Той не желае помощта ти — каза.

— Не ме е грижа — изкрецях. — Това не е честен бой. Така не е разрешено! — На Гриша беше забранено да използват силата си в залите за тренировка.

— Правилата на Боткин не важат след залез-слънце. Мал е дошъл да се бие, а не да взема урок.

Изтръгнах се от хватката ѝ. Предпочитах да видя Мал бесен, отколкото мъртъв.

Той стоеше на четири крака и се опитваше да се изправи. Останах изумена, че изобщо може да помръдне след атаката на Вихротвореца. Ескил отново изпъна ръка. Във въздуха се вдигна прашна вихрушка. Призовах светлината, без да ме е грижа какво биха казали Тамар или Мал. Този път обаче Мал се извъртя, избегна порива на вятъра и скочи на крака с изненадваща бързина.

Ескил намръщено се огледа, преценявайки възможностите си. Досетих се какво премисля. Не можеше да впрегне цялата си мощ в схватката, защото би рискувал да ни повали всички на земята, а нищо чудно да срути и част от конюшните. Изчаквах, поддържайки почти незабележим лъч светлина; представа няхах какво да правя от тук нататък.

Мал дишаше тежко, превит на две и с ръце на кръста. Сигурно имаше най-малко едно счупено ребро. Поне беше извадил късмет, че не е с прекършен гръбнак. Опитах мислено да му внуша да остане така и повече да не се бие. Той обаче се изправи с усилие, пъшкайки от болка. Разкърши рамене, изруга и изплю кръв. После за мой ужас сви

юмруци и с жест подкани Вихротвореца да приближи. В тълпата се надигнаха оживени възгласи.

— Какви ги върши той? — простенах. — Отива на явна смърт!

— Ще се справи — успокои ме Тамар. — Виждала съм го да понася и по-страшни удари.

— Какво?!

— Бие се тук почти всяка нощ, стига да е достатъчно трезвен. Понякога обаче идва и пиан.

— И се бие срещу Гриша?!

Тамар сви рамене.

— Всъщност е доста добър.

Значи с това си запълваше нощите Мал! Сега разбирах защо сутрин се явява с рани и синини. Какво се опитваше да докаже?! Сетих се за непредпазливите си думи след празненството у Грицки: „Не искам бремето на армия от безпомощни отказатся“.

Прииска ми се да не ги бях казвала.

Вихротворецът направо лъжливо движение вляво, после вдигна ръце за нова атака. В празния кръг изфуча вятър. Видях как краката на Мал се откъсват от пода. Стиснах зъби, очаквайки всеки момент да се размаже на отсрещната стена. Но в последната секунда той избегна вихрушката и атакува стъписания Вихротворец.

Ескил високо простена, когато Мал приклеци ръцете му към тялото, за да не може да използва силата си. Огромният фйерданин изръмжа, оголи зъби, напрегна мишци и се напъна да се освободи от хватката на Мал.

Давах си сметка какво коства това на Мал, но той го стисна още по-здраво. След това леко се изтегли назад и заби чело в носа на противника. Разнесе се отвратително хрущене. Още преди да успея да мигна, Мал пусна Ескил и нанесе серия бързи и кратки крошета в ребрата и стомаха на Вихротвореца.

Ескил се преви на две, опитвайки да се предпази. Започна да се бори за всяка глътка въздух, а от широко отворената му уста рухна кръв. Мал се извъртя и нанесе съкрушителен удар отзад в коленните свивки на Вихротвореца.

Ескил се стовари на колене, олюля се, но по някакво чудо остана изправен. Мал отстъпи назад и огледа резултата от усилията си. Тълпата дюдюкаше и тропаше с крака, крясъците ставаха френетични,

но очите на Мал бяха все така приковани в падналия на колене Вихротворец.

Той внимателно огледа противника, после отпусна юмруци.

— Бий се — каза. От погледа, с който го произнесе, тръпки ме побиха. В него имаше отчаяно предизвикателство и някаква мрачна наслада. Какво ли виждаше, докато гледа падналия на колене Ескил?

Очите на Ескил се оцъклиха. Той с огромно усилие вдигна ръце. Слаб ветрец облъхна Мал. От всички страни се надигна дюдюкане.

Мал се остави известно време на вятъра, после пристъпи напред. Слабият повей на Ескил утихна. Мал опря ръка в гърдите на Вихротвореца и го събори назад с едно-единствено пренебрежително бутване.

Ескил се прекатури. Огромното му тяло удари земята и той със стенание се сви на кълбо. От всички страни се надигнаха подигравателни викове и крясъци. Един ликуващ солдат стисна Мал за китката и вдигна победоносно ръката му над главата. От ръка на ръка взеха да се предават някакви пари.

Тълпата се втурна към Мал и ме увлече със себе си. Всички говореха оживено в един глас, тупаха го по рамото, изсипваха пари в шепите му. По едно време Зоя застана пред него, обви врата му с ръце и впи устни в неговите. Видях как той се вцепени.

В ушите ми зашумя и заглуши крясъците на тълпата.

„Отблъсни я — молах го безмълвно, — отблъсни я.“

За миг дори вярвах, че ще го направи. После обаче ръцете му се склучиха около нея и той отвърна на целувката ѝ, докато множеството наоколо подвикваше одобрително.

Усетих как пропадам, все едно бях направила погрешна стъпка върху замръзнал поток — хрущене на лед, рязко потъване и чувство за пустота под черната вода.

Най-накрая той я пусна ухилен с все още окървавена буза и точно в този момент очите ни се срещнаха. Лицето му побеля.

Зоя проследи погледа му и дръзко вдигна вежди, когато ме забеляза. Обърнах се и взех да си проправям трескаво път през тълпата. Тамар ме следваше по петите.

— Алина! — извика.

— Остави ме на мира.

Откъснах се от нея. Трябваше по-скоро да изляза навън, да се махна надалече от всички. Сълзите вече премрежваха погледа ми. Не знаех дали плача заради тяхната целувка, или заради онова, което се случи преди нея, но не можех да позволя да ме видят така. Призоваващата слънцето не плаче, още по-малко за някой отказатся от нейната лична охрана.

Пък и какво право имах да недоволствам? Нали аз самата едва не целунах Николай? Може би още не беше късно да го откроя и да го накарам да ме целуне, независимо за кого си мисля през това време. Изхвъркнах от конюшните и се озовах в здрача на белите ноци. Въздухът беше топъл и гъст. Имах чувството, че едва дишам. Свърнах настрани от ярко осветената алея, минах покрай оградената ливада с конете и забързах да се скрия в близката брезова горичка.

Някой ме дръпна за ръката.

— Алина — чух гласа на Мал.

Отскубнах се и още повече ускорих крачка; вече почти тичах.

— Алина, спри — извика той и с лекота се изравни с мен, въпреки раните от битката.

Не му обърнах внимание и се втурнах между дърветата. Вече надушвах миризмата от термалните извори, които подхранваха купалото; острия аромат на килима от брезови листа под краката си. Гърлото ми гореше. Сега исках само да ме оставят на мира, за да се наплача на воля, или да повърна, а може би и двете.

— По дяволите, Алина, ще спреш ли най-накрая?

Не можех да дам воля на мъката си, затова отприщих гнева си.

— Ти си капитан на личната ми охрана — креснах, продължавайки да вървя слепешката през дърветата. — Затова не ти е позволено да участваш в публични сбивания като някой обикновен поданик.

Мал най-после докопа ръката ми и ме дръпна да се обърна.

— Аз съм обикновен поданик — изръмжа, — а не някой от твоите пилигрими, от безценните ти Гриша или от разглезените кучета пазачи, които по цели ноци клечат пред твоята врата само защото, не щеш ли, може да ти потрѣбват.

— Естествено, че не си нито един от тях — кипнах. — Нали имаш много по-важни задължения — като да се напиваш и да завираш езика си в гърлото на Зоя.

— Е, тя поне не се вдървява, когато я докосна — изсъска той. — Нали не ме желаеш? Тогава защо те е грижа кой ме иска?

— Не ме е грижа — отвърнах, но думите ми излязоха като ридание.

Мал ме пусна толкова рязко, че едва не паднах по гръб. После отстъпи назад, заровил ръце в косата си. Движението го накара да изкриви лице. Пръстите му заопипваха ребрата си. Щеше ми се да му се разкрещя, да повикам Лечител. Искях да стоваря юмрук върху счупеното, за да го заболи още повече.

— Все светии! — изруга той. — Ще ми се да не бяхме стъпвали тук.

— Тогава да се махнем! — извиках диво. Знаех, че в думите ми няма капка разум, но това вече не ме интересуваше. — Нека избягаме още тази нощ, нека забравим за всичко в този дворец.

Той горчиво се изсмя, почти излая.

— Имаш ли представа колко силно желая това? Само за да съм с теб, без да ни разделят стени, рангове или нещо друго. За да сме отново съвсем обикновени един с друг. — Той поклати глава. — Но ти няма да го направиш, Алина.

— Напротив — отвърнах, а сълзите ми струяха по бузите.

— Няма смисъл сама себе си да залъгваш. Та ти с толкова труд извоюва да се върнеш отново тук.

— Не зная как мога да променя това — казах отчаяно.

— Не можеш да го промениш! — кресна той. — Такава е съдбата ти. Идвало ли ти е наум, че може да си предопределена за царица, а на мен да ми е писано цял живот да си остана никой?

— Това не е вярно.

Той гордо пристъпи към мен, клоните на дърветата хвърляха странни сенки върху лицето му в здрача.

— Аз вече не съм войник — каза. — Не съм и царски син. И съм сигурен, че никога няма да бъда светец. Тогава какво съм аз, Алина?

— Аз...

— Какво съм аз? — прошепна той.

Стоеше съвсем близо до мен. Познатият му аромат, неговото ухание на зелена поляна, сега беше притъпено от острия мирис на пот и кръв.

— Твой охранител ли съм? — попита.

Прокара бавно длан по ръката ми, от рамото до върховете на пръстите.

— Или твой приятел?

Пръстите на лявата му длан изпърхаха по другата ми ръка.

— А може би слуга?

Усецах дъха му върху устните си. Пулсът ми думкаше в ушите.

— Кажи ми какво съм. — Той ме привлече към себе си, ръката му се усука около кръста ми.

Когато пръстите му се ключиха на гърба ми, тялото ми се разтърси от силна тръпка и коленете ми омекнаха. Земята под мен се наклони. Ахнах.

Мал пусна ръката ми, сякаш се беше опарил.

Отстъпи смаяно назад.

— Какво беше това?

Направих усилие да проясня замаяната си глава.

— Какво, по дяволите, беше това? — повтори.

— Не знам — отвърнах; пръстите ми още бяха изтръпнали.

Устните му се извиха в нерадостна усмивка.

— Май между нас никога не може да бъде просто и лесно, а?

Стъпих здраво, обзета от внезапен гняв.

— Не, Мал, не може. С мен никога няма да ти е лесно, благо и уютно. И не мога просто така да зарежа Малкия дворец. Не мога да си плюя на петите, или да се преструвам, че не съм това, което съм — направя ли го, още хора ще загинат. Не мога да бъда дори старата Алина. Онова момиче вече го няма.

— Искам си го обратно — прегракнало каза той.

— Не мога да се върна назад! — изкрещях, без да ме е грижа кой може да ме чуе. — Дори да ми отнемеш нашийника и оковата от люспи на морския бич, пак не можеш да ме лишиш от моята сила.

— Ами ако успея? Тогава ще се откажеш ли от нея? Ще я пуснеш ли доброволно да си отиде?

— Никога.

Горчивата истина тежко увисна помежду ни. Стояхме в мрака на горичката, а аз усецах как чиреп от нещо счупено дълбоко се забива в сърцето ми. Знаех какво ще остане, когато болката отmine: самота, пустота, дълбока рана, която никога няма да се затвори; страховит ръб на пропаст, каквато някога зърнах в очите на Тъмнейший.

— Нека да вървим — каза най-накрая Мал.

— Къде?

— В Малкия дворец. Нямам намерение да те оставя напред гората.

Изкачихме мълчаливо хълма и влязохме в двореца през личния вход на Тъмнейший. Приемната се оказа благословено пуста.

На вратата на спалнята се обърнах към Мал.

— Аз го виждам — казах. — Виждам Тъмнейший. В библиотеката. В параклиса. В Долината, когато „Колибрито“ едва не се разби. В спалнята си. Същата нощ, когато се опита да ме целунеш, той ме наблюдаваше, без да мигне.

— Не зная дали това е привидение, или присъствие. Отначало не ти казах, защото реших, че полудявам. И защото си мислех, че и без това вече се боиш от мен.

Мал понечи да каже нещо, отказа се, после пак опита. Дори в този момент се надявах да го оспори, да отрече, че е истина. Вместо това той ми обърна гръб и пое към отделението на охраната. Поспря за кратко да вземе пътом бутилка квас от масата и тихо затвори вратата след себе си.

Вече бях готова за сън, свита под завивките, но вечерта беше твърде топла. Сритах ги на купчина в краката си. Лежах по гръб с отворени очи и се вирах в седефените съзвездия върху обсидиановия свод над мен. Искаше ми се да задумкам с юмруци по вратата на Мал, да му кажа колко съжалявам, че така обърках всичко и че е трябвало да влезем в Ос Олта хванати за ръце. Но дали това щеше да промени нещо?

„За нас двамата с теб няма обикновен живот.“

Няма обикновен живот. Само битки, страхове и коварни удари, които подкосяват краката ни. Дълги години се надявах да стана момичето, което Мал би пожелал. Но сега може би това беше вече невъзможно.

„Ние сме единствени по рода си, Алина, няма други като нас. И никога няма да има.“

Тогава дойдоха сълзите; бликнаха изгарящо жарки и гневни. Зарових лице във възглавницата, за да не чуят риданията ми. Плаках, докато не ми останаха сълзи, после потънах в тревожен сън.

— Алина.

Събудих се от пърхането на устните на Мал по мен — те докосваха едва-едва темето, челото, клепачите. Светлината от трепкащото пламъче върху масичката край леглото проблесна по кестенявата му коса, когато се наведе да целуне извивката на шията ми.

За миг се поколебах смутена, полусънна, после обвих ръце около него и го придърпах към себе си. Вече не ме беше грижа, че се скарахме, че целуна Зоя, че ме замена тази вечер и всичко между нас изглеждаше толкова необратимо. Единственото важно сега бе, че е размислил. Той се беше върнал, аз вече не бях сама.

— Липсваше ми, Мал — прощушнах в ухото му. — Толкова ми липсваше.

Ръцете ми се плъзнаха по неговия гръб, склчих пръсти на врата му. Той пак ме целуна и аз щастливо въздъхнах под натиска на устните му. Усецах как тежестта на тялото му постепенно се прехвърля върху мен и прокарах пръсти по твърдите мускули на ръцете му. Докато Мал все още беше с мен, докато все още ме обичаше, имаше и надежда. Сърцето блъскаше в гърдите ми и по тялото ми се разля топлина. Не се чуваше друг звук, освен нашето дишане и движението на телата ни. Той целуваше шията ми, нашийника, пиеше кожата ми. Потръпнах и го притеглих още по-плътено към себе си.

Нали точно това исках — да залича пукнатината между нас. И въпреки всичко някаква мимолетна паника премина през тялото ми. Имах нужда да го погледна в очите, да се уверя, че всичко е наред. Обвих лицето му в шепи, повдигнах го към мен и когато очите му срещнаха моите, отскочих ужасена назад.

Гледах в очите на Мал — обичните сини очи, които познавах по-добре дори от своите. Само дето не бяха сини. В гаснещата светлина на лампите те проблясваха като късчета сив кварц.

Той се усмихна — студена, пресметлива усмивка, каквато никога не бях виждала на устните му.

— И ти ми липсваше, Алина. — Този глас, хладен и гладък като стъкло.

Чертите на Мал се стопиха в мрака, после пак изплуваха като нечие лице, появило се от мъглата. Бледо, красиво, с гъста черна коса и

съвършено очертана челюст.

Тъмнейший нежно обгърна бузата ми с длан.

— Скоро — прошепна.

Изпищях. Той се разтвори в сенките и изчезна.

Изпълзях от леглото, обвила плътно тялото си с ръце. Кожата ми беше настръхнала, тялото ми се тресеше от ужас и от спомена за пронизващото желание. Очаквах Тамар или Толя всеки момент да нахлуят през вратата и вече знаех какво ще излъжа. „Кошмар“, щях да им кажа. При това щях да го кажа твърдо и убедително, нищо, че сърцето ми блъскаше до пръсване в гърдите и усещах как нов писък се надига в гърлото ми.

Но в стаята продължаваше да цари мъртва тишина. Никой не се появи.

Стоях зъзнеца в полумрака.

Поех си въздух, плитко и пресекливо. После пак.

Щом се закрепих на крака, нахлузих ноцната роба и надзърнах в приемната. Тя беше празна. Затворих вратата на стаята и я затиснах с гръб, втречена в намачканите завивки върху леглото. За нищо на света не бих заспала отново. Погледнах часовника на лавицата над камината. По време на белите ноци слънцето изгряваше рано, но щяха да минат часове, преди дворецът да се разбуди.

Разрових дрехите, останали ми от пътуването на „Волкволни“, и измъкнах раздърпаното кафяво палто и дългия шал. И двете бяха неподходящи за горещата лятна нощ, но не ме беше грижа. Намъкнах палтото върху ноцницата, увих главата и врата си с шала и нахлузих обувките.

Прокраднах се през приемната и забелязах, че вратата към помещенията на охраната е затворена. Ако Мал или близнаците бяха вътре, значи спяха дълбоко. Но Мал можеше да е и някъде другаде под кубетата на Малкия дворец, вплетен в прегръдка със Зоя. Сърцето ми болезнено се сви. Излязох през лявата врата и забързах по тъмните коридори право към пустия парк.

ГЛАВА 21

Промъкнах се в здрача, прекосих притихналите поляни, потънали в мъгла, минах покрай запотените прозорци на оранжерията.

Единственият звук наоколо бе тихото хрущене на чакъла под подметките ми. Тъкмо беше пристигнала сутрешната доставка на хляб и продукти за Великия дворец. Последвах кервана от покрити каруци чак до портата на парка и продължих след него и оттатък, по павираните улици на вътрешния град. Навън имаше останали неколцина гуляйджии, които продължаваха да се радват на бялата нощ. Забелязах двама души в празнични облекла, които хъркаха на една от пейките в парка. Група момичета се заливаха от смях и цапаха из фонтана с вдигнати над коленете поли. Мъж с венец от макове седеше на бордюра, стиснал главата си с ръце, а край него стоеше момиче с корона от картон го потупваше по рамото. Минах покрай всички тях невидима и незабелязана, случайно момиче в раздърпано бозаво палто.

Знаех, че постъпвам глупаво. Съгледвачите на Апарат можеше да са навсякъде; на Тъмнейший — също. Имаше опасност всеки момент да ме сграбчат и да ме повлекат нанякъде. Но това изобщо не ме вълнуваше. Сега имах нужда само да вървя, да пълня дробовете си с чист въздух и да се отърся от допира на Тъмнейший по кожата си.

Попипах белега на рамото. Усещах изпъкналите му ръбци дори през плата на палтото. На борда на китоловния кораб бях попитала Тъмнейший защо остави изчадието си да ме ухапе. Тогава реших, че е било от чиста злобата вечно да нося неговия знак. Но сега вече си мислех, че в това е било заложено много повече.

Дали среднощното видение наистина беше от плът и кръв? Действително ли беше при мен в стаята, или присъстваше единствено в съзнанието ми и си играеше с него? Що за болен ум можеше да роди подобен сън?!

Но сега не исках да мисля за това. Просто имах нужда от разходка.

Прекоших канала. Долу малките корабчета продължаваха да се полюляват на повърхността. Някъде изпод моста дочух хриптящия глас на акордеон.

Промъкнах се покрай караулката на пазачите от другата страна на моста и се впуснах сред гълчавата на тесните криви улички към външния град. По това време на нощта изглеждаше още по-оживен, отколкото денем: от чардаците и прозорците се бяха надвесили хора, извираха на групи от порти и комшулуци.

Едни играеха карти върху набързо стъкнати от сандъци масички, други спяха опрели гръб о гръб. Мъж и жена бавно се поклащаха на площадката пред една таверна под звуците на музика, която само те чуваха.

Когато стигнах градските порти, си заповядах мислено да спра и да се прибера у дома. Едва не прихнах. Та Малкият дворец изобщо не беше мой дом!

„За нас двамата с теб няма обикновен живот.“

Занапред предаността към суверена щеше да замести любовта в моя живот, а подчинението — приятелството. Предстоеше ми да претеглям всяко свое бъдещо решение, да обмислям всяко действие и да се науча да не се доверявам на никого. От тук нататък щях да наблюдавам живота отстрани. Знаех, че е време да се връщам, но въпреки това продължавах да вървя, докато в един момент не се озовах извън стените. Просто ей така напуснах Ос Олта.

Палатковият град отвън се беше разраснал. В него лагеруваха стотици, може би хиляди хора. Не беше трудно да се разпознаят пилигримите сред тях — изненадах се колко много са станали. Сега се трупаха около една голяма бяла шатра, всички с лице към изток в очакване на изгрева.

Звукът започна като постепенно усилващ се дрезгав шепот, после запърха във въздуха като птичи криле и прерасна в нисък и монотонен напев, докато слънцето се издигаше над хоризонта и обагряше небето в бледосиньо. Чак тогава започнах да различавам думите.

„Санкта. Санкта Алина. Санкта. Санкта Алина.“

Пилигримите наблюдаваха разпукването на зората, а аз наблюдавах тях, неспособна да откъсна очи от озарените им с надежда и трепетно очакване лица. На някои от тях беше изписана екзалтация. Когато първите лъчи ги огряха, мнозина избухнаха в сълзи.

Напевът стана по-силен и многогласен, въздигаше се и заглъхваше, прераствайки постепенно в ридание, което накара косъмчетата по ръцете ми да настръхнат. Това беше ручей, който прелива извън коритото; рояк пчели, отръскани от дървото.

„Санкта. Санкта Алина. Дъщерята на Равка.“

Когато слънцето заигра по кожата ми, затворих очи, молейки се да почувствам нещо, каквото и да било.

„Санкта Алина. Дъщерята на Керамзин.“

Ръцете им се вдигнаха към небето, гласовете им се извисиха до френетични вопли; сега вече крещяха, виеха. Старчески лица, младежки образи; болни и хилави, здрави и силни. Навсякъде непознати.

Огледах се. „Това не е надежда — казах си, — това е лудост. Това е глад, нужда, отчаяние.“ Имах чувството, че се събуждам от транс. Защо изобщо дойдох тук? Сред тези хора се чувствах много по-самотна, отколкото между стените на двореца. Нито те имаха какво да ми дадат, нито аз можех да им предложа нещо.

Краката ме заболяха, чак тогава си дадох сметка колко съм уморена. Обърнах се и взех да си проправям път през тълпата към градските порти, докато монотонният напев около мен прерастваше в тътнещ рев.

„Санкта — крещяха те. — Царевна Слънце. Ребе Два Столба.“

Дъщерята на Двете мелници. Това го бях чула и преди, още по пътя към Ос Олта — долина, кръстена по името на древни руини, където сега имаше само малки незначителни поселища по южната граница. Мал също беше роден някъде наблизо, но и двамата нямахме случай да се върнем отново там. Пък и защо? Всички от нашите семейства бяха отдавна погребани или изгорени.

Санкта Алина.

Върнах се отново към оскъдните си спомени определи Керамзин; към паницата с тънки парчета варено цвекло и моите пръсти, които ставаха пурпурни от него. Помнех пращия път, видян от височината на нечии широки рамене; поклащането на волските опашки отпред, сенките ни по земята. Нечия ръка сочи към останките на двете мелници — два тънки скални пръста, превърнати от вятъра, дъжда и годините в голи вретена. Само това още тлееше в паметта ми. Всичко друго беше Керамзин. Всичко останало беше Мал.

Санкта Алина.

Проправях си път през гъстото множество, увивайки плътно шала около ушите си, за да заглуша поне малко врявата. Някаква старица от пилигримите се изпречи на пътя ми и аз едва не я прекатурих. Посегнах да я подкрепя, а тя се опря на мен с цялата си тежест, едва пазейки равновесие.

— Простете, бабуша — обърнах се почтително към нея. Не можеше да се оспори, че Ана Куя ни беше научила на обноски. Внимателно изправих старицата на крака. — Добре ли сте?

Но тя не ме гледаше в лицето, а беше впила очи в гърлото ми. Ръката ми се стрелна натам, но вече беше твърде късно. Шалът висеше смъкнат надолу.

— Санкта! — изохка жената. — Санкта! — Падна на колене и сграбчи ръката ми, после я притисна о сбръчканата си буза. — Санкта Алина!

Внезапно се озовах сред безчет протегнати ръце. Те се вкопчваха в ръкавите ми, в полите на палтото.

— Моля ви — заповтарях, опитвайки да се освободя от тях.

Санкта Алина. Промърморено, прошепнато, изплакано, изкрещяно. Името звучеше чуждо в ушите ми, произнасяно като молитва, като някакво неразбираемо заклинание, което трябваше да задържи мрака надалече.

Всички се тълпяха около мен, все по-близо и по-близо; бутаха се да ме докоснат, посягаха към косата ми, към кожата. Чух как нещо се разпра и си дадох сметка, че е палтото ми.

Санкта. Санкта Алина.

Телата на хората все по-плътно ме притискаха. Те се блъскаха и се ръгаха, крещяха един на друг; всеки искаше да се добере колкото може по-близо.

Усетих как краката ми се отделят от земята. Изкрещях, когато някой изтръгна кичур от главата ми. Те бяха готови всеки момент да ме разкъсат на парчета.

„Остави ги, нека го направят“, помислих в пристъп на внезапно просветление. Така всичко щеше да приключи много просто. И повече никакви страхове, никакви отговорности, никакви кошмари с разцепени пясъчни салове и деца, погълнати от Долината; никакви

видения. Така щях да се освободя и от нашийника, и от оковата, и от смазващата надежда, която те носеха. „Остави ги, нека го направят.“

Затворих очи. Това щеше да е краят ми. После можеха да ми отредят една страница в Жития санктя и да ми сложат златен ореол. Алина с разбитото сърце, Алина Хубавата, Алина Безумната, Дъщерята на Два Столба, една сутрин разкъсана на парчета в сянката на градските стени. Щяха да продават костите ми по сергиите край пътя.

Някой изпищя. Чух сърдит крясък. Нечии огромни ръце ме сграбчиха и ме вдигнаха във въздуха.

Отворих очи и видях мрачното лице на Толя. Държеше ме в ръце. Зад него стоеше Тамар и бавно описваше кръг около нас, обърнала длани нагоре.

— Отстъпете назад — нареди заплашително на тълпата тя. Забелязах как някои от пилигримите започват да примигнат сънливо, други просто седнаха на земята. Тя забавяше пулса им, опитвайки се да ги усмири, но те бяха прекалено много дори за нейните способности. Някакъв мъж се стрелна напред. Тамар веднага измъкна брадвичките. Мъжът измуча и върху ръката му разцъфна кървава резка.

— Ела още по-близо и ще останеш съвсем без ръка — озъби се Тамар.

Пилигримите наоколо загледаха диво.

— Позволете ми да му помогна — запротестирах.

Толя изобщо не ми обърна внимание, а продължи да си проправя път през множеството; Тамар кръжеше около него, святкаше с остриетата и разчистваше пътеката пред нас. Пилигримите стенеха и виеха с протегнати към мен ръце.

— Сега! — каза Толя. А после още по-високо: — Сега!

След това се втурна напред. Главата ми се блъскаше безсилно в гърдите му, докато той препускаше към закрилата на градските стени. Тамар ни следваше по петите. Стражите вече бяха забелязали надигащото се вълнение в стана на пилигримите и започваха да затварят портите.

Толя продължи да си проправя път, разбутвайки хората наоколо, докато накрая прелетя през стесняващия се отвор между двете железни

крила на портата. Тамар се промъкна веднага след нас, секунда преди да се захлопнат.

Долових глухите удари на тела о метала от другата страна на портата, драскане на нокти, жадно извисени гласове. Продължавах да чувам името си.

Санкта Алина.

— Какво беше намислила, дявол да те вземе! — изрева насреща ми Толя, щом седнахме да си поемем дъх.

— За това ще говорим по-късно — рязко го прекъсна Тамар.

Градските стражи бяха впили очи в мен.

— Махайте се от тук! — изрева гневно един от тях. — Ще извадим късмет, ако това не прерасне в истински бунт.

Близнаците бяха довели и коне. Тамар дръпна одеяло от една сергия и го метна на раменете ми. Увих го плътно около врата си, за да скрия нашийника. После тя се качи на седлото, а Толя ме метна безцеремонно зад нея.

По целия път към двореца яздехме в напрегнато мълчание. Мълвата за вълненията извън градските стени още не беше стигнала до тук и тримата бяхме сподирени само от няколко любопитни погледи.

Близнаците не обелваха дума, но и без това можех да се досетя, че са ми бесни. И имаха право — бях постъпила като кръгъл идиот; сега оставаше само да се надявам, че стражите при портите ще въдворят ред, без да се стига до насилие.

Въпреки паниката и разкаянието, една мисъл се загнезди в ума ми. Повтарях си, че това са пълни безсмислици и напразни надежди, но въпреки това тя не ми излизаше от главата.

Щом стигнахме Малкия дворец, близнаците настояха да ме съпроводят право до покоите на Тъмнейший, но аз отказах.

— Вече съм в безопасност — казах. — Сега трябва да свърша нещо.

Двамата ме последваха мълчаливо в библиотеката.

Не ми отне много време да открия каквото търсех. Нали все пак си бях изкарвала хляба с рисуване на карти. Пъхнах книгата под мишница и се върнах в покоите си, съпроводена от своите навъсени охранители.

За моя огромна изненада Мал чакаше в приемната. Седеше на масата и пиеше чай.

— Къде бе... — започна той, но Толя го вдигна от стола и го запокити в стената още преди да съм мигнала.

— Ами ти къде беше? — изръмжа той в лицето му.

— Толя! — извиках изплашено. Опитах да откопча ръката му от гърлото на Мал, но все едно се опитвах да превия стоманен прът. Обърнах се към Тамар за помощ, но тя стоеше настрана със скръстени ръце и изглеждаше не по-малко ядосана от брат си.

Мал взе да се дави. Не беше се преобличал от предната вечер. Брадата му беше набола, а миризмата на кръв и квас го обгръщаше като мръсна дреха.

— В името на всички светии, Толя, свали го на земята!

До едно време Толя изглеждаше решен да изцеди и последния дъх от Мал; после бавно отпусна пръсти и Мал се свлече покрай стената, давейки се за въздух.

— Нали ти беше на смяна?! — изръмжа Толя и тикна пръст в гърдите на Мал. — Ти трябваше да си с нея!

— Съжалявам — продрано каза Мал, разтривайки гърлото си. — Сигурно съм заспал, бях точно...

— Точно на дъното на бутилката — кипна Толя. — От тук те подушвам.

— Съжалявам — окаяно повтори Мал.

— Съжаляваш значи?! — Толя сви юмруци. — Трябваше да те разчекна.

— Това може да го направиш и по-късно — намесих се. — Сега обаче искам да откриеш Николай и да го доведеш при мен в оръжейната зала. Отивам да се преоблека.

Влязох в спалнята и затворих вратата, опитвайки да дойда на себе си. През краткото време от разпукването на зората досега едва не загинах и най-вероятно станах причина за бъдещи размирици. Оставаше ми само да подпаля някой пожар преди закуска.

Измих си лицето и облякох кафтана, после забързах към оръжейната зала. Мал вече чакаше прегърбен на стола, макар да не го бях канила. Дрехите си беше сменил, но все още беше разчорлен и с кръвясали очи. По лицето му вече личаха пресните отоци и синини от боя предишната вечер. Погледна ме бегло като влязох, но нищо не каза. Дали някога ще мога да стоя пред него, без да ме прорязва болка?

Оставих атласа върху дългата маса и приближих древната карта, която покриваше цяла една стена. От всички карти в оръжейната тази беше най-старата и най-красивата. Прокарах пръсти по издигнатите хребети на Сикурзой — планината, по която минаваше най-южната част от границата ни с Шу — и ги проследих чак до западното подножие. Долината Два Столба беше твърде малка, за да я има на тази карта.

— Спомняш ли си нещо отпреди Керамзин? — попитах Мал, без да го поглеждам.

Мал не беше много по-голям от мен, когато пристигна в сиропиталището. Още помнех деня, в който го доведоха. Дочух, че идва още едно бежанско дете и се надявах да е момиче, за да си играя с него. Вместо това заварих дундесто момче със сини очи, решено да прави всичко напук.

— Не. — Гласът му още звучеше прегракнало от душенето на Толя.

— Съвсем нищо ли?

— Понякога сънувам жена с дълга златиста коса, сплетена на плитка. Тя я размахва пред мен като на игра.

— Майка ти ли?

— Майка, леля, съседка — откъде да знам! Алина, за това, което стана...

— Нещо друго?

Той дълго мисли, после въздъхна.

— Всеки път, щом усетя мириса на женско биле, си спомням как седя на чардака, а пред мен има червен лакиран стол с рисунки по него. Само това. Всичко останало е... — Той млъкна наскре думата и сви рамене.

Нямаше нужда да обяснява повече. Спомените бяха привилегия, достъпна за другите деца, но не и за сираците в Керамзин. „Благодари за милостта. Благодари.“

— Алина — пак подхвана Мал, — онова, което каза за Тъмнейший...

В този момент обаче влезе Николай. Въпреки ранния час, той както обикновено изглеждаше царствено от главата до петите. Русата му коса сияеше, ботушите светеха излъскани до блясък. Той впери поглед в синините и наболата брада на Мал и вдигна учудено вежди.

— Някой няма ли да поръча чай?

После се разположи и опъна дългите си крака напред. Толя и Тамар вече стояха на пост пред вратата, но аз ги помолих да се присъединят към нас.

Когато всички се събраха около масата, заговорих.

— Тази сутрин бях при пилигримите.

Николай рязко вдигна глава. От безгрижния царски син не остана и следа.

— Сигурно не те чух добре — каза.

— Нищо ми няма.

— Едва не я убиха — обади се Тамар.

— Но съм още жива — добавих.

— Съвсем ли си изгуби ума? — възкликна Николай. — Тия са фанатици! — Той се обърна към Тамар. — Как го допуснахте?

— Не съм го допуснала.

— Само не ми казвай, че си излязла сама — обърна се той към мен.

— Не бях сама.

— Сама е тръгнала.

— Млъкни, Тамар. Вече ти казах, Николай, добре съм.

— Само защото дойдохме навреме — вметна Тамар.

— Как стигнахте дотам? — тихо попита Мал. — Как успяхте да я откриете?

Лицето на Толя притъмня и той стовари огромните си юмруци върху масата.

— Не ние трябваше да я открием, ти беше на пост — каза.

— Остави това сега, Толя — прекъснах го остро. — Мал не си беше на мястото, а и аз постъпих глупаво.

После си поех дълбоко въздух. Мал седеше покрусен. Толя изглеждаше така, сякаш всеки момент ще разбие на трески мебелите в стаята.

Изражението на Тамар беше каменно, а Николай кипеше от гняв — не го бях виждала такъв досега. Но поне имах пълното им внимание.

Побутнах атласа към средата на масата.

— Понякога пилигримите ме наричат Дъщерята на Два Столба — продължих.

— Двете мелници ли? — уточни Николай.

— Това е долина, кръстена на руините в единия ѝ край. — Отворих атласа на отбелязаната предварително страница. Там имаше подробна карта на югозападната граница. — Двамата с Мал сме родом някъде от тези места — продължих, прокарвайки пръст в самия край на картата. — Тук по цялата ѝ дължина има малки поселища.

Обърнах на страницата с рисунка на пътя, който водеше към долината. Около него беше осеяно с градчета. В другия му край се виждаше тънко скално вретено.

— Това не прилича много на мелница — измърмори Толя.

— Именно — потвърдих. — Тия руини са от дълбока древност. Никой не знае откога стоят там и какво са представлявали навремето. Долината е кръстена Двете мелници, но нищо чудно това да са били стражевите кули на някоя градска порта, или акведукт. — Извих пръст и го поставих над двете стърчащи каменни вретена. — А може би арка.

В стаята изведнъж се възцари мълчание. С арката на преден план и силуетът на планинската верига в далечината, пейзажът приличаше досущ на този от рисунката на Свети Илия в Жития санктя. Липсваше само жар-птицата.

Николай придърпа атласа към себе си.

— Не допускаш ли, че виждаме не действителното, а желаното?

— Възможно е — признах. — Но ми е трудно да повярвам, че е просто съвпадение.

— Ще пратя съгледвачи — предложи той.

— Не — отвърнах. — Искам лично да отида.

— Заминеш ли сега, всичко, което постигна с Втора армия, ще отиде по дяволите. Аз ще ида. Щом Василий може да офейка по никое време на панаира в Карйева да купува понита, едва ли някой ще има против да си позволя кратка ловна експедиция.

Поклатих глава.

— Аз лично трябва да убия жар-птицата.

— Но ние дори не сме сигурни, че е там.

— Защо изобщо го обсъждаме? — обади се Мал. — На всички е ясно, че аз ще замина.

Тамар и Толя се спогледаха тревожно.

Николай се прокашля.

— С цялото ми уважение, Оретцев, но не изглеждаш в добра форма.

— Много съм си добре.

— Оглеждал ли си се в огледало напоследък?

— Ти го правиш и за двама ни — изстреля в отговор Мал. После прокара ръка по лицето си; не го бях виждала толкова изтощен. — Доста съм уморен, пък ме гони и махмурлук, за да споря с вас. Аз обаче съм единственият, който може да открие жар-птицата. Затова аз ще замина.

— Тръгвам с теб — казах.

— Не — възпротиви се той с неочаквана решителност. — Аз ще я намеря и ще я заловя. После ще ти я донеса. Ти оставаш.

— Твърде рисковано е — казах. — Дори да успееш да я хванеш, как ще я опазиш дотук?

— Накарай някой от твоите Фабрикатори да ми пригоди нещо — отвърна той.

— Така ще е най-добре за всички. Ти получаваш жар-птица, а аз се отървавам от това проклето място.

— Невъзможно е да пътуваш съвсем сам. Ти...

— Тогава ми дай Толя и Тамар. Така хем ще се придвижим по-бързо, хем по-малко ще привличаме внимание. — Мал бутна стола си назад и се изправи. — Ти реши за останалото и нареди да подготвят каквото е нужно. — Не ме погледна, дори когато каза: — Само ме предупреди, когато мога да тръгна.

Още преди да съм измислила някое друго възражение, вече беше излязъл. Обърнах гръб на останалите, насилвайки се да овладее сълзите, които напиреха в очите ми. Чух как те напускат оръжейната зала, а Николай дава някакви нареждания на близнаците.

Съсредоточих се в картата. Полизная, където двамата с Мал отбихме военната си служба. Райевост, откъдето започнахме пътуването към Петразой. Сайбея, където той ме целуна за първи път.

Николай постави ръка върху рамото ми. Не знаех дали да го ударя, или да падна в прегръдките му. Как ли щеше да постъпи тогава? И той ли ще ми цапне един? Ще ме целуне ли? Или пак ще ми направи предложение?

— Така е най-добре за всички, Алина.

Изсмях се горчиво.

— Прави ли ти впечатление, че хората казват това, само когато няма нищо общо с истината?

Той отпусна ръка.

— Той не се чувства свой сред нас.

„Той с мен се чувства свой“, прищя ми се да изкрещя, но знаех, че не е истина. Замислих се за покритото със синини лице на Мал; как крачеше напред-назад като животно в клетка; как плюеше кръв и молеше Ескил за още: „Давай!“. Сетих се как ме държеше в прегръдките си, докато прекосяхме Истинското море. Картата се размаза пред погледа ми, когато очите ми плувнаха в сълзи.

— Пусни го да върви — продължи Николай.

— Къде да върви? Искаш да го пратя на лов за някакво митично създание, което дори не съществува?! Или на непосилен поход из планини, които гъмжат от шуанци?

— Алина — меко каза Николай, — нали за това са героите?

— Аз не искам той да се превръща в герой!

— Той не може да се промени, както и ти не можеш да се откажеш от Гриша.

Думите му бяха като ехо на моите, казани само преди часове, но не исках да ги чувам.

— Теб не те е грижа какво ще стане с Мал — извиках гневно. — Просто искаш да се отървеш от него.

— Ако целта ми беше да разлюбих Мал, щях да го оставя в двореца. Щях да му позволя да дави мъката си в квас и да вилнее наоколо. Но такъв ли живот си представяш за вас двамата?

Пресекливо си поех въздух. Не исках това. Със сигурност. Мал беше нещастен в двореца. Страдаше от мига, в който пристигнахме, но аз отказвах да го видя. Винях го, задето искаше да съм такава, каквато не мога да бъда, а през цялото време настоявах за същото от негова страна. Избърсах сълзите от бузите си. Нямах смисъл да споря с Николай. Мал беше роден войник.

Той имаше нужда от цел. И ето че тя се появи, стига да го оставя да я преследва.

Защо отказвах да приема това? Дори когато му възразявах, в мен се обаждаше някакъв вътрешен глас — едно алчно, срамно желание, което изискваше да бъде заситено и ме подтикваше да пратя Мал по следите на жар-птицата, за да ми я поднесе наготово, независимо какво

би му коствало това. Казах на Мал, че момичето, което е познавал, вече го няма. Най-добре да замине още сега, преди сам да се е уверил колко съм права.

Разсеяно прокарах пръсти по рисунката на Два Столба. Само две мелници ли са, или нещо много повече? Кой би могъл да каже, щом са останали само руини?

— Знаеш ли кое им е лошото на героите и светците, Николай? — попитах, затворих атласа и се отправих към вратата. — Накрая винаги умират.

ГЛАВА 22

Мал ме избягваше целия следобед, затова се изненадах, когато се появи заедно с Тамар, за да ме придружи на вечерята по случай рождения ден на Николай. Предположих, че се е споразумял с Толя да се сменят, но нищо чудно да беше поел пропуснатото дежурство.

Сериозно се размислих дали да не пропусна вечерята, но това едва ли щеше да е най-разумното решение. Не можех да измисля основателно оправдание, пък и щях да обидя царя и царицата.

Облякох лек блестящ кафтан от няколко слоя прозрачна златиста коприна. Корсажът беше обсипан със сапфири в наситения син цвят на Призоваващите, които си подхождаха с бижутата, сплетени в косата ми.

Погледът на Мал се плъзна по мен, когато влязох в приемната, и тогава ми хрумна, че тези цветове много повече биха подхождали на Зоя. После сама на себе си се зачудих. Каквато и пищна красавица да беше, не Зоя стоеше между нас. Мал заминаваше. А аз не правех нищо да го спра. Нямаше кого друг да виня за зейналата между нас пропаст.

Вечерята се даваше в един от разточително декорираните салони на Великия дворец, известен с името Орлово гнездо заради огромния позлатен фриз на тавана, изобразяващ коронования двуглав орел със скиптър в ноктите на единия крак и сноп черни стрели, вързани с червена, синя и пурпурна лента — в другия. Перата му бяха покрити с истинско злато. Щом го видях, вече не можех да мисля за нищо друго, освен за жар-птицата.

Около трапезата седяха най-високопоставените генерали от Първа армия със съпругите си, както и най-изтъкнатите чичовци, лели и братовчеди на Ланцови. Царицата заемаше единия тесен край на масата и приличаше на хербаризирано цвете в роклята от бледорозова коприна. В другия ѝ край рамо до рамо седяха царят и Василий, който се правеше, че не забелязва похотливите погледи на баща си към младата съпруга на един от офицерите.

Очите на всички бяха приковани в Николай, който заедно с мен седеше в центъра и както винаги пръскаше чар на всички посоки. Николай беше настоял да няма никакви празненства и балове в негова чест. Това по мнението му би било твърде неуместно с толкова много гладуващи бежанци около градските стени. Но все пак Беляноч беше в разгара си и царят и царицата явно не бяха успели да се въздържат. Вечерята се състоеше от тринайсет блюда, сред които цяло печено прасенце сукалче и отлято от желе сърненце в естествена големина.

Щом дойде ред за подаръците, бащата на Николай му поднесе огромно яйце, покрито с бледосин емайл. Когато рожденикът го отвори, отвътре се показа изящен модел на кораб върху море от лазурит. На най-високата мачта се развяваше флагът на Щормхунд с червеното куче, а миниатюрното оръдие даде залп и с едно „пук“ изпусна клъбце бял дим.

По време на вечерята надавах ухо на разговорите, но иначе не откъсвах очи от Мал. Царската стража беше подредена на равни разстояния по продължение на стените. Знаех, че Тамар е някъде зад мен, но Мал стоеше точно насреща, изпънат във вдървена стойка мирно с ръце на гърба и вперен напред празен поглед, също като всички останали безименни слуги. За мен беше същинско мъчение да го гледам така. Намирахме се само на крачки един от друг, но те изглеждаха непреодолими като безкрайна пустош. Но не беше ли все същото, откакто пристигнахме в Ос Олта? В гърдите ми се образува възел, който се затягаше все повече, щом погледнех Мал. Сега беше гладко избръснат и сресан, с безупречно изпъната по тялото униформа.

Изглеждаше изморен и резервиран, но поне си беше старият Мал. Знатните гости взеха един подир друг да вдигат тостове за здравето на Николай. Генералите славословеха уменията му на пълководец и смелостта му. Очаквах Василий да приеме с презрение и сарказъм високопарните думи, с които обсипваха брат му, но той изглеждаше весел и добронамерен. Лицето му розовееше от виното, а на устните се беше изписала несъмнено самодоволна усмивка. Явно се беше завърнал от Карйева в приповдигнато настроение.

Погледът ми отскочи обратно към Мал. Не бях сигурна какво точно изпитвам — дали ми се плаче, или ме тегли да стана и да започна да мятам чинии в стената.

В салона беше прекалено горещо, а раната в рамото ми пак започваше да смъди и да опъва кожата. Едва се удържах да не я почеша.

„Страхотно — помислих си, — явно се задава нова халюцинация наред официалната вечеря. Дали Тъмнейший този път няма да изскочи направо от супника?“

Николай сведе глава към ухото ми.

— Знам, че моята компания не ти е по сърце, но не би ли се постарала да си придадеш малко по-ведър вид? Имам чувството, че всеки момент ще се разплачеш.

— Извинявай — смънках, — просто аз...

— Разбирам — прекъсна ме той и стисна ръката ми под масата, — но сърненцето от желе би дало живота си за една твоя усмивка.

Опитах да се усмихна и наистина се постарях да се включа във веселбата. Смях се и бърбих със закръгления червендалест генерал отядно; престорих се, че съм погълната от плановете на луничавото момче от рода Ланцов насреща да ремонтира дачата, която беше получило в наследство.

Когато дойде ред да сервират сладоледа с различни аромати, Василий стана и вдигна чашата си с шампанско.

— Братко — започна той, — толкова е хубаво да вдигна тост за рождения ти ден в твое присъствие, след като дълги години се скита по далечни брегове.

Вдигам на здравица и пия в твоя чест. За твое здраве, братчето ми!

— Живели! — отвърнаха в хор гостите, изпразниха на екс чашите и подновиха прекъснатите разговори.

Василий обаче не беше приключил. Той почука с вилицата си по чашата и звънкото зън-зън-зън отново привлече вниманието на присъстващите.

— Днес обаче имаме и друг повод за празнуване, освен раждането на знатния ми брат.

Ако натъртването на „знатния“ не беше достатъчно, то самодоволната усмивка на Василий беше повече от красноречива. Николай продължаваше да се усмихва любезно.

— Както на всички ви е известно — продължи Василий, — аз прекарах последните седмици на път.

— И в пилеене на пари — изкиска се червендалестият генерал.
— Предполагам, че скоро ще има нужда от нова конюшня.

Погледът на Василий стана леден.

— Но не бях в Кариева. Вместо това тръгнах на север по поръчение на скъпия ни баща.

Усетих как Николай застина до мен.

— След дълги и трудни преговори имам чест да ви съобщя, че Фйерда ще се присъедини на наша страна в битката срещу Тъмнейший. Обещаха да участват с войски и провизии в общата кауза.

— Нима е възможно? — възкликна един от благородните гости.

Василий изпъчи гордо гърди.

— Възможно е. Благодарение на отдавнашните ни и не малки усилия, нашият най-жесток враг се превърна в най-могъщия ни съюзник.

Около масата се надигнаха развълнувани разговори. Царят сияеше и прегръщаше големия си син.

— Неч жиле Равка! — взеха да скандират гостите.

С изненада забелязах, че Николай свива вежди. Той самият каза, че брат му обича преките пътеки и, изглежда, Василий беше намерил точно такава пътека в преговорите с Фйерда. Но не беше типично за Николай да изкарва на показ разочарованието или неудовлетворението си.

— Изключителен успех, братко. Отдавам ти чест! — извика Николай и вдигна чаша. — Смяя ли да попитам обаче какво са поискали в замяна на подкрепата си?

— Пазариха се до кръв — изсмя се снизходително Василий, — но не постигнаха нещо кой знае колко съществено. Търсеха достъп до нашите пристанища в Западна Равка и поискаха помощта ни при опазването на южните търговски пътища от земските пирати. Сигурно и ти ще се включиш в това, братле — добави той с дружелюбен смях. — Поискаха също да се отворят и някои от северните пътища за транспортиране на дървен материал. А след като Тъмнейший бъде победен, ще очакват и присъединяването на Призоваващата слънцето към общите ни усилия да бъде заличена Долината.

При тези думи той широко ми се усмихна. Вирнах брадичка в отговор на самонадеяно му предположение, но условието си беше съвсем ясно и разумно, пък и предводителят на Втора армия беше

подчинен на царя наравно с всички останали поданици. Затова се задоволих само да кимна, надявайки се да се е получило достолепно.

— Кои пътища по-точно? — настоя Николай.

Василий махна пренебрежително с ръка.

— Някъде на юг от Халмхенд, западно от Вечните ледове. Те са добре защитени от гарнизона при Уленск, ако на фйерданите им хрумне нещо друго.

Николай рязко се изправи и столът му изскърца пронизително по лакирания паркет.

— Кога вдигна блокадата? От колко време са отворени пътищата?

Василий се намръщи.

— Какво значение...

— От колко време?!

Раната в рамото ми взе да пулсира.

— Малко повече от седмица — отвърна Василий. — Нали не мислиш, че фйерданите ще ни нападнат откъм Уленск? Реките няма да замръзнат месеци напред, а дотогава...

— Замисли ли се поне за миг защо фйерданите са се загрижили за пътищата, по които се транспортира дървен материал?

Василий махна безразлично с ръка.

— Предполагам, че им трябва трупи — каза. — Или пък са свещени за някои от нелепите им горски духове.

Около масата се разнесоха нервни смехове.

— Всички те са охранявани от един-единствен гарнизон — изръмжа Николай. — Защото планинските проходи са твърде тесни, та през тях да мине истинска армия.

— Ти говориш за армия от стар тип, братко. На Тъмнейший не му трябва батальони, пехотинци или тежко въоръжение. Достатъчни са му неговите Гриша и ничевие. Трябва незабавно да евакуираме двореца.

— Но това е абсурдно!

— Единственото ни предимство беше да сме предупредени отрано за атаката. Съгледвачите по тези блокади бяха нашата първа защитна линия. Те бяха нашите очи, а ти сега ни ослепи. Тъмнейший може да е вече само на няколко километра от нас.

Василий тъжно поклати глава.

— Ставаш за смях.

Николай стовари длани върху масата. Чиниите подскочиха с оглушителен звън.

— Тогава защо на масата ни няма фйердански пратеници, които да споделят твоята слава и да вдигнат наздравница за този неவிждан и нечуван съюз?

— Проводиха да ни предадат най-искрените им извинения. Точно в момента нямали възможност да пътуват, защото...

— Защото тук скоро ще настане кървава сеч. Съюзили са се с Тъмнейший.

— Според сведенията на нашите съгледвачи той е на юг и е в съюз с Шу.

— Нали не си въобразяваш, че той няма шпиони и сред нашите съгледвачи? Заложил е капан, който би усетило дори малко дете, а ти попадна право в него.

Лицето на Василий стана пурпурно.

— Николай, сигурно... — опита се да възрази майка му.

— Гарнизонът при Уленск е обслужван от цял полк — намеси се един от генералите.

— Ето, виждаш ли? — възкликна Василий. — С думите си само предизвикваш хаос и паника и аз няма да го търпя!

— Един полк срещу армия от ничевие?! Всички в този гарнизон са вече мъртви — каза Николай, — паднали жертва на твоята самонадеяност и глупост.

Ръката на Василий се стрелна към дръжката на сабята.

— Малко повечко се изхвърли, малко копеле.

Царицата ахна.

Николай дрезгаво се изсмя.

— Точно така, предизвикай ме, братко. Това ще е от голяма полза. Я се огледай кой седи около тази маса — каза. — Всички генерали и благородници, по-голямата част от рода Ланцови и за капак — Призоваващата слънцето.

Всички на едно място в една нощ.

Няколко лица около масата внезапно пребледнях.

— Може би трябва да обмислим... — започна луничавото момче насреща ми.

— Не! — прекъсна го Василий с треперещи устни. — Той приказва всичко това от чиста завист. Не може да преживее успеха ми. Той...

Камбаните за тревога зазвъняха — отначало отдалече, при стените на външния град, после все по-близо и по-близо, извисявайки се в един общ тревожен хор, който заехтя по улиците на Ос Олта, прехвърли се във вътрешния град и прескочи стените на Великия дворец.

— Ти му поднесе Равка на тепсия — заключи Николай.

Гостите наскочаха и се заблъскаха около масата в пристъп на паника.

Мал на мига се озова до мен с извадена сабя.

— Трябва да се доберем до Малкия дворец — извиках, сещайки се за огледалните чинии на покрива. — Къде е Тамар?

В този момент всички прозорци експлодираха.

Върху нас заваляха парчета стъкло. Вдигнах ръце да защитя лицето си, а гостите се разпищяха, притискайки се един в друг.

Ничевие взеха да връхлитат на рояци в салона, размахали изтъканите си от сенки криле, и изпълниха въздуха с жужене на насекоми.

— Пазете царя! — извика Николай, извади сабята и се втурна да защитава майка си.

Царските стражи обаче стояха като каменни истукани, парализирани от ужас. Една от сенките вдигна момчето с луничките във въздуха и го запрати в стената. То се свлече на пода с прекършен врат. Вдигнах ръце, но салонът беше твърде пренаселен, та да рискувам със Сеч. Василий все още стоеше изправен начело на масата, а царят се беше свил до него.

— Ти си виновен за това! — изкрещя той на Николай. — Ти и твоята вещица!

Той размаха голата си сабя и се втурна към нас, ревящ от ярост. Мал ме закри с тяло и вдигна меча, за да блокира удара му. Но още преди Василий да е успял да замахне, едно от изчадията сграбчи ръката му и я изтръгна от ставата, заедно със сабята. Той остана прав още миг, полюлявайки се, докато кръвта бликаше на тласъци от раната, после се стовари на пода в безжизнена купчина.

Царицата взе да пици истерично и се хвърли напред към тялото на сина си, докато Николай ѝ пазеше гърба. Подхлъзна се в ширналата се локва кръв.

— Недей — умоляваше я Николай и я прегръщаше. — Него го няма вече, Мудрая, няма го.

През прозорците нахлу нов рояк от ничевие, който се устреми към Николай и майка му.

Вече беше крайно време да рискувам. Призовах светлината в две ослепителни дъги и взех да сека чудовищата едно подир друго, като едва не разполових и един от генералите, свит страхливо на пода. Хората пищяха и ридаеха, а ничевие връхлитаха отгоре.

— След мен! — извика Николай, насочвайки майка си и баща си към вратата.

Ние и стражите го последвахме, проправяйки си заднешком път към коридора, после побягнахме.

Великият дворец беше завладян от хаос. По коридорите се тълпяха ужасени стражи и слуги; някои трескаво напиреха към изходите, други се барикадираха по стаите. Чух ридания, после шум от пръснало се стъкло.

Някъде отвън се разнесе тътен.

„Дано да са Фабрикорите“, помислих си отчаяно.

Двамата с Мал изхвъркнахме от двореца и се спуснахме по мраморните стъпала. Стържещ шум на огънат метал разцепи въздуха. Погледнах надолу към покритата с бял чакъл алея точно в момента, когато позлатените порти на дворцовия парк бяха изтръгнати от пантите от съкрушителния вятър на Етералки. В парка нахлуха гришаните на Тъмнейший, облечени в ярките си кафтани.

Хукнахме по алеята към Малкия дворец. Николай и царската стража ни следваха, забавени от немощния му баща.

В началото на горския тунел царят се преви на две и захриптя лошо, а царицата ридаеше и висеше вкопчена в ръката му.

— Трябва да ги заведе до „Синьото рибарче“ — каза Николай.

— Мини по заобиколните алеи — посъветвах го. — Тъмнейший първо ще нападне Малкия дворец. Той търси мен.

— Алина, ако те залови...

— Върви — прекъснах го. — Спаси ги, спаси и Багра. Аз няма да оставя Гриша сами.

— Ще ги отведа на сигурно място и ще се върна. Обещавам.

— Честната дума на главорез и пират.

Той докосна бузата ми.

— На капер.

Нова експлозия разтърси парка.

— Да вървим! — провикна се Мал.

Погледнах бегло назад, докато тичахме през горския тунел — върху пурпурното небе на бялата нощ различих силуета на Николай. Запитах се дали някога ще го видя отново.

Раната на рамото ми гореше и пулсираше, пришпорвайки ме да тичам още по-бързо надолу по пътеката. Мислите ми се въртяха в кръг — ако са имали шанс да се барикадират в куполната зала; ако са имали време да разположат оръжията по покрива; ако успея да се добера до чиниите. Всичко, планирано толкова внимателно дни наред, беше съсипано от високомерието и арогантността на Василий.

Изхвъркнах от тунела и забих крака в земята, а около мен във всички посоки се разпиля чакъл. Не зная дали инерцията, или разкрилата се пред мен гледка ме повали на колене.

Малкият дворец беше обсаден от гъмжащи сенки. Те стържеха, бръмчаха, скрибуцаха и цвъртяха, докато пълзяха по стените и връхлитаха върху покрива. По стълбите лежаха проснати тела, други бяха нахвърляни сгърчени по земята. Парадната врата зееше широко отворена.

Пътеката пред входа беше осеяна с парчета огледално стъкло. Една от чиниите на Давид лежеше разбита встрани, затиснала тялото на момиче с кривнати напъряко през лицето предпазни очила. Паша. Две изчадия се бяха надвесили над чинията и зяпаха отраженията си в начупената ѝ повърхност.

Нададох яростен рев и овъглих и двете чудовища с огнена струя. Светлинният лъч се начупи в останките от огледалната чиния, а изчадията се изпариха яко дим.

Чух насечения звук на стрелба откъм покрива. Там някой все още беше жив. Някой все още оказваше съпротива. Освен това ни оставаше втората чиния — не беше много, но пък единственото, с което разполагахме.

— Насам — каза Мал.

Втурнахме се напърно през поляната и влетяхме във вратата, която водеше към покоите на Тъмнейший. В основата на стълбището с писък ни пресрещна ничевое и ме повали на колене. Мал замахна през него със сабята си. То се олюля и отново прие предишната си форма.

— Назад! — изкрещях. Мал се сниши и аз поразих с удара Сеч сенчестия воин. Хукнах нагоре по стълбите, вземайки по две наведнъж, а сърцето ми блъскаше в гърдите до пръсване. Мал ме следваше плътно по петите.

Въздухът се беше сгъстил от мириса на кръв и тътена на стрелбата.

Щом се появихме на покрива, чух вик: „Назад!“.

Имахме време само да залегнем, преди гренатката да се взриви. Отървахме се само с опърлени мигли и заглъхнали уши. Корпоралките бяха успели да разположат оръжията на Николай по покрива и сега косяха сенчестите воители с дъжд от куршуми; Фабрикаторите имаха грижата те да не остават без муниции. Оцелялата чиния беше наобиколена от въоръжени Гриша, които с всички сили отблъскваха ничевие. Давид също беше тук — приведен непохватно над един от огромните пистолети, той отчаяно защитаваше поверения му периметър. Изстрелях високо в небето камшичен сноп светлина, която разцепи въздуха и ни спечели няколко безценни секунди.

— Давид!

Давид изсвири два пъти рязко със свирката, провесена на врата му. Надя сложи предпазните очила, а съекипникът ѝ от Дурастите нагласи чинията в нужната позиция. Не дочаках да завършат приготовленията — вдигнах ръце и изпратих лъч светлина право в чинията. Ново изсвирване. Чинията се наклони. Един-единствен съвършен лъч изригна от огледалната ѝ повърхност.

Дори без помощта на втората чиния, той прониза дълбоко небето и посече ничевие, които се разтвориха в нищото.

Лъчът продължи да реже въздуха в бляскава дъга и да разчленява черните тела пред себе си. Накрая толкова разреци тяхната орда, че през редиците им се провидя здрачът на Беляноч. Щом зърнаха звездите, Гриша нададох победоносни викове. Насред ужаса, който владееше, се прокрадна плаха надежда.

После един от ничевие си проби път, избегна светлинния лъч, метна се върху чинията и промени ъгъла ѝ. Мал се нахвърли срещу чудовището, кълцайки и разсичайки със сабята си сенчестото му тяло. Група гришани се опитаха да блокират силните му крака, но то успя да се изплъзне. После ничевие ни връхлетяха от всички страни.

Видях как едно от изчадията се прокрадна покрай светлината и се хвърли право зад чинията. Огледалният диск се килна напред. Светлината загуби силата си, после взе да примигва.

— Надя! — изпищях. Дватамата с Дураста успяха да отскочат от чинията в последния момент. Тя се повали на една страна с оглушителен трясък и шум от счупено стъкло. Ничевие подновиха щурма си.

Изпращах във въздуха една след друга светлинни дъги.

— Съберете се в залата! — извиках. — Заключете вратите!

Гришаните побягнаха, но не бяха достатъчно бързи. Чух вик, после пред погледа ми се мерна лицето на Фьодор. Едно от чудовищата го вдигна във въздуха и го запрати през ръба на покрива. Спуснах наоколо купол защитна светлина, но ничевие продължаваха да настъпват. Само да ни бяха оставили двете чинии. Само да имахме още малко време.

Мал внезапно се озова зад мен с пушка в ръка.

— Не върви на добре — каза. — Трябва да се махаме от тук.

Кимнах и двамата заотстъпвахме към стълбището, докато небето причерняваше от гърчещи се силуети. Кракът ми се спъна в нещо и аз загубих равновесие.

Сергей седеше сгърчен зад купола. Държеше Мари в ръце — тялото ѝ беше разпрано от гърлото до пъпа.

— Никой не оцеля — хълцаше, а сълзите се стичаха по страните му. — Никой не оцеля. — Клатушкаше се напред-назад, притиснал Мари към себе си. Не можех да понеса гледката на изкорменото ѝ тяло. Глупавичката Мари с прекрасните кестеняви къдри, която постоянно се кискаше на нещо.

Ничевие вече се бяха покатерили на покрива и напредваха към нас като черна вълна.

— Мал, вдигни го! — извиках и разсякох множеството от сенки, които напиреха насреща.

Мал сграбчи Сергей и го откъсна от Мари. Той се дърпаше и съпротивляваше, но двамата успяхме някак да го натикаме вътре и залостихме вратата зад нас. После се запускахме по стълбите, като ту го носехме, ту го влачехме след себе си. Щом стигнахме втората поредица стъпала, чухме как над нас вратата на покрива с трясък се отваря. Изпратих посичащ лъч светлина с надеждата да поразя нещо друго, а не стълбището, след това продължихме тичешком към последните стъпала.

Влетяхме в куполната зала и вратите се затръшнаха след нас. Гришаните вътре бързо ги залостиха отново. Разнесоха се глухи удари. Ничевие се опитваха да проникнат вътре.

— Алина! — изкрещя Мал.

Извърнах се и видях ничевие. Някак бяха успели да проникнат, въпреки че другата врата също беше залостена. Притиснати до стената, Зоя и братът на Надя със силата на Вихротворци запращаха маси, столове и остатъци от мебелировката срещу настъпващите воини на сянката.

Вдигнах ръце и светлината се изстреля от тях като нажежени нишки, които разсякоха изчадията едно след друго, докато не се стопиха съвсем. Зоя отпусна ръце и самоварът се стовари с оглушителен екот на пода.

По всички врати се чуваха глухи удари и драскане. Ничевие забиваха нокти в дървото, опитвайки се да проникнат вътре; търсеха дори най-малка пролука или цепнатина, за да се промъкнат. Жуженето и стърженето сякаш идваха от всички посоки. Но Фабрикорите добре си бяха свършили работата.

Укрепените врати и поправеният купол щяха да ни пазят още известно време. Чак сега успях да се огледам. Залата плуваше в кръв. По стените имаше кървави петна; каменният под не се виждаше от кръв. Навсякъде се виждаха пръснати тела, малки купчинки в пурпурно, червено и синьо.

— Има ли и други оцелели? — попитах. Не можех да овладя треперенето на гласа си.

Зоя замаяно поклати глава. Едната ѝ буза беше опръскана в кръв.

— Тъкмо вечеряхме — каза. — Чухме камбаните. Не ни остана време да запечатим вратите. Те просто... бяха навсякъде.

Сергей продължаваше тихо да хлипа. Давид стоеше пребледнял, но иначе спокоен. Надя също беше успяла да се добере до куполната зала и сега прегръщаше Адрик през раменете. Все още държеше брадичката си упорито вирната, въпреки че се тресеше цялата. Всичко на всичко бяха останали трима Огнетворци и двама Корпоралки — един Лечител и един Сърцеразбивач. Единствените оцелели от Втора армия.

— Някой виждал ли е Толя и Тамар? — попитах. Никакъв отговор. Сигурно и те бяха мъртви. Или пък имаха дял в това бедствие. Тамар беше изчезнала още по време на официалната вечеря. Нищо чудно да са работили за Тъмнейший през цялото време.

— Николай още не е тръгнал — обади се Мал. — Защо не опитаме да се доберем до „Синьото рибарче“?

Поклатих глава. Щом Николай още не е тръгнал, значи той и семейството му вече бяха мъртви; нищо чудно и Багра да не е сред живите. Внезапно пред погледа ми се яви тялото на Николай, плуващо по лице във водата сред отломките на „Синьото рибарче“.

Не! Сега не е време за такива мисли. Спомних си какво реших за Николай още първия път, когато го видях. Оставаше само да се надявам, че хитрият лисугер е успял да избегне и този капан.

— Тъмнейший е насочил цялата си мощ насам — казах. — Може да потърсим изход през вътрешния град и с бой да си проправим път натам.

— Няма как да успеем — обезверено каза Сергей. — Прекалено много са.

Самата истина. Знаехме, че може да се стигне до това, но разчитахме на по-голямата си численост и на подкрепление от Полизная.

Някъде в далечината се чу приближаващ тътен на гръмотевица.

— Той идва — простена един от Огнетворците. — О, светии, той идва!

— Ще ни избие — прошепна Сергей.

— Ако имаме късмет — обади се Зоя.

Думите й никак не бяха обнадеждаващи, затова пък бяха верни. Вече знаех как Тъмнейший отмъщава на предателите — разбрах го по зловещата бездна в очите на собствената му майка. Имах всички

основания да вярвам, че Зоя и останалите ще бъдат наказани много жестоко.

Зоя се опита да избърше кръвта от бузата си, но успя само да я превърне в размазано петно.

— Предлагам да се доберем до вътрешния град. Предпочитам да си опитаме късмета с чудовищата отвън, отколкото да седим тук и да чакаме Тъмнейший.

— Нямаме почти никакъв шанс — предупредих ги отчаяна, че не мога да им предложа и най-малка надежда. — Не съм достатъчно силна, за да ги спра всичките.

— Поне с ничевие всичко ще приключи относително бързо — обади се Давид. — Предлагам с бой да си проправим път надолу.

Всички се извърнахме изненадани да го погледнем. Той самият изглеждаше леко стъписан от онова, което беше казал току-що. После сви рамене. Очите ни се срещнаха.

— Сторихме всичко, което е по силите ни — каза.

Огледах стоящите около мен. Един по един те кимнаха в знак на съгласие.

Поех си дълбоко въздух.

— Останаха ли ти някакви гренатки, Давид?

Той измъкна от кафтана си два метални цилиндъра.

— Тия са последните.

— Използвай само едната, другата остави за резерва. Ще дам сигнал. Отворя ли вратите, тичайте с всички сила към портите на двореца.

— Оставам с теб — каза Мал.

Понечих да възразя, но по погледа му разбрах, че няма никакъв смисъл.

— Вие не ни чакайте — казах на останалите. — Ще гледам да ви прикривам колкото може по-дълго.

Нова гръмотевица разцепи въздуха.

Гришаните взеха пушките на загиналите и се скупчиха около мен край вратата.

— Е, напред тогава — казах. Обърнах се и поставих ръце върху резбованите дръжки. Усетих глухите удари от телата на ничевие, които се хвърляха с всички сила срещу вратата. Раната ми изгарящо пулсираше.

Кимнах на Зоя. Резето се превъртя.

Разтворих широко двете крила на вратата и изкрещях: „Сега!“.

Давид запрати ръчната граната в здрача пред нас; Зоя замахна и я издигна високо със силата си на Вихротворец.

— Залегнете! — кресна Давид.

Всички се притиснахме към стените със стиснати очи, прикрили главите си с ръце в очакване на експлозията. Взривът разтърси каменния под, а ослепителното му сияние проникна като червена ивица през стиснатите ми клепачи.

После побягнахме. Ничевие се бяха пръснали, стъписани от светлинната и взривната вълна, но само секунди по-късно отново стесниха кръга около нас.

— Бягайте! — изкрещях. Вдигнах ръце и посипах наоколо огнени водопади, които разкъсаха виолетовото небе и започнаха да посичат ничевие, а Мал откри огън по тях. Гриша се втурнаха през горския тунел.

Призовах цялата мощ на елена, всичката сила на морския бич и умениято, на което ме беше научила Багра. Събрах светлината в себе си, после я пръснах наоколо в изпепеляващи арки, които оставяха светли дири през армията на сенките.

Но те бяха безчет. Какво ли е коствало на Тъмнейший да вдигне на крак тези пълчища? Те прииждаха срещу нас, а телата им се завихряха и променяха формата си подобно на лъскави рояци от бръмбари. Хищно протегнати напред ръце, оголени зъби; изтикаха Гриша извън тунела на дърветата; черни криле разсичаха въздуха; разкривените дупки на раззинатите им пасти зееха готови да разкъсват.

После въздухът сякаш оживя от тропота на стрелбата. От дърветата извираха войници, които стреляха в движение. Бойният вик, който цепеше въздуха, накара косъмчетата по ръцете ми да настръхнат. Санта Алина.

Те се нахвърлиха срещу ничевие с оголени мечове и саби и взеха да посичат изчадията с невиждана ярост. Някои бяха облечени като земеделци, други носеха опърпани униформи на Първа армия, но всичките имаха татуиран един и същи знак: моето лъчисто слънце, изписано с мастило върху бузите им.

Само двама от тях не бяха белязани. Толя и Тамар предвождаха атаката с диви погледи, оголени остриета и моето име на уста.

ГЛАВА 23

Воините на Слънцето се врязаха в редиците на ордата от сенки, посичаха и пронизваха всичко по пътя си, принуждавайки ничевие да отстъпят, докато стрелците ги обсипваха с огън от всички страни. Но въпреки неудържимата си ярост, всички те бяха човешки същества — плът и стомана срещу оживелите сенки. Един по един ничевие започнаха да ги повалят.

— Бягайте към параклиса! — провикна се Тамар.

Параклиса ли? Мигар се канеше да се опълчи с религиозни химни срещу Тъмнейший?

— Там ще сме като в капан — извика Сергей, тичайки към мен.

— Ние и така вече сме в капан — отвърна Мал, праметна пушката на рамо и хвана ръката ми. — Да вървим!

Колебаех се какво да правя, но и без това вече нямахме никакъв избор.

— Давид! — провикнах се. — Втората бомба!

Той я хвърли към ничевие. Заметна диво, без посока, добре че беше Зоя да помага.

Гмурнахме се в гората, воините на слънцето вървяха след нас и ни пазеха гърба. Взривът се усети сред дърветата като талаз от бяла светлина.

В параклиса лампите бяха запалени, а вратата — широко разтворена. Нахлухме вътре; екотът на стъпките ни откънтя по пътеката и рикошира в емайлирания син купол.

— Къде отиваме?! — изкрещя панически Сергей.

Отвън вече се чуваше стържещото, цвъртящо жужене. Толя затръшна вратата на параклиса и спусна тежката напречна греда. Воините на слънцето заеха позиции край прозорците с насочени пушки.

Тамар се прехвърли през редицата от пейки и префуча покрай мен по пътеката.

— Идвай!

Гледах я объркана — къде по-нататък можехме да отидем? Тя се стрелна покрай олтара и се вкопчи в единия от позлатените краища на триптиха. Зяпнах, когато повреденото от влагата крило се отвори и разкри тъмната паст на таен проход. Сигурно от тук бяха дошли воините на слънцето. Явно това беше обяснението и за бягството на Апарат от Великия дворец.

— Накъде води? — попита Давид.

— Има ли значение? — срязва го Зоя.

Постройката цяла се разтресе, когато силен трясък на гръмотевица разцепи въздуха. Вратата на параклиса се пръсна на парчета. Толя отхвъркна назад. Вътре нахлу мрак.

Тъмнейший се появи наред черна вълна, носен от изчадията. Те го спуснаха с трепетно внимание върху каменния под.

— Огън! — изкрещя Тамар.

Затрецяха изстрели. Ничевие закръжиха и се завихриха около Тъмнейший, менейки формата си, преливайки едно в друго, щом куршумите улучваха телата им. Прииждаха вълна подир вълна като безкраен, монолитен черен прилив. Тъмнейший дори не забави крачка.

Ничевие продължаваха да нахлуват през вратата на параклиса. Толя вече беше се изправил и тичаше към мен с извадени револвери. Тамар и Мал застанаха от двете ми страни. Гриша стояха в плътна редица след нас.

Вдигнах ръце и призовах светлината, готова да нападна.

— Свали ръце, Алина — проговори Тъмнейший. Студеният му глас проехтя в параклиса, извисявайки се над шума и хаоса. — Свали ръце и ще ги пощадя.

В отговор Тамар затърка остриетата на брадвичките, произвеждайки оглушителен режещ звук от триене на метал о метал. Воините на слънцето вдигнаха пушки; дочух звук от щракане на кремъците на Огнетворците.

— Огледай се, Алина — продължи Тъмнейший. — Невъзможно е да победиш. Само ще ги гледаш как умират. Присъедини се към мен сега и аз няма да им навредя — нито на твоите воини фанатици, нито на предателите от Гриша. Озърнах се сред кошмара в параклиса. Ничевие се рояха над нас и се блъскаха под купола. Други кръжаха около Тъмнейший като плътен облак от тела и криле. През прозорците се виждаха още много, почти закриваха здрачното небе.

По лицата на воините на слънцето беше изписана решителност, но редиците им редееха тревожно. Зърнах пъпки по брадичката на един от тях.

Под татуировките не изглеждаше по-голям от дванайсетгодишен. Всички чакаха тяхната светица да сътвори чудо — нещо, което не можех да им дам.

Толя освободи предпазителите на револверите.

— Задръж — казах.

— Алина — обади се Тамар, — все още можем да те изведем от тук.

— Задръж — повторих.

Воините на слънцето свалиха пушките. Тамар отпусна брадвичките надолу, но не охлаби хватката си.

— Какви са условията ти? — попитах.

Мал свъси вежди. Толя поклати глава. Не ме беше грижа. Това можеше да е само заблуждаващ ход от страна на Тъмнейший, но дори да имаше малък шанс да спася живота им, трябваше да се възползвам от него.

— Предай се — отвърна Тъмнейший — и те ще си тръгнат свободни. Могат всички да се наврат в тая заешка дупка и да изчезнат завинаги.

— Свободни значи — прошепна Сергей.

— Той те лъже — обади се Мал.

— Няма нужда да лъжа — отговори Тъмнейший. — Алина и без това желае да е с мен.

— Тя изобщо не иска да има вземане-даване с теб — процеди Мал.

— Така ли? — възкликна Тъмнейший. Тъмната му коса лъщеше под светлината на лампите в параклиса. Призоваването на пълчищата от сенки си беше казало думата. Сега беше много по-слаб и блед, но това само подсилваше красотата на острите му черти. — Нали те предупредих, Алина, че твоят отказатся никога няма да те разбере. Казах ти, че той ще се страхува от теб и ще негодува срещу дарбата ти. Хайде, опровергай ме сега.

— Грещиш. — Гласът ми беше твърд, но в сърцето ми покълна съмнение.

Тъмнейший поклати глава.

— Мен не можеш да излъжеш. Мислиш ли, че щях да идвам при теб, ако не се чувстваше така самотна? Ти ме повика и аз откликнах.

Не можех да повярвам на ушите си.

— Ти... ти наистина си бил при мен?

— В Долината. В двореца. Снощи.

Пламнах цялата при спомена за неговото тяло върху моето. Плисна ме срам, но в него надделяваше облекчението. Значи не съм си въобразявала.

— Невъзможно — изстреля Мал.

— Дори не си представяш докъде стигат възможностите ми, следотърсачо.

Стиснах очи.

— Алина...

— Аз прозрях самата ти същност — продължи Тъмнейший — и не се отвърнах от теб. Така ще бъде и занапред. Той може ли да каже същото?

— Ти нищо не знаеш за нея — намеси се яростно Мал.

— Тръгни с мен сега и всичко ще свърши — страхът, несигурността, кръвопролитие. Остави го да си върви, Алина. Пусни всички да си идат.

— Не — отвърнах. Но дори когато клатех отрицателно глава, нещо в мен крещеше „Да!“.

Тъмнейший въздъхна и погледна през рамо.

— Доведете я.

Помежду сенките се отвори пътека и по нея потътри крака някаква превита на две фигура, омотана в дебел шал. Пристъпваше бавно, сякаш всяка крачка ѝ причиняваше болка. Багра.

Стомахът ми болезнено се сви. Защо трябваше да е такъв инат?! Защо не е тръгнала с Николай? Освен ако и той не беше успял да се измъкне...

Тъмнейший постави ръка на рамото ѝ. Багра трепна.

— Нея остави на мира — казах гневно.

— Покажи им — проговори той.

Тя отметна шала. Рязко си поех въздух. Дочух как някой зад гърба ми простена.

Това не беше Багра. Не знаех дори какво е. Следите от ухапвания покриваха тялото навсякъде: изпъкнали черни ръбци, усукани възли

плът, неподдаващи се на лечение — нито от ръката Гриша, нито от някой друг.

Несъмненият печат на ничевие. После зърнах избелелия пламък на косата; прекрасния кехлибарен оттенък на единственото оцеляло око.

— Женя — ахнах.

Тя стоеше ужасяващо смълчана. Пристъпих крачка напред. После Давид профуча покрай мен и се втурна надолу по стълбите на олтара. Женя се сви и се дръпна от него, вдигна набързо шала и покри лицето си.

Давид спря. Поколеба се. После нежно посегна и докосна рамото ѝ.

Забелязах гърбът ѝ да потръпва и разбрах, че плаче.

Покрих плътно устата си с ръка, когато един горък вопъл запълзя нагоре по гърлото ми.

В този безкраен ден бях видяла не малко ужаси, но тази гледка ме съсипа — как Женя се свива и страни от Давид като наплашено животно. Сияйната Женя с алабастровата кожа и изящните ръце. Жилавата Женя, която беше понесла безчет унижения и обиди, но винаги държеше прекрасната си брадичка високо вирната. Глупавата Женя, която се опита да ми бъде приятелка и дръзна да прояви милост към мен.

Давид обгърна раменете ѝ с ръце и бавно я поведе обратно по пътеката.

Тъмнейший не ги спря.

— Водя война по твоя принуда, Алина — каза той. — Ако не беше избягала от мен, сега Втора армия щеше да е непокътната. Всички загинали Гриша сега щяха да са още живи. Твоят следотърсач щеше да е щастлив и в безопасност при полка си. Какво още трябва да стане, за да се наситиш? Кога ще ми позволиш да спра?

„На теб няма кой да ти помогне. Единственият изход е да бягаш.“ Багра беше права. Каква глупачка съм била да мисля, че мога да изляза насреща му. Опитах се и безброй хора загинаха заради това.

— Ти жалиш за избитите при Новокрибирск — продължаваше Тъмнейший — и за хората, изгубени в Долината. Но какво ще кажеш за хилядите преди тях, станали жертва на безкрайните войни? Какво

мислиш за онези, които и сега измират на далечни брегове? Двамата заедно можем да сложим край на всичко това.

Разумно. Логично. За първи път смисълът на тези думи проникна в мен.

Край на всичко.

Свършено е.

Тази мисъл би трябвало да ме смаже, трябваше да се почувствам победена, но вместо това тя ме изпълни със странна лекота. Нима част от мен през цялото време не знаеше, че всичко ще завърши точно така?

Отдавна, още в мига, когато Тъмнейший прокара длан по ръката ми в шатрата на Гриша, той ме превърна в своя собственост. Само дето досега не си бях давала сметка за това.

— Добре тогава — прошепнах.

— Алина, не! — яростно изрева Мал.

— Ще го оставиш ли да си тръгне? — попитах. — Ще ги пуснеш ли всички?

— Следотърсачът ни трябва — отвърна Тъмнейший. — Заради жар-птицата.

— Той остава на свобода. Не може да ни имаш и двамата.

Тъмнейший замълча, после кимна. Знаех, че обмисля как да привлече Мал.

Нека се самозаблуждава. Нямах да допусна това, никога.

— Никъде няма да ходя — произнесе през стиснати зъби Мал.

Обърнах се към Толя и Тамар.

— Махнете го от тук, дори да се наложи да го влачите.

— Алина...

— Няма да си тръгнем — каза Тамар. — Клели сме се.

— Напротив, ще си тръгнете.

Толя поклати огромната си глава.

— Обрекли сме живота си на теб. Всички ние.

Обърнах се да го погледна в очите.

— Тогава се подчинете на заповедта ми — казах. — Толя Юл-Батаар, Тамар Кир-Батаар, вие ще изведете тези хора от тук и ще им намерите сигурно убежище. — Призовах светлината и я оставих да засияе около мен в огромен ослепителен ореол. Евтин трик, но свърши работа. Николай щеше да се гордее с мен. — Не ме предавайте.

В очите на Тамар имаше сълзи, но двамата с брат ѝ склониха покорно глави.

Мал сграбчи ръката ми и грубо ме обърна към себе си.

— Какво правиш?!

— Искам го. — „Имам нужда от това.“ Саможертва или самолюбие — това вече нямаше значение.

— Не ти вярвам, Алина.

— Не мога да избягам от това, което съм, Мал; от това, в което се превърнах. Не мога да върна старата Алина, която ти познаваш. Затова пък мога да ти дам свобода.

— Не е възможно... не можеш да избереш него.

— Нямам никакъв избор. Така е било писано.

Това беше самата истина. Усещах я в тежестта на нашияника, в пристягането на оковата от люспи. За първи път от седмици се чувствах силна.

Той поклати глава.

— Правиш грешка. — Изражението на лицето му едва не ме погуби. Изглеждаше съсипан, стреснат, също като малко момче, изправено съвсем само наред останките на опожарено си село. — Моля те, Алина — пророни тихо. — Моля те. Това не може да свърши така.

Опрях длан в бузата му, надявайки се между нас да е останало поне още нещо, за да успее да ме разбере. Надигнах се на пръсти и целунах белега на челюстта му.

— Обичам те, откакто се помня, Мал — прошепнах през сълзи. — Нашата история няма да има край.

Отстъпих назад, опитвайки се да запамята всяка черта от любимото лице.

После се обърнах и тръгнах по пътеката. Крачките ми бяха уверени. Мал щеше да живее. Щеше да открие своята цел. А аз трябваше да намеря своята. Николай беше обещал да ми даде шанс да спася Равка, да изкупя сторените грешки. Той наистина опита, но е било писано да получа този дар от Тъмнейший.

— Алина — изкрещя Мал. Дочух шум от борба зад гърба си и разбрах, че Толя го беше хванал. — Алина! — Гласът му беше като бяла дървесна сърцевина, извадена от живо стebло.

Не се обърнах.

Тъмнейший ме чакаше неподвижно, неговата стража от сенки се виеше и преливаше наоколо.

Боях се, но отвъд страха имаше жадност и нетърпение.

— Ние двамата сме еднакви като никои други — каза той. — Никога повече няма да има такива като нас.

Истината на тези думи откънтя в мен. Сродното сродно привлича.

Той протегна ръце и аз пристъпих в прегръдките му.

Сключих ръце на тила му, усещайки коприненото докосване на косата му по пръстите си. Знаех, че Мал гледа. Исках да се обърне и да си тръгне.

Вдигнах лице към Тъмнейший.

— Моята сила е и твоя — прошепнах.

Прочетох по погледа му как се възгордява, как триумфира, докато поднася уста към моята. Устните ни се срещнаха и каналът между нашите две сили се отвори. Докосването му не беше същото, както когато идваше при мен като сянка. Сега беше истинско, можех да се удавя в него. Силата нахлу в мен — силата на елена; сега неговото могъщо сърце биеше в телата и на двама ни. Животът, който той отне; животът, който аз се опитах да запазя. Но сега и аз усещах силата на Тъмнейший, могъществото на Черния еретик, мощта на Долината.

Сродното сродно привлича. Усетих го най-напред, когато „Колибрито“ навлезе в Безморие, но тогава се побоях да го приема. Този път не опитах да се съпротивлявам. Дадох воля на страха си, на чувството за вина, на срама. В мен имаше мрак. Той го беше пуснал вътре и вече нямаше да го отричам.

Волките, ничевие — всички те бяха мои изчадия. Той също.

— Моята сила е и твоя — повторих. Ръцете му стегнаха хватката си около мен. — А твоята е и моя — прошепнах близо до устните му.

Моя. Тази дума завибрира в мен, в двама ни. Воините сенки непрекъснато меняха формата си и жужаха. Припомних си усещането, когато Тъмнейший заключи нашияника около врата ми на онази покрита със сняг полянка и си присвои моята сила. По канала, създаден от нашата слята сила, преминах отвъд.

Той отстъпи назад.

— Какво правиш?!

Вече знаех защо не опита сам да убие морския бич; защо не е искал да затвърди връзката между нас. Боял се е.

Моя.

Последвах връзката, създадена между нас от нашийника на Морозов, и завладях силата на Тъмнейший.

От него заструи мрак: черни мастилени струи рукнаха от дланите му, въздигнаха се на талази и се разлиха; взеха да приемат формата на ничевие, образувайки ръце, глава, нокти, криле. Моят първа мерзост.

Тъмнейший опита да се откопчи, но аз се впих още по-здро в него, направлявайки мрака така, както той навремето беше призовал моята светлина.

Създанията се множаха едно след друго. Тъмнейший закрепя, сякаш изцеждах живота от него. И аз се чувствах на предела: сърцето ми се свиваше в конвулсии, като че всеки воин сянка отнемаше по частица от мен — цената на неговото сътворяване.

— Спри — изхриптя Тъмнейший.

Ничевие жужаха нервно наоколо, скрибуцаха и стържеха все по-режещо и по-бързо. Един подир друг моите воини сенки оживяваха и тяхната армия растеше.

Тъмнейший вече стенеше, аз — също. Двамата се отпуснахме безсилно един върху друг, но аз не отстъпвах.

— Ще убиеш и двама ни! — извика той.

— Да — отвърнах.

Краката на Тъмнейший се подкосиха и двамата се стоварихме на колене върху пода.

Това вече не беше Малката наука. Това беше магия, нещо много древно, създадено в самото ядро на света. То беше ужасяващо и безгранично. Нищо чудно, че Тъмнейший ламтеше за още и още.

Мракът жужеше и стържеше: хиляди скакалци, бръмбари и алчни мухи, триещи крака и размахващи криле. Мракът, от който бяха създадени ничевие, се разлюля и те започнаха да променят формата си, завихриха се яростно, направлявани от своя бяс и от моето ликуване.

Още едно изчадие. И още едно. От носа на Тъмнейший рукна кръв. Параклисът сякаш започна да се люлее. Осъзнах, че се гърча в конвулсии. Умирах лека-полека с всяко създадено от мен чудовище.

„Дано издържа още малко — помислих си. — Само още няколко да направя. Колкото да съм сигурна, че съм го пратила в отвъдното,

преди да го последвам.“

— Алина! — дочух някъде отдалече вика на Мал. Той ме дърпаше, теглеше ме настрани.

— Не! — извиках. — Остави ме да довърша!

— Алина!

Мал ме стисна за китката и през тялото ми премина тръпка като камшичен удар. През кървава мъгла и черни сенки успях да зърна неземна красота, видяна сякаш през златна порта.

Мал ме откъсна от Тъмнейший, но не и преди да призова за последно децата си: „Съборете го!“.

Тъмнейший се свлече на пода. Изчадията се струпаха в кръг около него като виеща се черна колона, после се стовариха с всичка сила срещу стените на параклиса и той се разтресе от покрива до основите.

Мал ме взе на ръце и хукна по пътеката между пейките. Ничевие продължаваха да се трупат покрай стените. По пода взеха да се сипят парчета мазилка. Синият купол се заклати, сякаш основите му поддадоха.

Мал подмина олгара и се хвърли в тайния проход. Миризма на влажна пръст и мухъл нахлу в ноздрите ми и се смеси със сладкото ухание на тамян откъм параклиса. Мал продължаваше да тича, гонен от злото, което аз бях освободила.

Далечен тътен ни застигна — параклисът се беше срутил. Бученето на погрома нахлу в прохода. Вълна от прах и отломки ни помете като бурен прилив. Мал залитна напред. Аз се отърколих от ръцете му и светът около нас се преобърна.

Първото, което чух, беше буботещото дуднене на Толя. Аз нито можех да говоря, нито да пищя. Усещах единствено болка и непоносимото бреме на земята върху себе си. По-късно щях да разбера, че са се трудили върху мен часове наред, вдъхвали са въздух в дробовете ми, спирали са кръвотечението от раните ми и са се опитвали да поправят по-сериозните счупвания.

Ту идвах в съзнание, ту отново се унасях. Усещах устата си суха и отекла. Почти бях сигурна, че съм си прехапала езика. Чувах как Тамар раздава нареждания.

— Съборете и останалата част от тунела. Трябва да стигнем колкото се може по-далече от тук!

Мал.

Той тук ли беше — заровен под руините? Нямах да им позволя да го изоставят. Насилих се някак да произнеса името му.

— Мал!

Чувах ли ме изобщо? Дори в моите собствени уши гласът ми звучеше глух и чужд.

— Боли я. Дали да не я върнем отново в безсъзнание? — попита Тамар.

— Не искам да рискувам сърцето ѝ пак да спре — отвърна Толя.

— Мал — повторих.

— Остави пасажа към метоха отворен — обърна се Тамар към някого. — Дано реши, че сме излезли от там.

Метохът. Света Лизабета. Градините до имението на Грицки. Не можех да подреда мислите си. Отново се опитах да произнеса името на Мал. Ами ако съм го изгубила завинаги?! Ако имах поне малко сила, щях да изкрещя. Щях да зароптая. Вместо това отново потънах в мрак.

Когато пак дойдох в съзнание, светът се люлееше под мен. Припомних си как се събудих на палубата на китоловния кораб и за миг ужасена помислих, че отново може да пътувам по море. Отворих очи и видях високо над себе си земя и скали. Преминавахме през огромна подземна пещера. Лежах по гръб на нещо като носилка, която двама мъже крепяха на раменете си.

Усилието да остана в съзнание ми се стори нечовешко. През по-голямата част от живота си бях все слаба и болнава, но умора като сегашната никога не бях познала. Усещах се празна като черупка, куха и изчегъртана отвътре.

Ако дори полъх на най-слабия вятър проникнеше толкова дълбоко под земята и ме докоснеше, щях да се разпадна на пепел.

Макар всяка костичка и всяко мускулче в тялото ми да напомняха за себе си, някак успях да извърна глава.

Мал беше тук и лежеше на друга носилка, която се носеше само на няколко крачки от мен. Гледаше ме така, сякаш от дълго време е чакал да се събудя. Протегна ръка.

Събрах последните си сили и посегнах към него през ръба на носилката. Когато пръстите ни се докоснаха, чух ридание и си дадох сметка, че плача. Хлипах от облекчение, че няма да ми се налага да живея с непосилното бреме на неговата смърт. Но скоро в своята благодарност усетих вплетени тръните на яд и обида. Ридаех яростно, че изобщо ми се налага да живея от тук нататък.

Придвижвахме се с километри през толкова тесни тунели, че понякога на моите носачи им се налагаше да спират, да ме свалят от носилката и да ме провират в някоя цепнатина на скалата. Но в пещерите имаше проходи толкова високи и широки, че през тях можеха да минат няколко каруци, натоварени със сено. Изгубих представа колко дълго вървим през тези проходи. Под земята нямаше нито ден, нито нощ.

Мал се възстанови преди мен и сега куцукаше край носилката ми. Той също беше ранен от рухването на тайния тунел, но Гриша някак го бяха закърпили. За онова, което аз бях изтърпяла и изстрадала обаче, нямаше лек. По някое време спряхме в галерия, пълна с изправени в редици сталактити. Дочух как един от носачите ми я нарича Устата на червея. Щом сложиха носилката на земята, Мал тутакси се озова до мен. С негова помощ някак успях да седна, облегната на стената на пещерата. Дори това незначително усилие ме замая. Чак когато Мал попи с ръкав носа ми, видях, че кървя.

— Много ли е зле? — попитах.

— Изглеждала си и по-добре — призна той. — Пилигримите говорят за нещо, на което му викат Бялата катедрала. Мисля, че натам отиваме.

— Водят ме при Апарат.

Той се озърна.

— Явно така е успял да се измъкне от Великия дворец след опита за преврат. Ето защо не могат да го заловят вече толкова време.

— Затова се появи и изчезна така внезапно на празненството у Грицки. Нали помниш — неговата къща е до метоха „Света Лизабета“. Тамар ме е завела право при него, а после му е помогнала да изчезне. — Усетих горчивата нотка в немощния си глас.

Размътеният ми мозък бавно подреждаше цялата картинка. Единствено Толя и Тамар знаеха, че отиваме на празненството. Двата са нагласили всичко, за да се срещна с Апарат. Онази сутрин, когато едва не предизвиках бунт сред пилигримите, те преди мен са били в техния лагер, за да посрещнат изгрева с правоверните. Затова ме откриха толкова бързо. А Тамар изчезна от Орлово гнездо в мига, в който предусети опасност. Давах си сметка, че малцината Гриша оцеляха благодарение на близнаците и техните воители на слънцето, но въпреки това лъжите им ми причиняваха парещ болка.

— Как са останалите?

Мал обърна глава към малката опърпана група на Гриша, сгушени в сенките.

— Те вече знаят за оковата от люспи и са изплашени — каза.

— Ами за жар-птицата знаят ли?

Той поклати глава.

— Съмнявам се.

— Скоро ще им кажа.

— Сергей не е добре — продължи Мал. — Мисля, че още е в шок. Останалите обаче се държат.

— А Женя?

— Двата с Давид изостанаха от групата. Тя не може да върви много бързо.

— Той се поколеба. — Пилигримите й викат Крушене.

Развалината.

— Трябва да се видя с Толя и Тамар.

— Нужна ти е почивка.

— Сега — настоях. — Моля те.

Той се изправи, но виждах, че се колебае. Когато пак заговори, гласът му беше суров.

— Трябваше да ми кажеш какво си намислила.

Отвърнах поглед. Сега пропастта между нас изглеждаше дори още по-дълбока отпреди. „Опитах се да те освободя, Мал. От Тъмнейший и от себе си.“

— Трябваше да ме оставиш да го довърша — казах. — И беше редно да ме оставиш да умра.

Когато чух стъпките му постепенно да се отдалечават, обрних глава. Усещах дъха си да излиза на къси плитки тласъци. Докато

събера кураж да вдигна очи, Толя и Тамар вече бяха коленичили пред мен със сведени глави.

— Погледнете ме — казах.

Двамата се подчиниха. Ръкавите на Толя бяха навити и чак сега забелязах, че масивните му предмишници са украсени с татуировки на лъчисти слънца.

— Защо просто не ми казахте?

— Защото не би ни допуснала толкова близо до себе си — отвърна Тамар.

Така си беше. Ето че и сега не знаех какво да правя с тях.

— Щом вярвате, че съм светица, защо не ме оставихте да умра в параклиса? Ами ако е било писано това да е моето мъченичество?

— Ако е било писано, щеше да умреш — каза решително Толя. — А ние нямаше да те открием навреме след рухването на прохода, нито да успеем да те съживим.

— Позволихте на Мал да се върне за мен, въпреки че се бяхте заклели да го изведете.

— Той ни се изплъзна — отвърна Тамар.

Повдигнах недоверчиво едната си вежда. Денят, в който Мал успееше да се изплъзне от хватката на Толя, можеше да бъде провъзгласен за чудодееен.

Толя оброни глава и широките му рамене провиснаха.

— Прости ми — каза. — Но не съм аз този, който би му попречил да се върне за теб.

Въздъгнах. Ама че свят воин.

— Верни ли сте ми?

— Да! — отвърнаха двамата в един глас.

— На мен, а не на свещеника, така ли?

— На теб служим вярно — отвърна Толя, а в гласа му клокочеше гняв.

— Ще видим — промърморих и ги освободих с едно махване на ръката.

Тъкмо станаха да си ходят и пак ги върнах.

— Някои от пилигримите наричали Женя Крушене. Предупредете ги само веднъж. Който повтори пак тая дума, отрежете му езика.

Двамата нито мигнаха, нито трепнаха. Само се поклониха и си тръгнаха.

Бялата катедрала беше пещера от алабастър — толкова огромна, че би побрала цял град в сияйното си като слонова кост лоно. По стените ѝ се стичаше влага и там никнеха гъби, някои с формата на звезди; образуваха се солни лилии. Пещерата се намираще дълбоко под Равка, някъде на север от столицата.

Държах да срещна свещеника права. Когато ни заведоха при него, аз се опирах с цялата си тежест на Мал, опитвайки се да прикрия треперенето на тялото и какво усилие ми коства да стоя на крака.

— Санта Алина — посрещна ме Апарат, — най-послед дойде при нас.

Падна на колене пред мен в дрипавото си кафяво расо. Целуна ми първо ръка, после крайчеца на дрехата. Накрая извика правоверните и те се струпаха с хиляди в търбуха на пещерата. Щом заговорих, сякаш въздухът се разтресе.

— Ние ще се въздигнем, за да създадем една нова Равка — изрева. — Страна без тирани и царе! Ще изригнем от земята и ще пометем сенките с прилива на правдата!

Някъде долу под нас пилигримите монотонно напяваха „Санта Алина, Санта Алина.“

В скалата бяха издълбани стаи. Те сияеха с мекия блясък на слонова кост, в който просветваха сребърни жилки. Мал ми помогна да се добера до моите покои, насили ме да изям няколко лъжици каша от сладък грах и ми донесе кана прясна вода, за да напълня издълбаната в каменния под вана. На стената имаше огледало, вградено направо в камъка. Щом се погледнах в него, издадох слаб писък. Тежката кана се разби о пода. Кожата ми беше бледа и безкръвна, опъната като барабан върху изпъкналите кости. Очите ми се бяха превърнали в оградени с тъмни кръгове кухни. Косата ми беше напълно побеляла — същинска пряспа току-що навалял пухкав сняг.

Опрях пръсти в огледалото. Очите на Мал срещнаха моите в отражението.

— Май трябваше да те предупредя — каза.

— Приличам на чудовище.

— По-скоро на китка.

— Горските духове ядат деца.

— Само ако са гладни — отвърна той.

Опитах да се усмихна, за да задържа някак топлото сияние, възцарило се между нас. Но забелязах колко далече стои от мен, скръстил ръце на гърба като стражник на пост. Той погрешно изтълкува сълзите в очите ми.

— Ще се справиш — каза, — щом започнеш пак да използваш силата си.

— Разбира се — отвърнах и обърнах гръб на огледалото. Усещах как в костите ми пълзят болка и умора.

Поколебах се, после многозначително погледнах стражите, които Апарат постави пред вратата. Мал пристъпи по-близо до мен. Прииска ми се да опра буза в гърдите му; да усетя как ръцете му се сключват около мен; да чуя как равномерно и състрадателно бие сърцето му. Но не го направих.

Вместо това заговорих тихо, като едва движех устни.

— Опитах — прошепнах, — но нещо не е наред.

Той сви вежди.

— Не можеш вече да призоваваш ли? — попита колебливо. Страх ли усетих в гласа му? Или надежда? Загриженост? Не можех да определя. Единственото, което долавях в него, беше предпазливост.

— Още съм прекалено слаба. Твърде дълбоко под земята сме. Знаем ли.

Взирах се в лицето му, припомняйки си нашия спор в брезовата горичка, когато ме попита дали някога ще се откажа да бъда Гриша. Никога, отговорих тогава. Никога.

Безнадеждността пропълзя в мен, гъста и черна, тежка като пръст върху гроба. Не исках да го изрека с думи, не желяех да изкажа на глас страховете си, които ме съпровождаха по време на дългото пътуване в подземния мрак, но въпреки това се насилих да говоря.

— Светлината не идва вече при мен, Мал. Загубих силата си.

ПОСЛЕ

Момичето отново сънуваше кораби, но сега те летяха по въздуха.

Размахваха бели криле от платно, а зад руля стоеше лисугер с умен поглед. Понякога лисугерът се превръщаше на царски син, който я целуваше по устните и ѝ предлагаше скъпоценна корона. Друг път ставаше на червено зловещо куче като от преданията; то имаше пяна по муцуната и зъбите му щракаха заплашително по петите ѝ, докато бягаше.

От време на време сънуваше и жар-птицата. Тя я обгръщаше с огнените си криле и я държеше така, докато гори като на клада.

Още преди мълвата да стигне до нея, тя вече знаеше, че Тъмнейший е оцелял. Знаеше, че за пореден път се е провалила. Неговите Гриша го бяха спасили и сега той управляваше Равка от своя престол, увенчан със сенки и заобиколен от ордата свои изчадия. Никой не можеше да потвърди дали е омаломощен от онова, което тя стори с него в параклиса. Той беше древно създание и владееше силата така, както тя не би успяла да я овладее.

Опричниците обикаляха църкви и манастири, вдигаха плочниците по подовете и копаеха надълбоко в земята, търсейки Призоваващата слънцето.

За нея предлагаха награда; заплашваха грозно всеки, който ѝ помогне; така момичето за пореден път се превърна в бегълка.

Свещеникът се кълнеше, че тя е в безопасност из обширната мрежа от тунели и проходи, разпростряна под Равка като тайна карта. Някои се кълняха, че тунелите са прокопани от армията на правоверните и им е отнело стотици години да дълбаят земята с кирки и лопати. Други казваха, че това е работа на невиджано чудовище, гигантски червей, който поглъщал пръст, скала, корени и чакъл и така прокарал подземните пътища, които водеха до древни свети места, споменавани в полузабравени молитви. Момичето обаче знаеше, че никъде няма да останат задълго в безопасност.

Тя се взираше в лицата на своите последователи: стари мъже, млади жени, деца, солдати, земеделци, затворници. Но виждаше в тях единствено бъдещи трупове, които Тъмнейший ще положи в краката ѝ.

Апарат отправяше благодарствени молитви, че Светицата на слънцето е още жива и отново е била опазена. Но в черните му очи момчето съзираше друга истина: една мъртва мъченица създаваше много по-малко грижи от една жива светица.

Молитвите на правоверните се въздигаха над момчето и момчето, ехото под земята ги умножаваше, отскачайки от високите сводове на Бялата катедрала. Апарат ги уверяваше, че това е свято място, техният рай, тяхното светилище, техният дом.

Момчето клатеше глава — можеше да разбере кога са го затворили в килия. Но то, естествено, грешеше. Момчето разбираше това по погледа на Апарат, докато я наблюдава какво ѝ коства да се задържи на крака.

Усецаше го при всеки немощен удар на сърцето си. Това място не беше затвор. То беше гробница.

Но момчето беше живяло дълги години незабележимо за околните. То вече знаеше какво е да си призрак, невидим за света и дори за самия себе си. И най-добре от всички познаваше силата, скрита в отдавна заровените тайни. Нощно време тя чуваше как момчето крачи напред-назад пред вратата ѝ, охранявайки я заедно със златооките близнаци. Лежеше притихнала в завивките, броеше вдишванията си и се протягаше мислено към повърхността в търсене на светлина. Мислеше си за разцепения пясъчен сал, за Новокрибирск, за изписаните с червено имена по кривата църковна стена.

Спомняше си превърнатите в малки купчинки човешки тела под златния купол; разпраното тяло на Мари; Фьодор, който веднъж ѝ беше спасил живота. Чуваше песните и проповедите на пилигримите. Мислеше си за волките и за сгърчената в мрака Женя.

Момчето докосваше нашийника на врата си, оковата около китката си. Толкова мъже се опитаха да я направят царица. Сега обаче си даваше сметка, че е предопределена за нещо много по-голямо.

Тъмнейший ѝ беше казал навремето, че му е писано да управлява. Той смяташе, че престолът му принадлежи така, както му принадлежи и част от нея. Добре тогава, така да е. В името на живите

и мъртвите тя щеше да се превърне във възмездието за всичко сторено от него.

Тя щеше да се въздигне.

БЛАГОДАРНОСТИ

Проблемът с благодарностите е, че неизменно се превръщат в дълъг списък от имена, който всеки преглежда отгоре-отгоре. Но хората около мен имат огромна заслуга тази книга да стане факт и заслужават да бъдат почетени, затова ви моля за търпение. (Ако пък много се отегчите, препоръчвам ви да започнете да пеете на висок глас. Извикайте някой приятел да барабани в ритъм. Аз ще почакам.).

Всеки проходящ автор бързо разбира колко много се иска от неговия агент: той трябва да е едновременно дипломат, терапевт, адвокат, а понякога и скандалджия. Извадих голям късмет, защото открих всички тези качества в забележителната Джоана Волпе.

Огромни благодарности и на останалите от екипа на „Ню Лайф Литъръри енд Медия“, включително на Поя Шахбазян, Катлийн Ортис и Даниел Бартел.

Моята редакторка Ноа Уийлър несъмнено е магистър на Малката наука. Тя побутва оттук, ръчка оттам, задава въпроси, за които дори не искаш да чуеш, и накрая виждаш как историята ти се превръща в нещо много по-хубаво. А това си е почти магия.

Искам да благодаря на всички от „Макмилан“ и „Холт Чилдрън“. Обичам това уважавано, гадно и блестящо издателство и съм страшно горда да бъда част от него. Специални благодарности на Жан Фейуел и Лора Годуин, които прокараха нови пътища в името на двете ми книги; на свирепия Ангъс Килик, обаятелната Елизабет Фидейн, винаги готовата за действие Алисън Веръст и Джон Яжд, който все така си е пънк рок.

Ксения Уинъки, моята вярна почитателка и приятелка, работи неуморно, за да стигне до блогърите. Лизи Мейсън и Кейт Лайд организираха турнето за срещи с читатели. Фиърс Рийдс, Катрин Бъруд и Карън Франгипейн сътвориха красив трейлър за Сянка и кост (ето така се създава епопея, синко). Благодарна съм на Рич Диас, Ейприл Уард, Ашли Хелси, Джен Уанг и Кейт Томпсън, които правят от книгите изкуство.

Също и на Марк фон Барджен, Ванеса Кронин и всички прекрасни хора от търговския отдел, които доставиха книгата ми право в ръцете на читателите.

А сега да поговорим за моята армия: смелата и красива Мишел Чиара от thisblueangel.com; Джошуа Джой Каменски, който ме зареждаше с музика, духовитости и доброжелателство; Морган Фейхи, дръзка жена с дръзки изисквания, а също щедър читател и мой съветник във времена на война; Сара Мезел от sunsetandecho.com, която вниква в самата същност на композицията, историята и сърцето и това как те се съчетават в едно; на Лиз Хамилтън (позната още като Зенит Надир от *Darlings Are Dying*), която може да ти направи реклама и коктейл като никой друг в този бизнес. Гамин Гильоте, която превърна в реалност одеждите на Гриша с търпение и безпогрешно око. Моята любов и на Питър Бибринг, Брандън Харви, Дан Браун, Джон Зиролник, Майкъл Песа, Хедър Рипенинг, Кори Елис, Уилям Лекснер и *Brotherhood Without Banners* (специално на Анди и Бен Галуша, Лейди Нарциса, Кейт Раск, Лий и Рейчъл Грийнбърг, Ексрейдъ Инфорсър, Блекфайър, Адам Теш и Маунтин Гоут), Ан Кингман от *Books on the Nightstand*, Е. Арон Уилсън, както и на Лора Речи, Лори Уийлър, Вивиан Хабел от HebelDesign.com; Дейвид Петерсън, Аман Чодхери, Трејси Тейлър и Роми Кортиер. Тези хора подкрепяха мен и трилогията за Гриша при всяка стъпка и е трудно да ви опиша колко ги ценя и обожавам. Искам специално да приветствам Рейчъл Техада, Остин Уилкин и Рей Техада, които ми помогнаха да разширя границите на Гришазнанието с невероятната си творческа енергия и подкрепа.

Един определен свръхгений направи невъзможното постижимо: прекрасната Хедър Джой Каменски, с която подробно обсъждахме движението и функционирането на огледалните чинии на Давид; Джон Уилямс ми помогна да построя „Колибрито“; Дейви Кригер ме въведе в корабоплаването, устройството на платноходните кораби и други мореплавателни тънкости (макар че той най-вероятно ще бъде ужасен от свободата, която си позволих при прилагане на тези познания).

Големи благодарности и на вдъхновяващите жени от „Пъблишинг Кроул“, особено на Ейми Кауфман, Сюзън Денар и Сара Джей Маас. Също така на Джейкъб Клифтън, Джен Ръш, Ерика О’Рурк, Лиа Кийс, Клари Льогран, Ана Банкс (как посмя), Ейми

Лейборн и „Апокалипсис“. Няколко изключителни писатели подкрепиха шумно и още от самото начало тази трилогия: Вероника Рот, Синда Уилямс Чима, Шонън Макгуайър, Алиша Розенбърг и неподражаемата Лейни Тейлър. И най-накрая на моя екип в Лос Анджелис, особено на Джен Босуърт, Аби Макдоналд, Гречън Макнийл, Джесика Морган, Джулия Колад, Сара Уилсън Етиен, Джен Рийс и Кристен Кичър. Дами, без вас направо бях свършена. Благодаря ви, че ми помогнахте да запазя (поне през повечето време) здравия си разум.

Вече посветих тази книга на майка ми, но тя заслужава да бъде спомената и тук. Без нея нямаше да стигна по-далече от първата редакция на „Престол и щурм“ — тя четеше страница по страница, окуражаваше ме и ми правеше сандвичи с морска трева. Тя е удивителна майка и още по-невероятна приятелка. Сприхава. Опака. Упорита. Това са твои думи.

Вечно ще бъда задължена на книжарите, библиотекарите и блогърите, които похвалиха и препоръчаха „Сянка и кост“ и направо я натикаха в ръцете на приятели, клиенти и злочести минувачи.

На финала ще се обърна към невероятните си читатели: благодаря ви за всеки имейл, за всяко туйтване, за всеки подарък. Карате ме да се чувствам благодарна всеки божи ден.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.